

Chúng Mình Lấy Nhau Đi

Contents

Chúng Mình Lấy Nhau Đi	2
1. Q.1 - Chương 1: Đến Cục Dân Chính, ! Chín Tệ, Em Mời Anh!	3
2. Q.1 - Chương 2: Lần Sau Nếu Không Ly Hôn, Tôi Phải Trả Bao Nhiêu Hào?	4
3. Q.1 - Chương 3: Phụ Nữ Thiệt Thòi	8
4. Q.2 - Chương 4: Yên Tâm Đi Bà Xã, Anh Đây Không Ăn Thịt Em Đâu Mà!	12
5. Q.2 - Chương 5: Thì Ra Nhục Thề!	14
6. Q.2 - Chương 6: Lòng Vả Cũng Như Lòng Sung! Tức Nước Là Phải Vỡ Bờ	20
7. Q.2 - Chương 7: Giết Nhau Chẳng Cái Lưu Cầu Giết Nhau Bằng Cái U Sầu Độcchưa?	22
8. Q.2 - Chương 8: Chó Cẩn Áo Rách	25
9. Q.3 - Chương 9: Môn Đăng Hộ Đối	28
10. Q.3 - Chương 10: Thử Xem Có Thể Dùng Ý Nghĩ Khiến Miếng Khoai Tây Chiên Chuyển Đông	31
11. Q.3 - Chương 11: Rốt Cuộc Ai Bảo Ăn No Mới Có Sức Giảm Béo Chứ?!	34
12. Q.3 - Chương 12: Mình Có Gì Mà Khóc? Ấy Là Mừng Quá Thì Khóc, Hiểu Không Hả?	37
13. Q.3 - Chương 13: Hóa Ra Chẳng Phải Ai Chịu, Mỗi Mình Cô Chấp Nhận	44
14. Q.4 - Chương 14: Triệu Noãn Noãn, Em Nguyên Rửa Anh Suốt Đời Làm Kề Bị Trị	46
15. Q.4 - Chương 15: Em Hỏi Anh, Đối Người Có Bị Coi Là Trái Luân Thường Đạo Lý Không?	48
16. Q.4 - Chương 16: Thế Thì Sinh Cho Mẹ Anh Một Đứa Cháu Đi	55
17. Q.5 - Chương 17: Chẳng Lẽ Bon Họ Định Vào Hòa Đập Chết Cô, Sau Đó Về Chung Một Nhà Với Nhau?	59
18. Q.5 - Chương 18	61
19. Q.5 - Chương 19: Khó Tả	64
20. Q.5 - Chương 20: Đem Thân Đánh Đổi Cũng Chẳng Sai, Người Ta Dù Sao Cũng Là Anh chàng Đẹp Trai...	68
21. Q.5 - Chương 21: Phụ Nữ Không Đẹp, Không Tiền, Không Sexy, Đàn Ông Tốt Với Họ Chỉ Vì Một Nguyên Nhân!	71
22. Q.5 - Chương 22: Thiếu Chút Nữa, Cô Ấy Cướp Ban Trai Của... Anh Noãn Noãn	77
23. Q.6 - Chương 23: Như Sợi Bún, Ba Phút Là Mềm Nhũn?	83
24. Q.6 - Chương 24: Đẹp Trai Đáng Mấy Xu? Đẹp Trai Có Mài Ra Mà Ăn Được Không?	86
25. Q.6 - Chương 25: Thích Cô Ấy Ừ? Tôi Vốn Không Mê Phụ Nữ Mà!	91
26. Q.6 - Chương 26: Tình Một Đêm Cũng Được, Đối Tượng Là Gay Mà!	94
27. Q.6 - Chương 27: Đàn Ông Mỗi Tháng Có Vài Ngày Mừng Giận Bất Thường	97
28. Q.7 - Chương 28: Em Đừng Vào Lúc Anh Đang Tắm, Có Được Không?	100
29. Q.7 - Chương 29: Mặc Quá Đẹp, Nhỡ Bị Đàn Ông Để Mất Thì Sao?!	107
30. Q.7 - Chương 30: Không Những Đẹp Trai Mà Còn Học Vấn Cao, Nói Đơn Giản Là Einstein Trong Đám Mỹ Nam	110
31. Q.7 - Chương 31: Một Cuộc Hẹn Hò Rốt Cuộc Thành Một Mâm Đầu Khẩu	114
32. Q.7 - Chương 32: Chẳng Lẽ Bọn Họ Thành Đôi, Còn Cô Không Được Tìm Một Ai Đây?	116
33. Q.8 - Chương 33: Muốn Bán Đút Em? Không Dễ Thế đâu!	119
34. Q.8 - Chương 34: Đừng Nhìn Em Như Thế, Em Chỉ Là...	123
35. Q.8 - Chương 35: Có Khi Nhớ Ưu Điểm Của Một Ai Đó Cũng Sẽ Khiến Người Ta Chìm Đắm	128
36. Q.8 - Chương 36: Hóa Ra Mình Luôn Đóng Vai Kề Thứ Ba...	131

37. Q.8 - Chương 37: Mẹ Ơi, Bọn Con Mặc Áo Ngủ Ra Ngoài Còn Hơn...	134
38. Q.8 - Chương 38: Nhìn Cái Gì Mà Nhìn! Chưa Thấy Cosplay Bao Giờ À?	138
39. Q.8 - Chương 39: Trời Mưa Có Người Lạ Mang Ô Đón, Rất Có Thể Đó Chỉ Là Người Bán Ô	143
40. Q.8 - Chương 40: Hôn Lễ, Tổ Chức Hay Không Là Cả Một Vấn Đề	147
41. Q.9 - Chương 41: Em Nghĩ Kỹ Rồi, Làm Người Là Phải Có Việc Làm	149
42. Q.9 - Chương 42: Anh Noãn Noãn, Em Cảm Thấy Anh Vẫn Khá Hợp Vào Vai Chồng!	153
43. Q.9 - Chương 43: Dọn Toa-lét Cũng Có Giải Thưởng Hàng Quý	157
44. Q.9 - Chương 44: Tình Yêu, Nói Thẳng Ra Thật Quá Đáng Sợ!	160
45. Q.9 - Chương 45: Lòng Dạ Đàn Ông Mới Thật Là Cây Kim Đáy Biển!	165
46. Q.9 - Chương 46: Vì Anh Là Là Đàn Ông, Đàn Ông Nên Kết Với Đàn Ông Mới Phải	168
47. Q.9 - Chương 47: Cô Ấy Đã Quyết, Vẫn Cứ Choáng!	173
48. Q.9 - Chương 48: Mới Được Mấy Phút Thôi À? Bản Thân Từ Chỗ Là Người Bị Hại, Biến Thành Kẻ Biến Thái Xấu Xa	176
49. Q.10 - Chương 49: Mỗi Phụ Nữ Đều Nên Có Một Đôi Giày Thuộc Về Mình, Cũng Như Mỗi Chị Em Đều Nên Có Một Người Đàn Ông Che Chở Mình...	179
50. Q.10 - Chương 50: Hôm Nay Sinh Nhật, Em Phải Đi Tìm Lại Tuổi Thanh Xuân Đã Trôi Qua	183
51. Q.10 - Chương 51: Chơi Trò Tuổi Trẻ	186
52. Q.10 - Chương 52: Chỗ Ấy Là Vườn Vui Chơi, Chính Xác Là Chỗ Chơi Hết Mình	189
53. Q.11 - Chương 53: Anh Lớn, Anh Không Chấp, Nhưng Em Chấp	193
54. Q.11 - Chương 54: Anh Noãn Noãn! Anh Không Thề Không Cần Em Được!	196
55. Q.11 - Chương 55: Danh Tiết 25 Năm Trời Của Tô Xán Xán Tiêu Tan Trong Chớp Mắt	199
56. Q.11 - Chương 56: Mẹ Không Phải Người Ừ Bao Lức, Vì Khi Bao Lức Mẹ Không Phải Là Người	206
57. Q.12 - Chương 57: Đột Ngột	209
58. Q.12 - Chương 58: Điều Khó Hiểu Nhất Trên Đời Là Bạn Bỗng Nhiên Nhận Ra Đã Yêu Một Người Chưa Bao Giờ Nghĩ Là Yêu	212
59. Q.12 - Chương 59: Đàn Ông Nói Chả Tin Được Câu Nào! Hành Động Mới Có Thể Chứng Tỏ Họ Thành Thực	214
60. Q.12 - Chương 60: Anh Noãn Noãn... Anh... Anh Bị Đụng Xe Thành Phụ Nữ À?	219
61. Q.12 - Chương 61: Trong Vòng Chưa Đầy Một Tiếng Đồng Hồ, Con Chó Của Nhà Hàng Xóm Cách Xa Hàng Kilômét Cũng Biết Cô Ấy Sắp Cưới Chồng	222
62. Q.12 - Chương 62: Động Phòng! Em Muốn Động Phòng!	225

Chúng Mình Lấy Nhau Đi

Giới thiệu

Đọc truyện của Úc Cẩm hân bạn đọc nhiều lúc không thể không bật ra tiếng cười vì những tình tiết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-minh-lay-nhau-di>

1. Q.1 - Chương 1: Đến Cục Dân Chính, ! Chín Tệ, Em Mời Anh!

- Hả? – Triệu Noãn Noãn bị câu hỏi này làm cho đầu óc rối loạn, ngẩn ngơ một lúc lâu mới ấp úng đáp: – Có chứ...

- Ở thành phố chứ?

- Lạ hồn, nhà anh em tới bao nhiêu lần rồi, đương nhiên ở thành phố còn gì!

Đừng nói thừa, em hỏi cái gì anh đáp cái đấy thôi! – Tô Xán Xán tuân thêm một tràng mắng nhiếc – Có hai phòng một sảnh không?

Ba phòng hai sảnh...

- Có xe riêng không?

-Có...

-Đời mới không?

- BMW...

Tốt! – Tô Xán Xán thở phào quát to. – Thu nhập hàng năm bao nhiêu?

- Hả...? – Mặt Triệu Noãn Noãn nhăn nhúm, Tô Xán Xán hôm nay uống nhầm thuốc thì phải? – Không biết, còn phải xem đóng góp với công ty ra sao.

- Có hai mươi vạn không?

- Cái này chắc chắn có...

- Triệu Noãn Noãn, em lại hỏcanh một câu. – Giọng Tô Xán Xán đột nhiên trở nên nghiêm túc.

- Được, em hỏi đi.

- Anh khẳng định anh là GAY chứ?

- Tô Xán Xán, hôm nay có uống nhầm thuốc gì hả? – Triệu Noãn Noãn nhin không nổi, anh nhìn người đàn ông đang nằm ngủ bên cạnh, mặt đỏ lên, nói quả quyết. – Đúng, anh khẳng định.

- Tốt! – Giọng Tô Xán Xán còn quả quyết hơn anh. – Triệu Noãn Noãn, hai mươi phút nữa anh phải có mặt ở cổng hội trường Tất Thắng bên cạnh đường Nhân Dân, mang theo chứng minh thư và khai sinh của anh, nếu không cả đời anh sẽ không gặp lại em đâu đây. Bye bye!

Nói rồi, Tô Xán Xán cúp máy.

Cô còn 6 tiếng 45 phút nữa, không phải vội!

Cùng lúc ấy, Triệu Noãn Noãn nghe tràng tút... tút... tút... dài trong điện thoại, cả người như hóa đá. ()

- Cưng ơi, sao vậy? – Bỗng nhiên một cánh tay dàiiii vươn ra từ trong chăn, ôm riết lấy cổ Triệu Noãn Noãn, liền đó đôi môi mỏng êm ái gắn chặt lên má anh, chiếc lưỡi mềm dịu dàng liếm lên vành tai mẫn cảm, đôi mắt phượng mơ màng đắm đuối nhìn gương mặt đang thất kinh của Triệu Noãn Noãn.

Triệu Noãn Noãn đỏ bừng mặt, dường như nhớ ra việc gì đó, ngồi phắt dậy vớ lấy chiếc sơ-mi bên cạnh:

- Phải ra ngoài!

- Sao vậy, cưng? – Bàn tay Cao Vũ tuy không vạm vỡ nhưng rất chắc nắm chặt lấy tay áo anh, thở khe khẽ bên tacanh.

- Không có gì... – Triệu Noãn Noãn không vui, chau mày rồi kêu lên. – Không xong, không xong rồi! Mình mà không đến thì cô ấy sẽ đi chết mất! – Nói rồi nhân lúc Cao Vũ lỏng tay, thoát ngay khỏi anh ta, vội vã mặc quần áo chỉnh tề, rất nhanh tìm ra chứng minh thư và giấy khai sinh, lao như tên bắn khỏi cửa.

Trước khi đi không quên dặn Cao Vũ vẫn nằm trên giường:

- Đi sau nhớ khóa cửa cẩn thận nhé! – Dứt lời, người đã mất hút.

Nhìn theo bóng anh, người nằm trên giường nhếch môi khe khẽ.

* * *

20 phút sau.

Tô Xán Xán nóng ruột đi đi lại lại trước cửa Hội trường Tất Thắng, một chiếc BMW màu ngọc dừng trước cô, cửa xe bị mở ra vội vã, Triệu Noãn Noãn hít hơ hốt hải từ trong xe xông ra, ôm choàng lấy vai Tô Xán Xán:

Xán Xán, em sao rồi? Gặp chuyện gì hả? Em đừng có nghĩ quẩn, việc khó thế nào cũng có cách giải quyết, chết không phải là cách đâu...

- Câm miệng! Anh mới đáng chết thì có! – Tô Xán Xán không nhịn được, cắt ngang lời.

Sao? – Triệu Noãn Noãn thêm một lần đơ người. – Chẳng phải em nói anh không có mặt thì sẽ không bao giờ gặp lại em sao? Em không tìm tới cái chết thì đi làm gì?

Hụp! – Trần Noãn Noãn bị gõ kêu cácbup. – Đồ chết tiệt, em chết bao giờ được!

- Thế mới sáng sớm em gọi anh ra đây làm gì? – Lúc này Triệu Noãn phát cáu, anh vừa phải thiệt thời để lại Cao Vũ ở nhà...

- Kết hôn thôi! – Tô Xán Xán quát to một tiếng khiến người đi đường ngoái lại nhìn. – Triệu Noãn Noãn, chúng mình lấy nhau đi! Có 9 tẽ, em mời anh!

Triệu Noãn Noãn cứng đơ người.

Đừng ngần ra thế, chị đây còn phải mời lần nữa sao? Đi mau nào!

2. Q.1 - Chương 2: Lần Sau Nếu Không Ly Hôn, Tôi Phải Trả Bao Nhiêu Hào?

- Họ tên? – Bà già làm nhiệm vụ đăng ký ở Cục Dân chính không thèm ngẩng đầu, cây bút trên tay động đậy.

-Gì ạ?

- Tôi đang hỏi họ tên! – Bà già lặp lại câu hỏi không sôi tiếng phổ thông, ngẩng lên lườm Tô Xán Xán đầy vẻ khinh khi.

- Tô Xán Xán, Tô trong Tô Châu, Xán trong Xán Lạn. – Rốt Cuộc Tô Xán Xán cũng nghe hiểu.

- Giới tính?

- Nữ! – Tô Xán Xán cố gắng hết sức kìm nén trong ngực.

- Tuổi?

-25.

- Còn người kia?

- Triệu Noãn Noãn, Triệu trong Triệu Châu, Noãn là ầm áp. Nam. 27 tuổi- Tô Xán Xán lạnh lệ đáp.

- Tự trả lời! – Bà già ngẩng đầu, ánh nhìn đầy vẻ coi thường, rồi nhìn như đóng đinh vào Triệu Noãn Noãn đang ngồi ngây trên ghế. – Họ tên?

Triệu Noãn Noãn không có phản ứng gì.

- Họ tên? – Bà già cao giọng.

Tô Xán Xán huych mạnh Triệu Noãn Noãn, nói nhỏ:

- Này, hỏi anh đấy!

- Họ tên!!! – Bà già giận dữ.

Cùng lúc ấy, nhân vật nam chính của lần kết hôn này – bạn học Triệu Noãn Noãn cuối cùng cũng định thần, anh quay đầu, nghiêm túc nhìn Tô Xán Xán, nói:

- Xán Xán, em nói cho anh rõ, rốt cuộc là có chuyện gì?

- Kết hôn thôi! – Tô Xán Xán không rời mắt khỏi cây bút trên tay bà già đăng ký.

- Em với anh kết hôn? Em điên à? – Đến lúc Triệu Noãn Noãn không thể kìm nén được thái độ. – Anh là GAY! Là GAY đây! – May mà phòng đăng ký kết hôn hôm nay chỉ có hai người bọn họ, còn bà già thì không hiểu GAY là gì.

- Em biết anh là GAY, không thể thì em tìm anh làm gì? Em muốn kết hôn với anh! – Tô Xán Xán cũng nóng máu, Triệu Noãn Noãn này ngày thường thì vâng vâng dạ dạ được, sao hôm nay lúc quan trọng lại giở quẻ ra thế?

- Cái người này, hai cô cậu rốt cuộc liệu có bị điên không đấy?

- Bà già ngồi đó đã không nhin nổi cơn cáu.

- Lấy đi!

- Không lấy!

Hai người lời nói khác nhau mà phát âm cùng lúc, Triệu Noãn Noãn và Tô Xán Xán lúc này trợn trừng mắt, không ai chịu nhường ai.

- Xin hai cô cậu đừng có điên nữa được không? Chúng tôi ở đây không phải để cô cậu làm trò đùa, cô cậu có điên hãy đi chỗ khác mà điên được không? – Bà già đã làm công việc đăng ký kết hôn mấy chục năm mà chưa từng gặp cảnh như thế, mặt sa sầm.

- Cô à! – Tô Xán Xán rời ánh mắt uy hiếp khỏi khuôn mặt Triệu Noãn Noãn, đổi ngay sang vẻ nịnh nọt. – Xin lỗi cô, có lẽ có chút mắc mó, chúng cháu sẽ ra ngoài bàn lại một chút. – Nói rồi, chộp lấy tay Triệu Noãn Noãn kéo ra hành lang của tòa nhà Cục Dân chính.

* * *

Lúc này, chỉ còn đúng 5 giờ đồng hồ nữa là tới bốn giờ chiều.

- Tô Xán Xán, em nói rõ mọi việc cho anh đi! – Triệu Noãn Noãn kiên quyết rút phất tay khỏi tay Tô Xán Xán.

- Noãn Noãn, anh Noãn Noãn! – Tô Xán Xán bắt đầu làm nũng. – Anh lấy em đi mà! Nếu anh mà không lấy em, mẹ em sẽ ép gả em cho một người đàn ông nhà quê, xấu lắm, nói tiếng phổ thông còn không sôi, y như bà già trong kia kia! Anh ơi, anh cứu em với! – Tô Xán Xán nói một câu là nước mắt nước mũi đổ ra rầm rầm, trông tình cảnh còn thảm hơn cả Bạch Mao nữ.

- Em nói gì? Cái gì nhà quê, xấu xí...

- Chuyện là thế này...

Thế là Tô Xán Xán lại tốn thêm 10 phút quý báu kể lại một lượt chuyện mẹ ép cô kết hôn với người đàn ông họ Lưu, kể xong lau chớp chớp mắt đầy đau khổ nhìn chòng chòng vào Triệu Noãn Noãn.

- Vì vậy, ý em là anh hãy giả vờ lấy em để cái ông họ Lưu kia biến đi, phải không?

- Anh ơi! Triệu Noãn Noãn ơi, em nhận ra anh trở nên thông minh rồi đấy!

- Không được! – Triệu Noãn Noãn từ chối thẳng.

- Tại sao? Anh là bạn khác giới duy nhất của em, vả lại quan hệ của chúng mình tốt như thế anh lại có nhà có xe, anh không giúp em thì ai giúp được? – Tô Xán Xán cuống quýt.

- Xán Xán! – Triệu Noãn Noãn nghiêm túc nhấn giọng nói. – Em có biết kết hôn có nghĩa là gì không?

- Em biết! – Tô Xán Xán gật đầu. – Là cùng ký tên, cầm giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, ngủ cùng nhau, và nuôi con.

- Em! – Triệu Noãn Noãn bắt lực không thể giải thích. – Chẳng lẽ em dự định ngủ với anh để sinh con sao?

- Ai thèm với anh... – Tô Xán Xán nhăn cả mặt. – Đã nói với anh là giả mà! Chỉ vì em muốn cho cái ông họ Lưu kia biến đi thôi, sau nữa là để mẹ em không ép phải lấy chồng.

- Chẳng lẽ em định cả đời này không lấy ai sao? – Triệu Noãn Noãn nhìn cô, vẻ không thể hiểu nổi.

- Đúng đấy! – Tô Xán Xán gật đầu. – Lấy chồng làm gì chứ? Một tờ giấy mà có thể bắt hai người sống với nhau tới đầu bạc răng long sao? Nếu thực sự có tình cảm thì muốn xé cũng không xé được. Nếu đã không cảm xúc gì thì tờ chứng nhận kết hôn để làm gì đâu!

- Em đúng là... – Triệu Noãn Noãn hoàn toàn bó tay với người phụ nữ này. – Nhưng em kêu anh kết hôn, anh là GAY mà!

- Chính vì anh là GAY em mới tìm anh để kết hôn! – Tô Xán Xán bắt đầu lý luận – Em hỏi anh năm nay anh bao nhiêu tuổi?

-27.

- Mẹ anh chẳng phải đã bao nhiêu lần giục anh rồi, kêu anh mau mau lấy vợ, phải không?

- Ờ thì... – Triệu Noãn Noãn cúi đầu im lặng, việc anh là GAY, anh chưa từng nói cho mẹ biết, tránh cho mẹ khỏi đau lòng, anh chỉ luôn lấy cớ mình bận công việc, không có thời gian tìm hiểu yêu đương cô nào. Nhưng mỗi lần về nhà, mẹ lại ra rả thúc giục, thậm chí còn nhiều phen xếp đặt để anh đi xem mặt nữa.

- Vậy anh có định lấy một cô nào không?

- Đương nhiên là không! – Triệu Noãn Noãn nghiêm túc phản bác. – Anh chẳng có cảm xúc gì với phụ nữ, sao đòi anh lấy vợ được?

- Thế thì đừng lấy! – Tô Xán Xán vỗ bốp vào cánh tay Triệu Noãn Noãn. – Em không định lấy chồng, anh không thể lấy vợ, hai chúng ta thực sự là do trời đất run rủi tác hợp, chúng ta lấy nhau là ý trời đây!

Lời nói không suy xét của Tô Xán Xán lại đánh động vào trái tim Triệu Noãn Noãn, mẹ lúc nào cũng mong anh lấy vợ, miệng không nói ra nhưng ánh mắt...

- Nhưng... Chẳng lẽ em không cảm thấy chúng mình lấy nhau là quá hoang đường sao? – Trong lòng anh đang tranh đấu.

- Hoang đường cái gì chứ! Hai chúng mình là giúp đỡ lẫn nhau, gọi là có tình thần đồng đội, hoang đường chỗ nào nào? Tóm lại, anh có kết hôn hay không? Em nói cho anh biết, đến lúc mẹ anh ép anh phải lấy một cô vợ, đòi anh sinh cho bà đứa cháu, thì anh đừng có gọi điện thoại cho em kể khổ nhé! – Tô Xán Xán bắt đầu uy hiếp cậu ngốc.

-Thế thì...

-Thế thế cái gì, mau lên đi! – Nói rồi, Tô Xán Xán lại kéo Triệu Noãn Noãn đi vào phòng đăng ký kết hôn.

Vẫn bà già đó:

-Bàn bạc kỹ chưa?

-

Dạ, dạ! Thưa cô, cháu thực sự muốn kết hôn ạ! – Tô Xán Xán ôm cứng lấy tay Triệu Noãn Noãn. – Ôi chao, chồng của em ơi...

Tổm!

Bà cô già cảm thấy toàn thân sồn gai ốc, vội vã điền vào mẫu khai cho hai người rồi chia ra một tờ hóa đơn:

- Thanh toán trước đã!

Thế là Tôn Xán Xán cười hà hà kéo Triệu Noãn Noãn đi trả tiền, vừa cười vừa sảng khoái nói:

- Yên tâm, anh yên tâm, không đòi anh thanh toán đâu! Em mời mà!

* * *

Quầy thu ngân.

Tô Xán Xán cười tươi như hoa chìa tay ra, bàn tay cầm đúng 9 đồng tiền.

- Thưa cô, 11 tệ. – Cô thu ngân cúi đầu nhìn qua, mỉm cười lịch sự.

- Gì ạ? – Tô Xán Xán trợn mắt. – Không phải 9 tệ sao?

- Thực xin lỗi, vì giá cả tăng nên thêm chút chi phí là 2 tệ. – Cô gái kiên nhẫn giải thích.

- Nhưng mà... – Tô Xán Xán sa sầm mặt. – Cô đợi chút! – Nói xong, cô lướt đèn bên Triệu Noãn Noãn – Có 2 tệ không?

- Lúc anh đi không mang ví. – Triệu Noãn Noãn khua tay. Cô giục anh khiến anh vội vã chỉ cầm theo chứng minh thư và giấy khai sinh, đâu có kịp mang theo gì khác.

Tô Xán Xán mặt tái sầm, thôi rồi thôi rồi, người kết hôn thì có, tiền thì không đủ.

- Em không mang ví à?

- Đợi hút, em tìm xem nào! – Tô Xán Xán mở ví đánh tách, lôi mọi thứ bày la liệt lên bàn. 5 hào, 1 tệ 6,1 tệ 7, 1 tệ 8...

Rồi cô ngẩng phắt lên, nét mặt ủ dột:

- Làm sao đây, còn thiếu 2 hào...

Triệu Noãn Noãn:

Đúng là anh hùng khi sa cơ cũng hèn, chỉ thiếu 2 hào mà làm chết toi Tô Xán Xán! Không thể được, Tô Xán Xán gượng tươi nét mặt đến bên cô thu ngân, Triệu Noãn Noãn tự động đứng cách 30 mét, coi như không quen biết.

- Em gái à... Bớt một chút có được không? Mình chỉ có 1 tệ 8...

- ... – Cô thu ngân dễ thương giật mình. – Xin lỗi, quy định của Nhà nước về chi phí đăng ký kết hôn không bớt được. – Nụ cười thường trực mau chóng tắt lịm.

- Người đẹp ơi, nàng tiên ơi, em xin chị cứu em, bớt một chút được mà... – Tô Xán Xán quyết định hôm nay không còn giữ cái thể diện nào nữa. – Em nhất định phải kết hôn trong hôm nay! Nếu không bớt cho em, ngày mai em sẽ xin mang 2 hào đến trả được không?

- Việc này... – Cô thu ngân dờ cười dờ mếu. – Xin lỗi, quy định của Nhà nước không thể cho nợ.

• Nàng tiên ơi, em xin chị đấy, chị nghĩ cách nào giúp em với! ! Tô Xán Xán tiếp tục nài nỉ. – Nếu không thì để lần sau ly hôn, em ra bù 2 hào được không?

Nét mặt cô thu ngân bắt đầu cau lại:

Xin lỗi, quy định của Nhà nước khoản chi phí đăng ký kết hôn và ly hôn là khác hẳn nhau...

Hừ! – Tô Xán Xán hết cách, đập tay lên bàn đánh chát một cái khiến Triệu Noãn Noãn giật mình quay lại nhìn. – Cô kia, quy định của Nhà nước cũng phải có tình có lý, cái cô tăng giá sao không thông báo trước? Nếu cái cô không giải thích được cho tôi hài lòng, ngày mai tôi sẽ đi kiện cái cô!

- Việc này... – Cô thu ngân sợ quá. – Xin chị đợi một chút. Tôi sẽ gọi điện thoại cho cấp trên xin ý kiến...

* * *

Ba phút quý giá trôi qua.

Cô thu ngân gác máy, cười mỉm mỉm nói:

- Thưa cô, thực xin lỗi cô, lãnh đạo chúng tôi nói chúng tôi có thất thố, để bảo vệ quyền lợi của cô, lãnh đạo chúng tôi quyết định miễn phí đăng ký kết hôn cho hai người.

Hả! Tô Xán Xán mở to mắt:

- Cái cô đã có lòng thành, tôi cũng không để bụng...

Cô thu ngân cúi xuống nhanh chóng viết hóa đơn trao cho Tô Xán Xán:

- Thưa cô, hóa đơn của cô đây, mời sang bên kia chụp ảnh.

Tô Xán Xán cầm hóa đơn, cúi nhìn hai chữ được đóng dấu đỏ chót “Miễn phí”.

- Cô ơi..., – Tô Xán Xán nghĩ một lúc vẫn thấy không yên tâm

- Miễn phí tức là không phải đóng tiền đăng ký kết hôn à?

- Xin cứ yên tâm, đúng vậy ạ.

Tô Xán Xán lúc ấy mới yên lòng, cầm chắc tờ hóa đơn trong tay rồi nhìn đồng hồ.

Còn những 3 giờ đồng hồ nữa.

Kéo Triệu Noãn Noãn mau chóng tới chỗ chụp ảnh, chụp ổn thỏa xong, làm mọi thủ tục xong, Tô Xán Xán mãn nguyện nhận hai bản đăng ký kết hôn từ tay bà cô già, hưng phấn tràn trề:

- Cô ơi, cảm ơn cô quá, em thay mặt Đảng và Nhà nước cảm ơn cô nhé.

Bà cô già theo phản xạ co rúm lại.

Cuối cùng cũng đã ra đến cửa Cục Dân chính, Tô Xán Xán thở phào, nhìn đồng hồ.

Hay ghê, vẫn còn những 40 phút nữa.

- Gấp lắm rồi, chồng ơi, chúng mình nhanh lên! – Tô Xán Xán ngoắc tay, cầm đầu phi về phía trước.

Đến cả xưng hô cũng thay đổi, Tô Xán Xán, em thực là...

Triệu Noãn Noãn khó chịu ngúc ngoắc đầu, nhẩn nại bước nhanh theo Tô Xán Xán. Không phải! Là theo sau vợ chứ!

3. Q.1 - Chương 3: Phụ Nữ Thiệt Thòi

Ngồi trong xe BMW của Triệu Noãn Noãn, Tô Xán Xán cầm hai bản đăng ký kết hôn trong tay, nhìn ngược nhìn xuôi, mắt cười tít, trông như vừa cướp được ngân hàng.

Triệu Noãn Noãn vừa lái xe vừa thấy lòng chới với, sao mà Tô Xán Xán lại điên đến mức đòi kết hôn với mình chứ! Đang phiên muộn trong lòng, nhìn thấy Tô Xán Xán hí hửng ngấm ngấm hai bản đăng ký kết hôn, mắt anh vẫn đỏ, cau có:

- Xán Xán, em đừng có xem kỹ thế tý nữa lại vút đi bây giờ chứ gì!

- Không bao giờ, không bao giờ nhé! – Tô Xán Xán đặc ý cầm giấy kết hôn khua đi khua lại trước mắt anh.

- Anh nhìn xem, mắt lúc nào? – Càng khua, người kia càng chẳng thèm nhìn.

Một vật gì màu đỏ từ trong tay Xán Xán bay ra, lọt qua cửa kính xe bay ra ngoài, rơi vào một khe đá bên lề đường.

-Ồi...

Tiếng kêu chói lói như đạn bắn, Tô Xán Xán há hốc miệng không ngậm lại được.

- Em này! – Triệu Noãn Noãn phanh kít, quay đầu định mắng đứa phá bình, mồm đang mấp máy chưa biết mắng thế nào cho hả, rồi lại thở dài mở cửa xe, đi đến bên kê đá có một tờ đăng ký kết hôn nằm dí trong đó, cố gắng moi ra mà không moi được.

Tô Xán Xán từ từ định thần, tay cầm một bàn còn lại, xông ra khỏi xe:

- Làm sao bây giờ hả? – Cô cuống quýt đến nỗi mồ hôi nhễ nhãi trên mặt.

- Đừng có cuống... – Triệu Noãn Noãn xua xua tay, ngón tay đặt vào vết rách. – Có sợi dây thép không?

- Dây thép?

- Phải, cần cái gì dài thế này, ..

* * *

Lúc này mà cần đi kiếm dây thép à? Tô Xán Xán chuồn lên xe, tìm mọi chỗ, chỉ thiêu nước lật hết cả đệm ghế lên.

- Cái gì dài thế này, mảnh thế này... – Cuống quýt lên, Tô Xán Xán cũng đã biết chú ý quan sát.

Một phút sau.

Tô Xán Xán xuống xe, chạy đến bên Triệu Noãn Noãn, chìa một tay ra:

- Đây! Cái này được không?

- Làm thế nào mà em tìm được? Triệu Noãn Noãn cầm lấy dây thép sau mấy giây kinh ngạc. – Sao sợi dây này lại cong thế? Cứ như là...

- Ít mồm thôi, có dùng được không? – Tô Xán Xán cắt bực hưng phấn xem xét của Triệu Noãn Noãn. – Mau lên, mau lên, mau lên nào! Hạnh phúc của em ở cả trong này đây!

Triệu Noãn Noãn đành cầm sợi dây thép chọc vào khe đá.

Hai phút trôi qua.

- Thế nào?

- Có vẻ vẫn không được... – Triệu Noãn Noãn ngoáy ngoáy đầu theo thói quen, có vẻ buồn xuôi – Dù sao cũng có hai bản đăng ký cơ mà..

- Anh đừng có lảm lời! – Tô Xán Xán tức trào lên mắt. – Đợi đấy! – Nói xong hai tiếng, cô lại quấy quả lục lợi chui vào xe, rút từ trong áo lót ngực ra một sợi dây thép khác, quay lại đưa cho Triệu Noãn Noãn trong ánh mắt kinh ngạc của anh.

Với hai sợi dây thép làm kẹp gấp, cuối cùng tờ đăng ký kết hôn cũng được lấy ra.

- Ui da! – Tô Xán Xán vỗ lấy tờ đăng ký, ôm khư khư như bào bối vào lòng, như trẻ con tìm lại được đồ chơi sau bao năm bị mất. Vừa mãn nguyện, cô vừa nhìn đồng hồ, vẻ mặt mới hớn hở thoát cái sa sầm. Hồng rồi! sắp tới giờ rồi!

- Chồng ơi, mau lên xe! Go! Go! Go!

Khi chiếc BMW của Triệu Noãn Noãn tới được dưới lầu nhà Tô Xán Xán, kim giây chỉ đúng số 12.

Bốn giờ chiều, rất vừa vặn, rất kịp giờ!

Tô Xán Xán ngẩng lên, chỉ thấy một chiếc xe đời mới màu trắng xám đậu chênh ềnh dưới lầu nhà cô, bên cạnh xe là mẹ cô cúi đầu khom lưng cười nịnh nọt, xa xa là ông họ Lưu với cái gáy như kiếu Địa Trung Hải.

Tô Xán Xán nắm chặt hai tờ giấy đăng ký kết hôn trong tay, dựng thẳng hai vai, nín chặt một bên cánh tay Triệu Noãn Noãn đang cầm lái:

- Chồng ơi! Hạnh phúc của vợ anh là được tựa vào anh đây!

Vội vàng phanh gấp, Triệu Noãn Noãn thiêu chút nữa là đập đầu vào kính phía trước.

* * *

Lại nói mẹ của Tô Xán Xán đang khom lưng cúi mình thủ thủ với Lưu tiên sinh:

- Thực không phải với Lưu tiên sinh, Xán Xán nó bỗng nhiên kêu đau bụng, xem ra...

- Em Xán Xán đau à? Có cần thăm em... – Lưu tiên sinh tuân một tràng tiếng phổ thông quá chuẩn, cười tươi như hoa, Tô Xán Xán nhìn mà cảm thấy ruột gan thắt cả lại.

- Việc này... việc này... Xán Xán nó... – Bà mẹ mặt căng thẳng hốt mức, trong bụng rửa thầm đứa con gái bả't hiểu.

Xán Xán! – Lưu tiên sinh mắt bé mà tinh, nhìn một phát thấy ngay Tô Xán Xán từ trong xe hơi bước ra, nên vẫy tay rất nhiệt tình.

Bà mẹ sưng người, ngoảnh đầu thấy con gái đang tiến thẳng về phía mình, vẻ rất hiên ngang đĩnh đạc. Nhưng điều khiến hai người đồng thời kinh ngạc là tò trong chiếc xe phía sau Tô Xán Xán đột ngột xuất hiện một người đàn ông cao ráo, chỉ mấy bước theo kịp cô, Tô Xán Xán quay đầu nói gì đó với anh, chàng trai vòng tay ôm vai cô.

- Cô à... thế này... thế này là... – Lưu tiên sinh nheo mắt bé tí, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Tô Xán Xán dịu dàng gọi:

Mẹ... – Rồi vòng tay nũng nịu Triệu Noãn Noãn,

Anh cũng đành ngượng ngịu gọi một tiếng:

Mẹ...

Noãn Noãn à, thì ra là con à... – Mẹ thở hắt ra một hơi, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó đáng ngờ. – Cậu vừa gọi tôi là gì?

Xán Xán huých ngằm một cái

Mẹ - Giọng Triệu Noãn Noãn run rẩy.

Mẹ?!

Cái từ được phát ra từ miệng Triệu Noãn Noãn, quả là rất chân động, mẹ Xán Xán lạng cả người.

Đôi mắt bé tin hin của người đàn ông họ Lưu càng híp tịt lại

- Cô à, việc này là sao vậy? – Ông ta cuống quýt gần như nhảy dựng lên. – Cô không hề nói là Xán Xán...

- Tôi... – Tôi làm sao biết được? Mẹ Xán Xán không hiểu ra sao, quay phắt về phía con gái. – Xán Xán, con với Noãn Noãn đã có chuyện gì? Con lại đang đùa cái gì vậy hả?

Mẹ nhất mực tin rằng con gái tìm cách kéo Triệu Noãn Noãn tới để dọa người ta.

- Mẹ... – Tô Xán Xán ra bộ không nhẽo dễ thương. – Con với Noãn Noãn...

- Cô à, chúng cháu kết hôn rồi! – Triệu Noãn Noãn chỉ cảm giác là eo lưng bị móng vuốt của Xán Xán cào nhéo, vẻ như sắp khóc, thốt ra nốt câu thay cô.

-Kết hôn!!!

Thấy bản mặt của mẹ mình và Lưu tiên sinh như sắp

rớt xuống đất, Tô Xán Xán thấy rất hưng phấn:

- Mẹ ơi, con xin lỗi, con vẫn chưa nói với mẹ, thực ra con và Noãn Noãn từ lâu đã... – Nói dở chừng, người nghe tự hiểu nốt. Thêm nữa, nhìn hai đứa đang ôm siết lấy nhau, dù đầu óc có đơ đến đâu cũng nhận ra mối quan hệ của chúng.

Lưu tiên sinh rút cuộc nhịn không nổi:

- Cô à, công ty tôi còn nhiều việc, tôi đi trước đây... – Nói rồi anh ta cụp đuôi chui vào xe.

- Lun tiên sinh, anh đừng đi! Lưu tiên sinh! – Thấy mẹ chạy theo níu kéo, Tô Xán Xán cũng vội đuổi đằng sau vài bước. – Lưu tiên sinh, đừng đi! Tôi còn chưa giới thiệu chồng tôi với ông mà! Lưu tiên sinh...

Chưa nói xong, chiếc xe đã xì khói chuyển bánh. Vì tốc độ rất lớn nên khói xe bay mù mịt.

- Lưu tiên sinh, lần sau lại tới nhé!

Tô Xán Xán nhiệt tình chạy sau đuôi xe vẫy chào, sau đó mới dụi dãi quay lại, nhìn thấy mặt mẹ đen sạm...

- Hai đứa chơi mẹ được đấy!

* * *

- Cái gì?!

Vừa bước vào nhà, Tô Xán Xán rút ngay hai bản đăng ký kết hôn vung vẩy trước mắt mẹ. Mẹ cô – bà Trần Xuân Kiều lồng lên như một chú sư tử Hà Đông, chớp lấy hai bản đăng ký, nhìn hết bên nọ đến bên kia rồi đưa cho ông chồng Tô Kiến Quốc:

- Ông này, đây có phải thật không?

Tô Kiến Quốc ôm đầu:

- Hình như là...

- Ông nhìn lại cho kỹ đi!

- Bố! Mẹ! – Tô Xán Xán cắt ngang câu chuyện thì thầm của bố mẹ. – Bố mẹ không cần phải xem, là thật đây, không tin con có thể đưa đi hỏi.

Trần Xuân Kiều do dự một hồi, cảm thấy con gái nói không tin được, bèn quay về phía Triệu Noãn Noãn:

- Noãn Noãn, con nói cho cô nghe, chuyện này có phải thật không?

Triệu Noãn Noãn bắt buộc phải gật đầu:

Thật đấy ạ!

Mẹ! Mẹ thấy đây, con nói thật mà! – Tô Xán Xán đắc ý hớn hớ.

- Im mồm! – Mẹ cắt ngang lời con gái. – Mẹ làm mẹ của con ngần ấy năm trời, chẳng lẽ không biết lời nói của con tin được mấy phần à? – Rồi bà chuyển về mặt hiền từ quay sang Triệu Noãn Noãn. – Noãn Noãn, con không thể lừa cô được!

Triệu Noãn Noãn chưng hửng:

- Cô à, cháu...

Tô Xán Xán từ phía sau gõ đầu anh một cái.

- Không lừa cô đâu ạ! – Triệu Noãn Noãn đầy vẻ khổ sở.

Đến lúc này, Trần Xuân Kiều không nói gì được nữa.

Thực ra, Tô Xán Xán với Triệu Noãn Noãn hồi nhỏ ở cùng nhau, cha mẹ hai nhà quen biết lâu năm, hai đứa chơi với nhau từ khi còn đống bím đến lúc lớn lên, người lớn không phải không nghĩ đến việc tác thành cho chúng nó. Nhưng dù tạo cơ hội thế nào, hai đứa vẫn chẳng chẳng, dằng dai vài năm, hai nhà đành thôi.

Ngờ đâu, hôm nay hai chúng nó lại giở giấy kết hôn ra trước mặt, làm sao phụ huynh không giật mình cho được?

- Noãn Noãn này, rốt cuộc hai đứa bắt đầu từ bao giờ? – Ông bố Xán Xán không nén nổi nữa – Cháu với Noãn Noãn nhà bác chẳng phải luôn luôn gây gổ hay sao?

- Năm ngoái ạ!

- Hôm nay!

Hai cái mồm hai lời khác nhau.

Tô Xán Xán trợn mắt lườm Triệu Noãn Noãn một cái, rồi ngằm nhéo rõ đau vào lưng anh. Triệu Noãn Noãn vội vàng nói lại:

- Ý cháu là bọn cháu bắt đầu yêu nhau từ năm ngoái, đến hôm nay mới đi làm thủ tục...

- Sao hai đứa không nói gì trước? – Bà mẹ đã cảm thấy yên tâm, nhưng vẫn tỏ ra không hài lòng với sự che giấu của đôi trẻ. – Bác vẫn khuyên Xán Xán mau mau tìm lấy một anh chàng, mẹ cháu cũng phàn nàn với bác là cháu không chịu lấy vợ, chẳng phải chúng mày định đẩy bọn già các bác vào đường cùng hay sao?

- Bác ạ, cháu sai rồi, cháu không có ý ấy... – Triệu Noãn Noãn trông vẻ mặt của mẹ Xán Xán thì có chút bối rối.

May sao Tô Kiến Quốc đứng ra hòa giải, nói với vợ:

- Thôi được rồi, được rồi, đã kết hôn thì không bàn chuyện đó nữa. – Rồi ông quay qua nói với Triệu Noãn Noãn. – Cháu à, cháu cũng nên đổi cách xưng hô là bố mẹ được rồi đấy.

- Việc này...

- Mau gọi đi! – Tô Xán Xán nói, tay lại nhéo lưng Triệu Noãn Noãn, anh nhận ra là mình không đúng rồi, đành vội vàng mở miệng:

- Bố! Mẹ!

4. Q.2 - Chương 4: Yên Tâm Đi Bà Xã, Anh Đây Không Ăn Thịt Em Đâu Mà!

Là lá.. là la...

Triệu Noãn Noãn từ nhà bếp đi ra:

- Xán Xán, em sao vậy?

- Sao gì? Chẳng phải là em đây sao? – Xán Xán hất hất mái tóc vốn tự cho là rất mượt của mình, vọt từ phía sau Triệu Noãn Noãn

- Thơm quá! Anh đang xào món gì vậy?

Triệu Noãn Noãn không biết làm sao đành nhìn ra cửa sổ, tránh cái bộ dạng không e dè giữ kẽ của cô, bỗng liếc mắt nhìn thấy trên tay cô xách va li hành lý to tướng – Xán Xán, em bỏ nhà ra đi rồi à? – Giọng rất kinh ngạc.

Tô Xán Xán đang đánh mắt khắp nơi hít hà mùi thơm thức ăn, ... nhìn va li của mình:

Bỏ nhà anh á?, em phải đến ở đây chứ!

Gì cơ? – Anh chặn đứng Tô Xán Xán đang bước vào bếp. – Tại sao lại đến ở nhà anh?

- Lạ hôn, anh ngạc nhiên như thế làm gì? Quên là hôm qua chúng mình đã ký giao kèo à? Bây giờ em là vợ anh, đến nhà anh ở, có gì là lạ... – Nói rồi, cô hài lòng đưa mắt nhìn vào bếp, chực vỗ lấy món thức ăn thơm phức.

- Không được! – Triệu Noãn Noãn bẻ ngay lấy bữa trưa của mình. – Đừng nhìn vào đây! Chỉ có một suất thôi!

- Đồ ki bo...- Tô Xán Xán bĩu môi, hai mắt lảo liên nhìn vào đĩa thức ăn. – Nhiều như thế anh ăn không hết đâu, người ta vội nên chưa kịp ăn sáng đây...

- Phàn nàn ít thôi! – Triệu Noãn Noãn lườm cô. – Nói mau, tại sao lại dọn đến đây?

- Không phải nói rồi sao! – Tô Xán Xán liếc anh thản nhiên nói
- Em là vợ của anh, em không ở nhà anh thì ở đâu?
- Em..- Triệu Noãn Noãn nhất thời chưng hửng vì câu nói của cô, ấp a à'p ứng. – Em, em có thể ở nhà em, sao nhất định phải đến ở cùng anh?
- Ôi dào! – Tô Xán Xán không chút cảm thông, đặt phịch tay lên vai anh. – Khó khăn lắm em mới thuyết phục được bố mẹ em không cần tô chức lễ cưới, ông bà cụ đã rất nghi ngờ rồi, nếu hai chúng mình còn không ở với nhau, anh nghĩ xem bố mẹ em và bố mẹ anh có tin là chúng mình lấy nhau rồi không?
- Việc này... – Triệu Noãn Noãn đang phân vân, đĩa thức ăn thơm phức trong tay bị cướp trắng, còn chưa kịp định thần, Tô Xán Xán đã xúc lấy xúc để chẳng ra vẻ thực nữ tỳ nào, vừa ăn vừa nói:
- Ngon... quá...
- Tô Xán Xán! Em phải giữ chút thể diện chứ! – Triệu Noãn Noãn nhìn bữa trưa mà mình vất vả mới nấu được, trong chớp mắt bị Tô Xán Xán tặc lưỡi ăn quá nửa, không nén được, nổi cáu.
- Ơ.. không cho ăn thì thôi, làm gì mà dữ thế...
- Em! Em! Em cút đi cho anh! – Triệu Noãn Noãn gầm lên, chạy ra mở cửa, vút va li của Tô Xán Xán ra ngoài.
- Á à! – Tô Xán Xán lập tức nổi giận. – Triệu Noãn Noãn, anh là đồ vô lương tâm, đáng chết! Em làm vợ anh, đến chỗ ở anh cũng không cho, lại còn đuổi em đi! Em làm gì nên tội chứ? Sao có thể tin được loại người như anh nhỉ! – Tô Xán Xán rěn ri càng lúc càng to, đúng lúc có mấy người trên lầu đi xuống, họ hiếu kỳ dồn mắt nhìn, Tô Xán Xán càng được thể làm già. – Triệu Noãn Noãn, anh đúng là đồ lòng lang dạ sói! Em đang mang trong bụng giọt máu của anh, anh lại không chấp nhận chuyện hai đứa, anh để em một thân một mình bụng mang dạ chửa đi đâu hử, trời ơi...
- Thôi, thôi được rồi! – Thấy tư cách của mình bị xúc phạm, Triệu Noãn Noãn lập tức lại kéo va li vào, đóng sập cánh cửa. – Tô Xán Xán, chắc là kiếp trước anh nợ em...
- He he... – Tô Xán Xán mắt ráo hoảnh, hí hửng nở nụ cười tiểu nhân đắc chí, giật phắt va li của mình từ tay Triệu Noãn Noãn, sải bước khắp nhà. – Căn hộ này không tồi... từ nay em sẽ ở lại đây! – Vừa nói vừa ra vẻ rất nghĩa khí vỗ vỗ vai Triệu Noãn Noãn. – Yên tâm đi ông xã, em đây sẽ không ăn thịt anh đâu! Từ nay về sau, tối đến dù có nghe thấy tiếng gì, đây cũng làm như không lọt tai, đảm bảo không làm phiền mình và ấy của mình đâu...
- Em! – Triệu Noãn Noãn tức đến nổi nghẹn họng.
- * * *
- Hôm sau, sáng sớm.
- Tô Xán Xán! Em ra đây cho anh!
- Đất bằng đột nhiên dậy sóng, Tô Xán Xán đang mơ màng mộng đẹp bị giật mình tỉnh giấc.
- Làm cái gì mà... – Tô Xán Xán lộ gương mặt tròn xoe tiều tụy từ trong đồng chăn ấm màu vàng chanh, đêm qua không bị mẹ giám sát, cô ngồi với cái máy tính tới hơn năm giờ sáng, thành ra giờ này mới ngủ chưa đầy nửa tiếng đồng hồ.
- Triệu Noãn Noãn mặt tái xanh:
- Em ra đây cho anh!
- Sáng sớm đã muốn đòi mạng người ta à.. – Tô Xán Xán ôm cả chăn khỏi giường, lục cục ra mở cửa, bộ dạng chẳng khác gì chú chó con vừa đi vừa vẫy đuôi.
- Cô nói không sai, người ngoài cửa đúng là đang muốn đòi mạng cô.
- Coi bộ dạng em giống cái gì hử? Mấy giờ rồi mà em còn ngủ?

- Ơ... – Gì mà vẫn còn ngủ, cô vừa mới ngủ đây chứ! Tô Xán Xán tiện mồm hừ một tiếng, quay đầu đi về giường, nhưng bị người ta kéo chặn lại, soạt một tiếng, Tô Xán Xán như cái bánh bao bị lột hết vỏ, ngã phịch xuống đất, cái đầu khiến cô tỉnh như sáo, quơ lấy chặn quần quanh hông, nghiêng răng ngẩng đầu. – Triệu Noãn Noãn, sớm ra anh đã bị điên à?

- Anh điên? – Triệu Noãn Noãn giận đến mức nghĩ hay là bóp chết cô gái này, anh đang hồi hận chết đi được, lúc đầu cố sao lại u mê mà chấp nhận đăng ký kết hôn. – Em đi ra xem cái việc hay hơn mà em làm đây!

- Cái gì chứ.. – Tô Xán Xán bò xoài trên đất, tay xoa xoa chỗ hông đau, gãi gãi lên mái tóc xù như tổ quạ. Hai phút sau, cô đổi ngay bộ dạng, nét mặt cười nịnh nọt:

Anh Noãn Noãn ơi, lần sau em không dám nữa...

- Lần sau? Nếu có lần sau thì anh quảng em từ lâu tám xuống đấy! – Trên bàn đầy những vỏ túi đựng khoai tây chiên, sô-cô-la, bánh quy, thậm chí.. cá bát mỳ ăn dở nữa.

Không cần nhiều lời cũng biết đó là kiệt tác của Tô Xán Xán.

Với kinh nghiệm hiểu Triệu Noãn Noãn bao nhiêu năm, cứ nghĩ anh là một thanh niên ưu tú thời đại mới không biết giận dữ, ôn hòa hiền lành, không nghiện hút gì. Nhưng dù có thế anh vẫn là một kẻ cực đoan. Nếu anh đã mê cái gì thì không bao giờ chấp nhận một ánh mắt coi rẻ nào. Ví dụ, anh là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, chặn gối trên giường lúc nào cũng được gấp gọn gàng như trong quân đội. Thêm nữa, Triệu Noãn Noãn là người đàn ông rất chú trọng tiểu tiết, chỉ cần áo sơ-mi hơi có vết nhàu là anh sẽ bỏ đi ngay.

Điều khiến Xán Xán không nuốt nổi nữa, anh còn là chàng trai thượng lưu có thói quen sinh hoạt rất nguyên tắc, 5 giờ rưỡi sáng là dậy khỏi giường, chạy bộ nửa tiếng rồi đọc báo, ăn sáng, đi làm, chiều tối về nhà nấu cơm ăn, xem sách đọc tin, tắm gội, kim đồng hồ chỉ đúng 11

giờ là lên giường đi ngủ!

Còn Tô Xán Xán? Xem cái đồng hồ vỏ hộp thực phẩm la liệt trên bàn và cái đầu tóc rối bù như tổ quạ của cô thì rõ ràng là trái ngược hẳn với Triệu Noãn Noãn, nói thẳng ra thì hai người là hai thái cực khác nhau. Tóm lại, chàng trai hoàn hảo như Triệu Noãn Noãn không thể nhìn nổi cơn phẫn nộ:

- Tô Xán Xán, anh muốn em phải cam kết với anh.

Và thực tế, hai kẻ khác nhau một trời một vực đã ký cam kết, nội dung như sau:

Bên A: Triệu Noãn Noãn – người sở hữu không gian chung.

Bên B: Tô Xán Xán – người sống tạm.

Dưới ánh mắt đờ đờ sát khí của Triệu Noãn Noãn, Tô Xán Xán cúi đầu ký tên vào bản cam kết làm nhục mình, bắt đầu một cuộc đời nô lệ.

5. Q.2 - Chương 5: Thì Ra Nhục Thế!

Chớp mắt, cuộc sống nhần nhục kiếm ăn đã vèo trôi một tuần, chiếu theo những điều ước nhục nhã, mấy ngày này, Tô Xán Xán chịu không ít áp bức. Nhưng mà ai bảo cô bỗng dưng đi ở nhờ chứ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, kỳ thực Triệu Noãn Noãn cũng không thoải mái gì. Anh là Giám đốc sáng tạo của một công ty quảng cáo lớn ở thành phố này, cho nên hàng ngày công việc khá bận rộn. Trước đây, anh sống một mình, tuy bận nhưng cũng rảnh thân. Nay trong nhà bỗng dưng thêm một người, mà những phiền phức người này gây ra nhiều hơn hẳn bình thường...

Tóm lại, hai người ở cùng nhau là bị kịch!

Trong những ngày bị kịch này, Tô Xán Xán vốn chưa từng làm việc nhà, cuối cùng cũng nổi cáu.

Hôm nay, cô xông vào phòng Triệu Noãn Noãn, lớn giọng phản kháng:

- Triệu Noãn Noãn, em muốn sửa cam kết!

- Không được! – Triệu Noãn Noãn từ chối thẳng thừng.

- Tại sao?

- Đây! – Ngón tay dài mảnh của Triệu Noãn Noãn đặt mạnh lên điều thứ sáu của bản cam kết: Bản cam kết có hiệu lực từ ngày soạn thảo, lập tức chấp hành, bên B không được đưa ra bất cứ kiên nghị nào. – Theo quy định, em không được có quyền sửa đổi cam kết. – Anh nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Triệu Noãn Noãn, anh được đấy!” Tô Xán Xán nghiêng răng kèn kẹt, quyết định vì tự do của bản thân, dù có liệt cơ mặt cũng cam lòng, đổi ngay sang nụ cười nịnh nọt:

- Noãn Noãn anh à...

- Đây! – Ngón tay Triệu Noãn Noãn lại đặt vào điều thứ bảy của bản cam kết: Người vi phạm cam kết chịu bất cứ xử phạt nào của đối phương. – Nếu em không muốn bị thu máy tính, tốt nhất hãy ngoan ngoãn chấp hành cam kết. – Anh tiếp tục giữ giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Tô Xán Xán mặt mày bí xị, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa! Không ngờ bộ mặt thật của Triệu Noãn Noãn là như thế, cũng biết dùng thủ đoạn cơ đấy.

- Anh, anh, anh... – Cô nghiêng răng kèn kẹt.

Triệu Noãn Noãn tỏ vẻ thương xót:

- Anh thế nào?

Cuộc chiến nảy lửa sắp nổ bùng, đột nhiên chuông cửa reo vang.

- Ra mở cửa đi! – Triệu Noãn Noãn ra lệnh.

Xán Xán ương ngạnh:

- Tại sao đến mờ cửa cũng phải em?

Triệu Noãn Noãn chỉ vào máy tính:

- Em không thấy anh đang làm việc à?

- Em – không – đi! Cam kết vốn không quy định nghĩa vụ em phải mở cửa, vì thêm từ chối!

- Đây! – Ngón tay Triệu Noãn Noãn lại chỉ vào điều thứ 8: Bên B trong thời gian sống chung phải làm hết trách nhiệm đối với người sống chung, thay bên A dọn dẹp vệ sinh, sắp xếp nhà cửa, giặt giũ quét tước. Mọi yêu cầu bên A đề ra mà không vi phạm luân lý đạo đức thì đều phải tuân thủ vô điều kiện. – Mở cửa là vi phạm luân lý đạo đức à?

* * *

Tô Xán Xán ôm mối hận không thể rửa ra mờ cửa, cánh cửa mở ra, cô sững người. Đàn ông đẹp trai đã thấy nhiều trên ti vi, nhưng Tô Xán Xán dám đảm bảo, người đàn ông đứng trước mặt cô đáng được xếp vào hàng đầu trong những chàng trai đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy. Nếu nói Triệu Noãn Noãn đủ tiêu chuẩn là người đàn ông lương thiện thì chàng trai này xứng danh là đồ Sở Khanh. Tóc dài, mắt đen, môi mỏng, nụ cười nửa kín nửa hở, ba phần mua chuộc bảy phần tử tế, trai gái già trẻ đều chết mê.

Thấy người phụ nữ ra mở cửa trở mắt, người đàn ông dịu dàng giơ tay nâng cằm cô:

- Người đẹp, sao vậy?

Eo ơi.. nổi hết cả da gà, Tô Xán Xán chớp mắt lùi lại, cảnh giác nhìn Cao Vũ – tên người đàn ông, hình tượng đẹp giai thoát cái đã giảm đi gần hết.

- Nói mau! Anh tìm ai? – Tay chống nạnh, ngực ưỡn ra, Tô Xán Xán ra vẻ sư tử Hà Đông. Phụ nữ béo là một ưu điểm, ưỡn ngực ngẩng đầu đã đủ hiên ngang.

Cao Vũ sững sờ ngoài cửa:

- Cô là ai vậy?

- Tôi? – Thấy tên đàn ông này đã không chịu khai họ tên còn hỏi ngược lại mình, Tô Xán Xán vừa bị Triệu Noãn Noãn bắt nạt tìm ngay được chỗ xả tức. – Tôi là ai thì can hệ tới cái mông anh ấy! Anh tới gõ cửa chẳng lẽ còn nói không biết tên chủ nhà? À, tôi biết rồi... nhất định là anh đến chào hàng chứ gì! Nói cho anh biết, khu này cam người chào hàng vào, nếu anh định kiên cố luồn vào đây là quá kém sáng suốt rồi, đội bảo vệ dưới lầu không khách sáo đâu, hôm qua có kẻ chào hàng bị đánh nằm liệt giường nửa năm đây! Ý tôi là chần đoán nằm bất động nửa năm. Vì thế, tôi khuyên anh tốt nhất biến ngay đi, nếu không tôi gọi điện thoại gọi bảo vệ lên, đến lúc ấy anh chết hay sống không liên quan tới tôi... bla bla bla...

Tô Xán Xán đang khua môi múa mép làm tới, nước bọt tung tóe, thiếu chút nữa mọi triết lý kinh điển văng cả ra, nói một thôi một hồi bỗng nhiên cảnh giác:

- Sao anh vẫn chưa biến đi?

Người đàn ông nhin không nổi, lặng đi một lát rồi ôm bụng cười phá lên.

- Ôi trời ơi! Anh cười cái gì! Những điều tôi nói là thật đấy, không tin anh đi hỏi bảo vệ mà xem...

Sao thế? – Nghe thấy ồn ào, Triệu Noãn Noãn đi ra, đẩy Tô Xán Xán đứng chắn trước cửa, đang định hỏi thì đột nhiên sững người:

- Là... anh à? – Mặt anh hơi đỏ.

Người đàn ông điển trai đang ôm bụng cười sặc sụa gượng thẳng người lên, lườm yêu một cái, cười mê đắm:

- Sao thế? Quên anh nhanh thế sao?

Tô Xán Xán hơi ngạc nhiên, nhìn Triệu Noãn Noãn rồi đưa mắt nhìn người đẹp trai từ trên xuống dưới một lượt, tóc dài, mắt đen, môi mỏng... bỗng nhiên, cô đột nhiên hiểu ra.

Thì ra là cùng một bọn! Nó!()

* * *

Bước vào phòng khách, Xán Xán cảm thấy không khí giữa hai người họ rất tế nhị nên tìm có vào bếp gọt hoa quả, nhưng vẫn len lén gần cửa bếp nghe trộm.

Tình huống này khiến cô cảm thấy mình giống như nhân vật chính trong những câu chuyện tình tay ba cổ điển, mở cửa ra thấy người thứ ba đứng ngoài cửa, khóc lóc kêu la Tôi đã có con với anh ta, xin chị rời bỏ anh ấy..

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhận ra hai người đã mất hút, cửa phòng Triệu Noãn Noãn đóng gần kín, bên trong dường như có tiếng người nói.

Đói khát đến mức này sao?

Xán Xán nhất thời hai mắt sáng rực, trong đầu bắt đầu hiện ra những cảnh trẻ em không được xem. Hiếu kỳ, cô bèn tiến về phía cửa phòng. Mắt đang thao láo xem xảy ra việc gì thì cửa đột nhiên mở toang.

Triệu Noãn Noãn vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cô:

- Em đang làm gì vậy?

- Đưa... đưa hoa quả...

- Hoa quả?

Xán Xán cúi đầu, bối rối, con dao gọt hoa quả sắc nhọn trên tay vẫn hướng về phía Triệu Noãn Noãn...

Triệu Noãn Noãn sa sầm mặt:

- Còn không mau đi gọt hoa quả đi!

- Thì đi! – Nói rồi cô cầm dao quay lại bếp, cắt đầy một đĩa táo 'lĩnh mang ra đãi khách.

- Đây là cái gì? – Cao Vũ từ nãy đến giờ không nói một lời bỗng nhiên hỏi cô.

Xán Xán chưng hửng:

- Táo chứ gì!

- Sao không gọt vỏ đi?

Xán Xán ngẩn người, gọt vỏ phức tạp chết được, thế là cô ra vẻ nghiêm chỉnh nói:

- Không gọt vỏ nhiều dinh dưỡng hơn.

- Tôi không ăn táo mà không gọt vỏ.

Á! Cái thằng to gan này! Xán Xán cũng không vừa:

- Hừ! Có ăn là tốt rồi, sao lảm lời thế?

Cao Vũ cau mày:

- Noãn Noãn, em trả lương cho bà ô-sin này chưa?

Ồ-sin? Tô Xán Xán giật thót cả mình!

- Ô-sin cái gì hả? Tôi là...

- Cô ấy là em gái. – Triệu Noãn Noãn tiếp lời. Nhân lúc Cao Vũ không để ý, anh trừng mắt lườm Xán Xán.

- Em gái? – Cao Vũ nhìn Tô Xán Xán từ trên xuống dưới, rồi lại đưa mắt sang Triệu Noãn Noãn bên cạnh.

- Chẳng giống gì cả...

- Cô ấy là em họ, con gái của ông cậu. – Triệu Noãn Noãn vội vàng giải thích.

- À... – Cao Vũ hiểu ra gật gù, quay đầu lại cười với Tô Xán Xán. – Em họ, làm phiền em gọt vỏ táo hộ nhé.

Tô Xán Xán:

- Nát một chút mới dễ tiêu hóa. – Cái cơ này cô đã nghĩ từ trước rồi, ăn được thì ăn, không thì nhịn đi.

Thôi được rồi, cô giữ lấy mà tự ăn đi. – Cao Vũ đành xua tay.

- Anh là cái loại người gì vậy? Vừa nói ăn, lại không ăn! Sớm biết thế này, lúc nãy đã chẳng...

- Xán Xán! – Lại là địa chủ Triệu Noãn Noãn đáng ghét.

Xán Xán trợn mắt lườm Cao Vũ một cái:

- Không ăn thì tôi ăn.

Đang quay đầu định đi, Triệu Noãn Noãn quát dừng lại.

Lại còn muốn gì đây? Xán Xán mặt xám xịt quay lại.

- Không còn sớm nữa, đi ra ngoài ăn đi!

Ai chà! Nghe đến chữ ăn, cái đầu bé tí của Xán Xán nhanh chóng nổ tung ra vì những tưởng tượng sơn hào hải vị, đến nỗi nhất thời quên bồng cả cái nhìn ác cảm đối với Cao Vũ, ngoáy miệng vội vàng theo hai người bọn họ lên xe.

Có điều là...

“Cảm...”. Còn chưa nói hết lời cảm ơn, đã có người nhanh chân hơn một bước mở cửa xe chui vào, Xán Xán dừng sững lại.

Cao Vũ chết tiệt! Lại còn cướp cả chỗ ngồi cạnh tài xế của cô! Không thể bỏ qua được!!!

- Mau lên xe đi! – Triệu Noãn Noãn hối thúc.

Xán Xán đang dừng sững, hận đến nỗi răng nghiến ken kết cũng đành vội vàng mở cửa xe, ngồi ở hàng sau, đóng sập cánh cửa bực một cái.

Đối xử với xe cồng như thế, Triệu Noãn Noãn tím mặt:

- Xán Xán, em đóng cửa mạnh quá đấy.

- Hứ! – Xán Xán chẳng nề hà lườm anh một cái, ánh mắt giận dữ xoáy vào cái đũa ngồi ở chỗ của cô.

Triệu Noãn Noãn thở dài, nhẫn nại quav đầu, khởi động xe.

- Đây là cái gì? – Cao Vũ bỗng dừng hỏi.

- Nói lảm thê! – Xán Xán đang lảm bảm, cau có lườm kẻ đang nói, thì nhìn thấy vật gì đó đang nằm trong tay Cao Vũ có vẻ quen thuộc, hình như là... cô ngậy ra một lát, đây rõ ràng là cái sợi dây thép cô đã tháo từ áo lót ra, sao... sao... sao lại ở trong tay anh ta?

Triệu Noãn Noãn liếc mắt:

- Hôm đó không biết Xán Xán lấy được từ đâu mấy sợi dây thép.

Vừa nghe xong, ánh mắt Cao Vũ lập tức rọi vào người Xán

Xán, nhếch mép thoáng nụ cười:

- Cái này của cô hả?

Xán Xán vội vàng lắc đầu.

- Xán Xán, cái này không phải là dây thép em đưa cho anh à? – Triệu Noãn Noãn bóc mẽ ngay.

Cô đành chớp mắt quay đi tránh cái nhìn của C

ao Vũ.

Ngờ đâu Cao Vũ chuyển sang Triệu Noãn Noãn:

- Em muốn biết đây là cái gì không?

- Cái gì?

- Đây là...

Xán Xán thấy tình thế không hay, nêu để Triệu Noãn Noãn phong kiến biết là hai sợi dây thép kia được rút từ áo lót thì ra sao chứ? Trong lúc cấp bách, cô đang định từ hàng ghế sau xông lên tóm lấy cổ áo Cao Vũ không cho anh ta nói.

Đúng lúc, hai người cùng nhìn cô, tình cảnh nhất thời rất lúng túng.

- Ui dà! Em đói chết được rồi! Mau mau đi ăn thôi! – Xán Xán ra bộ rũ xuồng.

- Anh ngược đãi em hả? – sắc mặt Triệu Noãn Noãn không hứa hẹn điều gì tốt lành.

- Không đâu!

- Anh không cho ăn à?

Xán Xán lắc đầu, đâu phải cô không ăn, mà luôn ăn hết cả phần của hai người.

Thế tại sao em cứ như dân ăn mày ba ngày chưa được miếng nào vào mồm thế?

Xán Xán:

- Vì cô ấy tích trữ nhiều nên tiêu hóa nhanh. – Cao Vũ đưa ra đáp án.

- Đúng đấy, đúng đấy! Vì em tích trữ nhiều.à. – Đợi đã! Câu này nghe ra có gì rất châm chọc? Nghe sao cứ như đang mắng

cô vậy?

- Anh! – Lòi nói ra đến miệng rồi còn bị nghẹn lại, bởi cô liếc thấy Cao Vũ đang cầm hai sợi dây thép không biết vô tình hay cố đóng đũa, về mặt lộ rõ sự ngạc nhiên cực điểm.

- Tôi làm sao? – Anh ta nhướn mày, truy hỏi đầy vẻ thú vị.

- Quý anh phân tích quả là chính xác quá... – Tô Xán Xán muốn khóc mà mắt khô khóc.

Về mặt Cao Vũ: Tôi cũng định nói như thế đấy, nhưng mà hai sợi dây thép trong tay anh ta thì không chịu hạ xuống, ánh mắt vẫn không rời khỏi người Xán Xán.

- Còn... còn có việc gì nữa?

Cao Vũ liếc mắt xuống dưới, Xán Xán lúc này mới ý thức là mong vuốt mình còn đang bầu lấy cổ áo anh ta, lập tức buông ra. Ithư bị điện giật, cảnh giác nhìn đăm đăm Cao Vũ, việc này không anh ta vui đây chứ?

Hai người trần trối nhìn nhau một lúc, Cao Vũ đột nhiên nhếch mép cười, đem cất hai sợi dây thép đáng ghét đi.

Tô Xán Xán bây giờ mới thở phào.

Địa điểm dùng cơm là Nhà hàng Hoàng gia nổi tiếng nhất thành phố tuy có tên gọi Hoàng gia, kỳ thực ngon nhất ở đây là thực đơn cơm nhà, nhất là món cánh gà chiên trứng, Tô Xán Xán ăn một lần mà mãi không quên, mỗi lần đi ăn tiệm đều giục Triệu Noãn Noãn tới đây.

Nhưng hôm nay, cảm hứng hoàn hảo dường như bị một kẻ phá vỡ...

- Em họ, phiền em đi lấy giúp một cái thìa được không? – Đằng sau nụ cười rạng rỡ của Cao Vũ ẩn chứa mũi dao, như muốn băm vằm lột da Xán Xán đáng thương của chúng ta.

- Vừa mới lấy cho anh rồi đó thôi?

Rất hiển nhiên, phán kháng chỉ mất công:

- Em nhìn xem, cái thìa em vừa lấy có vết xước...

- Ở đâu? – Tô Xán Xán mở to mắt ngấm ngấm cái thìa rất lâu.

- Cái vết này hình như là hoa văn đây chứ?

- Hoa văn? – Cao Vũ hồ nghi nhìn cái thìa. – Hoa văn này dài thượt, phiền em họ giúp anh đổi cái khác dễ nhìn hơn. – Nói rồi, còn nhìn cô nở một nụ cười hấp dẫn chết người không phải đèn mạng.

Tô Xán Xán ngây ra.

Đến khi thìa được mang đến, ngồi chưa ấm chỗ, cái giọng ma mị lại vang lên:

- Em họ, em xem hoa văn của cái đĩa này có phải cũng không đẹp mắt không...

Cứ như vậy, suốt bữa ăn, Xán Xán chẳng khác gì đứa bé giúp việc đi tới đi lui, hầu như mọi dụng cụ trên bàn ăn đều đã đổi cả, rốt cuộc cũng đến lúc đẹp lòng thỏa dạ mà ngồi xuống ăn cơm.

- Món cánh gà chiên trứng của em đâu? – Một linh cảm không lành lướt qua trong tim.

Cao Vũ nhìn vào đống xương còn sót lại của món cánh gà chiên trứng:

- Anh nghĩ là em họ không thích ăn gà, cho nên.. Không được lãng phí mà... – về mặt Cao Vũ vẫn như người gỗ vô tội.

Trái tim Tô Xán Xán vỡ vụn, món cánh gà chiên trứng yêu thích nhất của cô đã tiêu rồi!

Nếu những áp bức vừa rồi chỉ như là dòng nham thạch cuộn cuộn trong lòng núi lửa, thì đến lúc này, nhìn món cánh gà yêu thích tiêu tan trong mồm người khác, bao nhiêu uất ức tích tụ trong lòng Tô Xán Xán bộc phát hết.

Cao Vũ! Tôi quyết định rồi, có tôi thì không thể có anh!

Đọc tiếp Chúng mình lấy nhau đi – chương 6

Đọc truyện online trên điện thoại - Để những câu chuyện, tâm sự, phản hồi cũng như những thắc mắc của bạn đến với các độc giả của doctruyen360 các bạn vui lòng gửi về email doctruyen360@gmail

6. Q.2 - Chương 6: Lòng Vả Cũng Như Lòng Sung! Tức Nước Là Phải Vỡ Bờ

Vì món canh gà chiên trứng, Xán Xán tính sẽ công khai tuyên chiến với Cao Vũ. Có điều, Xán Xán ngốc nghếch quên bém câu của người xưa Vô quýt dày có móng tay nhọn, cho nên khi cô đang hờn hờn ngồi chơi game trên máy tính thì Bịch !, tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Quay ra cửa, Triệu Noãn Noãn rất tức...

Tô Xán Xán trong cơn thịnh lộ quyết định cụng đầu tuyên chiến tao còn mày chết, nhưng khi nhìn thấy hai sợi dây thép trên tay Triệu Noãn Noãn thì ngẩn cả người.

Không sai! Nhìn cái bộ mặt tối sầm không thể tối hơn của Triệu Noãn Noãn, cô ý thức được mình vẫn chưa thoát khỏi móng vuốt yêu ma của Cao Vũ.

Triệu Noãn Noãn vứt hia sợ dây thép trước mặt cô:

-Tự em nói đi! Đây là cái gì?

-Dây thép

-Dây thép ở đâu ?

-Quên... quên mất rồi... – Vốn cũng muốn đánh trống lảng, nhưng thấy ánh mắt tối sầm của Triệu Noãn Noãn, cô đành xuống nước

- Anh đừng giận mà... không phải lấy từ đồ lót ra đâu...

- Em còn nói được thế à? – Triệu Noãn Noãn cuối cùng không nén được – Một người con gái nhà lành như em làm một việc như vậy mà không đỏ mặt, lại còn trơ tráo nói là không phải nói từ đồ lót là sao?

- Quan trọng là sao cô có thể không có trách nhiệm đem vứt cái của nợ đó khỏi xe anh mà lại để đây suốt hai tuần lễ! Triệu Noãn Noãn thật sự rất giận.

-Việc này có gì đâu... Vả lại chẳng ai nhìn thấy...

-Anh không phải hay sao?

Xán Xán ấp úng:

-Anh thì không coi là người...

-Cái gì?

-Không phải, không phải, ý em nói là anh không tính là người đàn ông ... cũng không phải! Anh là người đàn ông rất đặc biệt, cũng không đúng... – Nhìn vẻ mặt Triệu Noãn Noãn ngày càng khó coi, Xán Xán vội bèn đánh thịch. – Vả lại hai chúng mình đều thích đàn ông, nói đúng là như thế.

-Em! – Đành lượt Triệu Noãn Noãn ghen hờn.

Đột nhiên, chuông cửa reo, cắt đứt sự căng thẳng giữa hai người.

-Em đi mở cửa đây! – Lần này, Xán Xán rất tích cực chủ động. Cô ngoáy móng đi ra mở cửa, nhưng khi nhìn thấy người ngoài cửa nụ cười tắt ngóm.

-Em họ, nhìn thấy anh không cần vui đến vậy chứ?

Mặt méo xệch, Xán Xán khinh bỉ lườm kẻ từ thù, nhưng bỗng nhiên liếc nhìn thấy một đồng hành lý chất ngất sau lưng Cao Vũ, một linh cảm không lành lướt qua tim, cô nhảy dựng lên như bị liên giạt.

-Anh, anh, anh muốn gì vậy?

-Đến ở cùng em họ đây!

-Cái gì? – Xán Xán kinh hãi.

Cao Vũ ngược lại, chẳng khách khí, tiến thẳng vào nhà, quay đầu nở nụ cười mê hồn với Xán Xán:

-Em họ, phiền em mang giúp hành lý vào đây.

Nói rồi thư thái đi vào trong nhà.

-Noãn Noãn, anh ở phòng nào đây?

Triệu Noãn Noãn chỉ vào phòng khách còn lại, vẻ mặt phức tạp.

-Em họ, mang hành lý vào phòng anh đi. – Nói xong, Cao Vũ đi luôn vào phòng, thông dong ngồi xuống giường, bộ dạng rất nghiêm nhiên.

Đương nhiên khi một chuỗi hành vi đó kết thúc, Tô Xán Xán mới thoát khỏi trạng thái hóa đá.

-Chuyện này là thế nào? – Cô kinh ngạc nhìn chòng chọc Triệu Noãn Noãn, có sao cái con yêu tinh hại người, tự cao tự đại lại đến đây ở?

-Nhà anh Vũ đã đến hạn trả, chưa có nơi ở, cho nên... Triệu Noãn Noãn có lẽ cũng cảm thấy không hỏi qua ý kiến Xán Xán thì có chút không phải.

-Vì vậy anh cho anh ta vào nhà?

-Nào! Đừng to tiếng như thê – Triệu Noãn Noãn trợn mắt lườm cô.

Cô đành hạ giọng:

-Dù anh ta không có chỗ ở, anh cũng không thể cho anh ta vào nhà chứ? Chúng ta ở đây đâu có phải cơ quan từ thiện...

-Từ thiện cái gì, người ta không có chỗ ở, không thể để anh ấy lang thang ngoài đường được!

-Sao phải lang thang ngoài đường? Thành phố bao nhiêu khách sạn, chẳng lẽ mở cửa để không à? Có sao anh ta nhất định lại phải ở chỗ chúng ta?

Xán Xán CHuyện không phải như em nghĩ...

-Không phải như em nghĩ thì là như thế nào? – Cô trông sắc thái phức tạp của Triệu Noãn Noãn, bỗng nhiên linh cảm, kêu to – À!

-Em làm gì vậy? – Triệu Noãn Noãn bịt chặt mồm cô.

-Noãn Noãn, anh, chẳng phải anh là... – Xán Xán mở to đôi mắt kinh hãi. Khoảnh khắc ấy, cô đột ngột hiểu ra, chắc chắn là như vậy rồi! Cái con yêu tinh trong phòng kia nhất định là ỷ vào sắc đẹp bản thân mà mê hoặc Triệu Noãn Noãn chất phác, sau đó ngạo nghễ bước vào nhà, dọn đến ở để mà ăn trắng mặc trơn... Nói trắng ra, Triệu Noãn Noãn sắp phải nuôi bảo cô nó rồi!

Ý thức được mức độ nghiêm trọng, Xán Xán lập tức nín tay áo anh:

-Noãn Noãn anh ơi, anh không thể thế được đâu! Tuy là số lượng người GAY có không nhiều, nhưng anh cũng không thể vì thế mà... mà... – Hai từ nuôi bao thực sự cô không thể nói ra lời.

Tuy không biết Xán Xán định nói gì, nhưng ngay lập tức Noãn Noãn ý thức được cách nghĩ trong đầu cô hiện thời nhất định là khoa trương gấp bội so với thực tế:

Xán Xán, anh dám cá rằng việc này hoàn toàn không giống như em nghĩ đâu.

-Giải thích tức là che giấu rồi! Tô Xán Xán càng khẳng định Cao Vũ chính là một trai bao.

-Hai người đang bàn chuyện gì vậy? – Cao Vũ cũng đã ở trong phòng, không biết đứng sau lưng họ từ bao giờ.

-Không có gì, không có gì, bọn tôi đang bàn xem bữa trưa ăn ui. – Triệu Noãn Noãn ra dấu ngầm với Xán Xán.

-Gì cơ? Rõ ràng là... – Rõ ràng là đang bàn về việc trai bao thì có! Tiếc là mới nói được có một nửa thì đã bị Triệu Noãn Noãn trừng mắt cắt ngang, cô đành ngậm miệng không nói nữa, ai bảo chính cô cũng đang là phận ăn gỏi nằm nhờ chứ?

-Rõ ràng là cái gì?

-Rõ ràng là đang bàn xem anh thích ăn gì, sợ anh ăn không quen. – Cái giọng móc máy của Xán Xán lại nổi lên.

-Em họ đừng khách khí, anh ăn gì cũng được, rất dễ.

-Để cái mông ý! Cứ giương mắt lên mà phán!

-Em họ còn chưa mang hành lý của anh vào à?

-Được! Tôi mang! Tôi đi mang đây!

-Cám ơn em họ! Anh chưa gặp ai nhiệt tình như em họ đây.

Tô Xán Xán cười như mếu.

Cứ như vậy, Cao Vũ chính thức bước vào nhà Triệu Noãn Noãn, ba người bắt đầu cuộc sống chung dưới một mái nhà...

Đọc tiếp Chúng mình lấy nhau đi – chương 7

Đọc truyện online trên điện thoại - Để những câu chuyện, tâm sự, phản hồi cũng như những thắc mắc của bạn đến với các độc giả của doctruyen360 các bạn vui lòng gửi về email doctruyen360@gmail

7. Q.2 - Chương 7: Giết Nhau Chẳng Cái Lưu Cầu Giết Nhau Bằng Cái U Sầu Độcchưa?

Từ khi Cao Vũ chuyển đến, cuộc sống của Tô Xán Xán trở nên bi kịch

Trước đây, cô chỉ có nghĩa vụ hàng ngày giặt giũ cho Triệu Noãn Noãn, nay còn phải giặt thêm rất nhiều, đã thế cái gã họ Cao đẹp trai rất thích làm đom, mỗi ngày thay một bộ quần áo, lại còn phải giặt là phẳng phiu tinh tươm nữa.

Uất ức nhất là thói quen sinh hoạt của Cao Vũ mỗi ngày mỗi khác,

tối 8 giờ ra khỏi cửa, sáng 6 giờ trở về khiến người ta rất khó theo hầu được anh ta. Riêng Triệu Noãn Noãn có thói quen sớm nào cũng chạy bộ, khi Cao Vũ trở về là lúc anh không có nhà, vậy là gánh nặng hầu hạ đại gia tự nhiên rơi vào Tô Xán Xán.

giờ sáng nay, Xán Xán đang nằm mơ thấy chảy nước miếng vì món vịt quay Bắc Kinh

Bỗng nhiên, một âm thanh không biết tận đâu truyền lại, từ xa đến gần, giật phắt mắt miếng vịt quay Bắc Kinh sắp vào mồm Xán Xán.

-Đừng đi mà! Em còn chưa ăn mà ! – Cô cố hết sức níu kéo.

Bính bong... – Tiếng chuông ngân nga, chú vịt quay bỗng nhiên ngóc đầu, mở to đôi mắt oan khuất:

Xán Xán, chúng mình e là kiếp này không có duyên rồi.

Xán Xán lắc đầu quầy quẩy, vươn tay liềm chết tóm lấy cổ chú vịt quay, chi thấy chú vịt quay đột nhiên xòe đôi cánh, đăm đúi ngoái đầu nhìn Xán Xán rồi từ tốn bay đi xa khuất tầm mắt cô.

-Đừng đi mà! – Xán Xán tuyệt vọng rên ri, vội vàng vươn tay, còn kịp tóm được cái gì đó, nhưng lông vịt quay sao lại không sạch sẽ thế này? Lại còn từng sợi từng sợi...

-Cái này là gì... – Xán Xán tự nhủ thầm.

-Đây là tóc anh.

Xán Xán giật thót mình, mở choàng mắt:

-Ma!

Em họ, anh đây chứ ma nào, anh cũng chẳng đi đâu, ngoài ra em cũng không thể ăn được. – Cao Vũ liếc mắt nhìn Tô Xán Xán.

Xán Xán lúc này mới tỉnh hẳn, nhìn rõ Cao Vũ đang ngồi bên giường cô, đang bị cô vò đầu tóc, chỉ thấy anh ta mặc chiếc sơ-mi màu xanh, cổ áo mờ phan phôi, nét mặt có phần tiều tụy... Cô bỗng nhiên hiểu ra vì sao Triệu Noãn Noãn muốn bao bọc người đàn ông này.

Cao Vũ không trả lời, chỉ chau mày:

-Trước hết có thể bỏ tay ra được không?

Lúc này Xán Xán mới ý thức được là mình vẫn còn tóm tóc người ta:

-Xin... xin lỗi nhé... – Đợi đã! Có sao cô phải nói xin lỗi? Đó là kẻ cướp món vệt quay của cô mà. Tồn thất cô phải chịu đựng lớn lắm mà. Thế là cô khí thế ào ào. – Mới sớm bảnh mắt anh làm gì mà kêu tôi chứ!

Cao Vũ vuốt ve lại mái tóc bị xới loạn, ngáp dài một cái:

-Em mua giúp anh đồ ăn sáng đi. Tô Xán Xán chưa hừng, rồi lập tức nổi giận:

- Sớm tinh sương đã gọi tôi là để sai tôi đi mua đồ ăn sáng cho anh sao?

- Đúng vậy. – Cao Vũ nhún vai.

- Anh biến thái rồi! – Tô Xán Xán nghiêng răng uất hận.

Bị mắng mà Cao Vũ cũng chẳng giận, chỉ phẩy tay nói:

Nếu em không đi mua giúp anh, anh sẽ bảo Noãn Noãn là em đuổi anh đi.

Tô Xán Xán:

-.....

Dưới sự hành hạ đồng bóng của Cao Vũ, mới có mấy ngày mà tinh thần Tô Xán Xán đã sa sút nghiêm trọng, cô từng nghĩ đến việc như phản đối Triệu Noãn Noãn nhưng thời gian đó công ty của Triệu Noãn Noãn đang nhận hợp đồng lớn, ngày nào cũng đi sớm về muộn, về nhà chỉ ăn xong bát cơm là ngồi ngay vào máy tính.

Tô Xán Xán tuy hay gây gổ nhưng cũng biết Triệu Noãn Noãn một khi đã làm việc thì quên mình, động vào anh như châm ngòi thuốc súng cho nên biết thân biết phận nuốt giận ngậm miệng.

Những ngày như thế dằng dai trong khoảng hai tuần, đến hôm chat với cô bạn thân Nhan Như Ngọc thì Tô Xán Xán mới thấy sóng lòng càng cuộn cuộn

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, hôm nay tớ gặp chàng đẹp trai đây!

Xán Xán: Á à.

Nhan Như Ngọc: Tớ chụp trộm hình anh ấy đây! Cậu muốn xem không?

Xán Xán: Tùy.

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, cậu không ôm đây chứ? Trước đây, chỉ cần nói đến đẹp trai là cậu thể nào cũng hào hứng hơn tớ cơ mà.

Xán Xán: Tớ rất tệ...

Nhan Như Ngọc: Đừng có thế ! Hôm nay cậu có ngủ đủ 12 tiếng đồng hồ không?

Xán Xán: ...

Nhan Như Ngọc: ???

Một phút trôi qua.

Nhan Như Ngọc: Cậu còn đó không? Sao không nói gì thê?

Xán Xán: Như Ngọc à, cậu bảo giết người nhất định sẽ bị tội tử hình phải không?

Nhan Như Ngọc: ?

Xán Xán: Không giết chết, chỉ chém thành liệt nửa người thì sẽ bị tội mấy năm?

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, cậu mộng du như thế sao vẫn dùng được máy tính?

Xán Xán:...

Lại một phút nữa trôi đi.

Xán Xán: Cậu nói xem có cách gì để chém người mà không bị đi tù không?

Nhan Như Ngọc: Có!

Xán Xán: Cách gì?

Nhan Như Ngọc: Chém xong thì tự sát.

Xán Xán: Phù!

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, tớ thấy cậu cần đi ngủ đi, đêm khuya đừng có nghĩ lung tung.

* *

Được Nhan Như Ngọc khuyên giải, Xán Xán tạm thời bỏ ý định giết Cao Vũ, nhưng rất mau chóng lại thấy hối hận.

-Em đang làm gì?

Hả ! Xán Xán run bắn toàn thân, nặng nhọc ngoái lại, giật mình nhìn thấy Cao Vũ đứng sau lưng mình.

-Anh, anh, sao anh vào đây?

Cao Vũ làm động tác đẩy cửa:

-Cửa phòng em không khóa.

-Anh vào từ lúc nào? – Không biết mình nói chuyện vừa rồi anh ta có nhìn thấy không?

-Không quá lâu...

Vẫn còn may... Xán Xán thở phào một hơi.

-Đúng lúc em nói giết người nhất định chịu tội tử hình.

Hả! Mồm Xán Xán chum lại.

Nói chung, trừ khi tự vệ, giết người đều bị ghép tội tử hình. Đương nhiên, nếu chấp hành án tốt thì có khi chỉ bóc lịch bốn, năm mươi năm là được trả tự do.

Bốn, năm mươi năm, dài phết nhỉ... Mồm Xán Xán càng chu lại.

Nếu người bị hại bị trọng thương, ví dụ liệt hẳn nửa người, nói chung án phạt sẽ là vô kỳ hạn, cũng như anh vừa nói, nếu mà được bốn, năm mươi năm thì cũng còn tốt hơn là chung thân rồi.

Cao Vũ cứ khơi khơi giải thích.

25 tuổi, cộng thêm 40, 65 tuổi, so với một đời cũng chẳng ít hơn bao nhiêu... Xán Xán không còn giấu mỗ được nữa.

Còn cách chém người mà không bị ngồi tù... – Cao Vũ nói từng nhát từng nhát, vẻ mặt cười cười nhử Xán Xán.

Có cách gì? – Hai mắt Xán Xán sáng rỡ.

Anh thấy cách của bạn em không tồi.

Thoắt cái, Xán Xán người cứng đờ như hóa đá, trông theo tiếng Cao Vũ đóng cửa đánh sầm một cái mà thấy bản thân vỡ vụn từng mảnh...

Đọc tiếp Chúng mình lấy nhau đi – chương 8

Đọc truyện online trên điện thoại - Để những câu chuyện, tâm sự, phản hồi cũng như những thắc mắc của bạn đến với các độc giả của doctruyen360 các bạn vui lòng gửi về email doctruyen360@gmail

8. Q.2 - Chương 8: Chó Cẩn Áo Rách

Buổi chiều, Tô Xán Xán đang chống hông quét dọn, trông thấy Cao Vũ nhàn nhã ngồi sô-pha chơi game thì uất không chịu nổi. Đang nổi cơn tam bành thì điện thoại đổ chuông, là mẹ gọi tới.

-A lô? Xán Xán hả, dì con gửi biểu một cái chân giò hun khói, mẹ với bố con ăn không hết, ngày mai con về cắt một miếng mà ăn nhé.

-Vâng ạ. – Xán Xán đáp.

-Sao thế? Giọng con nghe có vẻ xuống tinh thần quá thế? – Hiểu con gái chẳng ai bằng mẹ, tiếng nói của con gái ngày thường sang sảng, hôm nay bỗng nhiên u ám hẳn, làm mẹ phải quan tâm chứ.

Xán Xán mặt mũi sầm sẫm, trông nhà cửa mình vừa dọn dẹp tươm tất rồi lại nhìn Cao Vũ đang thư thái tiêu khiển... cảm thấy như bị hai quả núi đè nặng, làm sao mà phấn chấn cho được? Cô nuốt nghẹn rồi nói:

- Mẹ à, con không sao đâu.

-Con không giấu mẹ việc gì đấy chứ? – Trần Xuân Kiều tuy nóng ruột giục con gái lấy chồng nhưng không phải là người mẹ hơi hợt đối với con gái.

- Không có gì đâu! Mẹ tưởng tượng quá đây. – Có một điều làm sao có thể cho mẹ biết được, là cô kết hôn giả với Triệu Noãn Noãn. Điều này nếu bị tiết lộ, chắc là chết không toàn thây.

Thấy con gái cứng cổ như thế, Trần Xuân Kiều cũng không tiện nói gì, chỉ dặn dò vài câu rồi gác điện thoại.

Vừa dập máy, Xán Xán vội thở phào: thiếu chút nữa thì lộ bí mật...

Nhưng thoát cái đã nghe thấy giọng Cao Vũ trầm trầm bên tai:

- Mẹ em vẫn quan tâm đến em nhi!

-Lắm lời, chẳng lẽ mẹ anh không quan tâm tới anh sao? – Xán Xán khó chịu độp lại.

Cao Vũ tối sầm mắt:

- Mẹ tôi ở nước ngoài.

Câu nói của anh ta đã khuấy tỉnh hiếu kỳ của Xán Xán. Nói thực thì Cao Vũ đến ở đây cũng đã gần hai tuần, bộ dạng hành tung bí ẩn, chẳng thấy anh ta nói về bản thân, chỉ bằng nhân cơ hội này dò la một phen, biết đâu có thể tìm ra gót chân Asin...

Tóm lại, Tô Xán Xán vẫn âm mưu khai quật bí mật của Cao Vũ.

Xán Xán buông tay, ve vẩy đi đến bên Cao Vũ ra giọng nịnh nọt:

Anh Cao...

Sao? – Cao Vũ tạm dừng tay chơi, hướng mắt vào cô.

Anh đến đây đã mấy ngày rồi, chúng mình còn chưa hiểu nhau, cho nên đến tìm anh giao lưu. – Xán Xán cười nịnh.

-Được thôi! – Cao Vũ nhếch mép, chỉ một chỗ cho cô:

- Ngồi đi.

Giăng lưới thành công rồi! Xán Xán mừng thầm ngồi xuống cạnh Cao Vũ.

- Giao lưu gì nào?

Lúc này đương nhiên muốn biết lý lịch, Xán Xán hỏi:

-Anh quê ở đâu?

- Thành phố B. – Cao Vũ trả lời một câu ngắn gọn.

- Hình như không quá xa đây đâu.

Cao Vũ gật đầu.

-Thế anh đến đây là để làm việc à?

Cao Vũ ngẫm nghĩ:

-Thì coi như vậy.

Cái gì mà coi như vậy? Xán Xán cố nén cảm giác muốn mắng người đối thoại, tiếp tục hỏi:

-Gia đình anh vẫn ở thành phố B chứ?

-Không, cả nhà tôi không ở trong nước.

-Vậy à? Một mình anh không quá cô đơn chứ?

Cũng tốt mà, tôi tự do quen rồi. – Cao Vũ nhún vai, vẻ mặt nhiên.

-Nhưng đôi khi cũng nhớ gia đình chứ, ví như nhớ món mì mẹ nấu, món trứng rán hành của bà ngoại, nhớ câu chuyện ông kể... Cả nhà ở cùng nhau tốt đẹp hơn chứ... – Xán Xán thao thao luyệt về sự sống trên đời, nói rồi hí hửng nhìn Cao Vũ.

Cao Vũ hấp háy mắt, lãnh đạm nói:

-Mẹ tôi không biết nấu mì.

-Không sao, còn bà ngoại anh nữa!

-Bà ngoại tôi cứ ăn trứng là đau bụng đi ngoài.

Xán Xán đỏ mề hôi:

-Thế bố anh..

-Bố tôi thì không kể chuyện được...

-Thật sao? – Câu trả lời làm cô thấy mù mờ.

-Tiếc là bố tôi mất từ 10 năm trước rồi

Xán Xán:

-...

Tô Xán Xán nghiêng rằng, quyết định tổng tấn công:

-Thế thì anh vẫn còn ông bà nội, ngoại, cậu mợ chú thím chứ? Anh không nhớ họ chút nào sao?

Cao Vũ hấp háy mắt:

-Rốt cuộc em muốn nói gì?

-Tôi muôn... -Xán Xán nghiêng rằng. -Tôi chỉ hy vọng là...

-Hy vọng là tôi dọn khỏi đây hả?

Xán Xán ngẩn người, Cao Vũ đã điểm trúng huyệt!

Chẳng đoái hoài đến sự kinh ngạc của Xán Xán, Cao Vũ nhướn mày:

-Muôn tôi dọn đi cũng được... nhưng...

-Nhưng cái gì? – Hy vọng tràn trề lên mắt, dù có trào núi cao lợi biển lửa, cô cũng cam lòng!

Cao Vũ đột nhiên vút máy chơi game cho Xán Xán, chỉ vào màn hình:

-Nhưng cô phải đánh thắng tôi!

-Chơi game?

Đúng vậy! Chỉ cần cô đánh thắng tôi, ngày mai tôi lập tức dọn đi!

-Được! – Xán Xán bị kích động đến độ khóc rưng rức.

Nhưng nếu tôi thắng, em phải đáp ứng 3 điều kiện của tôi. – Quả nhiên bọn tư bản không bao giờ nhận phần thiệt.

Xán Xán ngờ vực nhìn anh ta:

-Việc gì?

Cao Vũ cười ngạc nhiên:

-Tôi vẫn chưa nghĩ ra. – Nói rồi làm ra vẻ tùy cô, đồng ý hay không không quan trọng.

Xán Xán bối rối, nếu đồng ý, nhờ may mình thua, chẳng lẽ bị bắt làm nô lệ cho anh ta? Còn nếu anh ta thua? Thế thì kế hoạch hạ bệ tên tư bản đầu sỏ thành công mỹ mãn còn gì! Nghĩ đi nghĩ lại, quả là khó quyết định.

-Thế nà

o? Không ok thì thôi, anh cũng chẳng mất mát gì.

Thu hết can đảm, Xán Xán hoành tráng:

-Được! Tôi đồng ý! – Gì thì gì cô cũng là một game thủ có sợ ai nào!

Nhưng rồi sau nửa giờ đồng hồ, Xán Xán lại thấy bầm gan tím mặt bởi vì cô đã bị hạ gục đến giọt máu cuối cùng, nằm xoài trên đất chỉ còn thoi thóp.

Còn Cao Vũ? Anh ta đang mỉm cười hài lòng nhìn Tô Xán Xán với bộ mặt tuyệt vọng:

-Em họ, em mà còn chút tình thì đừng đánh anh nữa.

Xán Xán nghiến răng kèn kẹt! Cô vừa lâm trận đã chịu một nhát chém, sóng xoài trên đất, Cao Vũ cứ thông thả xuống tay, vẻ mặt như là có lỗi vậy.

Biết làm sao được? Sức cô không địch nổi người ta!

Vậy là thân phận cô lại tiếp tục chìm đắm trong địa ngục nô lệ cho kẻ tư bản này...

Em họ, phiền em giúp anh dọn dẹp phòng nhé.

-Anh không tự làm được à? – Xán Xán gắng chút sức tàn, thêu thào.

-Chẳng lẽ em quên ba điều kiện đã đồng ý với anh?

Mồ hôi Xán Xán bắt đầu nhỏ giọt.

-Một là, từ nay về sau, phòng của anh do em dọn dẹp.

Đáng hận biết bao!

-Em họ sao thế?

Không được! Xán Xán, mình không thể để đồ ma quỷ này sai thiên được! Cô quyết định phản kháng.

-Em họ, nếu em phản kháng, anh đành đem việc hôm nay kể với Noãn Noãn...

-Dọn thì dọn, sợ gì anh! – Xán Xán nghiến răng đồng ý.

-Còn việc thứ hai, từ nay về sau anh đưa mắt là em phải tự động lui đi, không được làm phiền anh và Noãn Noãn.

Xán Xán phát hiện, kẻ mà mình đang gặp không nhà tư bản , mà là hồ ly tinh! Không những vậy, còn là hồ ly tinh tu luyện ngàn năm đắc đạo!

-Ok! Tôi đồng ý với anh! Còn việc thứ ba? – Bão tố đã nổi thì mạnh lên một thê đi!

-Việc thứ ba hả...

-Việc gì? – Không phải sai cô phóng hỏa giết người, làm việc phạm pháp đây chứ? Xán Xán căng thẳng.

-Việc thứ ba để nghĩ rồi nói sau đi. – Cao Vũ cười bí hiểm. – Em họ đi được rồi đây.

-Đi đâu?

-Đi dọn phòng.

Đến nước này, Xán Xán chính thức bị trồng lên cổ ách nô lệ rồi.

Đọc tiếp Chúng mình lấy nhau đi – chương 9

Đọc truyện online trên điện thoại - Để những câu chuyện, tâm sự, phản hồi cũng như những thắc mắc của bạn đến với các độc giả của doctruyen360 các bạn vui lòng gửi về email doctruyen360@gmail

9. Q.3 - Chương 9: Môn Đăng Hộ Đối

-Xán Xán, anh thấy mấy ngày nay em chăm chỉ quá, đến phòng khách cũng lau dọn sạch sẽ. – Buổi tối, Triệu Noãn Noãn bỗng nhiên khen Tô Xán Xán, một việc chưa từng xảy ra.

Đang ăn món thịt, Tô Xán Xán ai oán ngược mắt nhìn Cac Vũ, nếu không phải đánh cuộc thua kẻ kia, cô đâu đến nỗi thảm thế này?

Cao Vũ thuận miệng góp chuyện:

-Đúng vậy, anh nhận ra em họ đối với anh tốt quá.

Đúng là điển hình của kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm, Tô Xán Xán tức phùng phùng.

-Quảng cáo của em làm thế nào rồi? – Cao Vũ đột ngột chuyển chủ đề.

-Chuyện đó hả? Hôm nay vừa cho nhà quảng cáo xem, họ rất hài lòng, chắc tháng tới sẽ phát sóng toàn quốc.

- Tháng tới bắt đầu khai giảng, tỷ lệ xem truyền hình sẽ giảm sọt thời điểm tung quảng cáo không đúng lúc.

Bọn em cũng nghĩ đến điều này, cho nên trên cơ sở files quảng cáo đã hoàn thành, cũng kết hợp quảng cáo trên báo giấy,ngoài đường phố nữa. Ngoài ra công ty cũng ký kết hợp đồng với đài truyền hình địa phương...

Hai người thao thao bất tuyệt về cái hợp đồng quảng cáo của Triệu Noãn Noãn, Tô Xán Xán bỗng nhiên nhận ra, rất nhiều điều họ nói mà cô chẳng hiểu gì.

Không kìm được, cô hỏi Cao Vũ:

-Chẳng phải anh học khoa Quảng cáo ra đây chứ? – Sao có thể hiểu biết rộng đến thế được?

Cao Vũ lắc đầu:

-Anh học Master ngành Kinh tế quốc tế và Ngoại thương.

Xán Xán giật thột, hóa ra thư sinh mặt trắng này học cao phết!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Xán Xán, Cao Vũ cười bảo:

-Chắc em nghĩ anh cũng giống em à?

Mẹ kiếp! Bà đây dù gì cũng là sinh viên đại học lớn đây! Tô Xán Xán nổi giận phùng phùng:

-Học vị Thạc sĩ có gì ghê gớm chứ? Ngày thường tôi chẳng thấy anh bận tâm về kinh tế quốc tế gì cả, biết rõ chân tướng ma quỷ rồi! – Nói xong, vẫn còn tức, dám so bì với sinh viên trường lớn à?

-Xán Xán! – Triệu Noãn Noãn nhắc nhở cô.

-Em nói có gì sai chứ! – Xán Xán đáp. – Anh xem, anh ta cứ khuya thì ra đi, sớm tinh mơ thì trở về làm mất giấc ngủ người khác, chẳng phải ma quỷ thì đi làm gì giờ ấy?

-Anh ấy đi làm.

-Làm gì? – Làm điểm thì có.

Tô Xán Xán tuy không nói ra lời, nhưng qua ánh mắt, Triệu Noãn Noãn biết trong lòng cô dồn dập bao nhiêu giả thiết hỗn loạn. Trước khi cô kịp buột miệng, anh cướp lời:

-Cao Vũ kinh doanh club rượu.

-Hả? – Lần này đến lượt Tô Xán Xán tròn mắt há miệng.

-Thì ra Cao Vũ mở quầy bar? Thảo nào, thời gian biểu của anh kỳ lạ thế cô vẫn nghĩ rằng anh ta là loại ăn trắng mặc trơn... Nghĩ đến đây, Tô Xán Xán thấy trong lòng phiền muộn. Cứ nghĩ rằng dạng dài lưng tốn vải như Cao Vũ ắt phải tìm người bảo bọc, chu cấp, cũng như mình trông chờ bố mẹ là chuyện đương nhiên, nhưng hóa ra Cao Vũ còn là ông chủ, trong khi mình... Thì ra, người mà Triệu Noãn Noãn phải bảo bọc là chính cô?

Đêm ấy, Tô Xán Xán buồn bã muốn online trút hết tâm sự với Nhan Như Ngọc.

Không đợi đến khi online, Nhan Như Ngọc đã gọi cô trước.

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, cuối cùng cũng gặp cậu rồi!

Xán Xán: Sao vậy?

Nhan Như Ngọc: Đặc biệt! Đặc biệt nhé!

Xán Xán: ?

Nhan Như Ngọc: Hôm nay tớ nghe được một tin động trời, cậu muốn nghe không?

Xán Xán: Tin gì?

Nhan Như Ngọc: Mình thỏa thuận trước nhé, tớ nói rồi cậu không được giận đây!

Xán Xán: ...

* *

Với tính cách của Xán Xán, ngoài hai người trong nhà, cô không thể nghĩ ra còn cái gì khiến cô nổi giận được.

Nhan Như Ngọc: Tớ nói thật đấy! Cậu không được giận đâu đây!

Xán Xán: Được, cậu nói đi.

Nhan Như Ngọc: Khương Kiệt sắp lấy vợ!

Khương Kiệt? Hai từ này hiện ra trước mắt, Xán Xán ngây người.

Cái tên này đến chết Xán Xán cũng không thể quên.

Đó là loại người gì vậy? Nói trắng ra, đó là mối tình đầu của Xán Xán. Nhớ lại hồi phổ thông trung học, Khương Kiệt ngồi sau Xán Xán, nhà con một, vóc dáng cũng được, trắng trẻo sáng sủa, cao ráo sạch mắt, lại đeo kính trông rất ra dáng. Hồi ấy, Xán Xán là cô bé ngốc nghếch hồn nhiên trong sáng, hai đứa nói chuyện băng quơ, rồi trao đổi bài, dần dần thân nhau.

Sau này lớn hơn, Xán Xán dần coi đó là bạn trai mình. Nhưng Khương Kiệt thì không vậy, coi đó là chuyện đùa. Thế là trong lớp mới đầu lan truyền tin đồn về hai đứa. Xán Xán thì không bận tâm, nhưng Khương Kiệt thì ra vẻ hi hỉ, sau này Xán Xán bắt đầu thấy nghi ngờ, không biết người ta có thực lòng với cô không? Xán Xán kiên trì quan sát mấy ngày, không thấy gì khác lạ, đang định bỏ qua, đột nhiên nhận được mảnh

giấy thông báo của Khương Kiệt. Xán Xán nổi xung lên! Lớn thế này, đó là lần đầu tiên cô bị người thông báo việc riêng qua thư.

Hai đứa thân thiết với nhau hơn nửa năm trời, tuy ban đầu Xán Xán bị động, nhưng ưu điểm nhất của kẻ thư sinh này là mang tới cho cô cảm giác an toàn, khi đã xác định có cảm tình, Xán Xán rất chân tình, thành thực.

Ngờ đâu... đến khi nghiêm túc chân thành thì xảy ra vãn đề.

-Xán Xán, lần này anh thi thử không tốt, bố mẹ anh rất sốt ruột. Mấy tháng nữa là thi tốt nghiệp rồi, anh đã nghĩ kỹ, nhận thấy kỳ thi tốt nghiệp trung học là việc lớn trong đời, vì thế cần chuyên tâm gắng sức, không thể nghĩ đến chuyện khác. Vì vậy... em hiểu anh muốn nói gì chứ. Em là cô gái dễ mến, nếu sau này có duyên, chúng mình cùng thi vào một trường đại học, lại có thể tiếp tục làm bạn với nhau.

Khi tìm thấy lá thư ấy trong ngăn kéo, cô buồn rĩ cả người.

Mối tình này bắt đầu từ một lá thư, ngờ đâu chưa đầy một năm, lại là một lá thư vô tình, phá nát giấc mộng đẹp của Xán Xán. Cô không đau lòng sao được? Lần thi thử thứ hai, đến lượt Xán Xán điểm kém. Cô rất muốn tìm Khương Kiệt để hỏi cho ra lẽ! Nhưng kẻ đó đã nói rồi còn gì, để thi tốt nghiệp xuất sắc, vì tương lai, sẽ không động lòng vì nữ nhi thường tình. Lúc ấy, Xán Xán vẫn còn tin Khương Kiệt, đành gắng gỏi nén giữ tình cảm của mình.

Nhưng chưa đầy nửa tháng sau, vết thương lòng của Xán Xán trở thành sự phẫn nộ.

Chẳng phải để thi tốt nghiệp xuất sắc, rồi sẽ tiếp tục làm bạn khi vào đại học! Toàn là giả dối! Sự thực, cái kẻ Sở Khanh ấy đã vứt bỏ Xán Xán từ lâu để chạy theo cô hoa khôi của lớp.

Xán Xán hận vì điều đó. Thiếu chút nữa, cô chạy tới đối mặt với Khương Kiệt, may có Nhan Như Ngọc ngăn cô lại mới không xảy ra việc ầm ĩ.

-Ô Xán Xán! Cái loại Sở Khanh ấy, cậu đi nói chuyện với hắn có ích gì! Rõ ràng là hắn đá cậu rồi. Chẳng thả nhân dịp này cậu cố công mà học để thi cho tốt hơn hắn cái đồ cặn bã kia đi! – Bạn bè! có lúc cũng nói có lý phết.

Thế là Xán Xán chuyên tâm cầm hận thành sức mạnh, dồn hết vào việc học. Ai ngờ Nhan Như Ngọc nói trúng. Thi tốt nghiệp, Xán Xán được gần 600 điểm, tuy không phải cao nhất trong lớp nhưng cũng hơn đứt tận hơn 100 điểm so với đồ khốn Khương Kiệt được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Ngày nhận phiếu báo điểm, Xán Xán nhìn về mặt ủ dột của Khương Kiệt, cảm thấy thoải mái hẳn lên. Hôm ấy, Xán Xán nghe được từ sau lưng mình cuộc đối thoại giữa Khương Kiệt với người bạn ngồi cùng bàn.

Kiệt này, trình độ của cậu không đến nỗi như điểm thi đâu chứ...

-Bực thế chứ! Chẳng biết đứa nào ngày nào cũng xịt lốp xe của tớ, hại tớ ngày nào cũng phải dắt xe đi bộ về nhà, phí bao nhiêu thời gian học bài.

-Cậu không trêu chọc ai đây chứ?

-Sao tớ biết được? Thêm nữa hôm tớ thi môn toán, tìm mãi không thấy thước kẻ, tớ nhớ rõ là có mang theo, hại tớ hôm đó vẽ hình sai hết.

-Đúng là xui xẻo...

Xán Xán mặt lạnh tanh, nhặt nhanh mấy thứ gì đó trong ngăn bàn, cùng Nhan Như Ngọc lần cuối rời khỏi lớp học năm cuối trung học.

-Xán Xán, cậu vứt cái gì vậy?

-Không có gì, cái thước kẻ không dùng nữa ấy mà. – Xán Xán ngẩng đầu, mỉm cười bình thản với Nhan Như Ngọc. – Như Ngọc! Hôm nay chị đây chủ chi, bọn mình đi KFC thôi!

* *

Thực tế, nhiều năm qua rồi, mối hận trong lòng Xán Xán cũng tiêu tan, nghe nói Khương Kiệt kia cũng không học lại mà chỉ một khoản tiền lớn, chạy vậy để vào học ở một nơi chuyên về ngoại thương nhưng điểm thi đầu vào không đòi hỏi khắt khe. Đã gọi là gia đình có điều kiện thì còn nói gì nữa.

Thế nhưng hôm nay nghe tin Khương Kiệt cưới vợ, Xán Xán vẫn cảm thấy có chút không vui. Xét cho cùng, mối tình đầu là cái khó quên nhất đối với phụ nữ. Người phương Tây nói: đàn ông là đỉnh, đàn bà là tâm gỗ, khi nhỏ đỉnh khỏi tâm gỗ rồi, bao nhiêu dấu vết lưu lại trên gỗ ấy đều không thể xóa.

Xán Xán không phải người tuyệt tình, đầu thể quên sạch một mối tình đầu như thế).

Trên màn hình máy tính, Nhan Như Ngọc lại gửi tin nhắn.

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, cậu không sao chứ? Sao không trả lời tớ?

Xán Xán: Không sao. Cậu có biết khi nào anh ta lấy vợ không?

Nhan Như Ngọc: Hình như mừng- 7 tháng sau, tớ vừa nhận thiệp mời hôm nay.

Mừng 7? Còn có một tuần nữa.

Nhan Như Ngọc: Đồ Sở Khanh này đúng là phách lối, nghe nói mời đủ bạn học cấp Ba, cũng chẳng thèm nghĩ là dùng tiền của ai mà phung phí thế nữa. Bố mẹ hần quả là uống công sinh ra đứa con này.

Xán Xán: Ha ha!

Nhan Như Ngọc: Đúng rồi còn gì! Quên không nói với cậu, anh ta mời cả cậu nữa, nhưng không liên lạc được với cậu nên gửi tớ. Cậu đi không?

Xán Xán không trả lời.

Nhan Như Ngọc: Tớ thấy bọn mình chẳng nên đi, lại còn phải tặng quà nữa, chẳng phải phí tiền à?

Một phút sau.

Xán Xán: Tại sao không đi? Bọn mình phải ăn trả những gì anh ta nợ tớ chứ!

10. Q.3 - Chương 10: Thử Xem Có Thể Dùng Ý Nghĩ Khiến Miếng Khoai Tây Chiên Chuyển Động

-Xán Xán, không phải em khó chịu ở đâu đây chứ? – Bữa cơm tối, Triệu Noãn Noãn nhận ra Xán Xán vốn tham ăn mà hôm nay chỉ nuốt được có nửa bát rau.

-Có đâu. – Xán Xán lắc đầu.

-Sao hôm nay em ăn có chút xiu vậy?

-Ờ... – Xán Xán đảo mắt. – Em đang giảm cân.

-Giảm cân? – Triệu Noãn Noãn không thể hiểu nổi, nhìn cô. – Xán Xán, nếu anh nhớ không nhầm, năm ngoái em cũng nói như vậy. Không phải, mà là năm kia cũng đã nói vậy. Hồi học đại học em cũng đã nói mấy lần, lại còn cả...

-Giời ơi! Lần này là thật! – Xán Xán thấy lòng trống rỗng.

-Lần nào em cũng nói là thật. – Triệu Noãn Noãn lườm cô.

Xán Xán cười khẩy.

Nhắc đến việc giảm cân, từ nhỏ đến lớn cô có thể lười làm nhưng có ai bảo cô tham ăn đâu? Chỉ ăn đến khi không động đậy nổi, rồi lại thích ngủ, nhất là sau khi tốt nghiệp đại học, không xin được việc làm, ở nhà ăn trắng mặc trơn, trọng lượng càng tăng vù vù. Cho nên Xán Xán sợ nhất là gặp phải thân thích bạn bè cũ, nhất là mấy người bạn học ngày xưa, mỗi lần gặp cô, họ đều ồ lên không chút thể diện gì:

-Ôi chào! Xán Xán, cậu lại béo lên hả?

Những lời ấy nghe một lần thì còn chịu được, nhưng lần nào cũng phải nghe thì nhẩn nhẩn sao nổi?

Vì thế, cứ đến lúc này là Xán Xán bắt đầu nghĩ đến việc giảm béo.

Nói đến lễ cưới của Khương Kiệt, chẳng phải anh ta mời khắp bạn học cấp Ba đó ư! Thêm nữa, thừa trước Khương Kiệt đã cô cũng ít nhiều vì cái vóc dáng tròn trịa quá mức của cô. Nếu lần này gặp mặt mọi người, Khương Kiệt thấy cô còn béo hơn thì có khi càng đắc chí vì hồi ấy đã quyết định đúng đắn.

Thế là Xán Xán suy nghĩ ráo riết, quyết định giảm béo.

Không thể ăn, không thể ăn, không thể ăn... – Xán Xán nhìn món khoai tây chiên trước mắt, liên tục thôi miên bản thân. – Tô ! Xán Xán, để giảm béo, vì thể diện, có chết cũng không thể cầm miếng khoai này, chỉ cần nhin miệng vài ngày, Xán Xán này sẽ có thể trả miếng dích đáng cho kẻ Sở Khanh ngày trước... Không thể ăn! Không thể ăn!

-Em họ đang làm gì vậy? – Cao Vũ không biết từ đâu xò ra, làm Xán Xán đang tự thôi miên giật bắn mình.

-Không có gì. – Xán Xán lườm

-Thế sao em họ cứ nhìn đăm đăm vào miếng khoai tây chiên?

Không chỉ dán mắt vào khoai tây chiên, hôm nay mắt cô chăm chú vào món ăn nào cũng như mắt chuột đói, sâu thẳm thẳm, quả khiến Cao Vũ rất tò mò.

-Tôi đang thử nhìn xem có thể dùng ý nghĩ di chuyển miếng khoai tây khỏi vị trí hay không.

Cao Vũ ngẩn người:

-Không ngờ là em họ lại có hứng thú như thế...

-Lèm bèm, đây gọi là khám phá tinh thần! – Xán Xán nguyền dài, vô tình để mắt tới vóc dáng của Cao Vũ, cái thân thể đằng sau áo sơ-mi thấp thoáng bộ ngực vòng cao. Xán Xán nuốt nước miếng, thầm than trong bụng, ông trời có sao không công bằng như vậy? Sao lại phú cho cơ thể một người đàn ông đẹp hơn cả phụ nữ, có phải khinh người quá không chứ! Cô thực sự hổ thẹn và phẫn nộ vô cùng.

-Em họ có thử dùng ý nghĩ khiến anh cũng chuyển động được không? – Cao Vũ bỗng dưng mở miệng.

Đến lúc này Xán Xán mới ý thức được mình đang nhìn chăm chăm vào người ta lâu lắm rồi, nên vội vàng chuyển ánh mắt đi nơi khác, ấp a ấp úng:

-Ồ... có lẽ chỉ thử với miếng khoai tây chiên thì hiệu ứng mới cao...

-Anh đề nghị em họ thử với đồng quần áo trên giường anh, xem có thể dùng ý nghĩ giặt sạch chúng được không.

Xán Xán:-...

Nhan Như Ngọc: Chưa đến 10 giờ mà, cậu lại nói muốn đi ngủ. Cậu còn nói không ốm ư?

Xán Xán: ...

Nhan Như Ngọc: Có phải vì người ta lấy vợ cho nên cậu không vui?

Xán Xán: Không phải, tớ chỉ đói bụng thôi...

* *

Không sai, nguyên nhân trực tiếp khiến Xán Xán muốn ngủ sớm là ngủ sẽ không tiêu hao nhiều năng lượng, cô sẽ không cảm thấy đói. Xán Xán đáng thương, phải kiêng ăn, Triệu Noãn Noãn và Cao Vũ áp bức đến nỗi thân thể không còn nguyên vẹn thịt da nữa.

Trong khi Nhan Như Ngọc sốt ruột mỗ hôi rỗng rỗng thì Xán Xán tắt máy tính, lên giường ngủ.

Tối hôm nay, Xán Xán nằm mộng.

Cô mộng thấy trước mặt có một đĩa to đồ ăn ngon, nào là vịt quay, thịt nướng, đùi gà, trứng ốp-la... Hai mắt cô sáng rực, cô không kiềm nổi, lao đến ăn như chê't đói.

Ngon quá... quả là quá ngon... – Xán Xán xúc động đến suýt khóc.

Bỗng nhiên, một cánh tay thò vào, cướp đùi gà trong tay cô.

-Trà tôi đùi gà! Tra tôi đùi gà! Trà tôi...

-Xán Xán?

T-ô Xán Xán?

-Em họ?

Xán Xán mở to mắt, mơ mơ màng màng nhìn hai bóng người đứng trước mặt, sau đó là cuộc nói chuyện to nhỏ vọng tới tai cô.

-Cô ấy sao thế?

-Xem ra cô ấy đói quá đây...

-Đói quá cũng không ôm cả nồi ăn sạch cơm chứ?

-Ngốc thế cô ấy đang mộng du!

-Có phải gọi cô ấy tỉnh lại không?

-Đừng, với người mộng du không thể tùy tiện gọi tỉnh được.

-Ái chà...

Thế rồi mắt cô sụp xuống, âm thanh bên tai càng lúc càng xa dần.

* *

Hôm sau.

-Xán Xán này, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn tiệm nhé! – Triệu Noãn Noãn vừa về nhà là vào phòng bế Xán Xán yếu ớt ra.

-Không... đi... – Xán Xán kiệt sức lắc đầu.

-Xán Xán ngoan nào, hôm nay anh đưa em đi ăn món cánh gà chiên trứng mà em thích nhất!

Xán Xán sáng bừng mắt, nhưng chưa tới hai giây, nhớ ra điều đó, lý trí trong cô trỗi dậy:

-Em... vẫn không đi...

Triệu Noãn Noãn thực sự không còn cách nào, liếc mắt cho Cao Vũ đứng bên. Cao Vũ hiểu ý, mỉm cười với Xán Xán:

-Em họ à!

Không hiểu vì sao, Xán Xán bỗng cảm thấy một sức ép vô hình:

-Tôi... hôm nay không đủ sức dọn phòng cho anh rồi...

Cô đứng còn không vững nữa.

-Em họ nói vui vậy chứ, hôm nay phòng anh không cần em phải dọn.

Thật chứ? – Xán Xán dùng chút sức lực còn lại ngóc đầu dậy. Cao Vũ gật gật:

-Nhưng mà em phải cùng bọn anh đi ăn tiệm.

Mắt Xán Xán lại tối sầm, lý trí nổi lên, vẻ thà chết còn hơn sống.

Em họ ơi, anh biết em đang giảm cân, nhưng em định... không ăn no thì lấy đâu ra sức giảm cân được? Đúng không nào? – Cao Vũ dụ dỗ.

Xán Xán nghi ngờ, câu này sao nghe quái thế nhỉ? Nhưng dường như cũng có lý...

Nhân lúc Xán Xán phân tán tư tưởng, Cao Vũ đưa mắt cho Triệu Noãn Noãn, hai người hai bên bê Xán Xán như bê con gà nhỏ ra khỏi nhà...

Hôm nay, cuối cùng Xán Xán đã ăn một bữa no!

Sau khi cơm no rượu say, Xán Xán lại bắt đầu hối hận:

Tất cả đều tại các anh! Hại em công sức ba ngày nay đổ xuống sông xuống biển... Hu hu hu..

Triệu Noãn Noãn và Cao Vũ bắt đắc dĩ phải nháy mắt với nhau.

Xán Xán à, cũng không còn cách nào khác, nỡ cơm nhà mình môi tôi đã bị cấm không được nỡ lửa rồi.

Hả? – Nỡ gì chứ? Xán Xán đã quên sạch việc buổi tối rồi.

Không có gì... – Triệu Noãn Noãn nhin cười, lắc lắc đầu. – Nào! Ăn thêm cánh gà này đi.

Xán Xán ngờ vực nhìn hai kẻ cười lên lút:

Thật là không có gì giấu em đây chứ?

Không có! Thực sự không có gì! Mau ăn đi, không ăn là cánh gà chiên nguội hết đây.

Xán Xán nhìn cánh gà chiên vàng rộm, nuốt nước miếng, thôi rồi! Dù sao cũng đã ăn rồi, thêm một cái cũng chỉ no thêm một chút mà thôi! Ăn no mới có sức giảm béo chứ!

Cứ như vậy, kế hoạch giảm béo của Xán Xán thêm một lần bị phá sản!

11. Q.3 - Chương 11: Rốt Cuộc Ai Bảo Ăn No Mới Có Sức Giảm Béo Chứ?!

Kế hoạch giảm béo dần dần phá sản, theo đó hôn lễ của Khương Kiệt cũng tới gần.

- Xán Xán, cậu nói chúng mình thật sự cần đi à? – Nhan Như Ngọc luôn luôn do dự hỏi đi hỏi lại trong điện thoại.

- Đi chứ! Tại sao không đi? – Xán Xán nhất mực quyết đoán, vì chuyện này, cô chút nữa thì chết đói, không báo thù không phải là cách của Tô Xán Xán.

- Nhưng mà... – Nhan Như Ngọc vẫn còn lưỡng lự.

- Có gì khó xử chứ? Thiếp mời do chính anh ta gửi cho chúng mình, chẳng phải chúng mình càng phải đi sao!

- Nhưng đi ăn cơm uống rượu thôi, không cần mang phong bao chứ?

- Phong bao cái gì? Trên thiệp mời có quy định dự tiệc phải mang phong bao không? Không quy định thì không mang, tiền bạc làm tổn thương tình cảm, hiểu không hả?

Nhan Như Ngọc nghe qua điện thoại mà đầu óc hoang mang

- Xán Xán à, tớ nghĩ kỹ rồi, cậu nói là ai cũng lập gia đình rồi, chỉ còn hai đứa mình lẻ loi, liệu có bị đem ra làm trò cười không chứ?

- Ai dám cười bọn mình? – Xán Xán la to, chẳng phải đã cầm giấy đăng ký kết hôn rồi sao? Lạ lắm gì chứ? Cô mở ngăn kéo là có ngay một tờ mà!

- Tớ không có ý đó! Ý tớ là... – Nhan Như Ngọc ấp a ấp úng...

Xán Xán nóng ruột:

- Cậu muốn nói gì thì nói đi! Đừng có dè dặt lề mề như thế, chẳng lẽ cậu lại muốn tìm đường thoái lui?

- Không, không, không phải vậy! Ý tớ là cậu có thể tìm bại trai nào đi cùng cậu được không? Đương nhiên không phải là người yêu thật đâu! Chỉ cần đàn ông là được, đến đó cho đồ sở khanh kia nhìn thấy để hắn hiểu là ngoài hắn ra, có đầy người theo đuổi cậu...

Câu này chẳng phải rõ ràng ám chỉ hiện giờ cô không có bạn, trai, không có ai theo đuổi à? Xán Xán nổi giận:

- Nhan Như Ngọc! Bọn mình làm bạn bao nhiêu năm rồi, tớ là đứa giả dối như vậy được sao? Có thì là có, không có thì là không làm sao phải dối trá? Tức không thờ được mất!

- Xán Xán! – Nhan Như Ngọc thoát cái ngùn ngụt khí thế. Chúng mình biết nhau đã lâu, tớ biết cậu là người quang minh lỗi lạc, lỗi ở tớ khiến cậu giận rồi! Cậu thật là cứng cỏi quá!!!

Xán Xán bị Nhan Như Ngọc thối phồng đến mức thấy chóng chóng. Nói trắng ra, thực tế cô không có bạn trai thì phải nói như

vậy, chứ nếu cô hiện giờ đã có anh chàng nào thì đã khoe toáng với thiên hạ từ lâu rồi, cần gì phải giục?

- Được rồi, không cần nhiều lời, thời gian không còn nhiều, tớ chuẩn bị một chút rồi đợi cậu ở cửa khách sạn. – Vội vã tắt điện thoại, Xán Xán bắt đầu mặc bộ váy áo dự tiệc.

- Sao không mặc nổi chứ? Hồi mới tốt nghiệp vẫn vừa lắm cơ mà.... Về mặt Xán Xán căng thẳng, một chút nữa, một chút nữa thôi...

Không xong rồi! Bộ váy áo này không mặc vừa, mà cô không có đồ gì khác để mặc. Nghiến răng, thót bụng, rớt cuốc, Xán Xán đã kéo được phéc-mơ-tuya

Có bạn trai thì tốt, mặc khó coi một chút cũng không can hệ gì... Xán Xán âm thầm thở dài.

Nhưng sự tình đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng chỉ phí công, Xán Xán ưỡn ngực, nhoáy cái lại lấy được dũng khí:

Tô Xán Xán! Nhiệm vụ hôm nay của cậu là trả miếng triệt để kẻ sở khanh ngày trước, đừng nghĩ gì khác!

Cô vào cái người trong gương đang nói thành lời, rồi cầm túi xách bước đi.

- Em họ, em định đi ra ngoài à? – Cao Vũ ngồi trên sô-pha noai trời, vẻ rất thoải mái.

Hứ! Xán Xán nguýt đầy vẻ coi thường, đúng là người làm sao thì nghĩ làm vậy, đáng đá dít:

- Bản cô nương hôm nay có việc, không thể giao đấu với anh được!

Em phải ra ngoài à?

Lắm lời, anh có thấy ai ở nhà mà ăn mặc chỉnh tề thế này không? – Xán Xán lườm nguýt.

Thế bao giờ em về?

Làm gì? – Xán Xán ngờ vực liếc Cao Vũ, kẻ này hôm nay có gì đó khác thường đây.

- Em không về, ai nấu cho anh ăn? – Cao Vũ ra vẻ vợ hiền oan khuất.

Xán Xán suýt phì cười:

- Nấu ăn? Anh thấy là tôi có năng lực ấy à? – Hôm nay sao thế? Sao chối đụng quả đất à?

- Em có phải phụ nữ không?

Xán Xán giật mình:

- Ai quy định phụ nữ nhất định phải biết làm bếp? Anh ở đây lâu như thế đã thấy tôi vào bếp bao giờ chưa?

– Cô không nhẫn nhịn nữa, chẳng lẽ cái kẻ này không bị hạ gục bao giờ hay sao? Thêm nữa, anh muốn ăn cơm thì đợi Noãn Noãn về không được à?

- Nhưng hôm nay cậu ấy làm thêm giờ.

- Lại làm thêm giờ? – Xán Xán vừa nghe liền nhú mày. – anh đi mà ăn mỳ ăn liền, trong phòng tôi có một thùng đấy, a cứ tự nhiên.

Đến lượt Cao Vũ bó tay:

- Tôi không ăn mỳ ăn liền.

Xán Xán bốc hỏa:

- Ông chủ trẻ ơi, không lẽ ông đòi kẻ nô tỳ này đi mua hầu ông nữa sao?

Cao Vũ búng tay:

- Đề nghị này thực không tồi!

- Xin lỗi, nô tỳ hôm nay không làm việc, anh tự giải quyết xin lương thứ vì đã không hầu được! – Xán Xán quay đi, ngẩng đầu sái chân, được mấy bước, bỗng nhiên cô dừng lại, chậm chậm quay mình, mắt hấp háy ngấm ngấm Cao Vũ.

Gì đây nhỉ?

Đàn ông đây!

Đẹp trai không?

Quá đẹp trai!

Thà anh ta một mình ở nhà có quá lãng phí không?

Lãng phí! Rất lãng phí! Vô cùng lãng phí! Khá là lãng phí đấy

Ai đã nói nhỉ, lãng phí là nhục nhã!

- Em đang cười gì vậy? – Cao Vũ cảnh giác nhìn Xán Xán.

- Chẳng phải anh không có cơm ăn à?

- Làm gì? Lương tâm em sống lại rồi sao?

- Hay là... anh đi cùng tôi tới tiệc cưới không? – Xán Xán cười thâm hiểm.

Cao Vũ lắc đầu:

Anh không đi!

Vì sao chứ? – Xán Xán không hiểu. – Đi ăn uống miễn phí, sao lại không đi?

Em nghĩ anh giống em sao?

Anh... – Xán Xán tức đến mức nghiêng răng trèo trẹo, nhưng mà lúc này chẳng phải mình đang nhờ vả người ta sao? Bất đắc dĩ cô nén cơn giận. – Anh à, anh đi đi mà! Nể mặt em dọn dẹp lau chùi phòng anh bao lâu nay, giặt giũ bao nhiêu là quần áo, đi đi anh!

Em có âm mưu! Cao Vũ thẳng thừng.

Hi hi... – Xán Xán cười vô duyên.

- Nói xem, có phải bạn trai cũ sắp lấy vợ không? Muốn anh đi giả làm người yêu chứ gì? – Một mũi kim châm là máu chảy.

- Sao anh biết?

- Em cho rằng ai cũng không có não như em sao?

Xán Xán vừa then vừa hận, nghiêng chặt răng:

- Anh đã biết rồi thì hãy giúp tôi đi! Dù sao tôi đã giặt cho anh bao nhiêu quần áo...

- Thế là em thua anh rồi.

- Anh... Cao Vũ! Anh thấy tôi chết mà không cứu! Không giúp thì thôi, tôi đi một mình! – Xán Xán giậm chân, nói rồi bước thẳng ra cửa.

- Đợi đã!

Làm cái gì? – Xán Xán nhặt nhèo quay đầu.

- Giúp em cũng được, nhưng phải có điều kiện. – Xem ra đúng là đồ tư bản!

- Điều kiện gì?

- Chưa nghĩ xong.

Xán Xán phóng khoáng:

- Ok!

Cao Vũ mỉm cười, đứng dậy chỉnh lại áo xong, cầm lấy áo khoác vắt bên cạnh:

- Đi nào!

Xán Xán nghi ngờ nhìn anh:

- Vậy là đi hả?

- Lắm lời! – Cao Vũ sải bước đi thẳng ra ngoài. – Nhớ lấy, em nợ anh đấy.

Xán Xán sững sờ một hồi mới định thần, vội vã đi theo Cao Vũ đã xuống dưới lầu.

- Anh chậm một chút. – Kể này vóc cao chân dài, Xán Xá chân ngắn hồn hển đuổi theo đằng sau.

Cao Vũ đến lề đường thì dừng lại, bắt một chiếc taxi:

- Mau lên chút nào! sắp chết rồi đây.

Trông thái độ đáng ghét của anh ta, Xán Xán bực cả mì dường như cái kẻ mà mình vừa chấp nhận điều kiện này khiến mình lãng phí quá rồi! Có sao một chút cảm giác làm Thượng đế cũng không có chứ?

12. Q.3 - Chương 12: Mình Có Gì Mà Khóc? Ấy Là Mừng Quá Thì Khóc, Hiểu Không Hả?

Taxi chạy thẳng tới khách sạn Tâm Ý ở trung tâm thành phố, xe dừng lại, tài xế quay đầu:

Đến nơi rồi, 20 đồng.

Tài xế nói với Cao Vũ, nhưng Cao Vũ không ỏ ê gì mà quay ra Xán Xán. Xán Xán hiểu ý vội vàng lấy tiền từ trong túi trao cho tài xế. Lúc đó, ánh mắt kỳ lạ của tài xế khiến cô muốn chạy khỏi xe.

Được rồi, được rồi, trông ánh mắt lái xe, nhất định anh ta nghĩ rằng cô là gái đang bao trai trẻ. Nhưng mà nghĩ lại, cái cách cô để Cao Vũ giả làm bạn trai thì có khác mấy so với việc bao trai, thêm nữa cũng đâu có nhờ anh ta giúp không công, suy đi xét lại thấy trong lòng bình tĩnh hẳn.

- Đi nào! – Cô quát gọi Cao Vũ. – Được mấy bước, nhận ra sau lưng mình không có người đi theo, quay lại thấy Cao Vũ vẫn đứng

nguyên chỗ cũ – Sao anh không đi? – Xán Xán nghi ngờ nhìn anh ta, bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng – Không phải anh hối hận đấy chứ? Đàn ông con giai, anh không thể lảm trợn mà bỏ cuộc đấy!

Cao Vũ khinh khỉnh nhìn Xán Xán:

- Em nghĩ anh là em chắc? – Nói rồi anh ta đột ngột tiến lên mấy bước, choàng vai Xán Xán.

Xán Xán kinh hãi cứng cả lưỡi:

- Anh, anh, anh làm gì thế?

Cao Vũ điềm nhiên:

- Tiểu thư, em đưa tôi đến đây làm gì?

Đầu óc Xán Xán nhất thời ngây dại, phản ứng chậm như rùa:

- Hình như là để anh... đóng giả trai, bạn trai...

- Thế thì phải làm gì? Em có thấy đôi tình nhân nào đi với nhau mà cách nhau xa thế không? – Nói rồi không quên để thêm một câu. – Người chịu thiệt thòi là em chắc? Em cuống cái gì?

Xán Xán chưng hửng.

Đang mắc mớ vấn đề giữa hai người ai chịu thiệt ở đây thì Nhan Như Ngọc đợi ở cửa khách sạn không nổi, vươn cô nhìn bốn phía, thôi rồi, xong rồi! Ở chỗ này, một mình cô chống đỡ không nổi, chẳng thà chuẩn đi...

Đang suy tính, bỗng nhiên mắt cô sáng rõ, nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Đẹp giai!

Lại nói đến Nhan Như Ngọc. Đó là cô gái rất mến mộ mẫu hình đàn ông đẹp giai, bản tính hồn nhiên phóng khoáng, rất có năng khiếu đánh giá đàn ông. Không phải vậy sao? Người đàn ông đang tiến tới kia, cao ráo trắng trẻo, mắt nồng nàn, miệng hàm tiếu, tóm lại là tinh túy trên đời! Nhưng đáng tiếc. người đẹp như thế mà bên cạnh chỉ có một cô em, mà lại là cô em chẳng sáng sủa gì cho lắm. Có điều sao cô ấy giống Tô Xán Xán quá cơ...

Có thể tưởng tượng mặt Nhan Như Ngọc thiếu chút nữa là rớt xuống đất.

Khi Xán Xán và Cao Vũ bước tới trước mặt, Nhan Như Ngọc mắt mũi mờ mờ, người cứng đờ.

Nhan Như Ngọc! Cậu đỡ hơi rồi à! – Xán Xán gõ mạnh vào đầu cô. – Bọn chơi với nhau 10 năm rồi, không phải 10 ngày đâu!

- Ái dà! – Nhan Như Ngọc ôm đầu đau điếng. – Tô Xán Xán, cậu có thể ăn ít đi một chút, chứ đừng đánh người ta đau như thế được không? – Cú cốc đầu khiến cô tỉnh hẳn người, nhận rõ cô gái ở trước mặt chắc chắn là Tô Xán Xán.

Cao Vũ từ đầu im lặng cuối cùng cũng không nhịn được cười.

- Anh cười cái gì? – Xán Xán nổi giận nhìn Cao Vũ, trời sinh ra cô có thể , thôi, đi ăn cơm cùng thôi chứ có quan hệ gì? Được rồi, cứ coi như là có một tỷ quan hệ đi.

Cao Vũ bật cười làm Nhan Như Ngọc nhận ra hình tượng thực nữ yếu điệu của mình đã hỏng, bèn lập tức dựng thẳng người, giọng nói cũng nhỏ nhẹ hẳn đi:

Xán Xán, đây là?

Đây là...

Tôi là bạn trai của Xán Xán. – Cao Vũ đỡ lời.

Bạn bạn bạn... bạn trai? – Nhan Như Ngọc sững sốt, chuyện gì vậy? Xán Xán có thêm một anh bạn trai quá đẹp từ khi nào vậy? Sao bạn gái thân đến như cô mà hoàn toàn không hay biết?

- Không tin thì cô hỏi Xán Xán đi.

Nhan Như Ngọc vội nhìn sang Xán Xán:

-Xán Xán, là thật chứ? Các cậu quen nhau thế nào? Kết đôi đã lâu chưa? Tại sao yêu nhau? Mau lên! Khai hết sự thực ra!

- Chuyện này... – Xán Xán phần nhiều muốn nói cho Nhan Như Ngọc biết đây là người đàn ông cô mượn đến thôi, nhưng nhớ cuộc điện thoại mới rồi bản thân tự tin lắm liệt làm sao, bảo không có là không có, tuyệt đối không làm kẻ dối trá. Đến giờ thì hay rồi, tự mình đóng đinh vào miệng mình chưa? Xán Xán gượng cười. – Là thật mà, nhưng chưa lâu, khi về tổ sẽ giải thích dần dần cho cậu.

May là Nhan Như Ngọc đang sốt ruột nhưng cũng không đến nỗi mất lý trí:

- Ok, hôm nay tha cho cậu một nước!

Đến lúc ấy Xán Xán mới len lén thở phào, quay đầu nhìn Cao Vũ luôn ra vẻ vô can, bỗng nhiên cô thấy hối hận, ma xui qui khiến thế nào cô lại dắt theo cái con yêu tinh này? Không biết mọi chốc nữa có xảy ra thêm sơ xuất gì không?

Đang nghĩ thì đột nhiên liếc thấy một dáng người quen quen, Xán Xán nhất thời căng thẳng quá.

Không sai, thời khắc quan trọng nhất sắp đến, cô dâu chú rể đang ở ngoài sảnh đón khách, đã đến lúc cô đương đầu với kẻ Sở Khanh!

- Tô Xán Xán! cố lên – Trong bụng nhủ thầm, hít một hơi dài; cô sải bước về phía trước.

- Này! Đây có phải Xán Xán không? – Một giọng nữ thánh thót vang lên, nghe quen ghê.

Xán Xán nhìn qua, sững người.

Đây chẳng phải là hoa khôi của lớp Giang Nhược Văn ngày trước Khương Kiệt đã cô để theo đuổi sao? Tại sao chẳng ai bảo cô rằng cô dâu hôm nay chính là cô ấy? Tại sao đôi nam nữ chết tiệt này lại tu thành chính quả? Trời không có mắt à? Nghĩ đến đó cô thấy uất nghẹn, cô chớp chớp mắt, làm ra bộ ngạc nhiên reo lên vui mừng:

- Ôi trời! Là Em mộng đây phải không? Em mộng ơi! Em thực là càng ngày càng lộng lẫy! Suýt không nhận ra được đây!

Câu nói vừa tuôn ra, Giang Nhược

Văn tôi sầm mặt.

Năm xưa Giang Nhược Văn tuy có tiếng là hoa khôi trong lớp, học rất tốt, thông minh, dáng vẻ yêu kiều xinh đẹp, vô số anh chàng chết mê chết mệt. Nhưng cô lại có một thói quen xấu là ưa đem mấy từ Dí mộng vào ở đầu câu. Lâu dần, kẻ hiểu sự trong lớp cứ thì thầm sau lưng gọi cô là em mộng. Rêu rao cái nickname này trwoes mặt quan khách thì có hay không chứ!

Vì thế, khi Xán Xán làm như vô tình kêu to nickname Em mộng, Giang Nhược Văn thực sự quỳnh quáng, có điều hôm nay cô không thể xù lông lên, đành nén nhịn, mặt càng lúc càng cau có.

ov, Tô Xán Xán thấy hồi lòng hồi dạ quá chừng!

- Xán Xán. – Một giọng nói cắt ngang niềm hứng chí của Xán Xán.

Là Khương Kiệt.

Trong lòng đột ngột thấy chổng chênh, cảm giác đặc ý vừa rồi biến sạch, cô chậm chậm nhìn sang chú rể, từ trên xuống dưới là âu phục màu trắng, vẫn đôi kính gọng đen trên mắt đang nhìn cô gật đầu. Không hiểu sao Xán Xán bỗng nhớ lại cụm từ sâu bọ lên làm người.

Anh cứ nghĩ rằng em sẽ không đến chứ? – Khương Kiệt cười mỉm.

Xán Xán tự dưng không biết nói sao.

Nhìn em có vẻ sống vui phải không?

Ý là sống không ra sao, quá béo chứ gì? Xán Xán xấu hổ đến mức muốn tìm một lỗ nẻ mà chui xuống.

Vai bị siết chặt, giọng Cao Vũ đột nhiên vang bên tai:

Đúng thế có tôi ở đây, không bao giờ để Xán Xán phải khô cả.

Xin hỏi vị này là? – Khương Kiệt đưa mắt nhìn Cao Vũ.

Cao Vũ không đổi nét mặt:

- Tôi là bạn trai của Xán Xán.

- Hả? – Khương Kiệt chớp chớp mắt. – Xán Xán khá quá nhỉ!

Mang cả bạn trai tới! Chắc sắp được uống rượu mừng của hai người rồi?

- Tôi đã tính đến chuyện đó, có điều Xán Xán cứ bảo từ từ đã.

- Cao Vũ vừa góp chuyện vừa nhìn Xán Xán đầy vẻ trù mến Cảnh này người con gái nào nhìn thấy mà không động lòng sao nhỉ? Mất Nhan Như Ngọc thiếu chút nữa là rớt xuống đất.

Về mặt Khương Kiệt dường như có chút không vui, tiếp đó anh lấy lại được vẻ tươi cười lịch sự:

- Hân hạnh được tiếp chuyện, sao vẫn còn đứng đây, mời hai người vào bàn đi.

Lúc nói, anh ta không nhìn Xán Xán nữa.

Trong mấy phút ngắn ngủi, trái tim Xán Xán tự nhiên không thấy yên.

Đó là cảm giác gì vậy? Chua xót, sẫu muộn, có cái gì đó như bóp nghẹt trái tim. Cảm giác kỳ quái này khiến Xán Xán mất đi hứng thú ăn uống. Buổi tiệc đã bắt đầu rất lâu rồi, cô vẫn chưa muốn động đũa. Thế nhưng, Xán Xán sầu muộn, Cao Vũ lại hứng thú dâng cao.

- Xán Xán, ăn cánh gà đi.

- Xán Xán, ăn tôm đi.

- Xán Xán, anh gấp cá cho em nhé?

- Xán Xán...

Các bà các cô trong tiệc cưới nhìn thấy cảnh đó đều hiểu ngay, chẳng trách Xán Xán cứ béo, hóa ra là vì có bạn trai, được chăm bẵm quá nên như vậy! Được một chàng đẹp trai gấp thức ăn cho như vậy thì càng tốt chứ sao? Dù có chết vì béo cũng cam tâm tình nguyện!

Vì thế Cao Vũ bỗng chốc trở thành đối tượng để các bà các cô bình luận.

Cô A ra vẻ nghiêm chỉnh rờm:

- Chào anh, xin hỏi quý tính cao danh của anh?

- Tôi họ Cao. – Liền đó là một ánh mắt mê hoặc một nửa thế giới.

Cô A tan chảy.

Cô B khá nhỏ nhẹ:

Anh Cao là gì của Xán Xán...

Tôi là bạn trai của Xán Xán.

Cô B né sang một bên, tan nát cõi lòng.

Cô C có vẻ rất sâu sắc:

Anh Cao làm công việc gì?

Cao Vũ cười mỉm: cứ coi là người kinh doanh đi.

Xán Xán đã chịu ok điều kiện của anh thì đương nhiên là kinh doanh giao dịch còn gì!

Còn là ông chủ kinh doanh cơ đấy! Cô C nhất thời sáng rõ đôi mắt:

Xin bạo gan hỏi thêm, anh Cao kinh doanh gì?

Cao Vũ ngẫm nghĩ:

Hiện tại trên thị trường chưa có định nghĩa rõ ràng về nghề i nh doanh này, tôi cũng không tiện nói.

Thì ra là ông chủ giấu mặt của một loại hình kinh doanh đời Cô c gần như phát cuồng.

Cô D bạo dạn hơn:

- Anh Cao trông giống như ngôi sao nổi tiếng ấy! Tôi mến mộ anh ấy nhất đây.

Cao Vũ nheo nheo mày:

- Vậy sao? Đúng là có người nói anh ấy rất giống tôi, nhưng tôi rất không thích anh ấy.

Cô D then thùng uất hận

Bên này Cao Vũ đang bị một loạt mỹ nữ quấy rối, bên kia, nữ nhân vật chính được cử tọa nể phục lại chẳng hề thấy mình hạnh phúc chút nào:

- Em vào toa-lét một chút. – Nói rồi, Xán Xán bỏ mặc anh chàng đẹp trai, quấy quả đi.

- Anh đưa em đi! – Cao Vũ gác đũa, theo sát sau.

Xán Xán thấy lúng túng, gằn giọng:

- Anh đi làm gì?

- Anh sợ em sẽ lạc đường. – Thực ra, anh bị đàn bà con gái vây sát quá đâm khó chịu.

Xán Xán bực bội:

- Cao Vũ, anh đừng có coi thường tôi!

Không ngờ Cao Vũ vươn tay, tròng trành xoa lên mái tóc cô:

- Em yêu, đừng có bướng bỉnh thế...

Góc mép vô ý nhếch lên.

Xán Xán tự dưng cảm thấy lạnh toát người, đồng thời cô cũng

cảm nhận sâu sắc ánh mắt đổ kỵ của bao nhiêu bạn cùng giới nhìn xoáy vào mình. Thi gan với trời, thi gan với đất chẳng giống nhi thi gan với đồ vô lại này tí nào.

- Tùy anh. – Rút qua kẽ răng, cô quấy quả bước nhanh ra dạ sảnh. – Đây, anh không định đi cùng tôi vào toa-lét nữ đây chứ? Xán Xán bộc lộ sự bất mãn cực độ với Cao Vũ đang bám gót mình,]

Cao Vũ nhìn lướt qua cô:

- Yên tâm đi, mắt anh chưa tẹt đến thế đâu.

Xán Xán uất hận nghiêng răng trèo trẹo.

- Anh ở ngoài hành lang đi lại cho thoáng, em cứ từ từ, tốt nhất đến khi kết thúc tiệc hãy ra.

Câu này là người nói đây ư?

Xán Xán trợn mắt, dẫn từng chữ:

- Biết – rồi!

Gậy ông đập lưng ông, hóa ra là vậy, đến hôm nay Tô Xán Xán mới rõ.

* * *

Tuy có bảo Xán Xán cứ từ từ mà làm, nhưng cô này có phần quá chậm thì phải? Cao Vũ đi đi lại lại ngoài hành lang cả mười mấy phút, Xán Xán vẫn chưa ra, khiến Cao Vũ cũng phải thấy lạ.

Chẳng lẽ là thi gan với mình? Cao Vũ cau mày, đàn bà có một điểm không ra gì, lòng dạ rất hẹp hòi

Đang lúc nóng ruột vì đợi, bỗng thấy từ bên trong có hai người đi ra, một trong số đó là cô dâu của ngày hôm nay – Giang Nhược Vãn. Hai người rõ là không nhận ra Cao Vũ ở xa, cứ tự nhiên thoải mái buôn chuyện.

- Vãn Vãn này, theo như cậu nói thì cô gái ấy là bạn gái cũ của Khương Kiệt à?

Đúng vậy.

Cậu vẫn thật là rộng lượng đấy! vẫn để ông xã mời bạn gái đi dự tiệc cưới được! Nhỡ mà tình cũ không rủ cũng đến thì làm sao?

Giang Nhược Văn hừ một tiếng khô khốc:

Chính tớ bắt anh ấy gửi thiệp mời, sợ gì chứ? Cái loại nhan sắc ấy làm sao có thể cướp chồng tớ được?

Đúng vậy, tớ thấy cô gái ấy có được điểm gì đâu? Thì ra thẩm mỹ của Khương Kiệt trước kia có vậy thôi à?

Hai người vừa nói vừa cười rộ lên.

Cao Vũ đã rõ, chắc chắn là Tô Xán Xán bị hai con yêu tinh chặn đường nên chui lủi trong đó không dám ra rồi.

Xin hỏi... – Anh đột ngột bước tới.

Hai người đang cười cợt với nhau, nghe tiếng thì vội quay nhìn, vừa nhìn, Giang Nhược Văn đã dờ cả mắt. Đây chẳng phải là người tự xưng là bạn trai của Tô Xán Xán, mới đây đứng bên cạnh cô ấy hay sao? Mấy lời vừa rồi không bị anh ta nghe thấy chứ nhỉ? Nhưng nghĩ lại, Giang Nhược Văn đoán chắc, có lẽ Cao Vũ đã nghe thấy cả, chỉ không biết là nói về ai. Nghĩ vậy, cô vươn thẳng lưng, ngẩng cao đầu, nở nụ cười ngọt ngào với anh:

- Chào anh.

Cao Vũ mặt lạnh băng:

- Lúc này ở trong hội trường không kịp nói, cô Giang thực rất xinh đẹp.

Được giai đẹp tán dương, Giang Nhược Văn mát cả lòng cả dạ, không nén nổi tiếng cười:

- Ha ha, anh quá khen rồi. Còn chưa biết phải gọi anh thế nào?!

- Tôi họ Cao. – Nói rồi, ánh mắt nhìn xoáy vào Giang Nhược Văn

Bị đóng đinh bởi cái nhìn, Giang Nhược Văn ưng đỏ gương mặt, vội vã chuyển chủ đề:

- Sao anh Cao không vào trong?

- Bên trong ồn quá, tôi ra đây cho thoáng, không ngờ được ngắm phong cảnh đẹp như thế này.

Ý nói không phải ám chỉ mình chính là cảnh đẹp đây chứ? Giang Nhược Văn càng cười rạng rỡ, xem ra sức hấp dẫn của mình thật vô hạn, Tô Xán Xán kia sao sánh nổi với mình được?

- Anh Cao nói thật vui, có thể nhận thấy anh đang rất hạnh phúc.

- Đúng vậy, đúng vậy! Thêm nữa anh Cao đẹp trai nhường này cơ mà! Lúc này các cô gái ở bàn tiệc chúng tôi cứ nhìn trộm anh đấy. – Người phụ nữ đi cùng Giang Nhược Văn cũng bắt đầu góp chuyện.

Ba người nói nói cười cười, Giang Nhược Văn được Cao Vũ tặng lên tận mây xanh, đâu còn nhớ hôm nay mình là cô dâu, đang có chú rể chờ mình bên trong hội trường.

Quả nhiên, một lát sau, Khương Kiệt đợi lâu quá đã ra tìm.

Văn Văn! – Tiếng gọi có lẫn chút bức mình. – Sao em còn ở đó? Trong này đang chờ em mời rượu đây!

Biết rồi, chẳng phải em đang tiếp chuyện anh Cao sao? – Giang Nhược Văn lườm chú rể.

Khương Kiệt vốn đã hơi nóng tiết, vừa thấy bà xã mình tít mắt chuyện với giai lạ thì mặt biến sắc ngay:

Em nói cái gì? Em là cô dâu, sao có thể không biết tự giữ mình thế hả?

Anh nói cái gì? Em là cô dâu thì em cứ phất ở trong kia cười hâu người ta à? Cái việc mời rượu, anh không tự đi làm được à? -

Giang Nhược Văn khinh khỉnh lườm chồng.

Khương Kiệt bị mấy chén rượu thôi thúc, máu nóng bốc lên, Không nhin nổi quát to:

Giang Nhược Văn! Em điên à? Hôm nay là ngày cưới của chúng ta, không phải hôn lễ của một mình anh!

Quát xong, Giang Nhược Văn lặng người, một lát sau nước mắt lăn dài:

- Khương Kiệt, anh được lắm! Anh quát em! Chúng ta còn chưa đến nơi đến chốn đấy nhé! Anh đã dám quát em à! Lại còn dám bảo em điên à! Anh, anh, anh... có anh điên thì có!

Khương Kiệt nổi sung lên:

Giang Nhược Văn, tôi bảo cho cô biết! Tôi nhin cô lâu lắm rồi đấy, cô cho rằng nhà cô có tiền có của thì lên mặt à? Cô cho rằng, cô xinh đẹp thì có thể ăn trên ngồi trốc à? Tôi có điên mới để lọt vào mắt loại quỷ dạ xoa như cô! Tôi có điên mới chấp nhận lấy cái loại phụ nữ như cô làm vợ!

- Anh... – Giang Nhược Văn chỉ tay vào mặt Khương Kiệt, Không nói nên lời.

- Tôi làm sao? Cô nói xem!

- Dí mõng vào anh! – Giang Nhược Văn nói xong, òa lên khóc Cao Vũ đứng bên, khinh khỉnh nhìn, đột nhiên nhìn thấy từ

phòng vệ sinh, cô ngốc len lén đi ra, anh vẫy vẫy cô. Tô Xán Xát ngốc nghếch này, ngày thường thì vênh vênh vào vào thế đến này lại không dám thò mặt ra.

- Đi thôi! – Cao Vũ tiến lên mấy bước, dắt cô ra.

- Anh làm gì vậy? Bỏ tôi ra!

- Em có đi không? Em không đi là anh đi một mình đấy!

Xán Xán nhìn Giang Nhược Văn nước mắt lưng tròng, lạ

trông sang Khương Kiệt mặt đỏ tía tai, bỗng dưng thấy lạnh toát sống lưng:

- Em đi, em đi...

Rồi cum cúp như kẻ cắp theo sau Cao Vũ rời khỏi khách sạn.

Đi rất l

âu, cuối cùng Xán Xán mới buột miệng:

- Chuyện đó... cảm ơn anh...

Lúc ở trong phòng vệ sinh, nghe giọng Giang Nhược Văn cô không dám thò mặt ra. Ai ngờ, lại nghe được Giang Nhược Văn nói xấu cô. Hóa ra trước khi Khương Kiệt đá cô, anh ta đã đi lại với Giang Nhược Văn, cô bị biến thành quả bóng mà không hay biết.

Mối tình đầu mà gặp phải loại đàn ông như thế, nỗi chua xót trong lòng cô nói sao cho hả được đây.

Cao Vũ dừng bước:

- Thực ra anh cũng không có làm gì, tự bọn họ có vấn đề sẵn rồi. Xán Xán cúi đầu, lặng im không nói, bỗng nhiên thấy mũi cay

xè, rồi khóc.

Nghe thấy tiếng sụt sịt, Cao Vũ kinh ngạc:

- Em, em không khóc đây chứ? – Thì ra Tô Xán Xán phôi bò cũng biết đau lòng. Anh đã cảm nhận được – Này, em đừng khóc, người ngoài lại nghĩ rằng anh bắt nạt em...

Xán Xán quệt nước mắt, ngẩng lên nhìn Cao Vũ, nói to tôi khóc lúc nào? Tôi vui quá đây chứ! May mà hồi đó tôi không lấy anh ta, tôi vui đến mức ấy mà khóc thì có hiểu được há?

Hiểu, hiểu. – Đến nước này thì Cao Vũ chẳng hiểu gì.

Xán Xán khóc lóc một hồi cuối cùng cũng nín:

Cao Vũ!

Làm sao?

Cảm ơn anh! – Đây là lời cảm ơn tự đáy lòng, tuy con người Cao Vũ có thâm hiểm một chút, biến thái một chút, không biết tiếc thương hoa chút nào, nhưng qua việc vừa rồi, cô cảm thấy Cao Vũ vẫn có một chút gì đó đồng cảm. Nói thực, thậm chí cô còn thấy có chút xúc động nữa.

Hai bên đường đèn nên mờ tỏ, sao lác đác trên trời, hình Cao Vũ trong mắt Xán Xán đang dần dần lên ngôi.

Bỗng nhiên...

Không có gì – Cao Vũ không một nét cười. – Dù sao từ nay về sau, hóa đơn mua hàng của anh đều giao cả cho em đấy!

Hả...

Hình tượng cao đến thế nào, cũng vỡ vụn cả rồi.

13. Q.3 - Chương 13: Hóa Ra Chẳng Phải Ai Chịu, Mỗi Mình Cô Chấp Nhận

Từ lễ cưới của Khương Kiệt trở về, Tô Xán Xán trầm ngâm mấy ngày.

Nhưng như đứa trẻ hồn nhiên, mấy ngày sau cô lại hoạt như trước, muốn ăn là ăn, muốn uống là uống, muốn ngủ là...không ngủ.

Nguyên nhân thế này, hôm ấy khi cùng Cao Vũ về nhà, Triệu Noãn Noãn bắt trúng quả tang. Thấy hai người bọn họ cùng với nhau, Triệu Noãn Noãn vẻ không vui lắm, không chỉ sầm mặt với Xán Xán, mà mấy ngày sau hình như cũng chả niềm nở với Cao Vũ. Truyen8.mobi

Xán Xán dằn vặt trong lòng lắm. Liệu có phải mình đi chung với Cao Vũ khiến Noãn Noãn hiểu nhầm? Suy cho cùng thì bọn họ là một đôi danh chính ngôn thuận, còn mình chỉ là cái bóng thôi mà.

Nghĩ đến đây, cô không tránh khỏi cảm giác phiền muộn. Làm sao Triệu Noãn Noãn chơi với mình từ nhỏ lại mau chóng kết đôi với người khác kia chứ? Chết chửa trong lòng nỗi niềm đó suốt mấy ngày rồi cũng đến cuối tuần.

Vừa cuối tuần, mẹ đã điện thoại thúc giục.

- Xán Xán à, lâu lắm rồi đấy, cái chân giò hun khói con có đến lấy không?

Xán Xán vội vã đáp:

Có ạ! Đương nhiên con đến lấy!

Thế thì mau lên, đừng có vì lấy chồng mà quên mẹ chứ! -Nói xong, mẹ gác máy.

Nhận điện thoại xong, Xán Xán thu dọn đồ chuẩn bị đi. Vừa mới đến cổng thì đụng ngay Triệu Noãn Noãn vừa đi tập thể thao buổi sớm về:

- Em đi đâu đấy?

- Về nhà.

Triệu Noãn Noãn cau mày:

- Em về nhà làm gì?

Mẹ em bảo em về nhà lấy chân giò hun khói,.

Hôm nay là ngày nghỉ của Triệu Noãn Noãn. Anh nghĩ một lát rồi cầm chìa khóa xe:

Nào, để anh đưa em đi.

Tô Xán Xán sững người, mấy ngày vừa rồi Triệu Noãn Noãn đối với mình xa cách lắm, sao hôm nay bỗng đứng lại chủ động muốn đưa mình về nhà? Nhưng Xán Xán chẳng phải người nghĩ nhiều, có người tự nguyện đưa đi, có ngọc mới từ chối, nhỉ?

Thế là cô gật đầu:

- Tốt quá.

Thực ra Triệu Noãn Noãn đánh xe đưa Xán Xán về nhà là cũng có suy nghĩ. Một là, về danh nghĩa cô ấy là vợ anh, đưa vợ về nhà mẹ đẻ là danh chính ngôn thuận. Hai là, anh muốn nhân cơ hội này nhắc nhở Xán Xán đừng có quá gần gũi Cao Vũ.

Từ hôm biết Xán Xán cùng đi với Cao Vũ, anh thấy rất không thoải mái. Xán Xán là người như thế nào, anh đã nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, đã sớm hiểu lắm rồi. Cô bé này trông vẻ ngoài bô lô ba ngọc ngá vậy, thực ra nội tâm rất mong manh, không biết đùa cợt tí nào cả.

Còn Cao Vũ, trực giác cho anh biết, người đàn ông này tuyệt đối không lành.

Không thể không thừa nhận là từ Cao Vũ toát ra sức hấp dẫn rất lớn, nếu không vậy thì đã chẳng có lúc vì nhất thời, anh đã rượu say mà tình ý mơ hồ. Nhưng thực tế thì kiểu người ấy hoàn toàn không phải là hình mẫu lý tưởng của anh. Nhìn ngoài như đùa giỡn chót nhả, thực chất thì tâm tư chặt chẽ, làm việc cũng khiến người ta không thể lường trước, như cái việc anh đột ngột đòi chuyển đến đây ở chẳng hạn, đơn giản chẳng hề báo trước, khiến người ta khó mà hiểu nổi.

Một người đàn ông nguy hiểm như thế ở bên cạnh Xán Xá nhờ đâu cô lòng dạ thuần phác khiến anh ta động lòng giở trò giỡn mặt thì sao. Triệu Noãn Noãn và Xán Xán chơi với nhau nhỏ, không nói ra miệng nhưng từ lâu anh coi cô ngọc này là người thân. Em gái thân thiết đương nhiên không thể trở thành đồ chơi của người khác được.

Vì thế, Triệu Noãn Noãn quyết định nhắc nhở Xán Xán một cách thích đáng.

- Hôm trước, em với Cao Vũ đi đâu vậy? – Khi xuống lầu, Noãn Noãn hỏi Xán Xán.

Nghe hỏi, trông ngược Xán Xán đập thình thịch; thôi rồi, a Noãn Noãn chắc chắn là hiểu nhầm rồi.

Thế là cô cuống quýt giải thích:

Anh Noãn Noãn à, nhất định anh đừng hiểu nhầm đấy, em với anh Cao không có gì đâu!

Ai hỏi em việc đó! – Triệu Noãn Noãn hơi rầu rĩ. – Là anh nhắc nhở em đừng có quá gần gũi Cao Vũ.

-Thế còn không phải là ghen... – Xán Xán cúi đầu lẩm bẩm.

- Em!

Đúng lúc ấy, Cao Vũ đi làm về buổi sớm đột ngột đụng trúng hai người

Hai người sao vậy? – Anh cười, ánh mắt không lộ vẻ gì khác lạ. Không có gì, không có gì! – Xán Xán vội vàng lấp liếm. – Bọn em đang định ra ngoài, anh Noãn Noãn nói anh sớm nào cũng mới trở về, nên lo anh làm quá mệt.

- Vậy hả? – Cao Vũ nhướn mày, bỗng nhiên cúi mình chạm lên môi Triệu Noãn Noãn:

Cưng ơ, cảm ơn em đã quan tâm tới anh.

Nói rồi, nhắm mắt với Noãn Noãn, anh bước vào thang máy:

Về sớm đấy nhé!

Triệu Noãn Noãn ức đến mức định xông vào thang máy gây lộn với anh ta một trận, lớn thế này mà vẫn bị người ta làm trò, mà lại còn trước mặt Tô Xán Xán nữa, nghĩ đến đây anh không kìm p ỉr tối liếc mắt sang người bên cạnh. Quả nhiên cô đang bật mồm cười trộm. Truyen8.mobi

- Cười cười cái gì? – Anh nổi cáu.

Xán Xán biết Triệu Noãn Noãn đang xấu hổ, thè lưỡi sợ hãi cum cúp đi theo anh.

* * *

Thành phố này mới sớm ra mà xe cộ đã đông nghẹt, hôm nay là cuối tuần mà các tuyến đường xe chạy nối đuôi nhau thành hàng dài. Từ nhà Triệu Noãn Noãn đến nhà Xán Xán lại phải đi qua mấy tuyến đường như thế đủ biết là xe chạy với tốc độ thế nào.

Tô Xán Xán ngồi trong xe nhớ lại màn kịch vừa rồi, cảm thấy có chút gì đó gượng gạo. Lúc này, bên tai cô vang lên tiếng phát thanh viên thông báo tình hình trên đường, nào là đường Kiến Quốc lại tắc, tuyến Nam lộ ở trung tâm thành phố xảy ra sự giao thông... Đến khi phát thanh viên đề cập đến tình hình trên đường Cung Thọ, Xán Xán đột nhiên liên tưởng đến chuyện gì đó

Đường Cung Thọ? Chợt nghĩ đến đoạn Cao Vũ hôn Triệu Noãn Noãn lúc nãy, xem ra anh Noãn Noãn chẳng có vẻ gì là n| trong lót nam, chẳng lẽ... Cô nhìn đắm đắm vào Noãn No.ir buột miệng:

- Anh Noãn Noãn, anh với Cao Vũ rốt cuộc ai là trai ai là gái?|

Triệu Noãn Noãn phanh gấp xe, chút nữa thì húc vào đuôi phía trước.

- Em hỏi nhiều như vậy làm gì? – Mặt anh xanh lét.

Nhìn vậy, trong bụng Xán Xán đoán được Triệu Noãn Noãn nữ trong lót nam.

- Anh Noãn Noãn ơi, không ngờ rốt cuộc anh giông em đấy, phái yếu. – Xán Xán nhủ thầm.

- Tô Xán Xán, bắt đầu từ hôm nay, hàng ngày em phải lau máy hút mùi trong phòng bếp một lần, nếu để dính một giọt dầu nào thì đừng có nghĩ đến việc ăn cơm đấy!

Tô Xán Xán chưng hửng.

Hóa ra chẳng ai là phái yếu cả, mà là chính cô!

14. Q.4 - Chương 14: Triệu Noãn Noãn, Em Nguyễn Rửa Anh Suốt Đời Làm Kẻ Bị Trị

Từ hôm đến nhà mẹ lấy chân giò hun khói về, quả thực Triệu Noãn Noãn không chút nương tình, bắt Xán Xán lau sạch máy khuỷu mùi bếp. Tô Xán Xán đáng thương, cầm giẻ lau lau một lượt từ trong ra ngoài, vừa lau vừa rửa Triệu Noãn Noãn:

- Triệu Noãn Noãn, em nguyên rửa anh suốt đời làm kẻ đàn bà trong lót đàn ông.

Đúng lúc, chuông điện thoại reo vang.

- A lô? – Cô khó chịu nhấc điện thoại.

- Xán Xán! – Giọng cao vút từ trong điện thoại cất lên, Xán Xán lạnh người.

- A... dì..

- Con bé này, vẫn còn gọi là dì nữa!

Không gọi bằng mẹ đi à!

Xán Xán cất lời mà lòng bàng hoàng:

-Mẹ – Ai ngờ được mẹ của Triệu Noãn Noãn bỗng dưng gọi điện thoại, khiến cô không kịp trở tay.

Ngoan quá! Hai đứa các con sống với nhau thế nào? Noãn Noãn có bắt nạt con không?

Có ạ, có ạ! Bị ức hiếp gần chết đây ạ! Xán Xán phải suy nghĩ nhiều đến đắng cả miệng đây ạ! Nhưng rốt cuộc cô lại nuốt nước nói:

Không đâu ạ, anh Noãn Noãn đối với con tốt lắm...

- Đã là chồng rồi, vẫn còn gọi anh cơ đấy.

Xán Xán cười khẩy.

Hai đứa các con cũng thật là..., vội vàng đi đăng ký kết hôn, rồi hôn lễ cũng không tiến hành, khách cũng không mời, tuy nhiên, mẹ biết thanh niên có cách nghĩ của thanh niên, không giống với bố' mẹ hồi trước...

Bà mẹ nhà họ Triệu bắt đầu thao thao bất tuyệt trong điện giảng giải đạo lý một hời, tiện thể nhớ lại tình sử lãng mạn của mình hồi trẻ, Xán Xán chịu trận đến tối tắm đầu óc, phát buồn ngủ...

Nửa giờ đồng hồ sau.

Tốt rồi, nói như vậy là hiểu rồi, mẹ gác máy nhé?

Văng! Văng ạ! – Cuối cùng cũng kết thúc, Xán Xán cảm động khóc. – Tạm biệt, tạm biệt mẹ!

Ai gọi điện thoại tới vậy? – Triệu Noãn Noãn từ thư phòng đi ra.

- Mẹ anh...

Triệu Noãn Noãn nghiêm sắc mặt, hạ giọng:

Mẹ bảo gì?

- Mẹ bảo... mẹ bảo... – Tự dưng cô bị phản ứng gì đó, khu mặt tuyệt vọng nhìn Triệu Noãn Noãn. – Mẹ bảo ngày mai thăm chúng ta...

* * *

Từ lúc đó, Xán Xán với Noãn Noãn rối tung cả lên.

Một khi mẹ Noãn Noãn tới, bí mật về vụ kết hôn giữa hai người nhất định sẽ bị Cao Vũ biết, đến lúc ấy Cao Vũ sẽ nghĩ Triệu Noãn Noãn thế nào? Xán Xán tuy da mặt dày hơn một chút nhưng cũng không muốn vì thế mà phá nát mối nhân duyên của ông anh giai.

Thế là hai người thì thì thăm thăm bàn bạc suy tính cả n

ửa ngày trời, quyết định tạm thời che mắt Cao Vũ.

Nhưng nói thì dễ, làm được khó biết bao? Cái có then chốt nhất thì hai người đều không thống nhất được!

- Nếu không thì anh dẫn anh ta đi xem phim ảnh gì đó đi?

- Em ngốc thế! Mẹ anh tới, sao anh lại vắng nhà được? – Triệu Noãn Noãn bĩu môi nhìn Xán Xán đang mặt mũi trông đợi.

Xán Xán ngây mặt:

- Thế thì phai làm sao? Chẳng lẽ em dắt anh ta đi dạo phố?

- Tô Xán Xán, em đã ngốc mà IQ còn quá thấp nữa đấy! anh bây giờ cũng là mẹ em, mẹ anh tới, em là con dâu, sao có thể vắng nhà?

- Thế cũng đúng... – Xán Xán đau khổ ôm đầu. – Anh ấ không được, em đi cũng không được, thế thì anh nói thế nào để lừa anh ta đi khỏi nhà? Chẳng lẽ nói với anh ta là ngày mai trong nhà phong thủy không lành, để anh ta đi ra ngoài tránh mặt một ngày?

- Việc này... – Triệu Noãn Noãn suy nghĩ rất lung mà đến giờ vẫn chưa tìm được cách gì.

Hai người đang nói gì vậy? – Cao Vũ đột ngột từ phía sau

Xán Xán và Triệu Noãn Noãn cùng quay đầu lại, thần thái cả hai chẳng tự nhiên chút nào:

Không, không... không có gì... em đang bàn với anh Noãn Noãn xem ngày mai ăn món gì? Vẫn là Xán Xán luôn bản lĩnh hơn một tý.

Phải, phải đó, chúng em đang bàn xem ngày mai ăn gì. -Triệu Noãn Noãn vội vàng để theo.

- Thật hả? – Cao Vũ hấp háy mắt dò xét hai người. – Anh cảm thấy sao mà dường như hai người có chuyện gì giấu anh?

Có đâu! Sao lại thế được! Ha ha, ha ha ha... – Xán Xán càng nói càng thấy nhạt nhẽo. Triệu Noãn Noãn từ nhỏ không biết dối ai càng lúng túng hơn, mặt trắng bệch, nhìn qua biết ngay trong lòng đang rối bời.

Cao Vũ nghiêng mình, nhìn chăm chăm vào hai người, nhìn đến nỗi tim hai người đập thành thịch. Đang lúc bọn họ không biết phản-phản ứng tiếp theo ra sao, bỗng dưng, Cao Vũ đứng thẳng lên: Được rồi, hai người đang làm gì chơi anh thì anh không biết, nhưng nhớ ngày mai khi làm cơm thì bớt đi một suất, ngày mai anh không ăn.

- Sao cơ! – Xán Xán lạ lẫm nhìn Cao Vũ. – Anh, anh nói lại xem nào?

- Anh nói ngày mai anh đi sớm có việc, không giúp em làm Cơm được.

Thực đúng là bõ công! Xán Xán hớn hở đến nỗi suýt phát khóc.

- Sao thế? Anh nói có việc phải đi, em họ có vẻ mừng quá nhỉ? Cao Vũ thê thọt.

Lúc này Xán Xán mới nhận ra mình đặc ý quá sớm:

- Không, không phải chuyện ấy... Anh sắp đi, em mừng quá không đúng! Em vui, cũng không phải! Em đau lòng còn chưa hết ấy chứ... ôi chào!

Cô phun ra một tràng lộn xộn không đầu không cuối, bị Triệu Noãn Noãn từ phía sau dúi cho một cái rồ mạnh, đau đến nỗi Xán Xán ngáp ngáp.

Tô Xán Xán ơi là Tô Xán Xán, lần này chịu báo ứng rồi đây!

15. Q.4 - Chương 15: Em Hỏi Anh, Dối Người Có Bị Coi Là Trái Luân Thường Đạo Lý Không?

Sớm hôm sau, Xán Xán chủ định dậy sớm, giấu mình trong phòng, nhìn rõ Cao Vũ ra khỏi cửa từ sớm mới thấy yên tâm, coi như tạm thời giải quyết được một mối lo lớn.

Nhưng mối lo lớn hơn còn ở sau cánh cửa cơ, mẹ Triệu Noãn Noãn tinh như sói già, tuy hai gia đình quen biết nhau từ xưa, bà mẹ nhà họ Triệu vẫn coi Xán Xán là con gái, nhưng càng quen biết càng dễ nhận ra vấn đề, nhờ mà bà ấy phát hiện ra điều gì, coi như hai người không sống nổi rồi!

Trong lúc lo đối phó với vấn đề nghiêm trọng, Xán Xán và Noãn Noãn bất ngờ gặp nhau trong ý tưởng.

Em mau đi sắp xếp lại phòng đi, đem con búp bê to tướng

của em vào phòng anh đi! Mau lên!

- Vâng! Thế anh mau chóng đi dọn phòng của Cao Vũ đi! Cất hết những cái gì có vẻ không phải của anh đi! Nhất định không để phát hiện ra sơ suất nào đâu đấy!

Cả buổi sáng, hai người quay cuồng bày biện.

Vội vội vàng vàng thu dọn xong thì tiếng chuông cửa vang lên

Noãn Noãn đẩy tay Xán Xán:

- Em ra mở cửa đi!

Thực ra Xán Xán cũng không dám đi mở cửa:

- Sao cái gì cũng bắt em đi thế? Có lẽ là mẹ anh đấy!

- Thì bây giờ cũng là mẹ em rồi!

Hai người nhìn vào mặt nhau, thì cùng đi!

Cửa mở ra, quả nhiên bà mẹ nhà họ Triệu hiện ngang sừng sững đứng ngay ngoài cửa.

- Mẹ! – Nụ cười của cả hai đều giả lả.

- Ui chao! Xán Xán đây à! – Bà mẹ thoát cái đã lọt vào trong vuốt má Xán Xán. – Lâu rồi mẹ chưa gặp con, vẫn dễ thương thế này cơ đấy! Gì vậy? Hình như gầy đi thì phải? Sờ mặt chẳng thấy đầy đặn như hồi trước? Nói xem! Có phải Noãn Noãn bắt nạt con không? Nói cho mẹ nghe, mẹ sẽ bảo nó phải tốt với con!

Khuôn mặt bầu bình của Xán Xán đáng thương bị xoa xuyết phồng cả lên.

Đây chính là điểm đáng sợ thứ nhất của bà mẹ nhà họ Triệu, Bà là giáo viên tiểu học ba mươi năm, tuy không đi làm nữa nhưng vẫn không đổi được cái giọng điệu và động tác của cô giáo cấp Một. Nhìn thấy cái gì dễ thương, bà không ngăn nổi mình vuốt ve, mà mặt Xán Xán lại là cái mà bà luôn thấy dễ thương đáng mến. Xán Xán đáng thương từ nhỏ tới lớn luôn bị xoa xuyết đến nỗi cô còn nghi ngờ cái mặt mình không phải do ăn nhiều nên bầu bình, mà là do bị bà mẹ nhà họ Triệu sờ nắn mà thành...

Đang lúc Xán Xán phát khóc, Triệu Noãn Noãn mở miệng:

Mẹ ơi, con không bắt nạt Xán Xán đâu.

Mẹ ơi! Anh Noãn Noãn không bắt nạt con đâu! – Xán Xán chớp lấy tay bà mẹ, trong ánh nhìn an ủi của Triệu Noãn Noãn, mắt cô sáng lên, miệng thoáng một nét cười giả hoạt, cô nói thêm nửa câu sau. – Hàng ngày anh... anh chỉ để con lau sàn nhà, rửa bát, lau cửa sổ, dọn dẹp phòng ốc, giặt giũ quần áo nữa thôi ạ.

Cứ nghĩ mà xem, bà mẹ nghe ngần ấy thứ thì kinh động dường nào.

Triệu Noãn Noãn! Con là đứa không có lương tâm! Con có còn là trai của mẹ không? Sao con lại đối xử với con dâu như thế? Xán Xán là vợ con, là con dâu của mẹ mà! Con muốn nó mệt đến chết à? Sao mẹ lại sinh ra đứa con trai không có trái tim như này...

Chính xác, đây là điểm đáng sợ thứ hai của bà mẹ nhà họ Triệu, bà than vãn không ngừng nghỉ, nhất là với con trai mình.

Điểm này, Xán Xán rất thích bà.

Triệu Noãn Noãn từ nhỏ đã được tiếng là đứa con có hiếu, vì thế khi mẹ răn dạy, anh luôn luôn im lặng lắng nghe, thái độ này Xán Xán rất khoái chí, bao nhiêu ầm ức mấy ngày nay chốc lát tiêu tan cả.

Dưới cái nhìn căm giận của Triệu Noãn Noãn, Xán Xán cười mừng rỡ như hoa, hớn hở níu tay bà mẹ Noãn Noãn:

- Mẹ à, mẹ với nhà con cứ từ từ trò chuyện, con đi lấy nước mời mẹ để mẹ khỏi khát...

- Ngoan quá! Quả không hổ danh con dâu hiền của mẹ, biết lo cho mẹ quá... – Lòng mẹ chồng vui sướng làm sao! Thoắt một cái, lại đôi ngay giọng. – Triệu Noãn Noãn! Con ngay đơ mắt ra đó làm gì? Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi đấy! Con không muốn lấy vợ, nhưng mẹ thì vẫn muốn có cháu bé chứ! Từ nay về sau nếu mẹ còn biết con bắt nạt Xán Xán, thì đừng trách mẹ làm gì con đấy nhé!

Xán Xán ở trong bếp, cười đến nổi ngoác cả mép.

Cứ như thế đòn phản kích của Tô Xán Xán giăng ra...

- Con dâu yêu thương của mẹ ơi, nhìn con bị Noãn Noãn hành hạ đến nỗi gầy mòn thế này... – Bà mẹ xoa má Xán Xán, lòng đau như cắt! – Được rồi! Mẹ quết định rồi! Tối nay sẽ bù đắp cho con, sẽ bù đắp hết những gì con phải chịu đựng khiến bị gầy đi!

Triệu Noãn Noãn nấu bếp không tồi nhưng còn xa mới sánh được với mẹ anh. Vì thế mới nghe nói mẹ sẽ nấu nướng cho mình, ăn, Xán Xán đã rót nước miếng, thiết gì đến giảm béo nữa.

Một bên, bà mẹ sắp sập ngã ngửa trong bếp, một bên, Triệu Noãn Noãn mồm môi mồm lợi kéo Xán Xán, bắt đầu đầu khẩu.

- Tô Xán Xán! Em làm gì mà trước mặt mẹ anh lại giãi đáp anh như thế? Anh đã cho em ăn ở đâu vào đây, có bắt nạt ức hiếp gì đâu hả? – Triệu Noãn Noãn bị mẹ nhiếc móc xám cả mặt, bao nhiêu trách móc đổ hết lên đầu Xán Xán.

Xán Xán chớp chớp mắt:

- Oan uống quá! Em nói anh bắt nạt em lúc nào?

- Cái này... – Triệu Noãn Noãn bị hỏi vặn, ngẩn ra một hồi, vẻ không phục. – Nhưng mà em cũng không thể kể với mẹ anh là anh bắt em nấu bếp, còn bắt em dọn dẹp vệ sinh...

Xán Xán lập tức cắt ngang:

- Em hỏi anh, không phải là anh bắt em đi chợ cơm nước mấy ngày nay à?

Triệu Noãn Noãn im bật, gật gật đầu.

- Nhà không phải anh bảo em lau à?

- Cửa sổ không phải anh bắt em lau à? Phòng ốc không phải anh bảo em quét dọn sao? Cửa kính không phải anh sai em lau ư?

- Xán Xán hỏi liên tù tì, hỏi đến nỗi Triệu Noãn Noãn mặt tối sầm

Xán Xán phẩy tay, ra vẻ đương nhiên nhìn vào mặt Triệu Noãn Noãn:

Chẳng phải đúng hết sao, em nói sai chỗ nào? Có oan cho anh không?

Đến lúc này, Triệu Noãn Noãn câm bật, chỉ còn nước gằn hạ nhiệt:

- Xán Xán, nhưng em cũng không thể kể với mẹ anh như thế, em không biết mẹ anh nóng tính hay sao, mẹ đã coi em như con gái yêu, em kêu khổ với mẹ như thế, nhất định mẹ sẽ không bỏ qua cho anh...

Xán Xán cười thâm trong bụng, làm ra vẻ vô can nhìn Triệu Noãn Noãn:

- Đó là việc của mẹ con anh, em đã kể với mẹ rồi, dù sao cũng đã trót rồi.

Triệu Noãn Noãn nổi cáu:

- Tô Xán Xán! Em thực lòng không cho anh yên ổn phải không?

Phải đây, phải đây! Xán Xán lòng tươi như hoa, mặt làm bộ oan khuất:

- Em đâu có...

- Anh nói cho em biết, cái hợp đồng sống chung của chúng ta vẫn còn vút trong ngăn kéo kia, trên đó quy định rồi, em phải nghe lời anh. Bây giờ anh nói rồi, em mà không chịu nói lại với mẹ về những việc nhà anh bảo em làm, anh sẽ... cắt dây internet!

- Anh, anh dựa vào cái gì mà đòi làm thế? – Vừa nói đến mạng internet, Xán Xán đã cuống lên.

- Thì dựa vào thỏa thuận đã ký giữa hai chúng ta! Trên đó viết, mọi yêu cầu bên A đưa ra, trong trường hợp không vi phạm luân thường đạo lý, phải tuân thủ tuyệt đối, vô điều kiện! Vì vậy em nhất thiết phải nghe lời anh.

Xán Xán uất hận nghiêng răng kèn kẹt!

- Em hỏi anh, lừa dối người ta có coi là vi phạm luân thường đạo lý không?

Triệu Noãn Noãn nghi ngờ nhìn Xán Xán:

- Em hỏi thế làm gì?

- Mẹ anh hỏi em, em không nói, là lừa dối bà ấy. Lừa người trên tức là làm trái luân thường đạo lý, cho nên yêu cầu mà anh vừa đề xuất, em có quyền không chấp nhận! Xán Xán đột nhiên nhận ra, sau khi Cao Vũ biến đi, sức sống trong cô lại mạnh lên rõ rệt.

- Em... – Triệu Noãn Noãn tức đỏ bừng cả mặt.

- Ái dà! Hai đứa đang nói gì thế? – Bà mẹ từ bếp đi ra, liền thấy hai người đang trợn trừng nhìn nhau.

- Mẹ! – Xán Xán ngoảnh mặt nũng nịu, nước mắt rưng rưng nhìn bà mẹ nhà họ Triệu. – Noãn Noãn nói muốn cắt internet của con!

Trông thì biết, Triệu Noãn Noãn sẽ lại lãnh đủ...

Trong

tình thế Xán Xán được Hoàng Thái hậu tay chống nạnh che chở, Triệu Noãn Noãn rốt cuộc không thể phản kháng, nhưng anh vẫn thỉnh thoảng phóng ánh mắt oán hận vào bộ mặt đắc ý của Xán Xán, để rồi bị Xán Xán lườm lại.

- Mới cưới mà hay nhỉ! Hai đứa vẫn còn tranh thủ giao lưu bằng mắt nữa cơ đấy! Sóng tình đường đã xiêu xiêu... hay thật, Hay thật! – Bà mẹ cười đến nỗi không thể khép miệng.

Triệu Noãn Noãn:

Tô Xán Xán:

Cơm tối xong, Triệu Noãn Noãn cần mẫn thu dọn bát đĩa Xán Xán đấm lưng cho mẹ chồng, hầu chuyện mẹ chồng, tiện thể nói xấu Triệu Noãn Noãn thêm vài câu.

Cơ hội tốt thế này, đâu có dễ được!

Mẹ ơi, hôm nay mẹ vất vả quá! Các món mẹ nấu ngon cực

Xán Xán hả hê xoa bụng, khiến bà mẹ không khép được miệng vì cười.

Xán Xán nhà mình có cái miệng ngọt quá! Mẹ thích làm bếp mà! Yên tâm đi, lần sau nhé, Noãn Noãn mà có bắt nạt con, không làm món ngon cho con ăn, con cứ bảo mẹ! Mẹ sẽ làm cho con!

Vâng ạ! – Xán Xán cố ý nói đồng dục.

Trong bếp, bóng Triệu Noãn Noãn co rúm lại.

Mẹ ơi, mẹ cũng đừng trách Noãn Noãn, anh ấy công việc bận rộn con làm việc nhà cũng đúng mà.

Cái gì mà đúng? Công việc bận rộn chỉ là cái cớ thôi chứ! Xán Xán à, con không thể chiều chồng như thế được, nó sẽ trèo lên đầu của con mất. Con xem mẹ ở nhà, dù có không làm việc nhà, bố nó trước nay cũng đâu có kiểm soát nọ gì được! – Nói rồi, bà lại cao giọng. – Sau này, ai mà bắt con làm việc nhà, con cứ bảo mẹ! Mẹ có liều cái mạng già cũng phải cho nó biết tay!

Trong bếp, bóng Triệu Noãn Noãn căng ra.

Mẹ! Mẹ tốt với con quá! – Xán Xán đắc ý. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu tốt đẹp biết bao! Những gì truyền hình phát sóng đều sai toét!

Không phải sao! Con là con dâu quý báu của mẹ mà! Hôm nay không còn sớm nữa, mai đi cùng mẹ nhé, muốn mua gì mẹ sẽ tìm mua cho!

Vâng ạ! – Xán Xán vỗ tay hoan hô, đột nhiên dừng phắt lại.

- Mẹ à, mẹ nói rõ là.. sáng sớm mai?

- Ừ! Sáng sớm mai! Nếu con muốn ngủ thêm một chút thì chiều mai đi cũng được! Dù sao mẹ cũng có thời gian mà.

- Thế tối nay mẹ...

Tối nay đương nhiên ngủ ở đây!

- Cái gì!!! – Xán Xán trợn mắt đến nỗi con người như sắp nhảy ra ngoài.

Triệu Noãn Noãn nghe tiếng, mặc cả tạp dề từ trong bếp vội vã chạy ra:

- Mẹ! Tối nay mẹ định ngủ ở đây á?

Bà mẹ đưa mắt lườm một cái:

- Sao? Không chào đón mẹ của con hả?

- Chào... chào đón... – Mặt Triệu Noãn Noãn trắng bệch như tờ giấy.

- Con dám không chào đón! Bây giờ mẹ sẽ gọi điện thoại báo bố con con mang hành lý của mẹ tới, mẹ ở đây dăm bữa nửa tháng luôn xem con có chào có đón mẹ không! – Bà mẹ lên mặt ghê gớm.

- Mẹ... – Xán Xán dè dặt tiến lên trước. – Mẹ tới tất nhiên chúng con mừng lắm, chỉ tội một mình bố ở nhà, con sợ bố thấy quạnh quẽ quá...

- Có làm sao? Vợ chồng già rồi, có phải như hai con mới cưới đâu... – Bà mẹ đúng là lắm lưỡi, thoát cái đã lại cười ha hả.

Đánh mắt với con dâu, thực là biết quan tâm quá!

Trong tình thế Cao Vũ sắp trở về, bà mẹ lại đột nhiên muốn ngủ lại, phải làm sao đây? Triệu Noãn Noãn với Xán nhìn nhau cùng trơ mắt ếch.

- Nếu không, anh gọi điện thoại cho bố tới đón mẹ anh về?

- Sao thế được? Bố anh ngày nào cũng muốn mẹ anh ở lại đây cho rồi, bố muốn mẹ đừng có về nữa ấy chứ!

Xán Xán cuống lên:

- Vậy nếu không, anh gọi cho Cao Vũ, nói nhà có họ hàng tới thăm, không còn chỗ ngủ, để anh ấy ở ngoài một hôm được không?

Triệu Noãn Noãn chớp mắt nhìn Xán Xán:

Muốn gọi thì em đi mà gọi.

-Này! Anh ta là bạn trai của anh, sao em lại phải gọi? Vả lại việc này, em có quyền gì để gọi cho anh ta?

Nói bao nhiêu lần rồi, anh với anh ấy không phải là quan hệ đó!

Xí, người ta chả hôn anh là gì!

Hai người đang đấu khẩu thì chuông cửa chọt reo vang.

-Hồng rồi! – Xán Xán vỗ đùi, xông phắt ra, nhưng không kịp nữa.

Chỉ thấy bà mẹ và Cao Vũ đang đứng ở hai bên cửa, nhìn nhau đăm đăm, nét mặt hai người đều lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Hai người nhìn chòng chọc vào nhau rất lâu, bà mẹ lên trước:

Xin hỏi anh là...

Xán Xán vừa thấy tình hình không ổn, nhân lúc Cao Vũ còn chưa đáp lời, vội vàng kéo Cao Vũ:

* Mẹ à! Đây là... bạn học của Noãn Noãn! Vâng, bạn học ạ!

Thực tế chưa đến nỗi be bét, thì nói bạn học là hợp lý nhất.

Bà mẹ đầu tiên sững sờ, sau đó định thần, cười ha hả:

- À, hóa ra là bạn học của Noãn Noãn? Hình như tôi chưa gặp lần

nào! Nào, vào đây ngồi xuống, mau ngồi xuống đi...

Cao Vũ bị hai người tung hứng như sương đầu cành: Em họ... ái chà! Em làm gì vậy? chưa nói hết câu đã bị Xán Xán nhéo ngằm cho một cái.

Sao thế? – Bà mẹ hiếu kỳ nhìn hai người.

- Không... không có gì... – Xán Xán cuống quýt gần chết.

May sao Triệu Noãn Noãn thấy Xán Xán ứng phó không nổi, kịp thời bước tới:

Mẹ à! Anh ấy tới tìm con... không cần trò chuyện.. không trò chuyện...

- Sao lại không cần trò chuyện? Hai đứa trẻ bọn con sao lại thiếu hiểu biết thế nhỉ? – Bà mẹ nói rồi, cười chuộc lỗi với Cao Vũ.

- Hai đứa nhỏ này không có phép tắc gì, cậu đừng chấp! Để tôi tự giới thiệu, tôi là mẹ của Noãn Noãn.

Bà mẹ vừa mở miệng, Xán Xán đã tái mặt, chỉ còn nước học đà điều rúc đầu vào cát, cắm mặt xuống đất.

Triệu Noãn Noãn thì vẻ mặt cũng chẳng hơn gì, trong tình cảnh quần bách đứng chôn chân tại chỗ, không biết làm gì.

Thời gian trôi từng phút, từng giây, đúng vào lúc Xán Xán lấy hết sức bình sinh định liều mạng tự thú, bỗng nhiên nghe thấy Cao Vũ đồng dục:

- Ôi! Thì ra là bác ạ! Cháu chào bác, cháu là bạn hồi đại học của Noãn Noãn, cháu tên là Cao Vũ.

- Hóa ra là bạn đại học cơ đấy! Chả trách bác chưa gặp lần nào.

- Bà mẹ nói rồi, lườm Noãn Noãn. – Còn ngây ra đó làm gì? Còn chưa đi pha trà mời khách sao?

Triệu Noãn Noãn vẫn chờ người, bị mẹ trừng mắt mới giật mình:

- Dạ, con đi ngay! – Rồi vội vàng chui vào bếp.

- Bác khách sáo quá ạ!

- Khách sáo gì đâu! Nào, vào ngồi đây đi! – Bà mẹ nhiệt tình dẫn vào phòng khách.

Xán Xán đứng một bên chống mắt nhìn, không biết chui đi đâu?

- Ôi chào! Anh mau nghĩ ra cách gì đi! Nhờ mà sơ xảy thì làm sao? – Xán Xán hạ giọng, sợ hai người ngoài phòng khách nghe được.

- Bây giờ có cách gì được? Em thấy mẹ anh nhiệt tình thế này rồi đấy! Chẳng lẽ bảo anh ra đuổi khách đi à?

- Việc này... – Xán Xán cũng mắc hòng. – Thế anh lôi Cao Vũ về phòng nói rõ mọi chuyện đi, nhờ mà anh ta để lộ việc gì, hai chúng ta không... – Nói rồi, đưa tay làm động tác cắt ngang.

Em dày mặt, em đi mà nói!

Anh ta là bạn học của anh, sao em lại đi? Không khéo mẹ anh lại cho rằng em trai gái bất chính!

Pha trà thế nào mà lâu thế? – Tiếng mẹ giục từ ngoài vọng vào.

Lúc này, hai người đành liều chết ngẩng lên.

Đây ạ, đây ạ! – Tay Xán Xán bưng trà mà run lẩy bẩy.

Hai đứa nhỏ mới kết hôn, đang trắng mặt đầy, cậu đừng !chấp chúng – Bà mẹ nói, lại còn nháy mắt với Xán Xán.

Xán Xán nhếch miệng cười mà khó coi hơn cả khóc, mẹ ơi là ,mẹ có thể bớt mồm đi được không?

Thế ạ? – Cao Vũ cười, đón tách trà trong tay Xán Xán, chẳng biết vô tình hay cố ý liếc cô, khiến tim Xán Xán nảy tung tung.

- Sao ạ? Cậu không biết hai đứa nhỏ nhà tôi kết hôn à?

Tim Xán Xán chẳng khác gì giọt sương treo đầu ngọn cỏ.

Cao Vũ lắc lắc đầu, cũng chẳng thèm để ý tới Xán Xán đứng bên cạnh đang ra sức nháy mắt ám hiệu, cứ từ tốn uống trà, thủng thẳng đáp:

-Tốt nghiệp xong cháu đi làm xa, không có cơ hội gặp Noãn Noãn, khi quay lại thành phố thì cũng bận rộn cho nên không biết tình hình ạ.

- Thì ra là vậy. – Bà mẹ gật đầu thông cảm.

Cao Vũ lại đưa mắt nhìn Xán Xán:

- Lúc gặp thì cũng qua quýt, không hỏi thăm kỹ càng, không biết hai bạn có việc vui từ lúc nào? Đến bạn học cũ là tôi thấy cũng không được uống rượu mừng nữa. – Vừa nói anh vừa nhìn Xán Xán, khiến cho Xán Xán đang căng thẳng chỉ còn nước cười gượng.

-Nói ra thì lại mang tiếng tôi làm mẹ mà lảm lời! Hai đứa này nhà tôi cứng đầu cứng cổ không chịu tổ chức tiệc cưới, nói là quá lãng phí ư, không có thời giờ ư! Tôi khuyên thế nào cũng không được! – Bà mẹ buồn chuyện, càng buồn càng không dừng được.

- Chẳng phải vội đâu ạ, việc gì phải tới sẽ tới mà.

Không hiểu sao, nghe câu này, Xán Xán cảm giác rất khó chịu,

Cứ như thế, Triệu Noãn Noãn và Xán Xán thả'p tha thả'p thỏm

chống mắt nhìn mẹ và Cao Vũ buồn chuyện, càng buồn càng vu: về hào hứng! Hai nhân vật chính lúc này miệng ngậm hột thị, lúng túng như gà mắc tóc.

Buồn chán chề đến gần 10 giờ, bà mẹ cất lời:

- Xem ra cũng muộn rồi, cậu cũng đừng đi đâu, ở lại đây đêm nay luôn đi!

Nói xong quay qua con trai:

- Có phải vẫn còn một phòng trống đây chứ? Không đi cho bạn học ngủ lưng đi?

Nhiệt tình đến mức đó ư? Xán Xán cuống lên:

- Mẹ, còn mẹ ngủ ở đâu ạ?

- Ngốc ạ, không phải có ba phòng sao? – Nói xong chỉ tay vào phòng Xán Xán. – Phòng này đang trống còn gì? Mẹ sẽ ngủ ở đây. Bạn học của Noãn Noãn ngủ ở phòng kia, cứ như vậy đi! – Dứt lời rất thư thái khua khua tay.

- Cảm ơn bác ạ. – Cao Vũ cười mỉm, khoan khoái quét mắt qua hai kẻ đang ngây như phỗng.

- Thế.. thế con ngủ ở đâu? – Xán Xán thều thào hỏi.

Bà mẹ nhà họ Triệu sững người nhìn Xán Xán, bỗng nhiên cười to:

- Con dâu tôi ngốc quá! Con hỏi con ngủ ở đâu à? Đương nhiên con hỏi chồng con ấy! Yên tâm đi, mẹ già rồi, tai mắt lã đãng lắm, buổi tối động tĩnh thế nào mẹ không nghe không thấy gì đâu! Hai đứa bay... cứ tự nhiên, tự nhiên đi!

Tô Xán nín thở, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Còn Triệu Noãn Noãn, mặt thất thần không biết chui đi đâu, rồi lại nhìn trộm Cao Vũ, nhận ra Cao Vũ vẫn giữ nguyên vẻ cười mỉm trên mặt, hoàn toàn không thể biết trong bụng đang nghĩ gì.

16. Q.4 - Chương 16: Thế Thì Sinh Cho Mẹ Anh Một Đứa Cháu Đi

Xán Xán vội cắt ngang. – Nếu anh làm thế, mẹ anh chắc chắn sẽ nghi ngờ đấy! Đến lúc đó, mẹ mới dò xét kỹ càng thì việc của bọn mình coi như đi tong mất.

Tuy Xán Xán nói vậy nhưng Triệu Noãn Noãn vẫn còn chần chừ

-

Nhưng cũng không thể bắt em phải ngủ... ngủ... với anh... – Nhất thời xấu hổ, anh ấp úng, rồi kiên quyết – Nếu không, anh ngủ dưới sàn! – Nói rồi, vội cầm gối đi.

-

Anh làm gì thế? Sao mặt lại đỏ lên thế? Nóng quá à? Nếu không em sẽ hạ nhiệt độ máy lạnh xuống chút nữa? – Xán Xán cuối cùng cũng phát hiện thấy Triệu Noãn Noãn lúng túng.

-

Đâu có! – Triệu Noãn Noãn hốt

hoảng tránh ánh mắt của cô, kỳ thực anh rất căng thẳng, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng ngu chung phòng với một cô gái nào, chưa kể đây là Tô Xán Xán.

Xời... – Xán Xán lạ lẫm lờm anh. – Em đã nói rồi, anh sợ gì chứ!

Nếu anh không quen ngủ chung giường với người khác, thì anh ngủ

trên sàn cũng được, nhưng mà nói trước, chắc chỉ có một chiếc, anh đừng có cướp của em! – Nói rồi Xán Xán nhanh chóng chui t

ọt vào chăn, đặc ý nhìn Triệu Noãn Noãn, vẻ thách thức, không cướp nôi của em đâu!

Triệu Noãn Noãn không nói năng gì, nhưng sắc mặt rõ là không vui, tình cảnh này anh cũng đành chấp nhận lẳng lặng cầm cái gối và chiếc chăn mỏng trải xuống sàn nhà.

Đèn tắt, phòng yên ắng hẳn.

Nhưng Xán Xán không ngủ được, có lẽ không phải vì căng thẳng mà bởi cô quen ngày nào cũng lướt “net” đến sáng sớm mới ngủ, hôm nay bị buộc lên giường sớm thế này mà lại chưa lên cô không quen!

Cô trăn trở trên giường, muốn ngủ mà lại thấy thiếu cái gì đó.

Triệu Noãn Noãn cũng lục súc trên nệm, trời đông giá quá, tuy trong phòng có chạy điều hòa không khí nhưng ngủ trên sàn nhiên là không dễ chịu gì. Anh vốn đã khó ngủ, lại bị Xán Xán trở mình liên tục khiến anh càng khó chịu:

-Em đừng trở mình như thế được không? Ồn chết được!

-Anh nghĩ là em muốn trở mình lắm à, em không ngủ được! -Xán Xán nói, rồi lại trở mình.

- Nằm trên giường mà còn không ngủ được! Triệu Noãn Noãn uất ức

- Em có gì mà không ngủ được? Anh nằm trên sàn mới ngủ được chứ!

Anh không ngủ được? – Xán Xán bật đèn, hiếu kỳ nhìn Triệu Hìn Noãn nằm trên sàn, chẳng thấy buồn cười chút nào. Chỉ thấy Triệu Noãn Noãn cuộn mình trong chăn, cái chăn bao bọc lấy

anh, trông rất buồn cười.

Em cười cái gì! Mau tắt đèn đi! – Triệu Noãn Noãn nổi cáu.

Xán Xán bị quát, biết thân biết phận lầu bàu:

-Làm gì mà hung thế.. – Đã định tắt đèn, lại nhớ ra gì đó. À! Xem ra anh cũng lên giường đi, như thế này ngủ không được đâu! – Nói rồi thò tay kéo chăn của Triệu Noãn Noãn.

-Em làm cái gì thế? – Triệu Noãn Noãn cuống lên, mặt đỏ bừng. – Anh như thế này là tốt lắm rồi, em đừng có làm ồn! Bỏ ra đi, đừng có kéo chăn của anh! Giời ơi...

Đã vậy, lại còn đùa nữa, Xán Xán càng làm căng, kiên quyết kéo chăn không rời tay:

-Không bỏ đây! Không bỏ đây! Anh xin em đi...

Triệu Noãn Noãn:

Sau cùng, thấy rõ tâm địa đen tối của Tô Xán Xán, Triệu Noãn Noãn đành kéo cờ trắng xin hàng:

-Thôi được, thôi được rồi! Tha cho anh đi! Anh lên giường! – Rồi lại kéo chăn cuốn kín mình, chỉ sợ Tô Xán Xán sẽ gây việc gì đó nguy hiểm hơn. Thế' rồi Triệu Noãn Noãn vẫn không ngủ nổi!

-Anh thôi trở mình đi được không? – Đến lượt Xán Xán than phiền.

-Chẳng phải em bảo anh lên giường à? Em xuống sàn mà nằm đi! – Triệu Noãn Noãn không nể nang nữa.

- Em đâu ngốc thế – Xán Xán ủ rũ.

- Em vốn ngốc mà...

Câu này khiến Xán Xán tức anh ách, thò móng vuốt cào cấu bên mình Triệu Noãn Noãn:

- Anh nói lại xem, nói lại xem nào...

Nằm cùng giường với Xán Xán đã căng thẳng, ngờ đâu Xán Xán còn đụng vào thân thể nữa, Triệu Noãn Noãn đâu có thần kinh thép như Tô Xán Xán, anh chịu không nổi nữa:

- Tô Xán Xán!

Bị quát, Tô Xán Xán giật mình:

-Anh... anh giận à? Ý thức được mình cũng hơi quá, Triệu Noãn Noãn đành hạ giọng:

- Anh không giận, chỉ là... Anh chậm rãi- Xán Xán, dù thế nào em cũng là con gái, sao không biết ý thức cho mình thể hả?

- Cái gì mà không ý thức? – Xán Xán hỏi dồn.

Thì là... – Triệu Noãn Noãn bỗng nhận thấy ngại ngần không nói được.

Nói đi, đừng có ấp a ấp úng thế! – Xán Xán nói xong lại thúc

tay vào người anh.

Triệu Noãn Noãn cuống quýt, buột miệng:

- Em đừng có kéo anh thế. Anh dù sao cũng là đàn ông mà! – Nói xong, lại thấy hối hận, vội giải thích – Không phải anh trách em, mà là... em phải biết chúng ta ngủ cùng một chỗ thế này rất...rất . tóm lại rất kỳ...

- Hóa ra là anh lo lắng điều này! – Xán Xán bừng hiểu, móng vuốt lại xòe ra. – Yên tâm đi! Em không nói với Cao Vũ đâu, ngày mai nếu anh ấy hỏi em, em sẽ nói là anh ngủ dưới sàn nhà! Quan hệ của chúng mình thế nào, anh cứ yên tâm! Ha ha ha...

Triệu Noãn Noãn bó tay.

* * *

Bị Xán Xán liên tục quấy nhiễu,

Triệu Noãn Noãn mãi không ngủ được. Ngủ không được đương nhiên dễ nghĩ loạn.

- Xán Xán

Xán Xán đang buồn ngủ lại bị gọi dậy, cô dụi mắt mơ hồ đáp:

- Hả? Sao vậy?

- Em nói xem, chúng ta đối mẹ anh như thế có quá đáng không? – Triệu Noãn Noãn buồn phiền ủ dột hỏi.

- Ờ.... – Xán Xán còn đang ngái ngủ

Anh cũng thấy vậy... – Triệu Noãn Noãn càng u uất, thực ra anh là người con rất có hiếu. – Mẹ anh luôn muôn có cháu để bế chúng mình bây giờ thế này, nhờ đến một lúc nào mẹ anh biết thì chắc là đau lòng chết mất...

- Thế thì sinh cho bà một đứa đi...

Cái gì? Triệu Noãn Noãn giật nảy người:

- Xán Xán, em có biết em đang nói gì không?

-Ồ..

Tuy đèn đã tắt, Triệu Noãn Noãn vẫn quay lại nhìn chăm chú vào đồng chăn nằm bên cạnh:

- Em có biết sinh con thì cần phải làm gì không?

- Ồ

- Em không hối hận?

- Ồ

Triệu Noãn Noãn trầm ngâm, anh hoàn toàn rơi vào trạng thái trầm ngâm.

Từ nhỏ anh đã tự cảm thấy xu hướng giới tính của mình khác mọi người, từ khi trưởng thành, anh cũng chẳng bao giờ có ý muốn tìm bạn gái. Mẹ anh tuy không nói ra miệng, nhưng là cô giáo tiểu học, bà thích trẻ con, rất mong có cháu bé. Vì thế, từ khi mẹ biết anh với Xán Xán đã có giấy đăng ký kết hôn thì vui mừng quá đỗi, mỗi lần gọi điện thoại đều không kiềm chế được, luôn thổ lộ tâm nguyện sớm có cháu bé. Nhưng mà...

Triệu Noãn Noãn đưa mắt nhìn Xán Xán bên cạnh, cô đã ngủ say, ánh trăng nhàn nhạt ngoài song cửa thấp thoáng trên gương mặt vô tư của cô, chẳng khác gì đứa trẻ hồn nhiên.

Hai người hiện giờ đang ngủ chung một giường, nghĩa là sao đây? Đây là lần đầu tiên Triệu Noãn Noãn bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về quan hệ giữa anh và Xán Xán. Việc hai người kết hôn giả, có thể giấu được một thời gian, nhưng sao có thể giấu được suốt đời. Đến một ngày Xán Xán tìm được người yêu cô ấy thực, lòng, hoặc đến khi quan hệ giữa anh và cô không thể duy trì được nữa, thì sẽ phải làm sao? Những việc này trước đó Noãn Noãn chưa từng nghĩ tới.

Hay là kiên quyết không ly hôn! Hay là hai người có thể.. Không được! Triệu Noãn Noãn lắc đầu, muốn xua đuổi cái ý nghĩ quái quỷ trong đầu, việc này là không công bằng cho Xán Xán, bởi đối tượng anh thích là đàn ông cơ! Nhưng mà...

Anh nhìn cái dáng người đang cuộn tròn trong chăn, trong bóng tối, anh vẫn nhìn thấy khuôn mặt ngủ say vô tư hồn nhiên Vua Xán Xán, cảm giác ấy thật kỳ diệu.

Đêm nay, không ngủ được.

* * *

Hôm sau, bà mẹ kéo con dâu đi shopping cả ngày, mãi mới chịu về nhà với vẻ mãn nguyện. Trước khi ra về, bà không quên nháy mắt với con trai và con dâu:

- Tối qua mẹ không nghe không thấy gì đâu, thực sự không nghe không thấy gì hết...

Mặt Triệu Noãn Noãn lại đỏ bừng.

Chính xác, động tĩnh trong phòng hai người tối qua được bà mẹ coi là việc cấm kỵ, không dám để hai đứa cảm thấy gương gạo. Xán Xán hoàn toàn chẳng để tâm, nhưng Noãn Noãn thì không

như thế' cả ngày hôm nay mặt anh cứ nóng ran, thậm chí anh còn cố tránh chạm mắt vào Xán Xán nữa.

- Tạm biệt mẹ!

Vẫy tay chào bà mẹ, cả hai cùng thở phào một hơi dài:

- Thôi coi như nhẹ cả người...

Rồi theo thói quen lườm nhau, Triệu Noãn Noãn giật nảy mình nhìn đi nơi khác, khiến Xán Xán cảm thấy tò mò. Đang định mở miệng hỏi thì liếc thấy bóng người cao lớn đứng tựa cửa nhìn ra, cô giật mình xiu cả người.

Sao cô lại quên được nhỉ, còn có một kẻ phiền phức hơn cả bà mẹ nhà họ Triệu đang lù lù ở đây cơ mà!

- Hai người không có chuyện gì muốn nói với tôi sao? – Cao Vũ cười hí hửng, hoàn toàn không thể biết trong bụng anh ta nghĩ gì.

Xán Xán không biết nên nói gì, thò tay định kéo Triệu Noãn Noãn, bị anh tránh xa, đành gắng gượng giờ đầu chịu báng:

- Việc đó... bọn em cũng không có ý giấu anh...

Cô nhấn mạnh hai chữ bọn em, có chết cũng kéo Triệu Noãn Noãn chết cùng một giuộc.

- Vậy là có ý giấu anh hả?

Vâng ạ... à không phải! Không phải! Em với anh Noãn Noãn không phải kết hôn thật, anh đừng hiểu nhầm, chúng em chỉ là... chỉ là... – Xán Xán cuống lên, nhưng càng cuống càng không biết diễn đạt thế nào. – Em tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến hai người đâu, anh cứ coi như không có em, vả lại, sau này bọn em sẽ ly hôn, thật đấy ạ! – Nói xong, cô nhìn Cao Vũ với vẻ hết sức chân thành.

Nghe Xán Xán giải thích xong, Cao Vũ chẳng ho he một tiếng, vẫn tựa cửa, nét mặt thản nhiên như chưa nghe thấy gì.

Xán Xán nghĩ rằng anh ta không tin, lập tức thêm vào

Không tin anh cứ hỏi Noãn Noãn đi, bọn em thật sự sẽ ly hôn mà! Thật đấy! – Nói rồi, cô đánh mắt về phía Triệu Noãn Noãn.

Triệu Noãn Noãn mấp máy môi, sắc mặt rất khó coi:-

- Bọn tôi thế nào, không liên can tới anh.

Nói xong sa sầm mặt quay về phòng.

Xán Xán chưng hửng, hôm nay Triệu Noãn Noãn làm sao thế? Sao mà

nói giận là giận luôn thế?

- Anh đừng hiểu nhầm, anh Noãn Noãn anh ấy... anh ấy xấu hổ phải giải thích với anh... – Xán Xán đành giờ đầu ra nói hộ.

- Anh biết. – Cao Vũ đang nói bỗng đứng thẳng người. – Anh hiểu hai em mà.

- Ui chà! Mặt trời mọc từ đằng Tây rồi, hóa ra Cao Vũ lại rộng lượng đến thế Xán Xán có phần kinh ngạc, nhưng thoát cái cô nghĩ khác ngay, quan hệ thật sự giữa cô với Noãn Noãn, Cao Vũ thông minh thế thoát nhìn đã nhận ra ngay, chắc chắn không thể bị hiểu nhầm, vì thế mới thản nhiên được chứ. Nhưng cái câu Cao Vũ vừa nói vẫn có gì đó khó chịu, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu nhỉ?

- Xán Xán, ổn chứ? – Triệu Noãn Noãn bối rối nhìn Xán Xán. Nếu không anh đi nói với mẹ anh, để mẹ...

- Đừng... – Xán Xán vội cắt ngang. – Nếu anh làm thế, mẹ anh chắc chắn sẽ nghi ngờ đấy! Đến lúc đó, mẹ mới dò xét kỹ càng thì việc của bọn mình coi như đi tong mất.

Tuy Xán Xán nói vậy nhưng Triệu Noãn Noãn vẫn còn chần chừ

- Nhưng cũng không thể bắt em phải ngủ... ngủ... với anh... – Nhất thời xấu hổ, anh áp úng, rồi kiên quyết – Nếu không, anh ngủ dưới sàn! – Nói rồi, vội cầm gối đi.

- Anh làm gì thế? Sao mặt lại đỏ lên thế? Nóng quá à? Nếu không em sẽ hạ nhiệt độ máy lạnh xuống chút nữa? – Xán Xán cuối cùng cũng phát hiện thấy Triệu Noãn Noãn lúng túng.

- Đâu có! – Triệu Noãn Noãn hốt hoảng tránh ánh mắt của cô, kỳ thực anh rất căng thẳng, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng ngủ chung phòng với một cô gái nào, chưa kể đây là Tô Xán Xán.

17. Q.5 - Chương 17: Chẳng Lẽ Bọn Họ Định Vào Hòa Đập Chết Cô, Sau Đó Về Chung Một Nhà Với Nhau?

- Xán Xán, ăn thịt bò đi.

- Xán Xán, ăn cái này này.

- Cả món này nữa, Xán Xán, em thích ăn nhất món này mà.

Bữa tối, đột nhiên Cao Vũ trở nên khác thường, gấp thức ăn lia lịa cho Xán Xán.

Xán Xán hãi quá, cuối cùng cô nhận ra có gì đó không ổn, hôm nay Cao Vũ đã gọi không dưới một trăm lần tên Xán Xán, anh ta không gọi em họ nữa, cứ nhè tên cô mà réo Xán Xán. Điều này cô không quen tý nào.

-Không cần đâu, để em tự gấp... – Xán Xán giác ngộ được sủng ái quá cũng khổ thế nào.

- Không sao, trước đây anh tưởng nhầm em là em họ của Noãn Noãn, gây cho em bao nhiêu phiền toái, anh phải xin lỗi em chứ. – Cao Vũ cười, lại gấp cho Xán Xán một chiếc đùi gà.

- Em... em ăn không hết đâu..

- Cứ ăn từ từ là hết được, trông em dạo này gầy đi đây, chịu khó bồi bổ vào.

Nhìn bát cơm đầy ắp như kim tự tháp, Xán Xán đột nhiên có cảm giác Cao Vũ nhất định trong lòng tất hận cô, muốn cho cô chết đi! Thật thâm độc!

Bị bức bách quá, Xán Xán đành quay sang Triệu Noãn Noãn cầu cứu, ngờ đâu vừa chạm mắt, cậu chàng lập tức làm như không thấy, ngoảnh ra nơi khác. Thế nghĩa là sao chứ? Chẳng lẽ bọn họ định vào hòa hạp chết cô để họ về sống với nhau?

Quỷ thần ơi! Không còn thiết đến mạng người nữa sao!

Xán Xán đành rưng rưng lệ cổ nuốt hết đồng thức ăn bằng tới hai bữa cơm. Khi đứng lên, cô cảm thấy mình chẳng khác gì người mang bầu.

- Để anh thu dọn cho! – Cao Vũ đột ngột giành lấy việc rửa bát.

Lại việc gì nữa thế? Xán Xán kinh ngạc đến độ con người muốn nhảy khỏi lồng mắt, hại chết cô còn chưa đủ sao? Ác độc đến mức tiêu hóa cũng không cho thật quá thể!

-Anh... anh... anh... – Anh ác quá đấy!

Chưa dứt câu, Cao Vũ đã chớp chớp mắt nhìn cô. – Đừng cảm ơn anh, là việc anh nên làm mà.

Nên làm? Nên làm cô chết ấy hả?

* * *

Sau hôm đó, sinh hoạt của Xán Xán xảy ra hai xáo động lớn.

Thứ nhất: Triệu Noãn Noãn bắt đầu không đem xỉa đến cô.

-Noãn Noãn, quần áo anh thay hôm qua đâu? Tự đi lấy ra đây.

- Không cần, anh tự giặt lấy.

- Thật hả? – Xán Xán vui hẳn lên.

- Quần áo của anh từ nay về sau em đừng giặt hộ, cả phòng anh nữa, em cũng đừng tùy tiện vào, anh sẽ tự dọn lấy.

Việc gì cũng không để cô làm, quả là quá kỳ quái, cô đâm ra lo lắng:

- Anh Noãn Noãn, anh sao vậy? Phát ốm rồi à? Có vẻ không sốt mà...

- Em bỏ ra đi! Đừng có lồi lồi kéo kéo, anh phải làm việc! Ồi em đừng có đụng vào anh! Giời ơi, anh bảo em tránh xa anh ra!

Những ngày sau đó, Triệu Noãn Noãn nhìn thấy cô như nhìn thấy ma, tránh được xa là tránh liền, về nhà là lập tức chui tọt vào phòng, đến bữa tối cũng phải giục già lằm anh mới chịu ra ăn.

Đây là hậu quả của việc bà mẹ nhà họ Triệu dè bủ trước mặt anh chẳng? Triệu Noãn Noãn, anh cũng nhỏ nhen nhỉ!

* * *

Đương nhiên, còn có xáo trộn thứ hai: Cao Vũ bắt đầu quá ân cần với cô.

Tô Xán Xán nhận ra, thái độ của Cao Vũ đối với cô bây giờ quay ngoắt 180 độ, trước kia cô ở nhà không những phải làm những việc vặt như thường mà còn phải nghe nhà tư bản Cao Vũ sai phái, nói đúng ra là chẳng khác gì nông nô bị áp bức tận đáy xã hội.

Nhưng nay thì sao?

- Xán Xán, em muốn ăn pizza không? Anh gọi điện thoại đặt nhé!

Bữa trưa vừa mới trôi qua được hai tiếng, Cao Vũ bỗng nhiên tới làm Xán Xán đang chơi game giặt cả mình, kinh hãi quay lại:

- Em vẫn còn no...

- Không sao, đến khi họ mang tới em đói là vừa! Anh nghe nói

pizza của khách sạn Tất Thắng mới làm ngon lắm, còn có cả một suất cánh gà hảo hạng em thích nhất nữa đấy.

Xán Xán nuốt nước miếng, thấy lòng rung động, nhưng trông về Cao Vũ có gì đó quá lạ lẫm. – Cái đó.. đắt quá, em không ăn được...

- Anh mời em mà, coi như trả ơn em giặt cho anh bao nhiêu quần áo, anh cảm ơn em.

- Thật ạ? – Xán Xán vẫn chưa thể tin.

- Tất nhiên là thật chứ, chẳng lẽ em nghĩ là anh trêu em?

Xán Xán vẫn do dự:

- Khách sạn Tất Thắng.. cuối năm không giảm giá hay sao? – Nghe nói có đợt miễn phí pizza gì đó mà.

Cao Vũ thấy cô cười ngờ nghệch quá thì đưa tay xoa xoa mái tóc rối bù của cô:

- Ngốc ạ, anh gọi điện thoại đặt hàng nhé.

Nói rồi đi ra luôn.

Xán Xán vẫn đơ ra.

Mới... mới rồi... anh ta, anh ta... anh ta làm gì vậy? Anh ta, anh ta... anh ta kêu cô là ngốc ạ... ngốc ạ... anh ta... anh ta còn sờ lên đầu cô nữa!!!

18. Q.5 - Chương 18

Thê' giới này điên hết cả rồi! Điên quá lắm! Tô Xán Xán cũng sắp điên đây! Vì thế tổ hôm nay, cô phát tín hiệu cầu cứu Nhan Như Ngọc.

Xán Xán: Như Ngọc, tớ hỏi cậu, một kẻ rất hay bắt nạt cậu bỗng dưng đối rất tốt với cậu, là nghĩa làm sao?

Nhan Như Ngọc: ừm... việc này phải xem cho kỹ mức độ đến đâu.

Xán Xán: Đơn giản là như biến hẳn thành người khác, mời cậu ăn ngon, giúp cậu rửa bát, gấp thức ăn cho cậu, lại còn nói muốn đưa cậu đi chơi nữa.

Nhan Như Ngọc: ừm! Cậu chắc chắn anh ta thuộc giai cấp bóc lột?

Xán Xán: Không những thế mà còn thuộc loại tư bản ăn không của người ta nữa, không vắt kiệt cậu ra bã là nó chưa thôi!

Nhan Như Ngọc: Tớ hiểu rồi!

Xán Xán: Thế nào? Nói mau!

Nhan Như Ngọc: Để vắt kiệt cậu, trước tiên nó vỗ béo cậu đây!

Xán Xán: A..

Nhan Như Ngọc: Cậu nghĩ mà xem, người nuôi lợn cố sao lại cho lợn ăn nhiều? Không phải vỗ béo để làm thịt à! Sói vì sao muốn chơi với dê? Vì nó âm mưu ăn thịt dê! Siêu thị vì sao bán giá đặc biệt? Vì tất cả đều đã ngầm tăng giá từ trước rồi! Cho nên mới nói, mục đích cuối cùng của bọn bóc lột là để bóc lột nhiều hơn con người ta!

Nhan Như Ngọc nói xong, Xán Xán đã giác ngộ hoàn toàn!

Quả nhiên, những ngày được sung sướng quá mức không kéo dài được bao nhiêu, Xán Xán vì ngày nào cũng phải ních căng bụng vào bữa tối, thêm nữa Cao Vũ thường xuyên mua đồ ăn vặt cho cô, cho nên 5 cân thịt giảm được do làm việc nhà trời chết chẳng mấy chốc đã được bù lại.

Mất nhìn số cân nặng rõ ràng trên cân sức khỏe, trong đầu Xán Xán đột nhiên vang lên lời nói của Nhan Như Ngọc người nuôi lợn cố sao vỗ béo lợn ? Chẳng phải vỗ béo để làm thịt à!

Nhất thời, trong lòng nảy sinh ý thức về mối nguy mà trước chưa từng có, cứ thế này cô sẽ trở thành một quả bóng tròn căng .Vì tương lai của mình, Xán Xán có một quyết định trọng đại – tối tìm Cao Vũ để đàm phán!

Nói thì dễ, làm mới khó, nhất là đối tượng đàm phán của Xán Xán lại là Cao Vũ, vì thế suốt một buổi sáng Xán Xán không biết Được cơ hội nào, đến khi bữa trưa kết thúc, Xán Xán cảm thấy gần như chết một nửa con người.

Không thể cứ để cơ hội lại trôi qua được!

Xán Xán xoa cái bụng căng như trống, quyết định sổ ra hết.

- Xán Xán à, nghe nói đầu phố có tiệm bánh ngọt mới mở, ngon lắm, có muốn đi nếm thử không? – Vừa xong cơm tối chưa được bao lâu, Cao Vũ lại bắt đầu dụ khị Xán Xán.

Cơ hội tốt đây rồi!

Xán Xán quyết định dồn hết tinh thần:

- Em không đi!

- Vì sao? – Cao Vũ ngoảnh nhìn, nghi ngờ quan sát cô. Xán Xán cảm giác có một sức ép vô hình đè nặng, khiến cô vốn định nói tuốt tuồn tuột mà quên sạch cả.

- Vì... bởi vì... – Nghiến răng, ưỡn ngực, ngẩng đầu. – Em phải giảm cân!

Cao Vũ mỉm miệng cười:

- Có gì phải giảm chứ? Anh thấy em rất vừa vặn mà.. Em nhìn mà xem, rât mềm mại, sờ vào rât thích... – Vừa nói, vừa nhân lúc Xán Xán không chú ý, Cao Vũ xoa tay lên mặt cô.

Xán Xán lặng cả người, mặt bị xoa trắng bệch ra, nhanh như cắt cô lùi lại một bước, dáng rất phòng thủ:

- Anh, anh... anh... anh làm gì thế?

- Đừng căng thẳng, anh chỉ muốn mời em đi ăn kem, chẳng lẽ em định từ chối? – Cao Vũ nhướn mày, tiến một bước sát gần Xán Xán.

- Em.. em... – Xán Xán bỗng chốc cứng người.

Cao Vũ lại tiến thêm bước nữa.

Đột nhiên Xán Xán cảm thấy mình chẳng khác gì chú dê nhỏ bị con sói xám to dùng đòn vào chân tường, dưới ánh mắt sắc lẹm của Cao Vũ, cuối cùng cô đành chịu thua:

- Em ăn nhiều lắm, sợ làm anh hết tiền mắ't...

Vẻ mặt Cao Vũ thoát cái trở lại nét thản nhiên:

- Yên tâm, muốn ăn bao nhiêu cũng không vấn đề gì.

Tâm công không nổi, kế hoạch từ chối của Xán Xán chưa thực thi đã bị đập đổ, bị kéo bằng bằng đến tiệm đồ ngọt đáng ghét.

* * *

Nhà của Triệu Noãn Noãn tọa lạc gần trung tâm thành phố bước xuống đường đã đầy thứ ăn chơi, đúng là một thế giới hưởng thụ! Trong cái thế giới rực rỡ sắc màu đó, sự mê hoặc m.1 Tô Xán Xán khó cưỡng lại nhất đương nhiên là những cửa hiệu đồ ăn la liệt, hấp dẫn.

Cái tiệm đồ ngọt mới khai trương mà Cao Vũ nói tới nằm ở góc phố' đối diện với tòa nhà họ ở.

Vô số bánh trái cầu kỳ tinh xảo thu hút trong các tủ kính, nhìn vào mà tim Xán Xán như muốn bay vút lên. Nhưng vào lúc này, trong đầu cô không ngừng vang lên lời nói của Nhan Như Ngọc tối hôm qua...

- Cái này, cái này, cả cái này nữa.

Xán Xán đưa mắt nhìn vào những nơi mà Cao Vũ chỉ tay, giật thột mình, vội vã xua tay:

- Không lấy nhiều đến thế đâu! Thật đấy! Em ăn không hết được!

- Ăn không hết thì cứ từ từ mà ăn! – Cái vẻ của Cao Vũ rõ ràng muốn nói ăn không hết cũng phải ăn cho hết! Xán Xán thấy lạnh toát sống lưng.

- Cứ thế đã, cảm ơn. – Cao Vũ nở một nụ cười lịch sự với cô phục vụ khiến cô gái mê hồn, sững sờ không rời bước nổi.

Đáng ghét! Xán Xán vô cùng giận dữ, đưa mắt khinh khỉnh nhìn Cao Vũ, nhưng gặp phải ánh mắt lạnh băng của anh ta, cô phát hoảng, vội vã cúi đầu làm như đang uống nước. Nhưng không kịp nữa rồi.

- Sao em lại nhìn anh như thế?

- Không, không có gì...

- Không phải em định nói gì với anh à?

- Không có... có! – Xán Xán sáng cả mắt, lại một cơ hội tới!

Cao Vũ tiến đến, một tay chống cằm, nhìn Xán Xán đầy vẻ thú:

- Nói đi!

- Em không thể cứ. .

Chưa nói hết câu, cô phục vụ đã bưng khay kem to dùng tới, vị trà mặt rắc đầy bột sô-cô-la. Xán Xán nuốt nước miếng ừng ực.

- Không thể cứ cái gì?

Được rồi, không thể lãng phí, ăn xong rồi hãy nói! Tô Xán Xán rốt cuộc đã thỏa hiệp.

- Em không thể cứ để anh mời mãi, lãng phí quá!

- Hóa ra em lo lãng chuyện này à? Nếu em giữ ý quá thì bữa nay em mời cũng được.

Miếng kem lạnh đang ở trong miệng, chút nữa thì cô nuốt không trôi.

Tô Xán Xán, chuyện này là do chính người chuốc lấy đấy nhé!

Hai cơ hội đều đã mất sạch, không những phải ăn một cốc kem to và một cái bánh ga-tô ngập sữa béo, lại còn phải trả tiền, Xán Xán lòng đau như cắt.

Chắc chắn là anh ta cố tình, cố tình lôi mình đến cái tiệm đắt đỏ này!

Xán Xán càng thêm tin chắc lời của Nhan Như Ngọc là chính xác, Cao Vũ đang muốn vắt kiệt đến giọt máu cuối cùng của cô!

* * *

Bữa tối, Xán Xán cố ý chọn chỗ ngồi cách xa Cao Vũ, để không tiện cho anh ta gấp thức ăn cho cô.

Thực lòng cô muốn Triệu Noãn Noãn sẽ nói gì đó như là sao không về chỗ cũ mà ngồi, nhưng anh chỉ nhìn qua một cái rồi chúi vào bát cơm của mình.

Thôi vậy, đến nước này cô cũng chẳng hơi đâu mà tò mò chuyện người khác, cứ bảo toàn cái mạng mình là cần thiết hơn cả!

Tiếc thay, Triệu Noãn Noãn không ỏ ề gì, nhưng Cao Vũ lại mở miệng.

- Xán Xán, sao không ngồi chỗ cũ? – Ánh mắt quét qua là Xán Xán đã thấy lòng run rẩy.

Sao? Sao không ngồi chỗ cũ? Xán Xán vắt óc, rốt cuộc cũng nghĩ ra một cái cớ tội nghiệp:

- Ngồi đây có thể... có thể ngắm phong cảnh.

- Phong cảnh?

Lúc này Xán Xán mới ý thức được, chỗ mình đang ngồi đối diện với Noãn Noãn đang dựa lưng vào tường, vì hoảng quá mà cô nói không đầu vào đầu, rốt cuộc đành phải nói cho rõ ràng:

- Chỗ này... anh Noãn Noãn ăn cơm trông rất bắt mắt! Em thích nhìn anh ấy ăn cơm!

Thoắt cái, mặt Triệu Noãn Noãn đỏ ửng.

- Tô Xán Xán, em nói lung tung cái gì thế! về chỗ cũ ngồi cho anh đi!

Xán Xán đáng thương, chả hiểu vì sao bị Noãn Noãn quát đuổi về chỗ cũ.

Y như cũ, Cao Vũ lại có thể rất thuận tiện gấp thức ăn cho Xán Xán, thế là Xán Xán lại phải chịu đựng thôi.

19. Q.5 - Chương 19: Khó Tả

Tối đến, Xán Xán nằm trên giường, xoa cái bụng căng như trống của mình, đau khổ vô cùng.

Thực quá đáng! Tại sao rốt cuộc chỉ mỗi mình cô bị gánh hậu quả? Chẳng phải nam nữ bình đẳng hay sao? Thế giới này thật không công bằng!

Trong nỗi niềm bi phần cuộn cuộn, Xán Xán mơ hồ đi vào giấc ngủ...

* * *

Xán Xán thì ăn no uống say ngủ khò khò, nhưng trong phòng kia có một người không ngủ được, chính là Triệu Noãn Noãn. Vì việc Xán Xán mà anh bức dọc khó chịu mấy ngày nay.

Từ hôm ngủ cùng một chỗ với Xán Xán, sau khi nói mấy lời tâm huyết, Triệu Noãn Noãn nhận ra bản thân không kiềm chế được, cứ chú ý tới nhất cử nhất động của Xán Xán. Điều này khiến anh rất không thoải mái.

Rõ ràng là bản thân không ham phụ nữ, thì có sao lại có ý nghĩ như thế? Chẳng lẽ thực ra anh...

Nhưng anh biết điều đó là không thể. Hai người biết nhau từ quá lâu rồi, nếu anh thực sự có cảm xúc với cô thì không phải đợi đến bây giờ mới xúc cảm. Thêm nữa Xán Xán cũng chỉ coi anh như là bạn tốt, chưa bao giờ e ngại gì, nếu cô ấy biết anh đang nghĩ gì, thì sẽ nhìn anh thế nào...

- Ôi chào... - Triệu Noãn Noãn thở dài, buồn chết được.

Đột nhiên, ngoài cửa phòng có tiếng kêu kỳ lạ, hình như...

Là tiếng của Xán Xán!

Việc gì vậy? Triệu Noãn Noãn lập tức vùng dậy, mở cửa phòng xông ra, gặp đúng lúc Cao Vũ cũng bị tiếng kêu đánh thức, đang chạy ra xem sao.

- Giời ơi... - Âm thanh vang ra từ phòng Xán Xán.

Triệu Noãn Noãn cuống lên, gõ cửa phòng:

- Xán Xán! Em sao vậy? Mau mở cửa ra!

Tiếng rên rĩ trong phòng vẫn tiếp tục, cửa lại không mở. Anh cuống quýt, lùi lại vài bước chuẩn bị xô cửa vào.

- Em vội gì chứ? - Cao Vũ lãnh đạm đứng một bên đưa tay tóm lấy anh, vẻ mặt có phần trầm ngâm.

- Anh cản em làm gì? Không thấy Xán Xán đang bị làm sao à?

- Lòng nóng như lửa đốt, anh chỉ sợ Xán Xán gặp chuyện gì không hay.

Cao Vũ nhìn anh sâu thăm thẳm, nhếch môi, hồi lâu mới nói:

- Chìa khóa đâu?

- Không kịp rồi! - Triệu Noãn Noãn xô Cao Vũ ra, chực xông vào phá cửa.

- Rầm!

Anh và Xán Xán đang mở cửa xô gọn vào nhau.

Ui da... - Xán Xán yếu ớt kêu một tiếng, khom lưng, tay ôm chặt bụng.

- Sao thế? Bị va đập đau quá à? - Triệu Noãn Noãn vội vàng đỡ lấy cô. - Em đừng có lắc đầu nữa! Rốt cuộc là bị va đâu vào đâu? Mau để anh xem cho!

Xán Xán nhắm nghiền mắt, vẫn lắc đầu quây quây.

- Cô ấy đau bụng. - Cao Vũ mở miệng nói đúng chỗ.

Cái gì? - Triệu Noãn Noãn vội vàng cúi nhìn Xán Xán, cuối cùng cũng đã thấy cô gật đầu.

- Đau... Đau quá.. – Chính xác, cô vừa mới ngủ chập chình, đột nhiên bị một trận đau bụng cuộn lên, định cố chịu, nhưng cơn đau hơn cơn trước, cuối cùng không nhịn được phải kêu lên.

- Thế này, thế này phải làm sao? – Triệu Noãn Noãn chưa từng gặp cảnh ngộ này nên cũng hốt hoảng, tay đỡ Xán Xán không biết phải làm gì.

- Ôi... – Xán Xán ôm chặt bụng, trán vã mồ hôi.

Thấy Xán Xán lắc đầu rồi lại gật đầu, sắc mặt bắt đầu tái xanh, Triệu Noãn Noãn càng hoảng hơn:

- Anh, anh đi tìm thuốc... Em ngồi một chút...

- Không cần đâu! Đưa thẳng đến bệnh viện đi! – Cao Vũ đang im lìm đột ngột ngăn anh lại, giọng vẫn lạnh lùng, đồng thời bước lên nâng Xán Xán dậy. – Em mau đánh xe ra, anh đưa cô ấy xuống.

- Em đi ngay đây! – Triệu Noãn Noãn thấy đã có cách thì đáp ứng liền, nhưng vẫn nhìn Xán Xán đầy vẻ lo lắng, rồi vội vàng xuống lầu.

Cơn đau kịch phát khiến đầu óc Xán Xán mê man, mơ hồ nhìn thấy Triệu Noãn Noãn phi như bay, sau đó cả thân mình được ôm ngang lên.

- Đừng quấy đạp, đưa em đến bệnh viện nhé. – Mơ màng, Xán Xán chỉ cảm thấy giọng nói này rất bình tĩnh, khiến người ta cảm thấy an toàn, đầu cô quay cuồng, lại một cơn đau cuộn lên, rồi người cô co rúm lại.

Sự việc tiếp theo đó, cô càng mơ hồ hơn, chỉ nhớ có một giọng nói vang bên tai:

- Chịu khó một chút, sắp tới rồi...

* * *

- Viêm dạ dày cấp tính.

Viên bác sĩ trực ở phòng cấp cứu, mặt lạnh băng khinh khỉnh nhìn Xán Xán đau đớn nằm cuộn tròn một đống:

- Ăn nhiều quá chứ gì? Hiện giờ rất nhiều người bị bệnh này do cá nhân mỗi người. Ăn uống không biết tiết chế, cơ thể làm sao chịu đựng nổi? Có phải trẻ con đâu chứ! – Nói rồi, lại lạnh lùng hỏi: – Hôm nay cô ấy ăn gì?

Xán Xán nhắm nghiền mắt, rên hừ hừ.

- Mau nói xem! Không nói thì điều trị sao được? Có muốn đau đến chết không? – Bác sĩ trực đêm, thái độ chẳng mấy tử tế.

- Hôm nay cô ấy ăn rất nhiều kem, bánh ngọt, bữa tối ăn thịt gà, tôm, cá, một ít rau, xong rồi tráng miệng một miếng dưa to. – Cao Vũ đột ngột trả lời thay Xán Xán.

Bác sĩ nhìn Cao Vũ đầy vẻ kỳ lạ, quay lại hỏi Xán Xán:

- Ăn đến vậy à?

- Hừ... hừ... – Thực ra cô muốn bày tỏ, ăn nhiều đến vậy là do bị người ta bức hại.

- Cái gì?

- Hừ... hừ... hừ.

- Đúng là ăn ngán ấy thứ, không phải hỏi nữa- Cao Vũ lại trả lời thay cô.

Bác sĩ ngẩn người, đột nhiên có vẻ hiểu ra gì đó, quay sang trách Cao Vũ:

- Ăn nhiều đến thế' là bạn trai mà không biết khuyên cô ấy, ra cái giống gì hả?

Nói rồi, viết một tràng ra giấy, Cao Vũ lặng thinh.

Triệu Noãn Noãn đứng một bên mặt tối sầm, im lìm đưa mắt nhìn Cao Vũ.

- Được rồi! Đi thanh toán đi đã, rồi lấy thuốc, sau đó đến phòng truyền dịch, đừng có đi sai đấy. – Bác sĩ đã nhất quyết Cao Vũ là bạn trai của Xán Xán, vừa nói vừa nhìn anh.

Cao Vũ dán mắt vào sổ y bạ được đưa ra trước mặt, vẻ mặt vốn không chút cảm xúc bỗng nhiên có nét do dự, đang đưa tay ra thì có một cánh tay nhanh như cắt chìa ra cầm lấy cuốn sổ từ tay bác sĩ.

- Biết rồi, cảm ơn bác sĩ. – Triệu Noãn Noãn nắm chặt sổ y bạ, nhìn Xán Xán, chần chừ một lát, quay về phía Cao Vũ. – Anh giúp tôi trông cô ấy, em đi lấy thuốc.

Thấy Cao Vũ gật đầu, Noãn Noãn mới yên tâm đi.

* * *

Mười phút sau, tại phòng truyền dịch.

- Hừ.. hừ... hừ...

- Cô gái ơi, cô đừng khua khoắng thê – Cô y tá trẻ cau mặt, tay cầm ống tiêm mà không biết phải tiêm vào đâu.

Không thèm nghe lệnh của cô y tá, Xán Xán tiếp tục ôm chặt tay, miệng rên hừ hừ. Cô không muốn tiêm! Cô không muốn tiêm!

- Xán Xán, em sao thế? – Triệu Noãn Noãn lo lắng cúi đầu hỏi.

- Hừ.. hừ... hừ.

- Cô ấy nói gì? – Y tá nhìn Triệu Noãn Noãn.

- Tôi... tôi cũng không biết...

- Cô ấy sợ đau. – Cao Vũ quăng ra một câu, rồi tiến lên một bước, vươn tay cầm lấy cánh tay Xán Xán, quay sang nói với y tá.

- Mau lên một chút, đừng để ý đến cô ấy.

- Ái! – Cùng với tiếng kêu tham thiết, mũi kim cắm phập vào cánh tay của Xán Xán.

Từng giọt thuốc ngấm vào mạch máu, cơn đau của Xán Xán giảm dần, thêm nữa vừa mới uống thuốc, một lát sau cô ngủ thiếp đi.

Triệu Noãn Noãn cởi áo khoác, lặng lẽ đắp lên mình Xán Xán. Nhìn má cô còn hoen nước mắt, trong lòng anh thấy chẳng dễ chịu gì. Anh ngẩng đầu, Cao Vũ đã ngồi ngay bên cạnh.

- Hôm nay làm phiền anh rồi. – Giọng Triệu Noãn Noãn rất nhẹ, sợ làm ồn Xán Xán.

- Hèm. – Cao Vũ hắng giọng nhẹ một tiếng đáp lại, ánh mắt xa xôi, chùng như đang suy nghĩ gì đó.

Thấy Cao Vũ vẻ không đáp lời, Triệu Noãn Noãn cũng không nói nữa.

Đêm khuya trong phòng truyền dịch yên lặng như tờ.

Bỗng nhiên, Triệu Noãn Noãn dường như nghĩ đến điều gì đó, lại ngẩng đầu:

- Sao anh biết hôm nay cô ấy ăn những gì?

Cao Vũ ngây người, thần sắc có vẻ không tự nhiên:

- Cô ấy nói với anh.

- Vậy sao? – Triệu Noãn Noãn nhìn lướt qua anh, trầm ngâm không nói.

Một hồi sau, Triệu Noãn Noãn lại nói nhỏ, dường như tự bao với mình:

- Đợi khi hết bệnh rồi, phải nói với cô ấy, không thể để cô ấy ăn nhiều như thế được...

Người bên cạnh mấp máy môi, định nói gì đó rồi lại không nói nên lời.

Xán Xán thêm thiếp trải qua ba bình truyền dịch to tướng, khi sắp truyền xong thì trời đã sáng. Cô tỉnh lại đúng lúc Triệu Noãn Noãn đang gọi y tá tới rút kim ra.

- Không cần đâu! – Giọng cô đã mạnh lên, âm thanh cũng vang hơn hẳn.

- Không ngờ em lớn nhanh này rồi mà còn sợ tiêm, - Một câu nói lạnh băng sượt qua, lúc này Xán Xán mới để ý thấy Cao Vũ ngồi bên cạnh đang nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng.

- Em có sợ đâu! – Cô vẫn cứng giọng.

- Còn dám nói à, chẳng biết ai lúc tiêm thì chút nữa quấy lặn từ trên ghế xuống.

Bị điểm đúng chỗ đau, Xán Xán càng gồng mình ương ngạnh:

- Thì em sợ tiêm, làm sao nào? Cũng chẳng muốn nghĩ xem ai hại em ăn đến nỗi bị đau bụng nữa.

Cao Vũ sắc mặt tối sầm, bỗng đứng im bất.

Xán Xán không còn thiết giữ mồm miệng nữa:

- Anh biết em không thể ăn được nhiều đến thế mà vẫn nhất mực bắt em ăn, ăn đến nỗi mang bệnh rồi, tất cả là do anh hại em...

Đột nhiên, cô dùng lời, sắc mặt trắng bệch.

Vì cách không xa, Triệu Noãn Noãn đang đứng đó, sau lưng là cô y tá tiêm thuốc đang tới rút kim.

Xán Xán lại bị căng thẳng.

- Em không cần rút, không cần rút...

Xán Xán làm cô y tá cũng căng thẳng. Chưa gặp bệnh nhân nào như thế này, khi tiêm vào thì kêu không muốn tiêm, khi rút kim ra cũng không chịu cho rút, như thế chẳng phải là cố ý làm khó cho y tá sao? Cô y tá đành gắng gượng làm ra vẻ tươi cười:

- Cô gái ơi, dịch truyền đã hết rồi, cần phải rút kim ra.

- Tôi không cần! Tôi không cần! – Xán Xán lắc đầu trối chết, mũi kim đã cắm lâu như thế, rút ra chắc là đau lắm!

- Xán Xán! – Triệu Noãn không biết làm thế nào, đành lên tiếng dỗ dành. – Ngoan nào, rút ra rất nhanh thôi, không đau đâu.

- Không cần! Không cần! Đã bảo không cần mà!

- Em cứ để mũi kim mãi trong người sao?

- Không cần... mà!

Phòng truyền thuốc vốn yên tĩnh lại thêm một lần vang lên tiếng kêu thảm thiết, Cao Vũ đã nhanh như cắt rút phắt mũi kim ra, trao cho y tá. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Cao Vũ quay lại nhìn cả hai.

- Đi thôi! – Bước đi mấy bước anh đột nhiên dừng lại, tiến về phía Xán Xán.

- Anh.. anh... anh muốn gì? – Xán Xán ôm chặt tay, cảnh giác nhìn anh.

Cao Vũ đến trước mặt cô thì dừng lại, đột ngột cúi đầu.

Xán Xán mở to mắt, kinh hãi nhìn anh cúi dần từng nút áo. Chẳng lẽ mới rồi bị cô nói mấy câu, giờ anh khom lưng chịu tội? Đừng có khoa trương đến mức đó chứ! Nhưng cái vẻ cúi đầu của anh chàng đẹp trai này quả là hấp dẫn... (Xán Xán, cô đúng là đồ đại trai đó!).

Đang thần hồn bay bổng, thấy vai ầm ầm lên, hóa ra Cao Vũ cúi đầu khoác choàng cho cô, rồi lướt mắt qua cái người đang trợn tròn mắt ngạc nhiên, lạnh đạm nói:

- Bên ngoài lạnh lắm, đừng để chết cóng đây.

Sau cơn chấn động, trong lòng Xán Xán dấy lên cảm giác kỳ lạ, hình như vừa ăn một món bánh trứng rán thơm ngon, ấm nóng, ngọt ngào.

Cao Vũ đi vài bước, thấy không ai theo sau, lại quay mình:

- Đi chứ?

Xán Xán định thần, đỏ mặt, vội vã cun cút theo anh.

Phía sau, Triệu Noãn Noãn nhìn theo bóng hai người, vẻ mặt vốn tối sầm càng thêm u ám.

20. Q.5 - Chương 20: Đem Thân Đánh Đổi Cũng Chẳng Sai, Người Ta Dù Sao Cũng Là Anh chàng Đẹp Trai...

Đây là ảo giác, đây là ảo giác, là ảo giác thôi...

Xán Xán đã lặp đi lặp lại trong đầu vô số lần, song dù có tự thôi miên thế nào, trong đầu vẫn không ngừng hiện lên cảnh Cao Vũ khoác áo cho cô.

Tô Xán Xán, cô đúng là không biết thân biết phận gì cả! Người ta chỉ khoác cho cô cái áo, khi cô đột nhiên đau ốm thì an ủi cô mấy câu thôi mà. Có tình ý gì đâu! Mà chẳng phải chính anh ta hại cô đến nỗi viêm dạ dày, đến mức phải nhập viện đó sao! Cô đáng lẽ phải hận anh ta chứ! Hận anh ta mới đúng!

Xán Xán dồn hết sức lực, xoa xoa bụng, quyết tâm lấy việc liên quan đến ăn uống để phân tán sức chú ý của mình. Đang định ăn lên lhei Triệu Noãn Noãn vào:

- Xán Xán, em đang làm gì vậy?

Xán Xán từ từ quay mình, giấu cái bánh bao ra sau lưng, xoa cái bụng trống không: Em đói.

Viêm dạ dày khiến cô cả một ngày không ăn được gì. Một người như Xán Xán luôn lấy việc ăn làm vui thì nhìn thấy đồ ăn mà không ăn được quả là hình phạt tàn khốc.

Bệnh của em chưa khỏi hẳn, bác sĩ nói rồi, không được ăn những thứ béo ngậy.

Mở mắt nhìn chiếc bánh bao bị cướp, Xán Xán lòng đau như cắt:

Sao có thể thế được, em đói, em phải ăn cái gì đó chứ!

Nói rồi, ánh mắt thèm khát hướng về chiếc tủ lạnh.

Nhưng tiếc thay Triệu Noãn Noãn đã một bước chắn ngang tủ lạnh, chặn đứng ánh nhìn thèm khát của cô:

Những thứ này quá lạnh, bác sĩ nói dạ dày của em chưa chịu được những thức ăn có tính kích thích.

-Em lấy ra nấu nóng là ăn được mà... - Xán Xán rũ rượi nhìn Triệu Noãn Noãn.

- Em biết nấu nóng?

Quá đáng lắm rồi đây! Rốt cuộc đã chọn đến tận cùng nỗi đau của cô!

- Bác sĩ nói, bác sĩ nói, bác sĩ có nói để em chết đói cho rồi không chứ! - Xán Xán lùi một bước, trở lại phòng ngoài, để lại Triệu Noãn Noãn trơ trọi đứng ngây ra lắc đầu.

Vỗ quýt dày có móng tay nhọn. Xán Xán quay về đóng cửa phòng, bắt đầu chống mộng tìm kiếm những thức ăn ngày thường cô đã cất giấu.

Đâu? Đâu rồi nhỉ? Sao chẳng có gì vậy? Rõ ràng lần trước để chỗ này mà...

Cô lật tung các hộp tủ, nhưng những thực phẩm dự trữ trong đó đã không cánh mà bay...

Triệu Noãn Noãn mở cửa bước vào thấy trước mắt là một mớ hỗn độn, Xán Xán đang bò trên mặt đất, mặt dán xuống sàn nhà rồi chui tọt vào gầm giường, hoàn toàn không để ý tới người bước vào phòng.

Tận mắt thấy tất cả, Triệu Noãn Noãn bỗng cảm thấy mấy ngày nay bản thân tự chuốc lấy phiền não, anh làm sao có thể có cảm giác gì khác lạ với cô gái kia được chứ?

Gạt bằng những ý nghĩ hỗn loạn, anh thông cảm nhìn cái người đang bò sâu vào gầm giường:

- Tô Xán Xán!

Nửa thân còn thò ra bên ngoài gầm giường cứng đờ lại. Quay quắt một hồi cô bắt đầu chui ra.

- Có ra cái gì không? Em đang ốm, cần nghỉ ngơi, có biết không hả?

Xán Xán cúi đầu, vẻ làm sai bị bắt quả tang, im lặng chịu trận.

Cái vẻ này, Triệu Noãn Noãn thực tình không biết nên nói gì cho phải, dán mắt nhìn cô hồi lâu, cuối cùng đành thở dài.

- Ra đây.

- Gì ạ? – Xán Xán nghi ngờ ngẩng nhìn.

- Anh bảo em ra đây. – Anh nhắc lại lần nữa, nét mặt nhẩn nại.

- Vâng... – Xán Xán cúi đầu, nhích từng bước, thở phì phò tiến lên. Mới đến cửa phòng, đột nhiên cô dừng lại, mũi khịt khịt, đôi mắt hồ hởi sáng hẳn lên.

Thơm quá! Vừa ngửi thấy mùi thức ăn, Xán Xán chẳng khác gì một chú khuyển đang đói khát, chán nản, rũ rượi được hồi sinh, ve vẩy sà đến bên Triệu Noãn Noãn, nũng nịu quanh anh:

- Anh Noãn Noãn...

Tiếng gọi này khiến Triệu Noãn Noãn sồn gai ốc, lý trí nhắc nhở dù có thực sự thích phụ nữ, cũng không bao giờ là Tô Xán Xán. Tuyệt đối không!

Một bên, Xán Xán vẫn cái vẻ cười nịnh không biết ngượng:

Hi hi, em biết anh Noãn Noãn là tốt với em nhất mà...

Triệu Noãn Noãn vội vàng tránh ra xa vài bước, đưa mắt nhìn vào cái người đang ve vẩy:

Lau nước dãi của em đi, đừng để dây vào anh.

Tuân lệnh!

Nhanh như cắt dạ một tiếng, cô hào hứng xông đến bên món cháo gà thơm phưng phức.

Ngon quá, ngon quá...! – Xán Xán ực một phát, nửa bát đã vơi, đúng là anh Noãn Noãn có lòng thương người, biết cô khó chịu mà nấu cháo cho cô ăn, chứ cái tên Cao Vũ tệ hại kia...

Nghĩ đến Cao Vũ, trong chớp mắt Xán Xán thất thần, hôm nay cô bị tẩu hỏa nhập ma chăng? Có sao đang lúc ăn ngon lại nghĩ đến cái kẻ đáng ghét đó?

Mà từ lúc cô về nhà hình như kẻ đó chẳng động tĩnh gì, biết đâu đang ở trong một góc cười thầm cô? Nghĩ đến đó, Xán Xán ngẩng phắt lên nhìn bốn phía. Đang nhìn thì bắt trúng một ánh mắt từ trên ghê-sô-pha đối diện, cô lạnh cả người.

Cao Vũ ngồi đó từ lúc nào? Anh ta ngồi đó bao lâu rồi? Lẽ nào anh ta luôn luôn quan sát cô như thế? Anh ta cười gì? Anh ta cười gì mà có vẻ hí hửng thế? Ồi...

Xán Xán lại bắt đầu nghĩ loạn.

Trên ghê' Cao Vũ nhìn nét mặt Xán Xán lẫn vào bát cháo thấy thấp thoáng vẻ hạnh phúc khôn tả, anh không nhịn được cười. Tâm tư chìm đắm cả một ngày vừa rồi rốt cuộc đã khá lên, thực ra anh chỉ trêu cô cho vui, đâu có ngờ Xán Xán ngốc nghếch này không những ngốc trong đầu mà bụng cũng không tốt, đến

nổi bị viêm dạ dày. Tuy không hoàn toàn do lỗi của anh, nhưng trong lòng anh vẫn có chút gì áy náy, cho nên mới nghĩ cách gì đó chuộc lỗi.

Nhưng mà nhìn cái vẻ cô thế kia, có lẽ chẳng cần chuộc lỗi làm gì...

Cao Vũ nhếch môi, đưa mắt nhìn Xán Xán đang ngơ ngẩn, Xán Xán lập tức rung mình thoát khỏi đám ý nghĩ hỗn loạn.

Nhất định là cô điên rồi, điên nên mới bị mờ mắt vì một ánh nhìn! Xán Xán, cái kẻ trước mắt cô là kẻ thù đấy!

Xán Xán lau mép, trừng mắt nhìn Cao Vũ, bỗng nhiên nhìn thấy vật gì đó anh ta cầm trên tay.

Sao mà khéo thế? Hôm trước đi siêu thị hình như cô cũng mua món khoai tây chiên vị này... đợi chút! Bên cạnh anh ta là món mận khô mà cô thích nhất? Lại cả thạch hoa quả cạnh đó nữa, mấy ngày trước hình như cô cũng mua mà... còn cả...

Bỗng nhiên, Xán Xán giác ngộ điều gì đó, mở to miệng, chỉ vào đồng hồ bên cạnh Cao Vũ nói không ra lời. Những thứ này chẳng phải là đồ của cô vừa lật tung các tủ, bỏ xuống cả dưới gầm giường để tìm đó sao?

Quá đáng lắm rồi đây!

- Tại sao khoai tây chiên của em lại ở trong tay anh? – Xán Xán mắt tóe lửa phẫn nộ.

Cao Vũ thông thả bật bật ngón tay, từ tốn nói:

- Vì em không ăn được.
- Thì hiện tại không ăn được, nhưng sau này vẫn có thể ăn chứ!
- Bao nhiêu thức ăn mà cô vất vả tích lũy đều bị cướp đi hết ư?
- Ngăn chặn thói ăn vặt giấu giếm của em.
- Sao em có thể ăn giấu được!

Cao Vũ chẳng nói nữa, chỉ nhìn Xán Xán.

Sức đề kháng của cô thoát cái mất tiết:

Cứ coi như... coi như em... thỉnh thoảng ăn một chút... anh cũng không thể không nói gì với em mà lấy hết đồ của em đi như thế chứ? Đây là đồ của em, sao anh có thể bảo ăn thì mới được ăn, quá đáng!

Quá đáng lắm rồi, không thể bỏ qua được!

Xán Xán bụng bảo dạ can đảm lên, rồi giận dữ nhìn Cao Vũ, tư thế sẵn sàng xả thân.

Này!

Cái... cái gì? – Phản ứng bình thản của Cao Vũ khiến Xán Xán mất hứng.

Biết thế nên đợi em khỏe sẽ bù lại cho em.

Ra thế? – Cứ nghĩ anh ta sẽ châm chọc những câu khó nghe, ngờ đâu cái kẻ đáng ghét này lại nói hay như thế. Đã quen đầu khẩu, Xán Xán rốt cuộc thấy đầu óc mơ hồ.

Nhìn thấy Xán Xán có vẻ chần chừ do dự, Cao Vũ lại nổi hứng đùa. ngồi sâu trong ghế hai tay sải dài trên thành ghế, ngửa đầu, liếc mắt qua Xán Xán:

Không thể thì em muốn thế nào?

Còn muốn thế nào? Cái gì thế nào? Xán Xán nhât thời không hiểu gì, đang bối rối thì cảm giác bên mình có một sức ép vô hình. Hóa ra không biết từ lúc nào Cao Vũ đã xông đến trước mặt cô, chống cằm nhìn đắm đắm vào mắt cô:

Chẳng lẽ... còn muốn anh lấy thân đền bồi?

Lấy... lấy cái gì? Lấy thân ra đền!!!

Mặt Xán Xán bắt đầu méo xệch:

- Anh... anh đừng có nói bừa! Em, em... em mệt rồi, đi ngủ đây! – Rồi vội vã lùi lại mấy bước, quay mình phi

về phòng.

Tô Xán Xán! Nhục quá cơ! Cuối cùng lại tháo chạy như thế! trong phòng, Xán Xán đấm ngực giậm chân, đau lòng như ốc, hối hận khôn xiết!

Cơ hội tốt như thế, có thể đòi anh ta phải tự dọn dẹp phòng ở. Có thể yêu cầu anh ta tự giặt giũ quần áo. Có thể đòi anh ta tự đi mua đồ. Ngần ấy thứ không yêu cầu, mà đem thân đền bồi cũng ok, con nhà người ta đẹp giai ngồi ngồi như thế cơ mà... Không đúng! Nhận ra mình đang nghĩ quẩn, Xán Xán lắc lắc đầu, đang nghĩ gì vậy chứ! Kẻ đó là Cao Vũ, là con quỷ xấu xa! Là bồ đồng tính của anh Noãn Noãn! Cái gì mà lấy thân đền bồi chứ, ọe ọe ọe!

Xóa sạch mọi ý tưởng điên rồ trong đầu, Xán Xán bỗng cảm thấy mình rất cần phân tán sức chú ý, thế là từ trên giường cô nhòm dậy, phi đến mở máy tính.

Cách đó không xa, tại một nơi công cộng dành cho người độc thân, Nhan Như Ngọc theo thói quen lên mạng chat chit.

Xán Xán: Như Ngọc, đêm qua tớ phải đi bệnh viện đấy!

Nhan Như Ngọc đang nhai bánh quy, lập tức phun hết cả ra, hai mắt sáng lóe, tay lướt như bay trên bàn phím.

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, cậu sao rồi? Bị kẻ xấu bức hại à? Hay là nhà cháy? Hay là bị trộm vào nhà?

Xán Xán mặt sa sầm.

Xán Xán: Chỗ tớ sống tốt mà!

Nhan Như Ngọc: Thế cậu vào bệnh viện làm gì?

Không hiểu vì sao, Xán Xán cảm giác câu hỏi này đầy vẻ thất vọng.

Xán Xán: Viêm dạ dày cấp tính.

Nhan Như Ngọc: Cậu ăn nhiều quá phải không?

Xán Xán: ...

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, cứ như thế cậu sẽ chết vì béo đấy.

Xán Xán: Không được nói chữ béo trước mặt tớ!

Nhan Như Ngọc: Sẽ mập...

Xán Xán: Cũng không được nói đến chữ đó!

Nhan Như Ngọc: Sẽ nặng cân lắm. Xán Xán: Không được nhắc đến chữ nặng Nhan Như Ngọc: ...

Nửa phút sau, Xán Xán thấy Nhan Như Ngọc gửi một câu nhắn: Xán Xán, ăn nhiều sẽ phù lên đấy.

21. Q.5 - Chương 21: Phu Nữ Không Đẹp, Không Tiền, Không Sexy, Đàn Ông Tốt Với Họ Chỉ Vì Một Nguyên Nhân!

Mới vừa viêm dạ dày, Xán Xán phải có một thời gian dưỡng bệnh. Bỗng dưng cô nhận ra rằng ốm có rất nhiều cái hay. Ví dụ, trước kia làm việc nhà không xuể, giờ thì khác hẳn, cô chỉ phải ăn ăn uống uống, yên tâm dưỡng bệnh, đến một cái bát Triệu Noãn Noãn cũng không để cô đụng đến.

Ví dụ nữa, trước kia Cao Vũ rất thích đấu lý với cô, nhiều khi áp đảo cô, nhưng từ khi cô ốm, Cao Vũ tuy đôi khi vẫn ngẫu nhiên đấu khẩu nhưng không bắt cô giặt giũ và dọn dẹp phòng nữa.

Mấy ngày nay, Xán Xán thấy vị trí của mình trong nhà này được đề cao hẳn. Cứ đó mà suy, chỉ cần cô không khỏe một chút thôi là có thể tiêu dao hưởng thụ rồi.

Cảm giác này đáng lẽ vô cùng tuyệt diệu mới phải, nhưng sao trong lòng Xán Xán thấy có gì đó thất vọng.

Vì sao không làm gì cô lại thấy như không tồn tại trong cái nhà này? Chẳng lẽ cô quen làm nô lệ rồi ư?

Nhưng những điều này chưa phải cái khiến Xán Xán phiền muộn nhất. Việc làm cô đau đầu nhất là Triệu Noãn Noãn với Cao Vũ hình như xảy ra mâu thuẫn rồi!

Xán Xán không thể hiểu nổi, hai người bọn họ trước đây không giống những cặp bạn tình khác quần quýt nhau, nhưng cũng không đến nỗi chẳng ai thèm để mắt đến ai như bây giờ. Việc cô buồn bã nhất là thà cãi nhau thì cãi nhau đi, chứ hai người này chẳng xô xát to tiếng gì, không mắng chửi cũng không thượng cẳng chân hạ cẳng tay, chỉ trơ mắt nhìn nhau lạnh lùng. Thế này là sao chứ? Xán Xán thấy khó hiểu.

Không chỉ vậy, trong bữa tối, hai người lại còn giở quẻ nữa.

- Xán Xán, ngồi cạnh anh đi! – Triệu Noãn Noãn chỉ vào chỗ bên mình, gọi Xán Xán tới ngồi.

- Dạ? – Xán Xán ngây người, cũng chẳng hiểu rõ chuyện gì, đành từ từ nhắc mình dậy định chuyển sang đó, chợt cánh tay bị giữ chặt, là Cao Vũ kéo lại.

Chỉ thấy Cao Vũ chẳng thèm liếc mắt, lạnh lùng nói:

- Ngồi xuống!

Từ lúc đó, Xán Xán bị làm khó.

Triệu Noãn Noãn gọi cô sang bên kia ngồi, Cao Vũ lại kéo tay không cho đi, việc gì vậy? Cô đâu có thể học phép vô hình để giải quyết vấn đề này được?

Không đếm xỉa Xán Xán bị làm khó, Triệu Noãn Noãn lại cất tiếng:

- Kệ anh ấy, sang đây đi!

Xán Xán muốn sang đó, nhưng cánh tay vẫn bị Cao Vũ nắm chặt.

- Đứng đi, ngồi xuống.

Triệu Noãn Noãn mặt sa sầm, vươn tay tóm lấy tay phải của Xán Xán:

- Sang đây!

Cao Vũ mặt lạnh như băng, nhưng tay vẫn không buông.

- Sang đây!

- Ngồi xuống!

- Sang đây!

- Ngồi xuống!

Cuối cùng, Xán Xán phát cáu, vùng ra khỏi hai người, quát to:

- Em muốn ngồi xồm cũng không được à!

Xán Xán tức nước vỡ bờ quát um lên, hai người mới thôi không làm khó cô, cùng buông tay ra, nhưng cả hai đều trừng mắt gườm nhau, không nói một lời.

Từ lúc đó, Xán Xán thấy bị kẹt, cứ đứng vậy làm sao mà ăn cơm được? Ngồi à, vấn đề là ngồi cạnh ai? Một khi cô ngồi ở chỗ nào đó, hai người họ sẽ bắt đầu những chuyện gì nữa?

Lẽ nào cô phải đứng để ăn cơm?

Đang bực bội thì tay bỗng nhiên bị kéo mạnh, bực một phát, cô bị kéo ngồi xuống chỗ cũ, quay sang nhìn Cao Vũ, thấy mắt đầy vẻ đắc ý.

- Hừ! – Triệu Noãn Noãn gần nhẹ một tiếng, cuối cùng không tranh chấp nữa.

* * *

Run run rẩy rẩy ăn cho xong bữa cơm, không khí lặng lẽ quái lạ làm Xán Xán ăn không được một nửa, mà còn chưa kịp thở thì chiến tranh lại đã bắt đầu.

Sau bữa cơm, Cao Vũ ngồi trên sa-lông phòng khách, vẫy vẫy tay với Xán Xán khi cô đang đi vào.

Xán Xán nghi ngờ nhìn dò xét, đoán là bị đe dọa nên từ từ đi tới:

Có việc gì?

Cao Vũ không đáp, lấy từ đâu đó ra một thứ tung về phía cô. Xán Xán đón lấy, nhìn ra, sững cả người. Đó là một chiếc hộp nhỏ hình chữ nhật hoa văn tinh tế, xem ra không có vẻ gì là đe dọa, cô bèn lấy hết can đảm mở hộp, lại sững cả người. Chiếc dây đeo điện thoại tuyệt đẹp! Trên nền lụa trắng là một chiếc dây đeo điện thoại có hình chú thỏ thủy tinh, nhìn qua đã biết là không rẻ.

- Đây là... – Xán Xán vẫn chưa hiểu.

Cao Vũ chăm chú mở điện thoại di động của mình, tiện mồm nói:

- Cho em đây, cầm lấy đi!

Cho mình!!!

Lúc này Xán Xán như nhìn thấy người ngoài hành tinh, mắt trố ra, ngây người hồi lâu mới tỉnh. Cho cô? Có nhầm không đấy, Cao Vũ cũng có lúc tặng cô quà?

Quá, quá, quá là đáng sợ mất rồi! Tay cầm chiếc hộp bắt đầu run rẩy, lý trí bảo cô rằng, vật này sống chết thế nào cũng không được nhận! Cô ấp a ấp úng mở miệng:

- Cái này, em không thể...

- Vì sao? – Cao Vũ chuyển ánh mắt từ màn hình điện thoại sang nhìn cô.

- Vì... bởi vì... – Vì sao chứ? Vì sao không thể nhận? Xán Xán thấy đầu óc u mê, nghĩ mãi mà không tìm được lý do gì, đành hỏi ngược lại. – Thế vì sao anh muốn tặng quà cho em?

Cao Vũ nhướn mày:

- Chỉ là anh muốn tặng em món quà, không được à?

- Nhưng mà... sinh nhật em thì chưa đến, mà cũng không phải ngày lễ gì, việc đó... tặng quà thì phải có lý do... – Ý của Xán Xán là việc tặng quà và việc giao kèo làm ăn đều phải có lý do.

Cao Vũ ngây người, lặng đi trong khoảnh khắc, rồi nói ra một câu khiến Xán Xán trợn mắt:

- Quốc tế phụ nữ mừng Tám tháng Ba sắp tới rồi nhỉ? Chúc mừng Tám tháng Ba vui vẻ.

Cao Vũ quả là cao tay, lý do gì cũng nghĩ được ra, Xán Xán chẳng biết đáp gì, đành đóng hộp lại. Đang định đặt lại vào trong túi, vô tình đánh mắt sang một bên, thấy Triệu Noãn Noãn đang đứng đó, mặt sa sầm nhìn cô.

Ôi trời! Giờ thì có cho thêm gan to Xán Xán cũng không dám nhận quà, dù sao thì nhà này vẫn là nhà của Triệu Noãn Noãn, cô chỉ là người ở nhờ thôi mà.

- Em, em vẫn không thể nhận...

Mặt Cao Vũ lóe lên một nét không vui:

- Vì sao?

- Vì... bởi vì... – Đúng là ép cô chết đây, quả là không có cách gì nữa, phải kiên quyết liều mình thôi. – Vì em chưa đến tuổi làm phụ nữ! Mấy năm nữa anh hãy tặng em! – Nói rồi, đưa trả lại món quà.

Cao Vũ chớp chớp mắt, chẳng buồn thò tay ra nhận, chỉ từ tốn mà nói:

- Mấy ngày nữa là đến lễ trồng cây phải không?

Tô Xán Xán:

Có thể thế sao? Xán Xán cuống quýt:

- Cái này... – Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Noãn Noãn, cô nảy ra một ý – Cái lễ đó không tính, lễ trồng cây thì nên tặng cây non!

Thế nào, không đáp lại được chứ?

Cao Vũ thủng thẳng:

- Ngày bảo hiểm cho người tiêu dùng...

Xán Xán suýt khóc, sao con người này lắm mưu thế!

Về mặt bi đát, lại bị Triệu Noãn Noãn lườm lườm, Xán Xán đành thu vén món quà lại, cô sợ nói nữa thì Cao Vũ sẽ nghĩ ra tới tận tiết Thanh minh...

Vô duyên vô cớ nhận quà của Cao Vũ, lại trông vẻ mặt của Triệu Noãn Noãn, Xán Xán thấy náo nê đến mấy trăm phần trăm.

Ôm món quà mà như ôm lựu đạn của Cao Vũ tặng đi về phòng,

cô rón rén cầm ra xem kỹ, trong lòng cứ cảm thấy mơ hồ. Vì sao Cao Vũ muốn tặng cô dây đeo điện thoại? Cô lấy điện thoại di động của mình ra, nhìn cái dây đeo, đột nhiên nhớ lại một việc từ mấy ngày trước. Hôm đó cô đi ra ngoài, khi quay về thì nhận ra điện thoại còn trơ mỗi cái máy. Hóa ra, cái hình em bé ngộ nghĩnh làm dây đeo đã mất từ bao giờ. Cô nhớ không nhầm thì hình như cô có xột ruột một lúc, thơ thẩn mấy câu. Chẳng lẽ Cao Vũ nghe thấy?

Nghĩ đến đó, Xán Xán thấy cũng xúc động. Cô lớn ngần này rồi, xưa nay chưa một ai đối với cô như thế. Nếu đúng là vì anh ta nghe được mấy lời than thở của cô thì cũng có làm sao?

Nghĩ không thông, với tính cách của Xán Xán, cô thường chọn giải pháp tránh né, vì thế cô vô đầu nặn óc, quyết định trước tiên hãy gác vấn đề này lại, việc cần giải quyết trước mắt là làm gì với món quà này. Không thể xỏ vào điện thoại được chứ? Để Noãn Noãn nhìn thấy, chắc anh ấy nổi điên?

Ở trong phòng cân nhắc hồi lâu, Xán Xán vẫn cảm thấy món quà này cô không thể nhận! Phải tìm cơ hội trả lại thôi!

* * *

Hôm sau, đúng dịp cuối tuần, ba người cùng ở nhà.

Sáng sớm, Xán Xán đã tìm cơ hội trả lại quà.

Lén lút để lại chỗ cũ ư? Được thì được nhưng Triệu Noãn Noãn lại không hay biết! Tối qua anh ấy giận dữ như thế' nhờ mà

Lỡ trả rồi, anh vẫn cho rằng cô nhận lấy thì thực là oan lớn quá.

Nghĩ đi nghĩ lại, nhất định phải trả trước mặt Triệu Noãn Noãn! Thế là Xán Xán rình đúng giờ nghỉ trưa thì hành động.

Anh Cao à... – Vì sao giọng nói lại nghe như đi ăn trộm vậy?

- Sao thế?

Cao Vũ đưa mắt nhìn, bàn tay Xán Xán đang cầm cái túi quà bỗng nhiên mất hết sức lực. – Em... em nghĩ kỹ rồi... cứ cảm thấy phải...

Xán Xán lúng búng, cứ thế này, cô sẽ chết mất, thế là dồn hết sức chìa món quà ra:

- Em không...

Chữ không vừa ra khỏi miệng, Cao Vũ đã cắt ngang,

chìa tay ra:

- Đưa đây!

Xán Xán mừng quá sức tưởng tượng, mình chưa phải nói mà Cao Vũ đã hiểu ngay, thần kỳ quá cơ! Vậy là cô hớn hở chìa món quà ra.

Nhưng, nhưng sao anh ta vẫn cứ chìa tay ra? Chẳng lẽ cô để sót cái gì? Chẳng lẽ anh ta còn đòi phí bảo quản? Cũng không đến mức tệ như thế'chứ...

- Cầm ra đây! – Cao Vũ lặp lại.

- Cầm... cầm cái gì?

- Điện thoại, cầm điện thoại di động ra đây.

- Ô... – Xán Xán bị làm cho ngạc nhiên, ngây ngơ đưa điện thoại di động của mình ra.

Anh ta, anh ta định làm gì???

Cao Vũ mở hộp, cầm sợi dây đeo điện thoại lên, ngón tay thanh mảnh khéo léo mau chóng khâu dây đeo vào điện thoại, rất nhẹ nhàng. Động tác cực kỳ thanh nhã, vẻ mặt nghiêm túc, còn Xán Xán cứ ngây ra mà nhìn.

Cao Vũ đưa lại chiếc điện thoại đã luồn dây đeo đầu vào dây tới trước mặt Xán Xán, cười mỉm:

- Của em đây.

Nụ cười càng khiến Xán Xán thất thần, nhât' thời lặng đi không phản ứng gì.

- Ngẩng ra gì thế? Cầm lấy đi! – Cao Vũ giục một tiếng. – Không phải là không biết luồn dây đeo đây chứ?

Oan uổng quá! Cô đâu có nói là không biết luồn dây đeo!

Ngoảnh lại nhìn thấy Triệu Noãn Noãn vẫn chăm chú quan sát hai người, sắc mặt đó khiến Xán Xán tâm ý còn đảo lộn thoát cái' đã trở nên đông cứng. Run rẩy chìa tay nhận lại điện thoại, cúi cúi mặt, cô không dám nhìn người nào.

Kê' hoạch không thành, Xán Xán đã không những không trả lại được quà mà còn khiến Triệu Noãn Noãn càng thêm uất' giận. Tâm trạng cô lúc này chẳng lời nào diễn tả được.

* * *

Suốt buổi tối, vẫn cứ cảm thấy sự tình không hề đơn giản, vậy là cô nghiêng rắng lấy điện thoại gọi cho quân sư Nhan Như Ngọc.

- A lô? – Tiếng Nhan Như Ngọc vang lên.

- Như Ngọc, tớ hỏi cậu một việc!

-ừ, cậu nói đi.

- Việc này nói ra... – Xán Xán dè dặt. – Một người đàn ông tốt quá mức với một phụ nữ, là có những nguyên nhân gì?

- Cái này hử... – Nhan Như Ngọc dừng một lúc. – Cậu xác định người phụ nữ đó không phải mẹ, bà nội, bà ngoại của chàng ta chứ?

- Sao thế được! – Xán Xán vội vàng kêu ré lên.

- Thê'... thế phụ nữ đó có xinh không?

- ... không quá xinh đẹp.

- Vóc dáng ngon mắt không?

-Nhiều tiền không?

-...

- Xán Xán... cậu còn đó không? Đây?

- Đừng hỏi nữa, dù thế nào thì phụ nữ nào cũng có vóc dáng đại khái như nhau mà, mau trả lời tớ đi! – Xán Xán nổi cáu.

- Ô...- Nhan Như Ngọc suy nghĩ rất lâu. – Tớ cảm thấy dù người phụ nữ này không có ngoại hình bắt mắt , không giàu có, mà là người đàn ông kia lại rất tốt với cô ấy, chỉ có một nguyên nhân thôi.

- Là gì?

Nhan Như Ngọc phán một câu như chặt đinh chém sắt.

Nhất định người đàn ông đó yêu phụ nữ này rồi, hơn nữa lại là người đàn ông thực lòng thành ý đấy. Ôi chao! Si tình làm sao...

-Đây? Xán Xán? Cậu còn đó không? Đây...

-Buzz – Buzz – Buzz...

Đêm đó Xán Xán mất ngủ.

Lời nói của Nhan Như Ngọc như hòn đá tảng khiến trái tim Xán Xán cồn lên bao nhiêu đợt sóng.

Cao Vũ thích mình?

Câu nói này trước kia mà nói ra, Xán Xán nhất định sẽ cùi lăn cười bò ra đất, nếu Cao Vũ thích cô? Thì lợn sẽ đã bò được lên cây.

Nhưng hiện giờ Nhan Như Ngọc nói như vậy, cô bỗng nhớ lại, Cao Vũ đã đối với mình rất tốt. Khi cô ốm thì an ủi cô, sợ cô lạnh thì cởi áo khoác cho cô, thấy điện thoại di động của cô mất dây đeo thì lập tức mua tặng cô, thậm chí mới rồi còn khâu hộ cô dây đeo điện thoại, càng nghĩ càng thấy khó tin, nghĩ đi nghĩ lại trái tim cứ đập thành thịch.

Từ sau khi chia tay Khương Kiệt, chẳng bóng dáng người khác giới nào thoáng qua đời cô. Huống gì Cao Vũ lại là anh chàng đẹp trai ngời ngời như thế. Cứ nghĩ đến là thấy kích động. Như thế thì cũng có thể hiểu được Triệu Noãn Noãn lại húc hặc với Cao Vũ, chắc là anh ấy đang ghen. Cứ vậy sau khi từng bước từng bước điểm lại trạng thái tinh thần của mình, Xán Xán thấy rõ ràng rồi. Nói thế nào thì Cao Vũ cũng là một người đàn ông rất đẹp. Miệng lưỡi tuy có độc địa, lòng dạ tuy có xấu xa nhưng ngắm anh ta rất sướng mắt. Chỉ cần đưa mắt nhìn cũng có thể thỏa mãn cái lòng chuộng hư vinh của phụ nữ rồi. Nếu anh chàng đẹp trai đó thích mình thì còn gì?

Nhưng vấn đề ở chỗ, Cao Vũ là Gay, mà lại là bạn tình của anh Noãn Noãn sao có thể thích mình được. Tuy mình có xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn ít nhiều, tài tình chan chứa đán kể, trên trời dưới đất đều mếm mộ vô số...

Đầu óc sau khi nổi nên viễn tưởng, lý trí cũng dần trở lại với Xán Xán. Cô nhồm dậy khỏi giường, vung nắm tay về lấm liết, khẳng khái, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

-Tô Xán Xán vì hạnh phúc của anh Noãn Noãn, mình phải khiến Cao Vũ tuyệt hẳn cái lòng thích mình đi!!

Nói xong lại thở dài thườn thượt.

-Vô cùng hoan nghênh, cũng lại phiền đây...

-Hắt xì!

Ở trong phòng, đột nhiên Cao Vũ thấy lạnh toát người, ngóng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắp sang xuân rồi, sao vẫn còn lạnh thế?

22. Q.5 - Chương 22: Thiếu Chút Nữa, Cô Ấy Cướp Ban Trai Của... Anh Noãn Noãn

Đã hạ quyết tâm, một lần nữa Xán Xán bắt đầu hành động.

Nhưng để tìm một cơ hội nói cho rõ ràng thực là không dễ.

Triệu Noãn Noãn mấy ngày nay chẳng hiểu làm sao, liên tục không đến công ty, tuy anh là người lãnh đạo nhưng cũng đâu thể bỏ việc như thế? Cứ như thế, Xán Xán cũng không tìm được cơ hội chỉ có một mình với Cao Vũ.

Chỉ có quan hệ giữa Triệu Noãn Noãn với Cao Vũ vẫn căng thẳng như thê' không có vẻ gì tốt đẹp hơn. Việc này khiến Xán Xán vô cùng ưu tư, nói chính xác là lòng nóng như hơi lửa.

Anh Noãn Noãn tốt như thê' dù thế nào cô cũng sẽ phải khuyên Cao Vũ trở về đường ngay lối thẳng mới được!

- Anh Noãn Noãn... – Một buổi sớm, Xán Xán bắt đầu mon men – Mấy ngày nay sao anh không đến công ty?

Đang đọc sách, Triệu Noãn Noãn ngẩng đầu, nhìn một chút:

Không muốn đi.

- Vì sao ạ?

Vì sao? Nét mặt Triệu Noãn Noãn thoáng chút khác lạ, một câu buột ra:

Không yên tâm về' em.

- Há? – Xán Xán giật mình – Vì, vì sao? – Chẳng lẽ anh Noãn Noãn phát hiện được điều gì? Sợ cô ở nhà một mình cướp Cao Vũ đi mất?

Nghi vấn này khiến sắc mặt Triệu Noãn Noãn đột nhiên khó hiểu, dường như đang nghĩ việc gì đó lung lăm.

Xán Xán đến thở mạnh còn không dám, nhờ anh Noãn Noãn phát hiện Cao Vũ thích cô, chẳng lẽ anh không đau lòng muốn chết? Không được! Tuyệt đối không được!

Trầm ngâm rất lâu, Triệu Noãn Noãn khe khẽ thở dài:

- Em cũng đừng để tâm, không có chuyện gì với em đâu.

- Nhưng mà...

- Còn chưa đi hả? Đừng nhiều anh đang đọc sách. – Nói rồi lại bồi thêm một câu. – Tien thể, quét nhà đi.

Xán Xán:

Thôi rồi, Xán Xán nhất thời càng khẳng định sự phán đoán của mình, Triệu Noãn Noãn nhất định là ghen với cô, mà đã manh nha cảnh báo cô là sẽ hành động để báo thù, cứ như thế cô sẽ phải trở lại cuộc sống bị thâm như hồi trước khi ốm cho mà xem. Đừng có vậy chứ! Để Triệu Noãn Noãn không bị rơi vào tình thế tuyệt vọng mà manh động, Xán Xán càng thêm quyết tâm phải nói chuyện với Cao Vũ.

Không phải chứ, cơ hội cuối cùng đã đến rồi!

- Tối nay có một buổi hòa nhạc cổ điển. – Trong bữa tối Triệu Noãn Noãn bỗng mở miệng.

Xán Xán ngẩng nhìn Triệu Noãn Noãn, rồi lại nhìn Cao Vũ, chắc chắn là anh nói với cô:

-Dạ.

Hòa nhạc cô diễn? Định giỡn gì vậy?

- Anh mua vé rồi.

- Dạ. – Xán Xán lại chậm rãi đáp.

Đột nhiên, cô ngẩng đầu, hai mắt sáng rực:

- Ý anh là anh muốn đi nghe hòa nhạc? – Vui mừng tràn ngập, cuối cùng cũng đã tìm được cơ hội được bàn bạc với Cao Vũ.

Triệu Noãn Noãn gật đầu.

- Anh đi một mình? – Không đưa Cao Vũ cùng đi? Không thể nào! Triệu Noãn Noãn sa sầm mặt, không nói gì, chỉ cúi đầu ăn. Ồi...xem ra anh Noãn Noãn đã hận cô đến mức này rồi, chẳng

thêm liếc mắt qua cô. Do Cao Vũ hại cả! Xán Xán giận dữ quay đầu, trừng mắt căm giận nhìn Cao Vũ đang chăm chú vào bát cơm của mình, nổi oán giận đột nhiên khiến Cao Vũ phải cảm thấy lạnh run người.

Ba người tiếp tục ăn.

Im lặng tràn im lặng, Xán Xán phát điên lên được.

Bỗng nhiên...

- Anh đi cùng em.

Triệu Noãn Noãn nói xong, hai người đang ăn đều dừng cả lại. Tim Xán Xán lặng hẫng đi, thôi rồi, đúng là đưa Cao Vũ đi theo rồi, lại hụt mất cơ hội rồi. Nhưng nghĩ lại, Triệu Noãn Noãn nói chưa chắc đã cố ý, lợi dụng cơ hội hẹn hò, nhân đó cải thiện quan hệ giữa hai người bọn họ, lại tâm sự rủ rỉ, ngọt ngào êm ả...

- Hay quá! Hay quá! – Xán Xán hưng phấn gật đầu lia lịa. Nhưng mà đường như không khí có gì đó gượng gạo? Tại sao

hai người bọn họ dồn mắt vào cô? Nhìn đến nỗi khiến cô nổi da ... Về mặt Triệu Noãn Noãn bỗng nhiên dịu đi:

- Em đồng ý hả?

- Dạ... – Việc của hai người bọn họ, cần cô đồng ý làm gì? Quay sang nhìn Cao Vũ, anh đang chăm chăm nhìn cô. Xán Xán nước mắt vòng quanh, hóa ra ở nhà này, địa vị của cô quan trọng thế cơ! Đến cả cuộc hẹn của hai người bọn họ cũng cần sự đồng ý của cô! Cảm động quá đi!!!

- Thế ăn xong em trang điểm chút đi, nhớ mặc đồ đứng đắn nhé. Triệu Noãn Noãn buông lời xong, về phòng mình luôn.

Xán Xán thấy thư thái quá, xem ra không cần cô ra tay, anh chàng Cao Vũ kia cũng phải trở về lối cũ đường xưa rồi. Đúng là trẻ con cần phải dạy dỗ.

Đang dương dương đắc ý, đột nhiên thấy Cao Vũ đang ngăm ngía cô.

- Anh nhìn em làm gì?

Cao Vũ không chăm chú nữa, lạnh nhạt nói:

- Không ngờ em cũng thích nhạc cổ điển.

Nhạc cổ điển? Xán Xán cau mày, lườm Cao Vũ vẻ coi thường:

- Thích cái “lích tích pích ấy”, nghe cái loại nhạc ru ngủ ấy chẳng thà học tiếng Anh cho xong!

- Thê' sao em lại đồng ý?

- Đương nhiên là em... – Xán Xán bỗng nhiên cứng đờ người, như cái máy ngẩng nhìn Cao Vũ, ngắc ngứ. – Chẳng... chẳng... chẳng lẽ... mới... mới rồi... anh Noãn Noãn hỏi... hỏi em... em đi hay không à...

Cao Vũ nhìn cô, nghiêm chỉnh gật đầu.

Chính xác, Tô Xán Xán, chính là cô!

* * *

Mặc chiếc đầm dạ hội bó sát, xỏ đôi giày cao gót bầy phân, xiêu xiêu vẹo vẹo bên cạnh Triệu Noãn Noãn, Xán Xán cảm giác mình đúng là đứa ngu nhât quả đất.

Tại sao lại đồng ý?

Tại sao không nghe cho rõ?

Tại sao anh không nói rõ ràng?

Tại sao cô cứ tự chuốc khổ vào người?

Ngậm đắng nuốt cay mà nuốt không nổi, dưới chân cao lênh khênh, cứ như sắp bổ nhào.

-Ôi!

Buổi hòa nhạc quả là sang trọng! Thảm trải mềm mượt... Xán Xán nhắm mắt, mong tìm được một chút an ủi.

- Dậy đi! – Triệu Noãn No

ãn quát to.

Xán Xán mở choàng mắt, nhìn thấy phần chân Triệu Noãn Noãn và ánh nhìn của bốn phía xung quanh. Triệu Noãn Noãn mặt đỏ xanh đỏ trắng đỏ đỏ, những màu sắc ấy càng lộ rõ dưới ánh đèn xanh mượt.

- Tô Xán Xán, sao em làm mất mặt thế!

Xán Xán cúi gằm, miệng lẩm bẩm khẩn Các người không nhìn thấy tôi, các người tuyệt đối không nhìn thấy tôi...

Đột nhiên, Triệu Noãn Noãn cứng miệng, trong lòng thấy bất lực tràn trề. Tô Xán Xán, em là loại không dạy được! Nghĩ thế anh chỉnh lại âu phục, gọi nhỏ:

- Lại đây!

Tô Xán Xán kinh hãi ngẩng nhìn Triệu Noãn Noãn:

- Làm gì ạ?

Cổ gồng nín xuống ý nghĩ nắm đầu Xán Xán kéo lại, Triệu Noãn Noãn đưa tay ra:

- Lại đây với anh.

Chỉ có như thế thì cái cô ngốc này mới không giở quẻ.

- Dạ. – Xán Xán nghiêng nghiêng ngả ngả bước tới, nín tay vào Triệu Noãn Noãn.

Lúc này thì sao ngoan thế' Triệu Noãn Noãn thấy có được chút an ủi. Nhưng rồi cảm giác được chút an ủi ấy biến mất ngay sau khi Tô Xán Xán buột miệng ra mấy câu.

- Anh đừng sợ, có em đỡ anh đây, không ngã được đâu.

Triệu Noãn Noãn tan tành hy vọng. Lúc ấy, hai người vừa

bước đến chỗ ngồi của mình, buổi diễn cũng bắt đầu.

Khách mời của buổi hòa nhạc là dàn nhạc giao hưởng danh tiếng của Pháp, được nghe họ biểu diễn tại chính quốc đã là không dễ, Triệu Noãn Noãn từ trước tới nay say mê nhạc giao hưởng nên từ lâu đã chờ đợi dàn nhạc này. Âm nhạc vang lên, tim anh lắng xuống, dần dần tan chảy vào tiếng nhạc êm ái du dương. Đột nhiên...

- Anh Noãn Noãn...

Không vui tý nào, anh quay sang, ra dấu tay im lặng rồi tiếp tục thưởng thức.

Một lát sau, cánh tay lại bị kéo kéo.

- Suyt! – Triệu Noãn Noãn ngoái đầu, dùng ánh mắt nhắc nhở một lần nữa.

Lại một hồi sau.

- Em...

- Em đừng nói nữa, anh vớt em ra ngoài bây giờ đây! – Triệu Noãn Noãn nổi cáu.

Rốt cuộc cũng được yên tĩnh.

Âm nhạc du dương, Triệu Noãn Noãn chìm đắm trong không gian say mê, cho đến khi âm thanh cuối cùng dứt hẳn, tiếng vỗ tay vang vang anh mới quay sang Xán Xán, giọng dịu dàng:

- Có việc gì? Bây giờ có thể nói được rồi.

- Xán Xán? – Anh bỗng nhiên nhận ra có gì đó không ổn, giơ tay kéo cô.

Tô Xán Xán ngẩng lên, vẻ mặt ỉu xiu.

Triệu Noãn Noãn thấy tim mình giật thót:

- Xán Xán, em sao vậy?

- Em... đau chân...

Hóa ra, khi mới xỏ giày cao gót, tê đi không cảm giác gì, ngồi một lúc lâu Xán Xán mới cảm thấy chân đau dần lên, đến khi buổi hòa nhạc kết thúc, cô đã nghiêng rằng chịu đau quá lâu rồi.

- Em ngốc quá!

Triệu Noãn Noãn đột nhiên cảm giác trong tim đau nhức, bế Xán Xán lên, như bay xông ra khỏi hội trường, phóng xe lao tới bệnh viện. Đến phòng cấp cứu, bác sĩ trực nhìn qua chân Xán Xán, chẳng cần thăm khám đã phán ngay: trật chân! Sau đó, bằng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ nhìn chiếc giày Xán Xán đang móc trên ngón tay:

- Không quen đi giày cao gót thì đừng có đi đôi gót nhọn như thế?

Xán Xán tối mặt, oan uổng quá! Có trách thì trách nơi sản xuất, có sao không bế gót cao thành gót thấp?

Đơn thuốc được kê, rồi cách điều trị đơn giản được chỉ dẫn, đảm bảo sẽ hết đau.

Triệu Noãn Noãn hai ba lượt hỏi bác sĩ về mức độ thương tích của Xán Xán, đến khi được quả quyết là không có gì nghiêm trọng, anh mới hơi yên tâm. Trong lòng hối hận gần chết, khi này bế Xán Xán chạy đi khám, trông bộ dạng cô nghiêng rằng chau mặt vì đau, anh cũng xót xa lắm, cứ tự trách mình, nhờ mà Xán Xán bị thương, anh sẽ ân hận suốt đời.

Xán Xán chẳng để mắt tới tâm trạng của Triệu Noãn Noãn, cứ dán mắt vào mu bàn chân bị sưng u lên rồi lại nhìn giày cao gót lủng lẳng trên tay, sau khi đưa mắt so sánh thì quyết định không bao giờ đi vào đôi giày này nữa.

- Tội vạ đều do buổi hòa nhạc! Đi giày thể thao không đẹp hay sao chứ! Hòa nhạc có phải nghe bằng chân đâu! – Xán Xán gào to oán trách cái nghệ thuật cao sang bất lương, sau đó thở hắt ra.

Thôi rồi, hôm nay lại phải ủ trong bệnh viện rồi...

Triệu Noãn Noãn không một lời đáp, chỉ trầm ngâm đi lại trước mặt cô, rồi chậm rãi quỳ xuống. Xán Xán bị làm cho giật mình:

- Làm... làm cái gì vậy?

- Lên đây! – Triệu Noãn Noãn sau khi vô cùng hối hận thì trả lời rất lạnh lùng.

- Lên cái gì?

Đúng là đồ ngốc, Triệu Noãn Noãn thở dài, cố gắng hết sức tỏ ra dịu dàng:

- Anh sẽ công em trên lưng, leo lên lưng anh đi.

Xán Xán bàng hoàng, bỗng nhiên thấy xấu hổ:

- Em... em vẫn tự đi được mà...

- Lên đây! – Triệu Noãn Noãn nhắc lại, khom lưng sẵn sàng, ý không thay đổi.

- Nhưng mà... – Xán Xán đỏ bừng mặt.

Triệu Noãn Noãn thấy cô thẹn thùng thì dịu giọng dỗ dành:

- Chân em sưng như thế này, không tự đi được đâu, anh công em đi đến xe thôi, ngoan nào!

Xán Xán giương mắt nhìn Triệu Noãn Noãn, chần chừ ngần ngại, cuối cùng thốt ra một câu kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu:

- Em nặng lắm, anh không công nổi đâu.

Triệu Noãn Noãn loạng choạng, thiếu chút nữa bổ nhào. Hóa ra không phải cô ngốc này xấu hổ mà là sợ bản thân nặng quá đè bẹp con nhà người ta. Chẳng biết làm sao nữa, đành tiếp tục nhẫn nại, Triệu Noãn Noãn khuyên nhủ:

- Em không nặng đâu, thật đấy! Nếu không lúc này làm sao anh bế được em tới đây?

- Thật không?

- Thật mà! – Triệu Noãn Noãn vận hết ánh mắt chân thành nhìn cô.

Xán Xán cúi đầu tư lự, cũng đúng mà, lúc này Noãn Noãn chạy như bay, chẳng thấy chút mệt nào, xem ra mình không nặng đến nỗi khiến người ta chịu không nổi đâu. Thế là yên tâm hẳn, cười dịu dàng nhảy phốc lên lưng Triệu Noãn Noãn.

Ui da! Thiếu chút nữa Triệu Noãn Noãn sụm xuống.

Ai bảo đứa ngốc này không nặng chứ? Viêm đường ruột mới đỡ một chút đã bắt đầu ăn phàm uống tục, chẳng mấy chốc lấy ngay lại được mấy cân thịt, rồi lại tăng thêm vài cân nữa chứ. Triệu Noãn Noãn hít sâu một hơi dài, cẩn trọng vờn mình, từng bước công Xán Xán ra khỏi bệnh viện. Trong lòng vẫn phiền muộn, cô ngốc này mới lúc này bế tới đây rõ ràng có nặng đâu, sao thoát một cái đã nặng quá vậy? Có điều Triệu Noãn Noãn không hiểu, lúc này anh sốt ruột thì có để ý gì đến chuyện người đang được bế nặng hay nhẹ.

Đến cổng bệnh viện, chiếc xe BMW của Triệu Noãn Noãn đậu trước cổng, anh cẩn thận đặt Xán Xán xuống rồi mở cửa xe đỡ cô lên.

- Về sau đừng mua giày gót nhọn như thế này nữa. – Anh nói giọng điềm tĩnh, không một chút trách cứ.

- Dạ... – Xán Xán miễn cưỡng đáp, rồi lẩm bẩm trách cứ. – Ai bảo mua giảm giá cơ...

Triệu Noãn Noãn trầm giọng:

- Từ sau không cho mua đồ giảm giá nữa!

- Không có tiền! – Cô nghèo mà! Một người viết vô danh không có việc làm sao có thể giàu có được chứ? Lấy đâu ra mà mua hàng nghiêm chỉnh?

Triệu Noãn Noãn lặng đi một lúc, rồi chậm rãi nói:

- Anh có, từ sau mua giày thì bảo anh thanh toán.

Cái gì? Cô không nghe nhầm chứ? Triệu Noãn Noãn keo kiệt có tiếng rõ't cuộc cũng biết nói câu này? Thật không thể hiểu nổi!

Triệu Noãn Noãn không vung tiền như nước giống vẻ bề ngoài đâu, từng thấy anh đi xe BMW, ở nhà công vụ mà tưởng anh không biết cực kỳ tiết kiệm, xưa nay chưa hề mua quần áo hàng hiệu, áo sơ-mi, quần bò là trang phục hàng đầu của anh, bình thường cũng chẳng đi bar giải trí, ngoài thú vui đọc sách, sự chi tiêu

của anh không có gì đáng kể. Cho nên khi anh báo muốn thanh toán cho cô tiền mua giày, mức độ ngạc nhiên của Xán Xán càng dâng cao.

- Anh nói thật chứ?

Triệu Noãn Noãn không quay đầu, lãnh đạm đáp một tiếng:

-Ừ.

- Không mua hàng giảm giá, không sao chứ?

- Vâng.

- Muốn mua mấy đôi?

- Tùy anh.

- Có hạn chế thời gian không?

- ... không.

- Ngoài giày cao gót, còn muốn mua giày khác không?

- Chỉ thu hóa đơn thôi chứ?

- Tô Xán Xán, em gồm nhĩ?

Tuy bị Triệu Noãn Noãn quát nạt nhưng Xán Xán vẫn cảm thấy anh đối với cô rất tốt. Dẫu rằng lần này bị thương tích một nửa lỗi là do anh, nhưng ít ra người ta cũng đưa cô tới bệnh viện, trả tiền thuốc thang, còn công cô ra xe, sau cùng còn trả tiền mua giày cho cô. Tính ra, hiện thời cô là tình địch của người ta, thế mà Triệu Noãn Noãn đối với cô tốt quá. Thật chẳng dễ gì! Xán Xán thầm nghĩ, cảm kích muôn phần, vỗ mạnh một cái lên vai Triệu Noãn Noãn.

Đang lái xe, chút nữa Triệu Noãn Noãn lao vào gốc cây.

- Tô Xán Xán, em không muốn sống à? – Anh muốn nhịn mà không nổi.

Xán Xán lè lưỡi, đột nhiên nghiêm túc hẳn lên:

- Anh Noãn Noãn, em có câu này nói với anh!

Trông vẻ mặt cô, trong lòng anh thấy căng thẳng:

- Chuyện gì?

Xán Xán nắm tay nói:

- Em cảm thấy anh đối với em thật tốt!

Triệu Noãn Noãn hơi đỏ mặt, chợt thấy bối rối:

- Không có gì... là việc nên làm thôi mà...

Không! – Xán Xán hưng phấn hẳn lên. – Em luôn luôn bắt nạt anh mà anh vẫn đối với em tốt như thế, em cảm thấy thật có lỗi với anh! – Chút nữa cô cướp mất bạn trai của anh Noãn Noãn, thật là trời không dung.

Triệu Noãn Noãn càng đỏ bừng mặt.

Xán Xán vùng mạnh tay:

- Anh Noãn Noãn, em quyết định rồi!

Tim Triệu Noãn Noãn ngừng đập một nửa.

- Quyết định... cái gì?

- Anh Noãn Noãn, em nhất định sẽ để anh hạnh phúc!!!

Ý cô là cô nhất định sẽ thuyết phục Cao Vũ trở lại với anh. Nhưng Triệu Noãn Noãn lại hiểu sai ý, mắt nhìn như dán vào Xán Xán, tự đáy lòng bỗng nhiên nổi lên cảm giác bi thương kỳ lạ... Xán Xán, vấn đề là anh có thể mang lại hạnh phúc cho em không?

23. Q.6 - Chương 23: Như Sợi Bún, Ba Phút Là Mềm Nhũn?

Được điều trị kịp thời, vài ngày sau vết sưng ở chân đã thuyên giảm, chỉ cần không bước đi quá gấp là dường như không đau đớn gì, có thể hoạt động như thường. Thấy Xán Xán buổi tối cứ len lén ra mở tủ lạnh, Triệu Noãn Noãn đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi chân Xán Xán bị đau, đã mấy lần cô định tìm gặp Cao Vũ để nói cho rõ chuyện, nhưng Triệu Noãn Noãn quá đau lòng vì vết thương của cô, dường như không rời cô nửa bước, hoàn toàn không để cho cô có cơ hội nào, điều này khiến Xán Xán rất buồn bực.

Đồng thời, mâu thuẫn giữa Triệu Noãn Noãn với Cao Vũ vẫn như cũ, không có chút gì giải tỏa. Hai người vẫn hằm hè như trước, thái độ của Cao Vũ đối với Xán Xán vẫn dịu dàng, mấy lần khiến cô mặt đỏ bừng tím đập loạn. Triệu Noãn Noãn không nói ra lời nhưng ánh mắt thì lộ vẻ không vui chút nào.

Việc luôn luôn có anh chàng đẹp trai ân cần chăm lo bên mình

Là rất thú vị, n

hưng cứ nghĩ người ấy là bạn tình của anh Noãn Noãn, lý trí trong cô lập tức ủa dậy. Cô đã trót thề rồi, vì hạnh phúc của Triệu Noãn Noãn, sao cô có thể nuốt lời? Cứ nghĩ như vậy, Xán Xán quyết định tìm Cao Vũ bàn bạc.

* * *

Tối hôm ấy, nhân lúc Triệu Noãn Noãn ngủ sớm, Xán Xán lấy hết can đảm, rón rén mở cửa phòng, nhón chân lén lút tiến về phía phòng Cao Vũ. Khi cô bước đến cửa phòng anh, đang chuẩn bị giơ tay gõ cửa, trong phòng đột nhiên vang ra tiếng nói, Xán Xán thất kinh, vội vã rút tay lại.

Muộn thế này rồi trong phòng Cao Vũ còn có người ư?

Lòng hiếu kỳ khiến cô đứng tại cửa phòng, len lén nghe ngóng.

Trong phòng rõ ràng có tiếng nói của hai người, tuy rất nhỏ nhưng Xán Xán vẫn nhận ra một là của Cao Vũ, còn một là ủa Triệu Noãn Noãn mà cô vẫn tưởng đã về phòng ngủ.

Chuyện gì đây? Hai người bọn họ hết chiến tranh lạnh rồi ư? Có sao lại lén lút lời qua tiếng lại rì rầm trong phòng? Không có lẽ... là đòi chia tay!

Xán Xán kinh hãi tái mặt, găng hết sức kìm nén cảm xúc, tiếp tục dán tai vào cửa nghe ngóng.

Lúc đầu, giọng hai người đều rất nhỏ, không thể nghe được, nhưng sau một hồi dường như cả hai cùng nóng hần lên, tiếng nói to hẳn, cuộc chuyện trò đứt quãng cũng vang tới tai Xán Xán.

- Anh cứ thích trò gì là làm, nhưng đừng có động tới người ta!

Là giọng Triệu Noãn Noãn, có vẻ rất phẫn nộ.

Người ta? Xán Xán bàng hoàng, “người ta” ấy là thần thánh phương nào vậy? Là trai hay gái? Đang phiên muộn thì đến giọng Cao Vũ.

- Thế nào? Bỏ không nổi hả?

- Đừng có nói hồ đồ!

Một tiếng hừ lạnh lùng:

- Đây có nói hồ đồ không? Trong lòng đây rõ nhất.

Sau đó hai người rơi vào im lặng, Xán Xán càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Bỏ cái gì? Triệu Noãn Noãn có thể không bỏ được cái gì? Lẽ nào là cái đồ ăn hại kia? Đang suy tư thì tiếng Triệu Noãn Noãn trong phòng vang lên.

- Đừng có đánh trống lảng, đang nói với anh về chuyện người ta, anh đối với người ta đã không có tình ý gì thì đừng có mà đeo đẳng, người ấy suy nghĩ rất đơn giản, sẽ tưởng là thật đấy.

Xán Xán chột dạ, đột nhiên một cảm giác kỳ lạ nổi lên.

- Nói cho cùng, vẫn là đấy không bỏ được người ta, chẳng lẽ...

- Anh đừng có mà nói linh tinh, tôi không có!

- Thế mà đây trông cái ánh mắt đấy nhìn người ta thật quá đà đấy!

Giọng nói Triệu Noãn Noãn có phần áp úng:

- Anh cũng biết... tôi... chúng tôi không thể...

- Biết đâu được đấy, không thể sao mấy ngày nay đấy cứ dè dặt gần người ta là đấy căng thẳng? Chẳng phải đấy động lòng à?

- Tôi nói không có là không có!

- Không có thì không có, căng thẳng cái gì? Chẳng nhẽ người ta với đấy không có quan hệ gì. Đây buồn muốn chết, đùa người ta một chút thì có làm sao?

- Cao Vũ, tôi cảnh cáo anh! Nếu anh không thích Xán Xán thì không được mang cô ấy ra làm trò đùa!

- Bùm!

Ngoài cửa đột ngột vang lên một âm thanh, hai người đang đối mặt nhau cùng lúc ngẩng người, trong lòng Triệu Noãn Noãn lập tức nổi lên một linh cảm chẳng lành, thẳng thốt xông ra, nhưng đã quá muộn. Bên ngoài không một bóng người, nhìn vào phòng Xán Xán, cửa mở toang, bên trong trống không.

Xán Xán đã bỏ nhà đi!

* * *

Xán Xán cũng không biết cô đã rời khỏi nhà thế nào, chỉ cảm thấy lúc ấy đầu óc trống rỗng, đến khi định thần trở lại, cô thấy mình đang đi trên phố lớn tối âm u, cuộc đối thoại của hai người cứ vang vang bên tai cô.

- Cao Vũ, tôi cảnh cáo anh! Nếu anh không thích Xán Xán thì không được đem cô ấy ra làm trò đùa!

Hóa ra mình luôn bị Cao Vũ lấy làm trò chơi? Nghĩ đến đây, trong lòng cô dấy lên một nỗi thất vọng kỳ lạ.

Vài ngày nay cô phiền muộn vì việc Cao Vũ thích cô, phải trăn trở suy tính, tổn thương não không ít. Theo lý thì bây giờ biết Cao Vũ không thích mình, đáng lẽ cô phải mừng chứ? Đáng lẽ phải đốt pháo ăn mừng chứ? Thế nhưng có sao trong lòng lại cảm thấy cay đắng? Cái cảm giác bị người ta vứt bỏ...

Cô nghĩ không ra, thấy rất khó chịu, tức anh ách, cứ đi đi lại lại trên đường phố, tới nhà Nhan Như Ngọc lúc nào không hay.

- Kính coong... kính coong...

- Có đây!

Cửa mở ra, hai người đều giật mình lùi lại.

Trước mặt cô là một bộ mặt trắng kem trắng trông rất kỳ dị, ở giữa lỗm đốm hạt màu vàng, quanh miệng dán những lát dưa chuột, hai bên gò má là những lát cà chua. Kinh động nhất là ba lát dưa vàng dán trên trán, chẳng khác gì một quầy bán hoa quả thập cẩm.

Xán Xán nhìn không chớp mắt, cho đến khi Nhan Như Ngọc mấp má môi giữa đám hoa quả:

- Xán – Xán – sao – cậu – lại – tới...

Thì cô mới định thần, tin là cô không vào nhầm nhà.

Mùi cay xè, cô xông lên trước:

- Như Ngọc!

- Gì vậy?!

Khi Nhan Như Ngọc nói câu này, gương mặt động cựa nhiều, các lát hoa quả rơi xuống đất.

- Cậu, cậu vào nhà đi?

- ừ. – Xán Xán gật gật.

- Vì sao? Mẹ cậu lại ép cậu lấy chồng à? Không phải, cậu có bạn trai rồi còn gì? Cái anh Cao Vũ đó...

Vừa nghe đến hai chữ “Cao Vũ”, Xán Xán thấy trong lòng uất ức hẳn, òa lên khóc:

- Cậu đừng nhắc đến cái tên đó! Tổ với hẳn ta không đội trời chung!

Nhan Như Ngọc trông vậy, trong lòng rõ là cuống quýt lên, đoán chắc Xán Xán đã cãi nhau với bạn trai. Thảo nào bỏ nhà ra đi, thảo nào khóc lóc đau lòng thế! thảo nào thảo nào...

- Xán Xán, nói đi! Đứa khốn nào khiến cậu ra thế này? Tổ sẽ thay cậu trả thù cho! – Nói rồi, ánh mắt chờ đợi tình quái nhìn chăm chăm vào Xán Xán.

Xán Xán khóc lu loa, không kịp lau nước mắt, rồi ngấp ngừng dừng lại, mắt đỏ hoe nhìn Nhan Như Ngọc:

- Như Ngọc, tổ đói...

- Hả? – Nhan Như Ngọc thất vọng, lửa hiếu kỳ giảm đi mất một ít.

- Mọi thứ... mọi thứ ăn được... đều ở đây rồi... – Nói rồi chỉ lên mặt mình, đây là bí quyết làm đẹp mà cô mò mẫm được từ trên mạng.

- ... – Xán Xán quệt nước mắt nhoe nhoẹt nơi đuôi mắt, vẻ đáng thương ỉu xiu. – Không có gì khác sao?

- Trong bếp hình như còn mì...

- Mì cũng được, tổ đói rồi.

Nguyên tắc sinh tồn thứ nhất của Tô Xán Xán, việc lớn nhất trong đời: bụng nhất định phải căng.

Đợi Xán Xán úp xong bát mì, ngồi xuống chuẩn bị lấ'p cho đầy

cái bụng trống rỗng, Nhan Như Ngọc kim nén đã lâu rốt cuộc không im lặng được:

- Xán Xán, rốt cuộc câu chuyện thế nào?

Xán Xán ăn một hơi hết tô mì, xỉ mũi, không ho he.

Nhan Như Ngọc càng sốt ruột, hai người cãi nhau đến nước này chẳng lẽ là chia tay? Thế là nhẹ nhàng dò hỏi:

- Xán Xán, cậu với Cao Vũ không phải là...

- Hừ... – Mì vẫn đang nóng hổi trong miệng, Xán Xán phát ra một âm thanh cảnh cáo từ cổ họng, kèm theo cả ánh mắt cảnh cáo. Đừng có nhắc đến cái tên đó với tổ!

Lập tức Nhan Như Ngọc nuốt ực lời đang nói dở, do dự một hồi, thấy không cam tâm:

- Xán Xán, cậu cứ để ở trong lòng không nói với tổ, đó không phải là một cách giải quyết đấy chứ? – Thấy Xán Xán không phản ứng gì đáng kể, cô lại tiếp tục. – Cứ vậy đi, nếu cậu không muốn nói thì tổ hỏi cậu, cậu chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được, ok?

Xán Xán nuốt miêng mì, nhìn Nhan Như Ngọc, gật gật.

- Cậu với... người ta cãi nhau?

Cãi nhau? Cô với Cao Vũ đến một câu tiếp lời còn chưa có, có nên gọi là cãi nhau? Xán Xán lắc đầu.

- Không phải cãi nhau à? Chẳng lẽ là... chia tay rồi?

Chia tay? Xán Xán tiếp tục lắc đầu.

Không chia tay, vậy là hai người vẫn tốt đẹp?

Sao thế được! Xán Xán lắc đầu.

- Không êm ấm?

- ừ... – Coi như là không êm ấm rồi.

- Vì sao? – Nhan Như Ngọc kinh hãi tái mặt. Quả nhiên ta đoán không sai, tức là chia tay rồi.

Vừa nhắc đến vì sao, Xán Xán lại còn lên nổi thương tâm, mắt đỏ vằn, mặt bí xị.

- Có phải anh ta có bồ?

Xán Xán lắc đầu.

- Chẳng lẽ anh ta bỏ cậu?

Xán Xán tiếp tục lắc đầu.

- Không phải cậu bị bỏ, chẳng lẽ... bố mẹ anh ấy không đồng ý?

Về mặt Xán Xán tối sầm, chẳng ra cái gì cả.

- A, tớ biết rồi! – Nhan Như Ngọc đột nhiên kêu to, vẻ thần bí nhìn Xán Xán, hạ giọng. – Xán Xán, không phải anh ta... yếu đấy chứ?

- Yếu?

- Đúng vậy! Như sợi mì ấy, gặp nước là mềm nhũn, chưa đến chợ đã hết tiền.

- Phì... – Bao nhiêu mì đang ngậm trong mồm, Xán Xán phun ra hết, mồm miệng co rúm lại, nôn ọe.

Nhan Như Ngọc nhìn phản ứng của Xán Xán, cho rằng mình đã nói trúng tim đen của bạn. Chả trách Xán Xán nói không ra lời, ai ngờ đầu người đẹp trai cao ráo ngấn â'y mà yếu xiu, oan nghiệt quá, oan nghiệt quá.

Nhìn Xán Xán, về mặt Nhan Như Ngọc đầy vẻ cảm thông, cô đưa tay xoa xoa vai Xán Xán an ủi:

- Cậu đừng đau lòng nữa, thất bại là mẹ thành công, lần sau sẽ tìm người khỏe khỏe là được...

Xán Xán co rúm đầy vẻ sợ hãi. Thấy Xán Xán đau lòng đến thế, Nhan Như Ngọc nhất thời nổi giận, kéo phắt tay Xán Xán, nghĩa khí hùng hực:

Xán Xán, đừng đau lòng nữa! Đàn ông đáng gì chứ! Đẹp trai mà làm gì! Đẹp trai chỉ tổ bất lực thôi! Nói rồi lên giọng hào hùng, Đi! Chị đây sẽ đưa em đi tìm đứa nào khỏe mạnh cho biết!

24. Q.6 - Chương 24: Đẹp Trai Đáng Mấy Xu? Đẹp Trai Có Mài Ra Mà Ăn Được Không?

- Như Ngọc, đã 12 giờ rồi, cậu lười tớ ra ngoài làm gì? – Xán Xán kéo Nhan Như Ngọc đang xăm xăm lao về phía trước, về mặt ngơ ngẩn. Nhan Như Ngọc đứng tính cách, quát vang vang:

- Đi tìm đàn ông cho cậu!

Quả không sai, cô đã chủ định phải giải cứu Xán Xán khỏi nỗi đau thất tình, cách tốt nhất là bắt đầu mối tình mới.

- Xán Xán, hôm nay chúng mình sẽ là những phụ nữ nổi loạn, khiến bọn đàn ông thối kia phải chống mắt xem sức hấp dẫn của chúng mình! Đi nào! – Không đợi ý kiến Xán Xán, cô kéo tuốt Xán Xán tới một quán bar.

Cái bar mà Nhan Như Ngọc chọn có tên “PUB Hành lang thời gian”, nổi tiếng nhất thành phố, lúc này khách đang đông, bên trong đèn sáng rực rỡ, tiếng người rào rào. Xán Xán bị Nhan Như Ngọc lôi xềnh xệch suốt đường đi, lạ lẫm tiến vào, hai mắt chỉ dám nhìn thẳng. Cô ngần này tuổi mà chưa đến những nơi thế này bao giờ. Đèn đóm choang choang khiến cô quay cuồng choáng váng. Phải ngồi xuống định thần, một người có dáng phục vụ chìa ra một tờ menu.

Chào hai cô, xin hỏi muốn dùng gì?

Nhan Như Ngọc nhìn lên thấy một chàng đẹp trai, cầm lấy menu, mắt lập tức trợn trừng. Xem một hồi, ngẩn ngơ cả ra, lay lay “Xán Xán đang ngồi như tượng bên cạnh:

Xán Xán, cậu xem giúp tớ, mấy món lật vặt ở đâu?

Xán Xán đưa mắt nhìn qua, cũng ngây ra.

Như Ngọc, bọn mình gọi nước lọc thôi được không?

Không được, mất mặt lắm.

Thế cậu mang theo bao nhiêu tiền?

- Nếu vậy thì gọi nước chanh được không? Rẻ nhất đấy.

- Đành vậy...

Dưới cái nhìn kỳ lạ của người phục vụ, Xán Xán và Nhan Như Ngọc cả hai gọi một ly nước chanh.

- Như Ngọc, không thì bọn mình về đã rồi tính... tớ cảm thấy (‘đầy không thích hợp cho bọn mình... – Xán Xán trông trai gái (>ô’n chung quanh, toàn những đùi vế, ngực mông thấy nấy rồi cúi nhìn cách ăn vận của mình, cảm thấy chua xót.

Nhan Như Ngọc mới đầu cũng bị choáng, nhưng từ bên cạnh l’ồng có mấy anh chàng đẹp trai xuất hiện, thoát cái lòng mê trai đẹp nổi lên, lấy hết can đảm nói:

- Đã đến rồi, sợ gì chứ! Có chị đây bảo bọc cậu rồi!

Xán Xán không nói nữa. Một lúc sau, nước chanh đã uôm> lu-t Nhan Như Ngọc vẫn không có ý ra đi.

- Như Ngọc, tớ uống xong rồi, chúng mình đi thôi. Xán Xán kéo Nhan Như Ngọc đang ngây người ngắm trai

Nhưng Nhan Như Ngọc đâu có đoái hoài đến bạn, cô xua xua tay ý bảo Xán Xán đừng nhiều lời. Không biết làm gì hơn, Xán Xán đành đưa mắt nhìn chung quanh, thôi coi như một lần mở rộng tầm mắt.

Dưới ánh đèn rực rỡ, một bóng người thanh mảnh ngồi ở một bàn cạnh họ, tuy xoay lưng lại với Xán Xán nhưng trông rất quen. Xán Xán thấy giật thột, người này sao vóc dáng giống Cao Vũ vậy? Đột nhiên nhớ rằng Cao Vũ từng nói đã đến bar này, biết đâu trời xui đất khiến lại chạm mặt... Nghĩ đến đây, Xán Xán hốt hoảng cúi gằm, kéo giắt vạt áo Nhan Như Ngọc:

- Như Ngọc, tớ xin cậu đây, chúng mình đi thôi...

- Đi cái gì mà đi? Còn chưa tìm được bạn trai cho cậu đâu!

Chẳng phải cô ấy đang chờ người ngắm trai đẹp hay sao chứ!

- Tớ không cần tìm, chúng mình đi thôi! – Xán Xán cuống quýt gần như khóc, cô không muốn bị chạm mặt Cao Vũ trong tình thế này, mất mặt lắm!

- Xán Xán, cậu vẫn không quên được cái kẻ họ Cao kia chứ gì? Anh ta có gì tốt nào?

Vì Nhan Như Ngọc cảm xúc cao trào khiến không ít ánh mắt chung quanh dồn lại, Xán Xán cúi đầu, mặt đỏ bừng xấu hổ:

- Cậu đừng nói nữa!

- Tớ nói thì sao nào? Đẹp trai đáng gì chứ? Đẹp trai đều là Sở Khanh cả! Đẹp trai đều chưa đến chợ đã hết tiền! Đẹp trai...

Rốt cuộc Xán Xán bị thất vọng hoàn toàn, kết bạn không nghiêm, gặp phải người không tử tế'cho nên chịu hậu quả này, cô chỉ muốn có cái lỗ nẻ mà chui xuống đất! Đang lúc quần bách, đột nhiên Nhan Như Ngọc im bặt. Cùng lúc, một cảm giác bị ép rất mạnh bao trùm lấy Xán Xán, cô chậm chậm ngẩng lên, nhìn thấy mặt Cao Vũ.

- Em tới đây làm gì? – Cao Vũ lạnh lùng mở miệng.

Anh, anh nhầm người rồi... – Xán Xán còn tiếp tục múa lưôi.

- Tô Xán Xán, em coi anh là thằng mù hay thằng ngốc vậy?

Cao Vũ sa sầm mặt, đột ngột kéo tay Xán Xán. – Đi về với anh. Triệu Noãn Noãn đã tìm em cả buổi tối rồi.

Xán Xán vùng ra khỏi tay anh, bỗng nhiên phấn chấn hẳn lên,

Chẳng phải là kẻ khốn này hại mình đến mức phải bỏ nhà đi hay sao? Bây giờ lại đòi cô quay về! Cao Vũ là ai cơ chứ! Thế là cô cao giọng:

- Tôi không về!

Không ngờ cô ngốc này dám quát mình, Cao Vũ lặng người, trong lòng bỗng cảm thấy có chút thú vị:

- Vì sao?

- Vì... – Xán Xán ngừng lại. – Vì tôi đi giải khuây, có gì bắt tôi theo anh về?

A! Câu này làm Cao Vũ bật cười:

- Giải khuây? Người ta giải khuây đều đi uống rượu, còn em... – Nói rồi cố ý nhìn vào ly nước chanh trên bàn Xán Xán.

Xán Xán cùng đường:

- Việc gì đến anh! Tôi thích uống gì thì uống! Anh bỏ ra! – Nói rồi cô hất tay Cao Vũ ra.

Cao Vũ nheo mày, không hề có ý buông tay:

- Thê' này đi, em đã tới đây giải khuây thì anh mời em một ly,

Thế nào?

Xán Xán chưng hửng, cảnh giác nhìn Cao Vũ, lý trí nhắc cô, đây tuyệt đối là một cái bẫy!

- Tôi không cần! – Xán Xán kiên quyết từ chối.

- Vì sao?

Vì sao? Còn vì sao nữa? Cũng chẳng biết từ đâu, Xán Xán thấy mình cứng cỏi hẳn lên, cô nhìn Cao Vũ nói:

- Vì tôi với anh không duyên không nợ, rõ ràng khác nhau!

Cao Vũ chau mày, cô ngốc này hôm nay ăn gan hùm rồi, dám từ chối anh! Miệng thoáng một nét cười ngạc nhiên, đột nhiên anh xáp tới sát Xán Xán.

Xán Xán nhất thời kinh hãi:

- Anh, anh định làm gì?

Cao Vũ không hề vội vã, cứ từ từ xáp tới, ghé sát tai Xán Xán hạ giọng:

- Em còn nhớ phải đáp ứng một điều kiện của anh không?

Xán Xán ngẩn ra, hình như là có việc như thế...

- Hôm nay em uống rượu với anh, hai chúng mình hết nợ, thế nào?

Hai chúng mình hết nợ? Xán Xán chợt sáng rõ hai mắt, bây giờ điều cô mong mỗi nhất là Cao Vũ đá cô ra khỏi tầm mắt của anh, tốt nhất là chẳng có quan hệ gì hết, vì thế đề nghị này khiến cô nghĩ lại.

- Thì một ly!

- Tốt! – Cao Vũ cười mỉm, kéo tay cô dắt về bàn mình.

Nhan Như Ngọc ngậy người nhìn Xán Xán bị Cao Vũ dắt đi, mới vừa tính định theo chân, nhưng nghĩ lại, coi như để cơ hội tốt cho Xán Xán với anh ta, cho nên cô tiếp tục ngồi tại chỗ. ...ngắm trai đẹp.

Lại nói chiếc bàn Cao Vũ đang ngồi có cả đám nam thanh nữ tú, thấy Cao Vũ đột nhiên đưa đến một cô gái lạ hoắc thì đều dừng chuyện trò, hiếu kỳ nhìn đám đám, khiến Xán Xán ngượng ngập.

Cao Vũ buông tay cô, ngồi xuống sô-pha rồi vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh:

- Ngồi đi.

Trong lòng Xán Xán đột nhiên có linh cảm chẳng lành, nói nhỏ:

- Không cần... tôi uống một ly rồi đi...

- Ngồi đi. – Cao Vũ lại nhắc lại, ngữ khí đầy vẻ ra lệnh.

Xán Xán thất kinh, bỗng nhiên cảm thấy Cao Vũ biến thành xa lạ. Anh ta ngồi ở đó đầy vẻ ông chủ. Cô hốt hoảng, mọi người xung quanh cũng la to:

Đúng rồi, bảo cô ngồi thì cô ngồi đi...

Đừng có làm mất hứng! Mau ngồi đi...

Dư luận luôn luôn có sức mạnh to lớn, Xán Xán đành ngồi xuống cạnh Cao Vũ.

Cao Vũ nhếch môi, giơ tay bấm tách, thoát cái người phục vụ mang ngay ra một chai rượu đỏ, nhìn nhãn mác biết ngay giá không rẻ, Xán Xán lướt qua trong đầu cái menu lúc nãy, cảm thấy mình chưa uống đã say.

Cao Vũ nhắc chai rượu, thành thạo rót cho cô:

- Mời.

Xán Xán nhận ly rượu, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng dè dặt hỏi:

- Đây... có thật là anh mời tôi?

- đương nhiên.

Sau khi xác định rõ đáp án, Xán Xán mới yên tâm nhấp môi. Đột nhiên nước mắt nước mũi ào ạt.

- Vũ ơi, đây là ai thế? Không mau giới thiệu cho bọn này biết đi? – Một cô gái mặc hở hang mở miệng trước, giọng thánh thót khiến Xán Xán nổi da gà.

- Bạn tôi.

- Bạn hả? Bạn gì? – Giọng nói kia thêm vẻ chua ngoa.

Cao Vũ điềm nhiên nhìn Xán Xán:

- Bạn sống chung.

- Phù... – Ngụm rượu đỏ bắn ra ngoài, nước mắt nước mũi cùng tuôn chảy, thiếu chút nữa chết sặc.

- Sao không cẩn thận thế hả? – Cao Vũ giơ tay, dịu dàng vỗ lưng Xán Xán, vì hai người ngồi sát nhau nên anh giơ tay ra như là vòng tay ôm cô, tư thế này thật ấm áp khôn xiết.

Nhất thời, ánh nhìn chung quanh dồn vào Xán Xán. Cô suýt khóc không nước mắt.

- Ông chủ, anh thật chẳng ý tứ gì cả, đã sống chung với nhau rồi mà không ra mắt anh em! Nào, xin mời chị dâu một ly!

Không đợi Xán Xán kịp định thần, một ly rượu đã đưa đến trước mặt cô.

Cao Vũ ân cần trù mển nhìn cô:

- Mọi người mời em đây, đừng có làm mất hứng.

Thế là lại một ly rượu vào bụng.

- Phải rồi, chúng ta lần đầu tiên gặp chị dâu, xin mời chị một ly!

Thế là ly rượu thứ hai lại vào bụng.

- Đã là bạn gái của sếp, thì đây cũng kính chị một ly. – Cô gái có cái giọng nghe rất xôi thịt vừa rồi nói, Xán Xán còn chưa nuốt hết một ly thì lại một ly khác đưa tới.

Cứ như vậy, Xán Xán bị hết người này đến người khác mời rượu, lịch sự nhận cả đến say mềm.

Cao Vũ nhìn thấy thần sắc cô đã choáng váng, cử động ngây ngô, đoán chừng cô đã say kha khá rồi, có thể lừa đưa về được, là xua tay, đám người chung quanh lập tức hạ ly rượu.

- Xán Xán?

Xán Xán uể oải ngẩng đầu, mơ màng nhìn Cao Vũ:

-Hả?

Cao Vũ hạ giọng:

- Đừng uống nữa, chúng ta về nhà nhé?

Xán Xán lắc lắc đầu, lại muốn nâng ly, lập tức bị Cao Vũ ngăn lại.

- Em say rồi, anh đưa em về thôi.

Nhìn thấy ly rượu bị cướp đi, Xán Xán cuống lên:

Không được! Em chưa say! Em muốn uô'ng nữa!

Cao Vũ lạnh lẽo tránh móng vuốt Xán Xán chụp tới đòi rượu:

- Không được uống nữa, đi về với anh!

Lúc này Xán Xán rất khó chịu, gì cơ chứ! Bản thân đã ngu ngốc lại bị cái kẻ khốn kiếp này đưa ra làm trò chơi, đến uống rượu cũng không cho uống, thật quá đáng!

Cơ giở giậm một phát, cô đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào chóp mũi Cao Vũ mắng:

Anh đừng có quá đáng như thế! Anh là cái thá gì mà không cho tôi uống? Anh có bằng cái cọng hành không?

Cô quát xong, không chỉ Cao Vũ sững người, mà cả hội uống rượu cũng ngây ra.

Ông chủ lớn bị quát, chắc chắn là việc hiếm, mọi người có mặt đều dừng lại, nhìn chăm chăm vào Xán Xán, đến tay DJ đang phối nhạc trên kia cũng dừng cả âm nhạc lại. Trong khoảnh khắc, cả bar lặng ngắt như tờ, mọi người đều đổ dồn mắt về phía bọn họ ngồi.

Cao Vũ không ngờ Xán Xán bị phát cuồng vì say rượu, sắc mặt sa sầm, vươn tay chụp lấy tay Xán Xán đang chỉ vào mặt mình, gần giọng:

- Xán Xán, yên nào! Đi về với anh!

Nói rồi anh kéo Xán Xán đi ra ngoài.

- Anh bỏ tôi ra! – Mượn hơi rượu, Xán Xán hất tay Cao Vũ, chỉ vào anh mắg nhieéc. – Anh bảo đi là tôi phải đi liền sao? Cao Vũ, tôi nói cho anh biết, anh thực sự chỉ coi tôi như một thứ đồ chơi thôi phải không? Đừng có tưởng bở bình thường tôi nhin anh vài phần thì anh được phép lên mặt ông chủ với tôi! Anh là loại gì hả? Đẹp trai để làm gì? Đẹp trai có mải ra mà ăn được không?

Mắg nhieéc xối xả, hơi rượu trong người Xán Xán càng lúc càng bốc lên, càng mắg nhieéc càng hưng phấn, sau cùng, trong ánh mắt ngờ ngàng của mọi người, cô nhảy phắt lên ghế sô-pha dùng hết sức phát huy cái giọng lãnh lóit của mình:

- Đẹp trai đều là bọn Sở Khanh! Đẹp trai đều bất lực!

Trong chớp mắt, cả cái bar lớn đang im phăng phắc đến con ruồi bay qua cũng biết đều nghe mồn một giọng nói như kim châm của Xán Xán lan truyền. Trừ Tô Xán Xán, ai nấy đều bàng hoàng.

Mấy giây sau, mọi ánh mắt đều đổ vào Cao Vũ, giật mình bỡ ngỡ.

Cái cô gái ăn mặc hở hang đang đứng bên Cao Vũ tự giác lui lại vài bước, vẻ mặt khoái trá nhìn như dán vào anh. Nếu lúc rùi Nhan Như Ngọc ở bên cạnh, nhất định sẽ phần khích tuôn trào nước mắt, Xán Xán, cuối cùng cậu cũng dũng cảm nói ra được rồi! Xán Xán, cậu thật là cực kỳ anh dũng!

Cùng lúc, sắc mặt Cao Vũ lúc đó lúc tái, từ trắng bệch chuyển xanh l

è, rồi hóa ra tối sầm. Im lặng một hồi, trong đám đông vang lên những tiếng rì rầm, sau đó càng lúc càng lớn, mọi người ghé tai nghiêng đầu râm ran bàn bạc về tin tức chấn động này.

Xán Xán chửi hết một lượt, hơi rượu cũng hạ xuống, choáng váng lơ lơ đứng trên sô-pha, nhận được hết thấy ánh mắt cảm thông của người chung quanh. Thật đáng thương! Thật đáng thương quá!

Cao Vũ tức đến phát run, túm phốc lấy tay Xán Xán, cố hết sức kìm nén cơn giận dữ trong lòng.

- Tô Xán Xán, anh đưa em về!

Lực kéo này rất mạnh, Xán Xán đau điếng, lập tức bị kích động trở lại:

- Tôi không về! Tôi không về! Tôi không về!... Cái loại chết tiệt như anh, chết tiệt, đồ ma quỷ hại người! Tôi không muốn bị anh lừa nữa.

Tiếng bình phẩm trong đám đông càng râm ran, mối cảm thông của mọi người dành cho Xán Xán tăng thêm mây phần.

Sự tức giận trong lòng Cao Vũ đã lên tới đỉnh điểm, anh tím mặt, không khách khí nữa túm chặt tay Xán Xán, kéo thẳng cô ra ngoài. Kể từ nay, đừng nói là danh tiếng lừng lẫy của Cao Vũ mà ngay cả biển hiệu của quán bar nổi nhất thành phố này cũng bị một cô gái phát điên hủy hoại rồi.

Tôi không đi, anh bỏ tôi ra.... – Xán Xán vùng vẫy, nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt, người xung quanh đều im lặng giãn ra, đưa mắt nhìn Cao Vũ lôi cô ra ngoài, trong lòng ai nấy đều cảm thán thương quá, thực là đáng thương!

25. Q.6 - Chương 25: Thích Cô Ấy Ừ? Tôi Vốn Không Mê Phụ Nữ Mà!

Tận mắt nhìn Xán Xán bị Cao Vũ lôi nhanh khỏi bar, bỗng nhiên không biết từ đâu, một phụ nữ xông ra.

- Cao Vũ đâu rồi?

Mọi người bàng hoàng, hóa ra kịch hay còn chưa hết, càng đến đoạn cuối càng giật gân!

Cao Vũ mặt lạnh tanh, nghe tiếng người phụ nữ, bỗng nhiên cau mày. Đồng thời, người ấy cũng phát hiện ra Cao Vũ trong đám đông, xông ngay lên, tóm lấy cổ áo Cao Vũ:

- Anh nói cho tôi rõ, vì sao anh không nghe điện thoại của tôi?

- Cút đi! – Giọng nói Cao Vũ đột ngột có phần lạnh lẽo.

Người phụ nữ bất chấp, nhìn chòng chọc vào anh, giọng nói rít lên:

- Anh bảo tôi rút đi? Cuối cùng anh đuổi tôi rút đi!

- Bốp...

Những ngón tay in vết đỏ lên khuôn mặt điển trai của Cao Vũ

Nếu nói rằng mọi người xem Xán Xán khi nãy với tâm lý thương thức hài kịch thì đến cái tát này, chắc chắn là vở kịch đang lên cao trào, người có mặt đều muốn xem diễn biến sẽ

Đến đâu nữa

Trong chốc lát, trong quán bar chẳng khác gì thùng thuốc súng, bị châm ngòi.

Cái tát cực mạnh, Cao Vũ đứng đó, thò tay lau vết máu rỉ ra mép, không màng tới sự chỉ trích của người xem, vẫn lạnh như băng nhìn người phụ nữ, lạnh đạm nói:

- Cô đừng quá đáng!

Thế nhưng người đó dường như phát điên, hùng hổ giật cổ áo Cao Vũ:

Tôi quá đáng? Anh bảo tôi quá đáng? Thế thì tôi cho anh biết tôi còn quá đáng hơn!

Vừa nói, cô ta vừa vươn tay tóm lấy chai rượu đỏ trên bàn.

- Bốp...

Tiếng chai rượu vỡ khiến mọi người im bật, kinh ngạc nhìn mọi việc trước mắt. Cao Vũ vẫn bình thản đứng đó, người phụ nữ kia thì nằm sòng xoài ra đất, chai rượu vỡ tung tóe trên sàn. Giữa hai người là Tô Xán Xán!

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vào người phụ nữ, ánh mắt sắp phun lửa ngùn ngụt. Quá đáng quá rồi đấy! Dám đập vỡ chai rượu à? Có biết giá chai này bao nhiêu? Lãng phí đến nhục!

Cao Vũ hoàn toàn không biết lòng dạ thật sự Xán Xán thế nào, càng không hiểu nổi việc Xán Xán đột nhiên đứng chôn trước mặt hai người. Bất giác anh thấy lòng dè dặt... cái con bé này... Có sao...

Người phụ nữ hung hãn kia nhồm dấy, chuẩn bị xông vào tử chiến với Xán Xán. Cao Vũ đột nhiên kéo tay Xán Xán, mặc kệ mọi người nhìn, chạy ra khỏi quán bar.

Hai người chạy rất lâu, lâu lắm, đến khi tiếng huyền não yên ắng hẳn, Cao Vũ mới dừng lại.

- Ôi trời!

Xán Xán đang theo sát đằng sau Cao Vũ, không ngờ anh ta đột ngột dừng lại khiến cô giật thót mình, ôm ngực thở phì phò. Cao Vũ kinh hãi:

- Sao thế? Lúc này cô ta làm em bị thương à?

Lẽ nào mới rồi anh không để ý, Xán Xán đã bị kẻ phát điên kia choảng chai rượu vào rồi?

Xán Xán vò trán, mơ hồ ngẩng lên nhìn Cao Vũ.

Quan sát cô khắp lượt từ trên xuống dưới, thấy cô lạnh lặn vô sự, Cao Vũ thở phào một hơi dài, nhưng miệng lại mắng:

- Tô Xán Xán, em thật là đứa ngu ngốc!

Ngu ngốc? Xán Xán nghe mà thấy lạ.

Cao Vũ nhìn cô đầy vẻ trách cứ:

- Ai bảo em xông vào chứ? – Tiếp đó lại hạ giọng, ánh mắt cũng dịu dàng trở lại – Nếu cái chai đó đập trúng em thì sao hả?

Anh không nói nữa, dưới ánh đèn đường vàng vọt, anh bỗng nhiên nhìn kỹ gương mặt Xán Xán. Đôi mắt không to, mũi không cao, đôi môi dày dầy như chẳng bao giờ mím chặt, lại thêm ánh mắt ngây thơ ướt

át, cô gái này quả thực là rất ngốc. Nhưng cô có ngốc nghếch thì cũng không thể xông vào nguy hiểm như thế chứ? Cái chai rượu đó đáng giá thực, nhưng đập vào đầu là có thể gây mất mạng. Vả lại, nhờ mà chai vỡ, mảnh sắc cào vào mặt, lẽ nào không làm xấu gái hay sao?

Trong lòng tuy rất muốn trách nhưng không thể giận nổi, ánh nhìn cũng càng lúc càng trĩu mến. Anh bước đến trước mặt cô, không kìm nổi thò tay chỉnh trang lại áo tóc xộc xệch:

Đi nào.

Lúc này Xán Xán vẫn còn say, mơ mơ màng màng bị anh lôi đi.

Hai người một trước một sau lẳng lặng bước, bỗng nhiên Cao Vũ mở miệng phá tan sự im ắng.

Em có muốn biết người phụ nữ đó vì sao đánh anh không?

Thâ'y Xán Xán không phản ứng gì, Cao Vũ cười đau khổ, lẩm bẩm một mình:

Mà thôi, dù sao em cũng chẳng hiểu gì, để anh nói cho em biết ..Cô ấy là con gái một người bạn của cha anh. Bọn anh biết nhau từ nhỏ, ban đầu quan hệ cũng rất tốt. – Anh thở dài, mắt tối sầm lại, tiếp tục tự lẩm bẩm. – Thực ra trước nay anh coi cô ấy như em gái, nhưng cô ấy lại không hiểu thế' cứ nằng nặc đòi anh cưới. Sao có thể thế được? Anh vốn không thích phụ nữ. Vì thế anh cho cô ấy biết điều đó, ngờ đâu cô ấy vẫn sống chết đeo đuổi anh, nhất mực đòi anh làm người yêu, cô ấy làm hết mọi cách để' quấy nhiễu anh, thậm chí còn dọa mang chuyện anh thích người cùng giới ra nói với bố mẹ anh. Để tránh cô ấy, anh phải dọn tới thành phố này, ai ngờ vẫn bị cô ấy tìm được...

Nói xong những điều này, anh ngừng lại, nhìn Xán Xán ngây ngô không một chút phản ứng:

- Bao nhiêu người chỉ đứng xem kịch hay, sao em lại dại dột xông vào chứ? Em đúng là ngốc chết đi được!

Ngốc? Anh nói nhiều như vậy, Xán Xán chỉ vào tai mỗi chữ này. Quay mình lại, cô nắm chặt lấy cổ áo Cao Vũ:

- Em cảnh cáo anh! Không được nói em ngốc nữa! Em... em không ngốc! – Vì say rượu, lời nói ra đều chỉ ở đầu lưỡi, lẽ nhẹ.

Cao Vũ đành cười gượng:

- Phải, em không ngốc.

Xán Xán thỏa mãn gật đầu, vẫn tóm chặt lấy cổ áo anh:

- Anh... anh chỉ thích lừa em! Như thế... như thế không được...

Cao Vũ mấp máy môi:

- Được rồi, không lừa nữa!

- Anh cũng không được bắt em giặt quần áo, dọn dẹp phòng cho anh! Em... em không phải người hầu của anh!

- Việc đó là vì em thua anh mà.

- Thua anh cũng không được! Không được! – Xán Xán tóm chặt anh không rời tay.

- Em muốn lừa biêng à?

- Em lừa biêng, em lừa biêng, ...

Nhìn cô ngốc trước mặt mình cứ vênh vênh cái mặt say mềm lẽ nhẹ, bao nhiêu phiền muộn suốt buổi tối trong lòng Cao Vũ bỗng chốc tan biến hết, anh mỉm cười:

- Anh có thể nhận lời em nhưng em phải trả ơn anh chứ?

- Trả ơn? – Đầu óc Xán Xán lúng búng.

- Đúng vậy, anh để em làm ít nhưng không thể giúp không công được.

- Để em nghĩ đã...

Cao Vũ hứng thú quan sát Xán Xán đang đắm chiêu suy nghĩ, tâm trạng càng lúc càng hưng phấn, anh chỉ muốn làm khó cô xem cô lại nghĩ ra trò gì bất ngờ. Nhưng trong khoảnh khắc đó, một cái chạm nhẹ thoảng hơi rượu, không thể ngờ, lướt qua môi anh. Sau đó, anh nhìn thấy gương mặt cười ngờ ngạc của Xán Xán, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt mơ mang đầy vẻ đắc ý đang tự đắc lắm lắm:

- Em... em đã trả ơn anh rồi, anh... những gì anh nói không thể không giữ lời đấy...

Cô say rồi, thật sự say rồi.

Một luồng máu nóng trong tim anh phun trào, anh vòng tay ôm cô vào lòng mình, cúi xuống hôn lên môi cô. Không biết bao nhiêu lâu sau, Xán Xán chịu không nổi, dụi đầu vào lòng anh.

26. Q.6 - Chương 26: Tình Một Đêm Cũng Được, Đối Tượng Là Gay Mà!

Từ bé tới giờ, đây là lần đầu tiên Tô Xán Xán say mềm trở về nhà. Khi tỉnh lại, mặt trời đã lưng chừng. Cô chỉ thấy đầu óc quay cuồng, toàn thân rã rời. Nhưng khi nhìn rõ những gì trước mắt, thì cô tỉnh hẳn. Đây, đây là gì vậy? Rốt cuộc cô đang ngủ trong phòng của người lạ. Lập tức, bộ não quay nhanh lại những gì đã xảy ra. Hình như cô bỏ nhà đi, hình như cô tìm tới chỗ Nhan Như Ngọc, rồi hình như hai người đi bar, hình như cô uống rất nhiều rượu, hình như... sau đó thì nhớ không nổi.

Chẳng lẽ cô đã say? Một dự cảm không lành nảy ra trong óc cô, rất khó khăn để định thần. Rồi cô nhìn bốn chung quanh, thấy rõ đây là căn phòng lạ, giường lạ, chăn đệm lạ và các loại quần áo vứt ngổn ngang trên sàn...

Trong chốc lát, sét đánh giữa trời quang.

Đầu óc đang trống rỗng, tiếng nước chảy ào ào khiến cô quay lại thực tế. Cô nhận ra trong nhà không chỉ có một mình cô. Trong phòng tắm còn có một người nữa.

Bỗng nhiên cô căng thẳng tới độ. Ý nghĩ đầu tiên của cô là nhân lúc người đó chưa ra, cô chạy trước là hơn, chứ nhớ người ta ra, đối mặt nhau chắc bồi rồi chết mất. Thêm nữa, nhớ người ấy là bậc kính thì sao? Nhan Như Ngọc mà biết chắc cười cô chết mất.

Nhưng nghĩ lại, nếu bỏ đi như thế, chẳng quá dễ dàng cho kẻ đang ở trong nhà tắm hay sao? Đây là lần đầu tiên của cô mà! Lần đầu tiên đấy! Nhưng cô lại phải định ngay cách nghĩ vừa rồi, nhớ đâu trong khi say cô mới là kẻ làm hại con nhà người ta thì sao? Cô chưa từng uống rượu, cũng chẳng biết khi say mình có trở nên điên cuồng hay không, nếu người ở trong kia bước ra kêu gào thảm thiết rằng cô là kẻ cường đoạt thì cô phải làm sao? Nghĩ đi lại, vẫn quyết định chuẩn là hơn!

Tiếc thay, vừa quyết định thì đã không kịp nữa.

Tiếng nước chảy đột ngột ngừng hẳn, cửa phòng tắm liền mở ra. Xán Xán lạnh người. Một người trần nửa thân trên, cơ thể không một chút thịt thừa, bắp thịt săn chắc cuộn cuộn đầy nam tính, vừa từ phòng tắm ra nên những giọt nước còn vương trên da thịt khiến hương vị nhục dục quanh quất. Quả là một người đàn ông hấp dẫn!

Nhưng rất nhanh chóng, Xán Xán thoát khỏi cơn mê sắc dục,

bây giờ không phải lúc thưởng thức, cô đang đối mặt với vấn đề nghiêm trọng là đã mất đời con gái với người ta. Nhìn kỹ xem đối tượng mà mình đã cùng qua đêm là ai, cô phải nhắm mắt mấy lần nhìn cho kỹ rồi bàng hoàng:

- Anh... anh... sao lại là anh! – Tay cô run run chỉ vào Cao Vũ, cô vội nhắm mắt, trong lòng thầm ước Tô Xán Xán, đây chỉ là mơ thôi! Nhất định đang nằm mơ! Đây không phải là thật, tuyệt đối không phải...

Lúc nhìn thấy Xán Xán trên giường, Cao Vũ cũng mất mấy giây giật mình nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại, từ tốn bước về phía cô:

- Em tỉnh rồi chứ?

Nhưng Xán Xán vẫn nhắm nghiền mắt, miệng cứ lâm bầm:

- Đây là mơ, đây là mơ, đây là mơ...

Mặt Cao Vũ sa sầm xuống.

Xán Xán lẩm bầm một hồi, phát hiện chung quanh im lìm, bèn len lén mở mắt nhìn, hy vọng lại nhìn thấy căn phòng quen thuộc của mình, chiếc máy tính thân yêu và chú thỏ đồ chơi dễ thương hàng ngày. Nhưng cái mà cô nhìn thấy là bộ mặt to đùng của Cao Vũ đang quan sát cô một cách lạ kỳ.

- Tô Xán Xán, em đang làm gì vậy?

- Em... – Xán Xán khóc òa, vội nuốt nước miếng, sợ hãi nhìn Cao Vũ. Mà sao cô lại rụt rè thế chứ! Tình một đêm cũng được mà, đối tượng là GAY, là GAY cũng được mà, GAY đây là Cao Vũ đấy nhé! Ông trời không cho cô đường sống rồi.

Cao Vũ nhìn thấy trên gương mặt Xán Xán sắc thái kinh hãi kỳ lạ thì thoát cái hiểu ngay, đoán rằng cô ngốc này lại suy diễn linh tinh, thế là cái hứng đùa cợt lại nổi lên.

- Đừng tưởng nhầm, là anh đây mà.

Ôi... Xán Xán tuyệt vọng nhìn Cao Vũ, chính đương sự cũng thừa nhận rồi, xem ra mọi việc đúng là đã xảy ra rồi. Làm sao đây? Cô đã gây ra việc mà cảm thú cũng không làm này, sao còn mặt mũi nào mà gặp lại anh Noãn Noãn? Làm sao dám nhìn mặt cha mẹ đã sinh ra mình? Một cảm giác dần vật mãnh liệt giằng xé trong cô.

Thấy cảm xúc của Xán Xán càng lúc càng phong phú, Cao Vũ tiếp tục:

- Tối qua em uống say quá, sau đó... – Anh ngừng lại, quan sát vẻ mặt Xán Xán.

Nhưng Xán Xán chỉ chú tâm oán trách nhểnh móc bản thân, hoàn toàn không để ý anh nói gì. Vì thế Cao Vũ bỗng chốc thấy cụt hứng, dịu dàng mềm mỏng:

- Em không muốn hỏi anh điều gì sao? Ví như sau đó xảy ra chuyện gì?

Có gì phải hỏi chứ? Việc đã thế này, chẳng lẽ lại hỏi là điều đó đã xảy ra chưa? Xán Xán cười đau khổ:

- Hỏi gì?

- Hỏi gì cũng được.

- Nhất định phải hỏi à?

- Nhất định!

Đờ đẫn nhìn như đóng đinh vào Cao Vũ, cô yếu ớt mở miệng:

- Thế... anh có đau không?

Cao Vũ phì cười sặc sụa. Tô Xán Xán, em đúng là biết hỏi đấy! Cười đã một hồi, Cao Vũ cũng bình tĩnh trở lại, nghiêm túc nhìn Xán Xán.

- Xán Xán, mặc quần áo thì không đau.

Xán Xán ngẩn người, đột nhiên ý thức được gì đó, vội vàng vén chăn lên nhìn, quỳnh quáng cá người. Hóa ra lúc này vì quá căng thẳng, cô quên khuấy không phát hiện ra là trừ việc không mặc áo ngoài và quần bò thì so với lúc ngủ ngày thường còn mặc nhiều hơn, nói rằng vì say rượu mà làm chuyện bậy bạ, ai mà tin được. Sai lầm quá, sai lầm quá!

Len lén liếc Cao Vũ đang cười mỉm nhìn mình, Xán Xán bừng hiểu nên rất xấu hổ, nhưng thoát cái lại ý thức được điều gì khác, cô nổi giận ngẩng phát lên:

- Anh lừa em! Anh lại lừa em!

- Đâu mà?

Đến mức này mà vẫn còn làm ra vẻ vô tội nữa! Xán Xán nghiến răng chất vấn:

Thế tại sao anh không đưa em về nhà?

Đối mặt với sự trách móc của Xán Xán, Cao Vũ chỉ nhún vai:

- Vì em say rồi.

- Say cũng có thể về nhà ngủ chứ!

- Chẳng lẽ em muốn để Noãn Noãn nhìn thấy em say đến nỗi không biết gì đến nhân tình thế thái nữa sao?

- Vốn định đưa cô ngốc say mềm này về nhà, nhưng không ngờ cô ấy uống say đến mức phát cuồng lên mà anh cũng không ngăn nổi. Đề tránh lặp lại tình trạng rượu nói chứ không phải người nói, cuối cùng Cao Vũ quyết định đợi cô tỉnh rượu mới đưa về nhà.

- Ồ...

- Câu này của Cao Vũ khiến Xán Xán im bật. Đúng thật, nếu để Triệu Noãn Noãn biết cô say qua đêm thì hậu quả không tưởng tượng nổi. Nhưng tức khí không thể nuốt trôi được! Xán Xán ngẩng phắt lên, tiếp tục trách móc. – Thế sao anh chỉ thuê một phòng? – Khách sạn to như thế này thiếu gì phòng, cứ gì phải hai người ở chung chứ?

Cao Vũ bắt chéo hai tay:

- Không đủ tiền. – Anh chạy từ quán bar ra, thẻ tín dụng chẳng mang theo người.

- Nhưng mà anh cũng không cần phải cởi quần áo của em chứ?

- Em uống say, nôn ọe khắp mình, quần áo phải đưa đi giặt.

Đáng ghét! Tại sao anh ta nói gì cũng có lý thế? Xán Xán giận dữ cực độ, trừng mắt nhìn Cao Vũ:

- Coi như anh nói đều có lý cả, nhưng tại sao anh phải đi tắm? Tại sao? – Cứ theo mô-tip truyện tình yêu, khi nhân vật nữ chính tỉnh lại sẽ nhìn thấy nhân vật nam chính bước ra từ phòng tắm, các tiểu thuyết ngôn tình đều viết vậy mà.

- Thưa đại tiểu thư, em có biết tử lượng của em cực kém không? Tại sao em không hỏi xem, trừ lúc vừa rồi ra, anh có lúc nào được ngồi mà tắm rửa không?

Xán Xán giác ngộ hẳn ra. Cô nằm ngủ trong chăn ấm nệm êm, cũng phải biết nghĩ đến người chịu lạnh thì làm sao chứ. Từ đó, Xán Xán im bật.

* * *

Trong khi Xán Xán đối mặt với Cao Vũ, đầu đau như búa bổ thì tại một nơi khác trong thành phố, Triệu Noãn Noãn đang liêu chết gọi một cú điện thoại.

Chuông vừa reo, giọng nói vui vẻ của bà mẹ họ Triệu vang lên:

- Con trai à, cuối cùng con cũng nhớ là phải gọi cho mẹ sao?

Triệu Noãn Noãn không vui được, rầu rĩ nói:

- Mẹ ơi, Xán Xán có ở chỗ mẹ không?

- Xán Xán? – Ngừng một chút, giọng nói lập tức cao vút lên. – Cái đồ bất hiếu, mày, mày không vứt con dâu của mẹ đi đâu rồi đấy chứ? Giời ơi, sao tôi lại đẻ ra một đứa con như thế này chứ hà! Số tôi sao khổ thế này hả giời ơi...

Tút... tut... tut...

Triệu Noãn Noãn rã rời gác máy, đây đã là tia hy vọng cuối cùng của anh. Từ tối hôm qua tới giờ, anh đã chạy khắp những chỗ Xán Xán có thể tới, gọi vô số cuộc điện thoại, nhưng vẫn bất âm tín. Cô ấy bị sốc như thế, nếu xảy ra việc gì thì biết làm sao? Giữa đêm tối chạy ra ngoài, nhớ gặp phải kẻ xấu thì sao chứ? Đường phố xe cộ san sát như thế, liệu có...

Cứ nghĩ đến đây, tim anh lại đau nhói. Chưa bao giờ anh biết coi trọng một người đến thế. Trước kia, anh luôn coi cô ấy như em gái, quan tâm là điều đương nhiên, nhưng hiện tại cái cảm giác trong lòng anh lại kỳ diệu khác thường, hoàn toàn không phải là sự quan tâm bình thường, nhất thời anh bỗng thấy trong lòng có phần hoảng hốt. Tô Xán Xán, rốt cuộc em ở đâu...

Đang lúc hồn xiêu phách tán thì chuông cửa đột ngột vang lên, anh vừa mừng vừa lo, vội chạy ra mở cửa.

- Xán Xán!

Âm thanh chưa dứt, ánh mắt tối sầm lại.

- Anh đã về. – Anh lãnh đạm lướt mắt nhìn qua Cao Vũ, vẻ mặt chán nản, quay mình vào luôn.

Cao Vũ nhìn thấy ánh mắt Triệu Noãn Noãn trở nên phức tạp, vẫn giữ giọng thản nhiên:

- Phải rồi, anh đưa cửa bầu về cho em đây.

Cái gì? Triệu Noãn Noãn giật mình, sau đó đưa mắt nhìn thấy Xán Xán cúi đầu chậm chậm ló ra từ sau lưng Cao Vũ, đang bối rối e ngại nhìn anh, lí nhí cất giọng:

- Anh...

Nhưng cô đột ngột ngắc ngứ, ngẩng phắt lên, mắt mở to kinh ngạc. Người đàn ông đầu bù tóc rối, mặt nhem nhuốc, quần áo nhàu nhĩ chính là Triệu Noãn Noãn trước nay luôn nền nếp chỉnh chu! Cô kinh hãi đến nỗi khuyu xuống, không nói ra lời, mặc cho người đứng trước mặt nhìn xoáy vào cô, mắt vẫn tia máu, trong có một thời gian ngắn mà cảm Noãn Noãn lờm chờm râu ria, trông càng thê thảm.

Lúc này trong lòng Xán Xán trào lên bao nhiêu là hối hận:

- Anh Noãn Noãn, xin... – Chưa dứt lời, cả người cô bị ôm chặt. Cái ôm ấy khiến cô tưởng như vỡ vụn cả xương cốt.

- Tô Xán Xán, em thật là ngốc quá! – Âm thanh nghẹn ngào, đầy trách cứ đau lòng.

- Em xin lỗi, từ nay em không làm thế nữa... – Xán Xán cảm thấy mình sắp bị ôm đến nghẹt thở.

- Từ nay anh không cho phép em bỏ đi không một lời nào nữa! Biết không?

- Biết... biết ạ... – Cô bị ôm đến không thở nổi, đầu óc bắt đầu chuyển choáng.

- Nếu em còn dám bỏ nhà đi, dám qua đêm không về, anh sẽ lấy dây xích xích em lại, nghe rõ chưa hả!

Đáng ghét! Cô là chó con hay sao chứ? Chóng mặt, chóng mặt quá...

- Em mau đồng ý đi! – Bỗng nhiên Triệu Noãn Noãn cảm thấy có gì đó không hay. – Xán Xán, Xán Xán! Em sao vậy?

Hay chưa, Xán Xán không thở nổi đã xỉu đi rồi.

Đọc tiếp Chúng mình lấy nhau đi – chương 27

Đọc truyện online trên điện thoại - Để những câu chuyện, tâm sự, phản hồi cũng như những thắc mắc của bạn đến với các độc giả của doctruyen360 các bạn vui lòng gửi về email doctruyen360@gmail

27. Q.6 - Chương 27: Đàn Ông Mỗi Tháng Có Vài Ngày Mừng Giận Bất Thường

Sáng sớm, Xán Xán đã bị chuông cửa reo inh ỏi đánh thức, sau đó chỉ nghe tiếng xì xào bên ngoài, hình như có vẻ căng thẳng lắm. Phản ứng đầu tiên trong đầu cô: Triệu Noãn Noãn và Cao Vũ đánh nhau!

Nhưng nghĩ lại, tối qua Cao Vũ đưa cô về nhà rồi hình như đi luôn, nói là có việc cần làm, nay vẫn chưa về, ngoài đó có việc gì nhỉ? Chẳng lẽ là... cháy!

Thế là Xán Xán quần xắn đi ra ngoài.

Cô sững người. Triệu Noãn Noãn đang cúi đầu đứng trong phòng khách, im lặng ngoan ngoãn nghe lời huấn thị của bà mẹ.

Bà mẹ họ Triệu vừa nhìn thấy Xán Xán, vội vàng bỏ mặc con trai nhào đến niềm nở:

- Xán Xán, con dâu ngoan của mẹ, con có biết mẹ vội vàng đến đây không! Ôi giờ ơi, con dâu của mẹ sao mẹ không quan tâm được chứ? – Nói rồi trừng mắt giận dữ về phía Triệu Noãn Noãn.

- Đồ con cái láo toét, nói cho con hay, có người vợ như thế này mà không biết giữ thì đừng có nhận ta là mẹ nữa! Mẹ sẽ từ con đây!

Xán Xán cuối cùng cũng định thần lại, không để ý mình đang quần chân, làm ngay ra bộ mặt vô tội, chớp chớp mắt:

- Mẹ... sao mẹ tới đây?

- Còn giấu mẹ về chuyện thằng con láo toét bắt nạt con à? Hôm nay mẹ tới sớm, để tận mắt nhìn rõ con dâu quý báu của mẹ bị bắt nạt đến nỗi nào. Giờ ơi! Sao con lại ngủ trong phòng khách? – Bà mẹ giật mình biến sắc, xông tới tóm cổ áo Triệu Noãn Noãn. – Giải nhi! Sao mẹ lại để ra một đứa con mất dạy thế này hả? Dám đuổi vợ ra phòng khách nằm thế này! Con muốn mẹ từ con bỏ cháu hả?

Bị mắng dữ quá, sắc mặt Triệu Noãn Noãn đau khổ:

- Mẹ... mẹ hiểu nhầm rồi...

-

Hiểu nhầm? – Bà mẹ càng giận dữ. – Chính mắt mẹ nhìn thấy, còn nhầm cái gì?

- Con với Xán Xán...

Xán Xán thấy Triệu Noãn Noãn sắp giữ không nổi, vội xông tới kéo bà mẹ ra:

- Mẹ ơi, mẹ đừng giận, tối nay con lại dọn về được không? Mẹ bớt giận, bớt giận đi...

Bà mẹ nhất thời cảm thấy được an ủi, mừng hân lên:

- Vẫn là con dâu chu đáo của mẹ, biết là không thể làm mẹ giận được. – Rồi quay lại quát Triệu Noãn Noãn. – Nghe chưa hả? Con dâu mẹ đại lượng không chấp nhặt, đồng ý về phòng ngủ rồi đây! Con mà dám đuổi nó ra thì để xem!

- Không đâu ạ, không đâu ạ, mẹ yên tâm... – Xán Xán đứng bên cạnh phụ họa.

Nhưng bà mẹ dường như vẫn chưa yên tâm, cau mày tính kế:

- Không được! Tối nay mẹ ngủ ở đây, tuyệt đối không thể để nó bắt nạt con được!

Thế là Xán Xán ngây cả người.

Tối hôm ấy, Xán Xán ôm con thỏ bông của mình, dưới sự giám sát của bà mẹ, gắng gượng đi vào phòng ngủ. Ngồi trên giường, Xán Xán nghĩ mãi không ra:

- Sao mẹ anh lại tới?

May mà hôm nay Cao Vũ không có nhà, chứ không sớm muộn gì chuyện hai người cũng bị lộ tẩy.

- Chẳng phải do em còn gì.

- Em làm sao? – Xán Xán rầu rĩ.

Triệu Noãn Noãn đưa mắt nhìn Xán Xán, cái vẻ mặt vô tội cứ như là chẳng hề làm việc gì sai, nhất thời anh thấy máu nóng lên:

- Anh hỏi em, tối qua rốt cuộc em đi đâu?

Câu hỏi này chợt khiến Xán Xán luống cuống:

- Em... em đến nhà Như Ngọc...

Không ngờ Triệu Noãn Noãn sa sầm mặt:

- Tô Xán Xán, em dối anh đây à? Tối hôm qua nhà Nhan Như Ngọc không hề có ai!

- Sao anh biết? – Vừa nói ra, Xán Xán biết ngay mình lỡ lời, vội bịt chặt miệng, lúng túng nhìn Triệu Noãn Noãn chớp chớp mắt. Thấy bộ dạng cô như thế, Triệu Noãn Noãn đành thở dài ngao ngán, sao anh không biết chứ? Tối hôm qua cả đêm anh không ngủ, chạy khắp những nơi cô có thể đến, đương nhiên không trừ nhà Nhan Như Ngọc. Gõ cửa rất lâu, đến tiếng ho còn không thấy, sao Xán Xán có thể ở đó được?

- Nói xem, rốt cuộc em đi đâu?

- Em... em với Như Ngọc... đi ra ngoài... ra ngoài...

Giọng Triệu Noãn Noãn cao lên:

- Nửa đêm khuya khoắt, hai bọn em con gái mà ra ngoài? Đi đâu?

Xán Xán càng chột dạ:

- Đi... đi tiêu khiên...

Một cái nhìn nghiêm khắc lóe lên:

- Đi tiêu khiên ở đâu?

- Đi... đi ra bờ sông... hóng... hóng gió...

- Tô Xán Xán!

Một tiếng quát nặng nề, Xán Xán kinh sợ ngẩng đầu, bất chợt bị ánh mắt sáng quắc của Triệu Noãn Noãn làm cho sụp xuống. Cô chưa từng thấy vẻ mặt anh như thế bao giờ, sắc mặt tím tái, ánh nhìn rùng rợn như đóng đinh vào cô. Nhất thời Xán Xán không biết làm sao, trong lòng thấy trào lên cảm giác lạ lùng, miệng lí nha lí nhí:

- Anh Noãn Noãn... Anh đừng giận, từ sau em không dám nữa...

Trông anh như thế thật đáng sợ quá. Nhìn Xán Xán co ro cóm róm như gà mắc mưa, Triệu Noãn Noãn thấy tim như bị bóp nghẹt, anh đưa tay xoa đầu cô đang cúi gằm, giọng nói dịu lại:

- Sau này đừng làm việc gì ngốc như thế nữa, biết không?

Xán Xán ấp úng trong cổ họng:

- Biết rồi ạ...

- Bờ sông gió mạnh, sẽ cảm lạnh đây.

- Dạ...

- Được rồi, ngủ đi.

- Vâng. – Cô ngoan ngoãn đáp, rồi nem nép bò lên giường như đứa trẻ phạm lỗi đã biết hối hận, chùi sợ người lớn mắng nữa.

Triệu Noãn Noãn lẳng lặng nhìn cô, cũng trèo lên giường.

- Xán Xán.

- Dạ? – Cô quay lại, vẻ sợ sệt nhìn anh, ánh mắt như nói đừng mắng em nữa.

- Thực ra Cao Vũ không ác ý gì đâu, em đừng để tâm.

- Vâng.

- Nếu thực sự em giận anh ấy, anh có thể bảo anh ấy chuyển đi.

- Không cần đâu! – Xán Xán vội lắc đầu, tuy việc này có ảnh hưởng một chút đến cô, nhưng hiện giờ việc đã qua rồi, cô sao có thể vì thế mà phá hoại mối nhân duyên của anh Noãn Noãn? Tuyệt đối không được.

Cô từ chối một cách cương quyết như thế, Triệu Noãn Noãn thấy tim đau nhói, mặt tối sầm lại:

- Em... không phải em thích anh đấy chứ?

- Ồ... – Xán Xán lắc đầu quây quây, cô đã bị lừa đến phát sợ, đánh chết cũng không dám dây vào cái loại yêu tinh ấy.

Triệu Noãn Noãn thấy thanh thản hẳn, mỉm cười:

- Biết rồi, em ngủ đi.

Xán Xán thấy thật kỳ lạ, hôm nay anh ấy ghen hay sao ấy? Một chốc thì dữ như quỷ, một chốc lại cười dịu dàng, thật quá bất bình thường!

- Anh Noãn Noãn, hôm nay anh thật kỳ lạ.

- Vậy hả? – Lòng dạ thư thái, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn.

- Có phải anh khó chịu ở đâu không?

- Không có. – Ánh đèn bỗng trở nên rất ngọt ngào.

- Nhưng mới rồi lúc thì anh cáu giận, lúc thì cười... cứ như là...- Xán Xán ngắc ngứ.

- Như là gì? – Màu giấy dán tường thật bắt mắt!

- Cứ như là đang kỳ kinh ấy...

- ...Tô Xán Xán, em để cho anh ngủ. Cô nghĩ: đàn ông mỗi tháng cũng có vài ngày trở nên vui buồn thất thường.

Đêm đã khuya, Xán Xán đã ngủ say.

Ánh trăng luồn qua kẽ rèm soi vào trong, hắt ánh sang lên chiếc giường đơn màu trắng. Triệu Noãn Noãn trở mình, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên gương mặt đã ngủ say. Xán Xán nhắm nghiền mắt, đôi má phình phính cứ như có vàng hào quang, hàng mi rợp phủ bong râm trên quầng mắt, đôi môi khe khẽ mấp máy, cả lúc ngủ vẫn có vẻ ngờ nghệch rất đáng yêu.

Căn phòng tĩnh mịch, chợt vang lên tiếng thở nhè nhẹ.

Tô Xán Xán, khi em nói dối, mắt em luôn chớp chớp, nhìn là biết ngay.

Tô Xán Xán, hôm đó khi anh ôm em, mùi rượu nồng nặc khắp người là anh hiểu ngay.

Tô Xán Xán, em không nên nói dối anh.

Tô Xán Xán, hình như anh hơi hơi thích em rồi...

Đọc tiếp Chúng mình lấy nhau đi – chương 28

Đọc truyện online trên điện thoại - Để những câu chuyện, tâm sự, phản hồi cũng như những thắc mắc của bạn đến với các độc giả của doctruyen360 các bạn vui lòng gửi về email doctruyen360@gmail

28. Q.7 - Chương 28: Em Đứng Vào Lúc Anh Đang Tắm, Có Được Không?

- Cái gì? – Tô Xán Xán như kinh ngạc kêu lên, đến cả Triệu Noãn Noãn bên cạnh cũng có phần khó chịu.

- Mẹ, mẹ đừng nóng ruột, bọn con rất tốt mà.

Về mặt bà mẹ họ Triệu nhất thời sa sầm, trừng mắt lườm con trai:

- Thế nào là bảo tôi đừng nóng ruột? Lễ cưới có thể là nóng ruột sao? Đều là muốn tốt cho hai đứa, cô gái nào không muốn một lần mặc áo cô dâu chứ? Lễ nào con muốn Xán Xán cứ không danh không phận về sống với con? Mẹ kiên quyết không đồng ý!

Chính xác, đây là kế hoạch mà bà mẹ đã suy đi tính lại suốt một đêm hôm qua mới nghĩ ra. Theo suy tính của bà, lý do con trai bà với con dâu lục hặc nhau chủ yếu là vì hai đứa chỉ có mỗi đăng ký kết hôn nên chưa có ý thức về chuyện hôn nhân nghiêm chỉnh. Vì thế cách tốt nhất là tổ chức một lễ cưới thật rôm rả cho chúng nó, đến khi bạn bè thân hữu, cha mẹ hai bên đều có mặt thì hai đứa chúng nó nhất định sẽ hiểu ra, có khi còn mau chóng tặng cho bà một đứa cháu ấy chứ.

Nghĩ như thế, bà mẹ thấy mát lòng mát ruột, lập tức sắp đặt mọi việc, vừa sáng sớm đã gọi hai đứa tuyên bố quyết định.

Trong khi bà mẹ tính toán rất hoàn hảo thì Tô Xán Xán cuống cả lên. Đi làm giấy đăng ký kết hôn thì ok, nhưng tổ chức hôn lễ thì không thể. Chưa tính đến những quy tắc phức tạp, quan trọng nhất là lễ cưới phải mời rất nhiều bạn bè thân hữu, đến lúc đó quan khách tới cả, mỗi người một câu, dù việc hai đứa không bị phát giác lúc đó nhưng về sau ly hôn thì phải làm thế nào? Cứ theo tính cách của gia tộc thì tuyệt đối không được gây chuyện ồn ào. Xán Xán càng nghĩ càng thấy không thể làm theo sắp xếp của bà mẹ họ Triệu, nhất định phải dập tắt cái ý định này từ trong trứng.

Nhưng mà bà mẹ họ Triệu cứ như ăn phải bùa mê, chỉ chăm chăm thu xếp lễ cưới.

- Xán Xán này, sao con lại ngốc thế? Tổ chức hôn lễ này thì quan hệ của hai đứa sẽ được mọi người biết đến, lúc đó xem thẳng con bất hiếu của mẹ còn dám ức hiếp con nữa không? – Bà mẹ thiết tha nhấn nhá, hoàn toàn không để ý sắc mặt Xán Xán càng lúc càng khó coi.

- Nhưng mà mẹ ơi, tổ chức hôn lễ tốn kém bao nhiêu là tiền. Chụp ảnh cũng tiền, mời khách cũng tiền, sinh lễ cũng tiền, anh Noãn Noãn kiểm tiền chẳng dễ dàng gì, để sau hãy tính mẹ ạ...

Câu nói sau của Xán Xán khiến bà mẹ mát lòng mát dạ. Đứa con dâu này thực là thấu tình đạt lý quá! Thời buổi này, được mấy người biết tiết kiệm như thế? Có người con dâu như thế mà không giữ cho chắc, sau này chẳng có cơ hội khác đâu. Thế là bà giữ vững lập trường:

- Con yên tâm, chi phí cho lễ cưới một mình mẹ bao hết! Mẹ đây sẽ làm một cái lễ cưới đáng giá cho con!

Xán Xán ngây người, mẹ ơi là mẹ! Sao mẹ không biết tiết kiệm đi một chút?

Chớp mắt, Xán Xán lại nghĩ ra một cái cơ khác:

- Nhưng mà hôn lễ phiền toái lắm, phải chọn váy cưới, chụp ảnh, tìm khách sạn, lựa thực đơn, mời khách... Anh Noãn Noãn bận như thế thời gian đâu mà làm được? Theo ý con cứ để sau rồi tính...

- Sao có thể vì chút phiền toái nhỏ mọn mà thôi được? – Bà mẹ phẩy tay. – Khách sạn thì tìm nơi tốt nhất, thực đơn thì chọn mức sang nhất, quan khách thì hai đứa chỉ phụ trách khách mời của hai đứa, không phải lo khách mời của bố mẹ. Còn các việc khác giao hết cho dịch vụ cưới hỏi, các con không phải bận tâm. Mẹ mà đã chi tiền, mọi sự đều ok! No problem! – Tiếng Anh tuôn ra ngọt xót.

Xán Xán hoàn toàn không coi là đùa được.

Anh Noãn Noãn, cuối cùng em cũng đã hiểu vì sao anh sợ mẹ anh đến thế, Xán Xán gần như sắp khóc!

Thấy Xán Xán không nói, bà mẹ đương nhiên cho rằng cô đã chịu, nên càng hưng phấn:

- Váy cưới cũng do bọn con tự đi chọn, nhưng con yên tâm, mẹ quen một người thiết kế váy cưới đẹp lắm, vài ngày nữa mẹ đưa con tới gặp bà ấy để con lựa chọn chiếc nào đẹp nhất! À không, một chiếc sao đủ được? Phải lựa ba chiếc, để có thể thay đổi...

Xán Xán bỗng nhiên cảm thấy trong mắt bà mẹ lóe lên ánh sáng lấp lánh như sao, vẻ hưng phấn của bà cứ như chính bà đang chuẩn bị lấy chồng.

- Phải rồi, sau hôn lễ còn có tuần trăng mật nữa đấy! Việc này không thể thiếu, khi xưa mẹ lấy bố con chẳng có tiền, chỉ có thể đi đảo Hải Nam, chán chết được. Các con phải đi Pháp! Ôi chào, lãng mạn lắm đây...

Mẹ ơi, mẹ nghĩ quá xa rồi đấy.

Bà mẹ cứ nhất mực kiên trì, Xán Xán hoàn toàn hết hy vọng khuyên bà hồi tâm chuyển ý, kế sách khả thi chỉ có thể là bàn bạc với Triệu Noãn Noãn mà thôi.

Thế là đợi bà mẹ đi khỏi, Xán Xán túm ngay lấy Noãn Noãn.

- Anh Noãn Noãn, mau đi khuyên

giải mẹ anh đi! Bà... bà bị ma ám rồi!

Triệu Noãn Noãn vốn đã bực mình, quay lại trừng mắt bực bội:

- Em là con dâu quý con dâu báu mà còn khuyên không nổi, anh là đứa bất hiếu nói có tác dụng gì? Lại chẳng bị mắng té tát ấy à! – Mọi sự đều do cô ngốc này bỏ nhà ra đi gây thành họa, bây giờ thì hay rồi, lại bắt anh chịu trận sao chứ?

Nghe anh nói thế, nhất thời Xán Xán cảm thấy tuyệt vọng, lẽ nào thực sự không còn cách gì? Chẳng lẽ thật sự sắp phải mặc váy cưới? Không đâu! Cô chưa giám béo mà! (Hóa ra cô lo lắng về điều này! Potay). Xán Xán bực mình, đập tay xuống bàn đánh chát một cái:

- Em quyết định rồi! Em với anh phải ly hôn!

Chính xác, đây là cách duy nhất mà hiện tại cô nghĩ ra được, chỉ cần ly hôn trước khi mọi việc diễn ra thì không phải bận tâm về lễ cưới nữa. Tuy làm vậy tức là cô không thể tiếp tục ăn không ngồi rồi ở đây, nhưng vẫn tốt hơn là kết hôn. Bây giờ ly hôn, nhiều nhất là khiến cha mẹ phiền lòng, nhưng sau này mới bỏ nhau thì sẽ bị họ hàng thân thích thân bằng cố hữu nhiech móc còn khổ hơn. Xán Xán quyết định rất mạnh bạo!

Nhưng khi cô nói ra quyết định đó, cô đã không nhận ra thần sắc Triệu Noãn Noãn đột ngột biến đổi.

- Anh Noãn Noãn, cứ làm vậy đi! Sớm muộn gì cũng ly hôn, kéo dài đau khổ chẳng bằng cắt đứt cho xong!

Triệu Noãn Noãn mặt sa sầm, không nói một lời.

Chuyện trước kia chúng mình không nói cho bố mẹ biết, giờ cứ đi làm thủ tục trước đã, đến khi nào bố mẹ ép chúng mình làm lễ cưới thì chúng mình sẽ đưa giấy chứng nhận ly hôn ra... – Cô bắt đầu thao thao bất tuyệt về phương án ly hôn. – về việc tài sản anh yên tâm đi, em một hào cũng không đòi. Nhưng... – Xán Xán lại nghĩ gì đó, mặt đầy đau khổ. – Ly hôn rồi, anh có thể cho em tiếp tục ở đây mấy ngày không? Em sợ về nhà sẽ bị bố mẹ chém chết... (cũng biết sợ đấy!).

Nói hết một lèo, Xán Xán chăm chăm nhìn Triệu Noãn Noãn, vẻ mặt hết sức chân thành:

- Sao ạ? Ngày mai đi làm thủ tục được không ạ?

- Hừ! – Một cái hắt giọng lạnh lùng, Triệu Noãn Noãn về phòng, đóng cửa đánh rầm một tiếng.

Xán Xán không hiểu sao anh lại giận dữ như thế? Xem ra, vẫn phải đợi chu kỳ sinh lý của anh qua đi rồi mới bàn bạc được!

Nhưng việc làm Xán Xán khổ não vẫn còn ở phía sau, hôn sự (đột ngột xảy ra đã lắm, ngờ đâu Triệu Noãn Noãn gây sự với cô còn lắm gấp mấy lần.

- Anh Noãn Noãn, tối nay ăn gì ạ?

- Hừ!

- Anh Noãn Noãn, anh đã nhìn thấy khăn tắm mới của em chưa?

- Hừ!

- Anh Noãn Noãn, hôm nay anh đẹp trai quá!

... Hừ!

- Anh Noãn Noãn, anh không đoái hoài đến em, em buồn muốn chết rồi đây này!

- Anh Noãn Noãn...

- Tô Xán Xán! Em đừng có xông vào lúc anh đang tắm được không! – Triệu Noãn Noãn nổi xung.

Xán Xán tiu nghỉu, người ta có lòng tốt mang khăn tắm mới vào cho, cái gì chứ! Cứ làm như cô có ý đồ bất lương gì í, bây giờ internet đây ra, có phải cô chưa từng thấy đàn ông bao giờ đâu mà...

Nhưng mà nói đi nói lại, cơ thể Triệu Noãn Noãn thật quá đẹp, hic hic.

* * *

Chứng kiến Triệu Noãn Noãn vui buồn thất thường, Xán Xán vô cùng sầu muộn, mắng cô cũng không sao, bắt cô làm việc nhà cũng được, nhưng có hai việc khiến cô sợ phát khiếp, đó là cắt internet của cô, và không nói chuyện với cô.

Triệu Noãn Noãn không nói nửa lời với Xán Xán, lại đúng lúc Cao Vũ vắng nhà, cô đành mở máy tính lên mạng. Đột ngột, điện thoại di động reo vang, là Nhan Như Ngọc.

- Như Ngọc! Tổ muốn giết chết cậu! – Ngậm miệng cả ngày mới được nói, tâm tình Xán Xán thật khó mà tả nổi. Nhưng hứng thú chưa được bao lâu, đã thấy Nhan Như Ngọc mếu máo trong điện thoại:

- Xán Xán, tớ xin lỗi cậu!

- Sao? – Xán Xán giật mình.

- Hôm đó tớ không nên bỏ mặc cậu, để cậu bị Cao Vũ kéo đi như thế! Tớ không nên để cậu một mình giữa trận chiến! Tớ... tớ có lỗi với cậu! – Vừa khóc vừa kể lể, Như Ngọc khiến tai Xán Xán ù cả đi.

Cô cuống lên:

- Như Ngọc, cậu đừng khóc nữa! Tớ đang rất ổn đây rồi còn gì! Thật sự không có chuyện gì đâu!

Tiếng khóc bên kia dừng hẳn, liền đó là giọng Nhan Như Ngọc yếu ớt hỏi:

- Thật... thật là không có chuyện gì chứ?

- Thật mà! – Xán Xán gật đầu trời chết.

- Cái tên họ Cao đó không làm gì cậu chứ?

- Không! – Dù cô ấy hiểu nhầm thế nào thì may là toàn hiểu nhầm thôi.

- Thật đáng tiếc ghê...

- Hả?

- Không, không phải! Ý tớ là cái tên họ Cao đó không ra gì với cậu là sai lầm của hẳn. Cậu là cô gái tốt như thế, sao có thể bị đối xử tệ được? Tin tớ đi, chị đây nhất định tìm cho cậu người đàn ông tốt hơn hẳn.

Nhan Như Ngọc thao thao bất tuyệt, Xán Xán nghe đến dô mồ hôi hột, đột nhiên Như Ngọc hạ giọng, ngữ khí trở nên bí mật:

- Xán Xán, tớ có người đàn ông này rất tuyệt, có thể giới thiệu cho cậu đấy.

Bất chợt một linh cảm không lành bao phủ toàn thân Xán Xán, cô nhớ lại người đàn ông mà hồi đó Nhan Như Ngọc đã giới thiệu cho mình trong dịp lễ Tình nhân năm ngoái...

Ký ức ngày đó lại trở về. Buổi tối trước lễ Tình nhân, Xán Xán (heo thói quen mở máy tính, vào nick chat, đèn của Nhan Như Ngọc đã bật sáng.

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, ngày mai cậu làm gì?

Xán Xán: Ngày mai? Ăn cơm rồi ngủ.

Nhan Như Ngọc: Hic, Tô Xán Xán, đời cậu không có một chút ý nghĩa gì sao?

Xán Xán: Thì đó, ăn cơm no, ngủ ngon giấc.

Đèn tắt ngóm.

Nhan Như Ngọc: Xán Xán, ngày mai đi chơi đi!

Xán Xán: Tớ không đi đâu!

Nhan Như Ngọc: Tại sao?

Xán Xán: Lười đi lắm.

Lười đến mức không tìm ra lý do nào khác nữa.

Nhan Như Ngọc: Có rất nhiều trai đẹp đấy! Nghe nói trong đó có Chiêm Thạch Vương học năm thứ năm, đẹp giai pha lẫn những nét đẹp nhất của các minh tinh màn bạc, đã thế lại còn làm ông chủ của mấy chục công ty, quan trọng nhất là anh ấy cực kỳ có trách nhiệm! Tóm lại là chuẩn men trong đám đàn ông đấy!

Xán Xán: !!!

Nhan Như Ngọc: Động lòng rồi hả? Đi nhé!

Xán Xán: Có được ăn uống không?

Nhan Như Ngọc: Có chứ! Ăn tự chọn! Muốn ăn bao nhiêu tùy thích!

Xán Xán: Có phải trả tiền không?

Nhan Như Ngọc: Không! Trai đẹp bao mà!

Xán Xán: Hay quá! Tớ sẽ đi!

Thế là sớm hôm sau, Xán Xán phá lệ dậy trước 12 giờ trưa, tóc buộc đuôi ngựa, xỏ quần bò, đi đôi giày Adidas không biết đã bao nhiêu tuổi đời, hào hứng ra khỏi cửa.

Đến nơi hẹn với Nhan Như Ngọc, cả hai vừa nhìn thấy nhau đã choáng.

Nhan Như Ngọc mặc một chiếc váy liền màu đỏ rực, bên ngoài khoác chiếc áo mỏng màu đen, chân đi giày cao tám phân, kẹp tóc màu xanh thẫm.

Xán Xán nuốt nước miếng, tay chỉ vào Nhan Như Ngọc mà run cả người:

- Cậu, cậu... cậu lòe loẹt đến thế sao?

Nhan Như Ngọc khinh khỉnh lườm Xán Xán:

- Cậu chẳng hiểu gì cả! Hôm nay chị đây đi câu chàng rể vàng đấy!

- ... nhưng cũng không đến nỗi ăn mặc đồ lòe thế này chứ?

- Đồ thì sao? Màu đỏ biểu tượng của vận đào hoa dắt chồng mà! – Nói rồi hạ giọng, thì thầm sát vào tai Xán Xán. – Tớ còn mặc cả đồ lót màu đỏ, đảm bảo vận đào hoa rơi hết vào tớ...

Xán Xán mồ hôi vã ra như tắm, nhìn Nhan Như Ngọc từ đầu xuống chân:

- Cậu mặc thế này không lạnh sao?

Quả nhiên, lại bị Nhan Như Ngọc lườm nguýt:

- Cậu biết là chiếc váy liền này không ít tiền chứ? Tớ đang mặc tiền trên người đấy! Làm sao mà lạnh được?

- Rồi nhân nhá từng chữ – Xán Xán, bao giờ cậu mới hiểu ra một chút đây? Muốn kiếm được chàng rể vàng nhất định phải chi một số tiền không nhỏ đâu! Tiền vốn đấy!

Tiền vốn? Xán Xán cúi nhìn cách ăn mặc của mình. Tóc buộc đuôi ngựa để khi ăn uống không bị dính vào tóc, quần bò giấy thể thao là để khi ăn uống cho tiện lợi, còn áo khoác ngoài, được thôi, thực ra cô tính là khi tan cuộc xong có thể giặt...

- Thôi, thôi, tớ biết là không thể trông đợi vào cậu đâu mà! – Nhan Như Ngọc phẩy tay – Cậu đứng ở đây đi, xem chị hôm nay câu rể vàng cho cậu sáng mắt ra!

Thế là dưới sự dẫn dắt đầy hy vọng của Nhan Như Ngọc, hai cô hào hứng xuất chiêu.

* * *

Mười phút sau. Xán Xán ngẩng nhìn biển đề trên cánh cửa: Phòng trà Hoa mãn lâu.

- Như Ngọc, cậu chắc chắn là chỗ này không?

Nhan Như Ngọc chồm miệng:

- Chắc... chắc là chỗ này mà...
- Không phải là... là tiệc đúng sao?

Nhan Như Ngọc vẫn chồm miệng:

- Có thể... phòng trà... cũng coi là nơi tổ chức tiệc đúng chứ...
- Nhưng vì sao phòng trà này có cái tên như lầu xanh vậy...

- ...

* * *

Phòng trà biến thành tiệc búp-phê với giá 30 tệ một người, giấc mộng ăn ngon đối với Xán Xán hoàn toàn tắt ngóm.

Thôi rồi! Tính ăn thì không được ăn, tóm lại chỉ đến để xem trai đẹp thôi! Nghĩ như thế Xán Xán lại thấy hưng phấn hẳn lên, đã không được ăn ngon thì chờ cơ hội vợ trúng trai đẹp vậy! Cũng coi là không uổng chuyến đi! (Xán Xán, cơ sao lại lạc quan thế!). Nhưng niềm hưng phấn ấy của Xán Xán tan vỡ hoàn toàn khi vừa bước chân vào. Cô kéo tay Nhan Như Ngọc đang đứng bên cạnh:

- Như Ngọc, rốt cuộc thì ai là tổng hợp vẻ đẹp của các ngôi sao? I

Nhan Như Ngọc lúng túng, nhìn khắp lượt, hạ giọng:

- Có lẽ... là chưa tới...

10 phút trôi qua.

- Như Ngọc, vì sao anh chàng đẹp trai chưa tới?

Lúc này Nhan Như Ngọc cũng sốt ruột:

- Có lẽ... người giàu có thì bận rộn...

Lại 10 phút trôi qua.

- Như Ngọc, người giàu có thật là bận rộn nhi...

-...

Lại 10 phút đằng đẳng trôi qua.

- Như Ngọc, chúng mình đi thôi...
- Đợi nữa đi, kiên trì là thắng lợi đây!

Cuối cùng, mấy lần 10 phút đã trôi đi nữa, đột nhiên một người lù lù xuất hiện.

- Mấy cô thế nào?

Xán Xán ngẩng lên nhìn, tý nữa ngất. Trước mặt cô là một người mặc âu phục to lớn, nhìn kỹ ra thì bên trong mặc sơ-mi trắng lốm đốm vệt nước vàng, quần bò kéo cao đến lưng, chân đi đôi giày vải đen. Chính xác là giày vải.

Xán Xán lén giật Nhan Như Ngọc một cái, Nhan Như Ngọc còn chưa kịp định thần.

Người này thấy hai cô không phản ứng gì thì nghĩ rằng mình diễn đạt chưa rõ, bèn chìa tay ra, cười lịch sự:

- Mấy cô thế nào?

- Tốt, tốt... – Xán Xán gật gật, miễn cưỡng nở một nụ cười, bỗng nhiên nhìn thấy trên cái tay đang chìa ra trước mặt mình, kẻ móng tay có nhiều vết đen. Đột nhiên, một cảm

giác khó thở dâng lên. Cô vội vàng lay lay Nhan Như Ngọc. Mau lên! Còn không cầm lấy tay người ta đi! Nhan Như Ngọc bất động. Cái tay kia vẫn cứ chìa trước mặt hai người:

- Mây cô thế nào?

Rốt cuộc, Xán Xán thất vọng toàn tập, nhắm mắt nhắm mũi cầm lấy cái bàn tay kia. Tốt! Rất tốt! Cái người kia thấy Xán Xán cầm tay mình thì vô cùng vui mừng:

- Xin hỏi cô họ gì?

- Họ Tô...

- Ôi chào, hóa ra là em Tô! Tình cờ mà có duyên với em Tô! Cùng mặc quần bò với nhau cả!

Xán Xán nghiêng rằng trời treo, thế là từ nay không mặc quần bò nữa. Cái người kia lại hướng mắt về phía Nhan Như Ngọc:

- Cô gái này là ai?

- Xin chào... tôi họ Nhan...

- Tình cờ mà có duyên với em Nhan! Đề mặc áo khoác ngoài màu đen.

Nhan Như Ngọc thiếu chút nữa thì ngất, cái áo khoác đen chết tiệt này cô sẽ không bao giờ mặc nữa.

- Nhưng mà... – Người kia bỗng nhiên trầm ngâm. – Chiếc áo khoác này không được tinh lắm, đường biên còn chưa cắt gọn.

Điên rồi, Nhan Như Ngọc cuối cùng đã nổi điên-rồi! Đây là tơ lụa! Tơ lụa đấy! Ông anh ạ!

* * *

- Như Ngọc, các cậu tới rồi! – Cuối cùng đã được giải cứu, người chủ trì cuộc liên hoan này – Vương Bảo Bảo – là bạn đại học của Nhan Như Ngọc và Tô Xán Xán.

Hai người nhìn thấy cứu tinh thì sáng cả mắt, rưng rưng hướng về Vương Bảo Bảo, mau mau kéo cái người kia đi đi! Đi đi! Vương Bảo Bảo lúc này mới nhìn ra người đàn ông đứng cạnh hai cô bạn, thoát cái mặt mũi càn khôn hổ:

- Thật khéo quá! Hóa ra các bạn đã làm quen với nhau rồi! – Nói xong chỉ tay vào người đàn ông cao lớn giới thiệu: – Như Ngọc, đây là Kim tiên sinh mà tớ đã nhắc đến với cậu.

- Kim... tiên sinh? – Đột nhiên Nhan Như Ngọc tái mặt.

Kim tiên sinh lại nở nụ cười xòe:

- Quên chưa giới thiệu với cô Nhan, tôi họ Kim, tên là Thành Thác Tai.

Kim Thành Thác Tai! Giới ơi, Xán Xán và Nhan Như Ngọc cùng chán nản.

- Đúng rồi! Kim tiên sinh là nhà kinh doanh rất có đầu óc! Anh ấy làm chủ mấy chục nhà hàng đấy! – Vương Bảo Bảo giới thiệu.

- Không dám, không dám, đây là danh thiếp của tôi, xin hai cô nhận cho.

Xán Xán run lấy bầy nhận lấy, mảnh giấy trắng chữ đen, trên đó in một hàng chữ to đùng Kim Thành Thác Tai sửa chữa xích xe đạp.

Hay lắm! Giỏi lắm!

Vương Bao Báo tiếp tục phô trương:

- Không những thế, Kim tiên sinh còn là một người đàn ông rất có trách nhiệm!

Kim tiên sinh cười bên lên:

- Anh Vương nói chơi thôi... – Rồi ngẩng đầu, ánh mắt trở nên kiên định. – Nếu các vị vào cửa hàng chúng tôi, muốn sửa một thứ là chỉ sửa một thứ, tuyệt đối không dây dưa thứ khác!

Nói hay lắm! – Vương Bảo Bảo phân khích. – Kim tiên sinh! Anh đúng là người đàn ông chân chính trong số những người đàn ông!

Tô Xán Xán chết lặng trong lòng.

* * *

Không dễ gì nhớ lại quá khứ đau khổ ấy, Tô Xán Xán nói:

- Như Ngọc, tớ xem ra không còn mong muốn gì đâu...

- Xán Xán, cậu đừng vì gặp phải một người đàn ông bất lực mà thất vọng với toàn thể đàn ông trên đời! Lần này tớ giới thiệu cho cậu một chàng vừa đẹp trai vừa khỏe mạnh. Tuyệt đối ok, không chỉ đẹp trai mà học vấn còn rất cao nữa.

Xán Xán chán cả người. Nhan Như Ngọc vẫn thủ thỉ:

- Tớ còn đảm bảo với cậu là tuyệt đối khỏe nữa!

Trời ơi, Xán Xán nổi gai ốc khắp mình.

- Như Ngọc, cậu đừng ép tớ! Tớ không đi, tớ không đi... – Xán Xán cảm thấy sắp phát khóc.

- Cậu đừng e thẹn! Coi như là tớ đền cậu mà! Tuyệt đối ok đây!

- Tốt như thế thì cậu giữ lấy cho cậu đi!

Nhan Như Ngọc rít lên:

- Tô Xán Xán! Rốt cuộc cậu có coi tớ là chị em với cậu không? Nói cho cậu biết, sáng sớm ngày kia ăn mặc lộng lẫy vào rồi đi với tớ, nếu không bọn mình tuyệt giao!

- Bụp! – Dập máy.

* * *

10 phút sau, chuông điện thoại của Nhan Như Ngọc vang lên.

- A lô? Như Ngọc hả! Tớ đã nói chuyện với Lạc tiên sinh rồi, ngày kia cậu nhất định phải đi đấy! Lần này tớ giới thiệu cho cậu, tuyệt đối không vấn đề gì!

- Bảo Bảo, cậu yên tâm! Nhất định sẽ tới, ha ha ha...

29. Q.7 - Chương 29: Mặc Quá Đẹp, Nhỡ Bị Đàn Ông Để Mắt Thì Sao?!

Bị ép đi xem mặt giai đã thẩm, điều khiến Xán Xán phiền muộn hơn nữa là chu kỳ sinh lý bất ổn của Triệu Noãn Noãn vẫn chưa qua. Đã thế càng ngày càng nặng lên nữa.

- Anh...

Vì lần trước Xán Xán bỏ nhà đi rồi ốm, Triệu Noãn Noãn nghỉ phép hai ngày khiến một đồng việc ùn lên ở công ty chờ anh giải quyết. Vì thế khi Xán Xán gọi, anh đang nhìn vào màn hình máy tính, chẳng thèm quay đầu nói:

- Đừng to mồm, anh đang làm việc.

- Nhưng mà...

- Tô Xán Xán! – Triệu Noãn Noãn nổi giận.

Xán Xán: – ...

Cô lừ đừ quay ra, xem ra mấy ngày này định ly hôn luôn là không được rồi, đang rầu hết cả lòng thì chuông cửa reo inh ỏi. Cao Vũ về. Vừa nhìn thấy Xán Xán, Cao Vũ liền chau mày:

- Em chưa ăn cơm à?

- Ăn rồi ă! – Nói đến cơm nước, Triệu Noãn Noãn hai ngày nay tuy không đoái hoài đến cô nhưng về việc ăn uống lại rất rộng rãi, nghĩ đến đây, Xán Xán lại nảy ra ý nghĩ đáng sợ đạo này không biết là lại béo lên rồi thì phải.

- Thế sao trông em cứ như chưa được ăn vậy? – Trong mắt Cao Vũ, chỉ khi chưa ăn gì thì Xán Xán mới có vẻ buồn phiền như thế.

Cô dẩu mỗ:

- Vì anh Noãn Noãn đấy...

Cao Vũ nhướn mày:

- Sao? Anh ấy làm gì em?

- Anh ấy đang kỳ sinh lý.

- Tô Xán Xán! – Người ấy đã tối sầm mặt đứng bên cạnh, không kìm được cơn giận.

Giải thích tức là ngụ ý, Xán Xán càng kiên trì cách nghĩ của mình, tuy không phản bác nhưng vẫn giữ cái giọng cho rằng người khác không nghe thấy:

- Còn bảo không phải chu kỳ sinh lý, thế sao có việc lý hôn mà cũng khó khăn?

- Em nói gì? – Cao Vũ đột ngột hỏi.

- Anh Noãn Noãn không đoái hoài đến em, khiến em muốn bàn với anh ấy một việc...

- Tô Xán Xán!

Hôm nay cô làm sao thế nhỉ? Nói câu nào cũng bị Triệu Noãn Noãn cắt lời, không muốn chết cũng chết đi cho rồi.

- Về phòng đi! – Giọng Triệu Noãn Noãn có phần xa xôi.

Cô tiu nghỉu chớp chớp mắt, cố kiềm lấy sự thông cảm:

- Tại sao chứ? Em không nói sai...

Thấy cô như thế, Triệu Noãn Noãn mềm giọng:

- Anh không trách em gì cả, em về phòng trước đi, anh có chuyện muốn nói với Cao Vũ.

Thái độ thế này còn có thể chấp nhận được, Xán Xán quay đầu đi thẳng về phòng.

Xán Xán vừa đóng cửa phòng, bên ngoài không khí giữa hai người lập tức khác hẳn. Cao Vũ bình thần nhìn một lượt Triệu Noãn Noãn rồi dựa lưng vào ghế sofa, lạnh nhạt nói:

- Sao? Có gì cần nói với anh?

So với Cao Vũ, thần sắc Triệu Noãn Noãn rõ ràng nặng nề hơn rất nhiều, sống lưng căng cứng:

- Em đã suy nghĩ rất lâu, vẫn cảm thấy anh không nên ở đây nữa.

Bị người ta đưa ra lời đuổi khách, Cao Vũ không buồn mà còn cười, bình thần nhìn người đối diện:

- Xán Xán nói không sai, đúng là em đang ở trong chu kỳ sinh lý rồi.

Sắc mặt Triệu Noãn Noãn càng xám lại, ngữ khí càng căng lên:

- Đây không phải nói đùa với anh! Em hy vọng không xảy ra việc như mấy ngày trước nữa, không thể để Xán Xán chịu thêm bất cứ một tổn thương nào!

Ánh mắt Cao Vũ dao động trong vài giây:

- Em đau lòng à?

- Anh lúc nào cũng thế... – Giọng Triệu Noãn Noãn chùng xuống – Có thể anh thấy cô ấy rất ngốc, rất dễ đùa cợt, nhưng không phải ai cũng dễ cho anh mang ra chơi đùa được, Xán Xán... cô ấy... không thể bị đùa cợt.

Là cô ấy không thể bị đùa cợt? Hay là em không thể? – Ánh mắt Cao Vũ đột nhiên xa xôi.

- Tùy anh nói sao cũng được, tóm lại em tuyệt đối không để Xán Xán chịu thêm một tổn thương nào nữa.

- Anh ngừng lại, môi mím chặt – Coi như là em xin lỗi anh, em...

- Anh biết rồi! – Cao Vũ đột ngột đứng dậy, vẻ nhẹ nhàng cắt lời Triệu Noãn Noãn – Nhưng dọn đi cũng phải cho anh thời gian, phải tìm được nơi ở mới ổn định đã.

- Em có người bạn có thể giúp anh giải quyết chỗ ở công vụ.

- Em thật sự nóng lòng muốn đuổi anh đi hả? – Cao Vũ bỗng cười mỉm, tiến đến nhìn thẳng vào Triệu Noãn Noãn – Em thật ác đây...

- Em... – Triệu Noãn Noãn nghẹn giọng.

Nhưng Cao Vũ không nhìn nữa, đứng thẳng người:

- Không nói được thì thôi. – Rồi sải bước đi – Việc dời đến nha công vụ. – Đột nhiên anh dừng bước, không quay lại, chậm rãi nói – Anh đã chuyển đi thì việc ở đâu không cần em lo lắng.

Ngoài cửa, một đám mây đúng lúc bay qua, trời bỗng tối sầm.

* * *

Mặc bộ nào cho đẹp bây giờ? Trong phòng, Xán Xán đang phát cáu với đồng quần áo. Một bên là những gì cô mặc hàng ngày, áo jacket, quần bò, giày thể thao. Bên kia là chiếc váy duy nhất cô có, màu đen, xòe, vừa vặn, khá dễ thương. Nhìn bên này, ngắm bên kia, cô không quyết định được chọn cái gì. Nếu là trước kia, phải đi xem mặt kén chồng, cô sẽ không do dự chọn trang phục nào càng xấu càng tốt. Nhưng lần này thì khác, hôm trước Nhan Như Ngọc đã gọi điện thoại giảng giải rõ ràng rồi, nhất định phải trang sức thật đẹp, nếu không sẽ tuyệt giao! Nhan Như Ngọc tuy nông nổi nhưng xưa nay chưa bao giờ nói đến chữ tuyệt giao, nhờ mà cô không làm đúng lời bạn, Nhan Như Ngọc nổi giận cắt đứt tình bạn với cô thì làm sao?

Nhưng ăn mặc quá đẹp, nhờ bị anh chàng nào đó mê mẩn thì sao chứ? Cô còn muốn sống độc thân thêm 2 năm nữa cơ mà! Truyen8.mobi

Bối rối một hồi, Xán Xán quyết định là dấn thân vì tình bạn với Nhan Như Ngọc. Quyết định rồi, Xán Xán mặc váy rồi ra khỏi phòng.

Triệu Noãn Noãn và Cao Vũ đều đang ở trong phòng khách. Triệu Noãn Noãn vừa thấy cô, lập tức hỏi:

- Em muốn ra ngoài à?

- Vâng. – Xán Xán gật đầu, đi ra cửa.

- Đi đâu? – Mà lại còn mặc váy! Quá không bình thường!

- Đi... đi gặp người bạn. – Không nên nói là đi gặp giai chứ? Quá mất mặt.

Thấy mắt cô chớp lia lịa, Triệu Noãn Noãn sa sầm mặt:

- Bạn nào?

- Nói chung anh đừng quản lý nhiều quá thế chứ! Em phải ra ngoài! – Nói xong, cô vội vàng chuồn luôn.

- Đợi đã!

Cao Vũ không biết từ bao giờ đứng chắn trước mặt cô, cắt đường đi của cô.

- Em đi gặp bạn ở đâu? Có thể tiện đường mua cho anh cái gì đó chứ?

Đến nước này v

ẫn còn muốn lợi dụng cô! Xán Xán khó chịu nhìn Cao Vũ:

- Quảng trường trung tâm.

Cao Vũ cười nhẹ, vô tư nói:

- Quảng trường trung tâm? Đó là nơi hẹn hò hay đây...

- Ai, ai bảo anh là em đi hẹn hò! – Cuống lên, lộ ngay bí mật.

- Em cuống gì chứ, anh đâu có nói là em đi hẹn hò.

Xán Xán nhất thời quẩn trí đỏ bừng mặt:

- Nói mau lên, muốn mua gì? – Không tới kịp, Nhan Như Ngọc sẽ cáu lắm đây.

- Anh chưa nghĩ ra.

Điên...

- Em đi đây! – Gạt Cao Vũ ra, Xán Xán xỏ chân vào giày cao gót xông thẳng ra cửa.

Cuối cùng vẫn là giày cao gót! Lúc nào cũng phải yếu điệu, Tim Triệu Noãn Noãn thấy lo lắng kỳ lạ.

- Cứ như là cô ấy đi hẹn hò ấy. – Cao Vũ dựa vào tường, tự nói với mình.

Triệu Noãn Noãn không đáp, mặt trông càng lúc càng khó coi.

- Hình như là quảng trường trung tâm ấy mà...

Triệu Noãn Noãn tiếp tục trầm ngâm.

- Kỳ thực anh hiểu ra, cô ấy trang điểm như thế là có thể đi gặp người...

- Bụp! – Một bóng người xông ra cửa, xỏ vào giày chạy vụt ra ngoài.

Người còn lại nhún vai, xốc lại quần áo, chậm rãi đi giày, hơi nhếch mép cười đầy ma lực đi theo sau. Có lẽ có trò hay đáng xem đây!

30. Q.7 - Chương 30: Không Những Đẹp Trai Mà Còn Học Vấn Cao, Nói Đơn Giản Là Einstein Trong Đám Mỹ Nam

Khi Xán Xán chạy đến quảng trường trung tâm, Nhan Như Ngọc đã đợi sẵn ở đó. Nhìn cách phục sức của Xán Xán, Nhan Như Ngọc gật gật:

- Được lắm, được lắm!

Nhưng Xán Xán lại không chút yên tâm:

- Như Ngọc, nhất định phải đi sao? Tổ sợ lần này lại...

- Sao nào! – Lập tức nhận được sự cắt ngang quyết đoán của Nhan Như Ngọc, cô vỗ vào lưng Xán Xán an ủi. – Cậu yên tâm, hôm nay là hàng đỉnh trong số đỉnh đây!

Chính vì hàng đỉnh mới đáng sợ đấy! Sắc mặt Xán Xán có phần mơ hồ. Thấy vẻ mặt khổ sở của bạn, Nhan Như Ngọc cũng có chút lo lắng, vội nhìn đi chỗ khác, giục giã:

- Đi thôi! Sắp đến giờ rồi, đừng để người ta đợi.

Xán Xán miễn cưỡng nghe lời, rảo bước đi theo.

Địa điểm gặp mặt là quán ăn kiểu Pháp mới mở tại quảng trường trung tâm, nhiều ment trên mạng đánh giá rất tốt. Đến cửa, Xán Xán chợt thấy trong người dịu hẳn lại. Quá đẹp, quá sang trọng! So với cái quán trà hồi trước thì gấp vạn lần. Không phải thế à? Bỗng dưng cô nghĩ đến điều gì đó, vội quay lại hỏi:

- Như Ngọc, ăn ở đây có đắt quá không?

Nhan Như Ngọc lảng ra một cái nhìn khinh khỉnh, ý là cậu không thấy phong cách ở đây có thể rẻ được sao?

- Tớ không đi đâu! – Xán Xán quay mình định chạy.

- Quay lại! – Chưa được mấy bước, đã bị Nhan Như Ngọc nhanh chóng tóm chặt tay – Tô Xán Xán, cậu đừng có như vậy, đã nói rồi thì đừng có đi!

- Không phải là tớ không muốn... – Xán Xán khỏ sở – Nhỡ người ta đòi tiền ai nấy trả thì sao? Tớ không mang nhiều tiền đến thế... – Cô là người cùng khổ mà! Trăm phần trăm cùng khổ!

- Làm gì có kiểu tiền ai nấy trả?

- Lần trước cái người ấy chẳng... – Bóng dáng Kim Thành Thác Tai vẫn cứ ám ảnh Xán Xán.

Vừa nói đến chuyện ấy, sắc mặt Nhan Như Ngọc cũng hệt hẵng, cô nghiêng rằng:

- Nếu người ta đòi tiền ai nấy trả, thì tớ sẽ trả cho cậu!

Chơi đẹp rồi đấy.

- Thật chứ?

- Quá thật ấy chứ!

Nhan Như Ngọc mà cũng xông xênh đến thế? Một linh cảm không lành nảy ra trong đầu Xán Xán:

- Như Ngọc, cậu nói cái người này...

- Lạc tiên sinh!

- Lạc tiên sinh người...

- Vừa khỏe vừa đẹp giai!

- Không phải vừa béo vừa xấu đấy chứ?

... - Nhan Như Ngọc mặt tôi sầm lại. – Tớ... tớ sao có thể... giới thiệu cậu... với loại người ấy...

- Thế sao cậu lại xông xênh thế?

- ...

Lại còn... – Bỗng nhiên Xán Xán nghĩ đến lúc vừa bước tới cửa nhà hàng, có một chiếc xe gắn máy dừng ở cửa. – Vừa rồi, chẳng phải có xe máy sao?

Sao thế được! Nhan Như Ngọc vội vàng phủ nhận, rồi nói tiếp – Cậu yên tâm, tớ ước chừng ít nhất người này cũng phải đi xe hơi...

Xán Xán:

- ...

Sau vài câu, Xán Xán thấy nản hẫ, Nhan Như Ngọc, đúng là cậu hại tớ!

- Tớ không đi nữa! – Xán Xán quả quyết, quay mình bước đi.

- Đừng mà! – Nhan Như Ngọc cuống lên, giơ tay kéo lại.

“Bụp” một tiếng, đây là cú ngã vô cùng đẹp mắt.

Thử nghĩ mà xem, trong sảnh nhà hàng sang trọng như thế, một cô gái mặc váy đột nhiên ngã quay lơ sẽ kéo theo bao nhiêu ánh mắt? Mọi người có mặt đều đổ dồn lại nhìn. Mất mặt! xấu hổ quá lắm!

Lúc này, cái đau thân thể có đáng gì, cô chỉ hận là không có lỗ nẻ để chui xuống. Cô đang muốn lập tức đứng dậy để trốn cho mau thì một cánh tay chắc chắn đưa ra trước mặt cô.

- Không sao chứ?

Tiêng nói ảm áp, Xán Xán ngẩng vội nhìn, đột ngột thân hình cao lớn khiến cô giật cả mình. Vẻ mặt cương nghị và ân cần, nụ cười mỉm, sống mũi cao thẳng, ánh mắt sâu thẳm, thần thái rạng rỡ như ánh mặt trời. Tóm lại cô chỉ nhìn rồi thốt lên một câu: Đẹp trai!

Xán Xán nhất thời rưng rưng lệ, cú ngã này thật đáng giá!

- Có dậy được không?

Chàng đẹp trai mở miệng, âm thanh cũng khác người thường, Xán Xán bỗng chốc xúc cảm, ba hồn bảy vía mau chóng nhập thân, thoát cái nhận ra cánh tay người ta vẫn đang chìa ra trước mặt mình. I

- Được, được... – Cô đỏ mặt, níu lấy cánh tay người ấy.

Cánh tay mạnh mẽ và ấm nóng, dường như chỉ rất nhẹ nhàng đã kéo dậy được cả trọng lượng của Xán Xán. Cô cũng nhờ sức kéo của anh mà đứng vững, nhận ra hai người đang ở sát gần nhau, nguồn nhiệt nóng ấm từ cánh tay anh truyền tới khiến cô cảm giác mình sắp chao đảo.

- Cảm ơn... – Cô cúi đầu, ra về e thẹn.

- Sau này phải cẩn thận một chút.

Cẩn thận để không gặp được giai đẹp à! Nhưng người ta nói thế, gái nhà lành phải gặt đầu, ngoài ra còn thêm chút thẹn thùng nữa.

- Xin hỏi cô có phải là Tô tiểu thư không?

Tô tiểu thư? Xán Xán có chút ngạc nhiên:

- Em họ Tô, nhưng... – Nhưng không biết có phải là Tô tiểu thư mà người ta vừa nhắc tới.

- Xin chào cô, tôi họ Lạc, là Lạc Thiếu Tuấn.

Lạc... Xán Xán choáng cả người, đây chẳng phải là người mà Nhan Như Ngọc nói sao: là sự kết hợp về đẹp của những người đàn ông đẹp nhất, lịch sự đạo mạo và điển trai cao ráo, không những đẹp trai mà học vấn còn cao, nói cho vuông là Einstein của giai đẹp. Lạc tiên sinh!!! Cảm giác choáng váng càng không lời nào tả được.

Cô nhìn về phía Như Ngọc với ánh mắt mơ hồ, thấy Nhan Như Ngọc cũng đang hồi hận. Đây là người mà Vương Bảo Bảo giới thiệu cho mình cơ mà? Sớm biết thế thì đã giữ cho bản thân rồi. Nhưng hối tiếc không còn kịp nữa, hôm qua cô đã quyết định giới thiệu người này cho Xán Xán, gửi cả ảnh rồi. Bây giờ cô chỉ là bà mối, nên chỉ có thể âm thầm rút đi thôi.

- Tô tiểu thư quên rồi sao? Chúng ta hẹn nhau ở đây, tôi đã gặp cô qua ảnh, mà ngoài đời cô cũng xinh đẹp y như vậy.

Hay ghê, câu này tuy cô chưa hiểu hết nhưng riêng hai chữ xinh đẹp thì cô nghe rõ mồn một. Trên đời này, người nói cô xinh đẹp chỉ đếm chưa hết năm đầu ngón tay, mà chính xác là chỉ có ba người: bà, bố, và bác hàng xóm, trong đó bác hàng xóm là người khiếm thị. Hôm nay, bỗng dưng có thêm một người nói đến từ ấy, đặc biệt hơn người ấy rất đẹp giai, đương nhiên Xán Xán cảm động khôn xiết.

- Tô tiểu thư đã dùng bữa chưa? Chúng ta lên lầu trò chuyện đi! – Nói rồi Lạc Thiếu Tuấn đưa tay mời.

- Vâng! – Xán Xán gật đầu, dựa vào hai chữ xinh đẹp vừa rồi, mối quan hệ này coi như là ok!

* * *

Trên lầu là khu dành cho khách quý, các cô tiếp viên đứng ngay ở cầu thang.

- Kính chào quý khách, xin hỏi quý vị đi mấy người?

Lạc Thiếu Tuấn gật đầu:

- Hai người.

- Dạ, xin mời qua đây.

Với sự đưa dẫn của tiếp viên, hai người tiến vào, Xán Xán nhìn chung quanh, cực kỳ kinh ngạc. Trang trí so với tầng dưới sang trọng hơn nhiều, giữa các bàn được ngăn bằng kính mờ, trên đường đi, thấy khách khứa đều trang phục rất sang trọng, đi nhẹ nói khẽ. Trên sân khấu có trình diễn piano, không gian miễn chê.

Nói thực lòng, từ bé đến giờ cô chưa đến nơi nào sang trọng thế này, nên không tránh khỏi căng thẳng.

- Mời cô ngồi! – Lạc Thiệu Tuấn đến trước mặt, đưa tay dẫn lối cho cô.

Quá lịch sự! Xán Xán vội nói cảm ơn rồi ngồi xuống. Hai người đã ổn định chỗ ngồi, thực đơn liền được đưa tới.

- Xin hỏi hai vị chọn món gì?

Lạc Thiệu Tuấn cười mỉm, đưa tay tỏ ý nhường phụ nữ. Phòng ăn cao cấp, thái độ tiếp viên không có gì phải phàn! Xán Xán kiểm chế sự xúc động, nhìn qua thực đơn, mồi hôi túa ra. Đây, đây đều là tiếng Anh! Cô tốt nghiệp đại học đã bao nhiêu năm, sao có thể đọc hiểu được? Ngẩng lên nhìn Lạc Thiệu Tuấn, người ta đang mỉm cười nhìn cô, biết nói sao để người ta hiểu là cô không đọc nổi thực đơn?

Xán Xán lại cúi xuống nhìn kỹ. Cái món này có vẻ quen quen, I cái này cũng quen... Đau cả đầu. Cô đành ngẩng lên nhìn về phía người phục vụ:

- Xin hỏi, ở đây có đặc sản gì?

Câu hỏi khiến người phục vụ sáng rỡ hai mắt, cơ hội kiếm tiền đây rồi!

- Thưa cô, đặc sản ở chỗ chúng tôi có nhiều lắm, như là tôm sú nướng muối, tôm sú là đặc sản từ Úc tới, vô cùng tươi ngon. Lại có cả ba ba mới được đưa từ Bắc hải của Nhật Bản tới. Có cả gan cá mập, cá mập từ Pháp tới đây ạ...

Cô tiếp viên nói rành rọt lưu loát, Xán Xán càng nghe càng choáng, rốt cuộc ở đây là ăn thực phẩm hay là ăn vé máy bay vậy? Liếc mắt qua chỗ duy nhất cô hiểu là các con số, cô mới định thần trở lại. Thực ra cô chỉ cần ăn cơm rang trứng là đủ.

- Xin hỏi có rau không? Tôi muốn ăn thanh đạm một chút. – Hay quá, rau lúc nào chả rẻ hơn thịt.

Cô tiếp viên chưng hửng một lát rồi đáp liền:

- Quý cô thật may mắn, nhà hàng chúng tôi vừa mới đưa ra món gà trộn nấm thông cực ngon, lại rất đẹp da.

Nấm thông? Có cùng loại với nấm rơm không nhỉ? Thịt gà? Ở đâu chả có, chắc là không cần phải đi máy bay từ đâu đâu đâu đâu tới!

- Vậy tôi chọn món này.

Cô tiếp viên lập tức tươi cười:

- Đây là nấm thông hạng nhất nhà hàng chúng tôi vừa đặt từ Nhật Bản tới, quả nhiên quý cô thật tinh tường!

Xán Xán dẫu cả môi.

- Gà là giống được đưa từ Đức tới, chúng tôi đã thay đổi cho ngon hơn, nuôi theo cách dùng sữa bò nên thịt rất tươi ngon, rất thích hợp cho chị em phụ nữ.

Miệng Xán Xán càng nhơn hơn.

- Nhà hàng chúng tôi lại mời đầu bếp giỏi nhất từ Pháp tới nên hương vị vô cùng đặc biệt.

Nghe xong, Xán Xán không nhịn được nữa, chỉ mong có một trận gió ào tới thổi cô đi, đi cho mau...

Vì đoán sai, chọn phải món ăn xa xỉ như thế nên tâm trạng Xán Xán trở nên phiền muộn.

- Xem ra Tô tiểu thư không vui? – Lạc Thiệu Tuấn đột nhiên cất lời.

Có thể vui sao? Chọn đi chọn lại một hồi chọn đúng món cháo gà nấu nấm, bực cả mình.

- Có lẽ món ăn không hợp khẩu vị? Tôi có thể gọi tiếp viên tới để chọn món khác.

- Không cần, không cần đâu ạ! – Xán Xán vội xua xua tay, đồ đắt như thế, dù có bưng ra cả mâm đầy cô cũng không ngon miệng đâu mà. Nhắm mắt nuốt một miếng, trong khoảnh khắc ấy,

cô bỗng nhớ Triệu Noãn Noãn, lúc này cô muốn ăn món gì do chính tay anh nấu.

Lạc Thiếu Tuấn cười nhẹ:

- Nếu Tô tiểu thư thích món ăn gì, sau này chúng ta sẽ thường xuyên tới ăn ở đây.

Một lần là đủ rồi, lại còn thường xuyên... đợi đấy! Anh ta vừa nói gì nhỉ? Thường xuyên? Cái này... điều này chẳng lẽ có ý, sau này họ sẽ tiếp tục quan hệ?

- Lạc tiên sinh nói là sau này... – Xán Xán nghi ngờ nhìn anh, trong ấn tượng của cô, hện hò chẳng phải chỉ là chuyện vô bổ hay sao!

- Tô tiểu thư khách khí quá, cứ gọi tôi là Thiếu Tuấn thôi.

Cao Vũ cũng thường cười, nhưng nụ cười bao giờ cũng che đậy âm mưu; Noãn Noãn cười thì rất âm áp, nhưng anh không hay cười; còn cái anh chàng Lạc Thiếu Tuấn này, cái nụ cười luôn treo bên mép, dịu dàng như gió xuân khiến người ta không kiềm chế được sự thư thái trong lòng.

- Thiếu Tuấn... – Cô mở miệng một cách vô thức.

Lạc Thiếu Tuấn gật gật đầu:

- Vậy tôi gọi cô là Xán Xán có được không?

- Vâng... – Xán Xán đã sắp đổ gục rồi.

Nhưng, một tràng âm thanh phá vỡ giả tưởng của cô. Theo quán tính cô quay nhìn về phía ấy, đột nhiên ngậy người.

Sao, sao hai người này lại tới? Mà họ lại ngồi ngay bàn bên cạnh, thế mà đến giờ cô mới phát hiện ra.

31. Q.7 - Chương 31: Một Cuộc Hện Hò Rốt Cuộc Thành Một Mâm Đầu Khẩu

Xán Xán kinh ngạc nhìn Triệu Noãn Noãn và Cao Vũ đứng trước mặt mình, lặng đi mãi không nói ra lời. Chuyện gì đây? Cô nhớ lúc đi chỉ có một mình cô, hai người bọn họ đến lúc nào vậy? Sao lại đột ngột hiện ra trước mặt mình? Khó hiểu bao trùm, ngật nổi Lạc Thiếu Tuấn đang nhìn nên cô không mở miệng hỏi được.

Thiếu Tuấn cũng lầy lăm lăm, rồi lập tức lấy lại vẻ tươi cười:

- Xin hỏi hai vị có việc gì?

Triệu Noãn Noãn nhìn lướt qua Lạc Thiếu Tuấn, Cao Vũ thì chăm chăm nhìn Xán Xán đầy ý nghĩa, hai người đều không đáp, không khí nhất thời trầm hẳn xuống.

Trong cái im lặng, Xán Xán rốt cuộc phải cất lời:

- Anh... các anh tới làm gì?

- Ăn cơm.

Ăn cơm? Có ma mới tin! Lúc cô mới đi sao không nghe nói thế. Xán Xán phiền muộn nhìn Triệu Noãn Noãn nhưng bị anh lườm, ánh mắt dường như bảo, chúng tôi thích đi ăn ở đâu thì chúng tôi ăn, em quản làm gì.

- Xán Xán, các vị quen nhau à?

- Vâng. – Xán Xán quay đầu, bối rối xác nhận với Lạc Thiếu Tuấn.

- Các vị ấy với em là...

Lạc Thiếu Tuấn hỏi, Xán Xán thấy khó chịu, bọn họ với cô có quan hệ gì nhỉ? Chẳng lẽ nói với anh ta một người là chồng mình còn người kia là người tình của chồng?

- Anh họ. – Cuối cùng người trả lời là Cao Vũ, anh nhếch mép cười với Lạc Thiếu Tuấn, rồi đưa tay vuốt nhẹ cánh tay Xán Xán – Tôi là anh họ bé của Xán Xán, còn đây là anh họ lớn.

Xán Xán tịt nĩa thì sắc. Anh họ? Đúng là cách xưng hô quá hay, cô im lặng.

- Xin hỏi quý anh họ gì?

- Tôi họ Lạc.

- Lạc tiên sinh, không ngờ lại được gặp anh và Xán Xán ở đây, hay là cùng ngồi nhỉ?

Âm mưu! Đây chính xác là âm mưu! Mỗi lần thấy Cao Vũ nở nụ cười nhếch mép như thế, Xán Xán theo phản xạ cảm thấy cảnh giác, vội vã xua tay định từ chối, nhưng Lạc Thiếu Tuấn đã rất niềm nở:

- Đương nhiên, anh họ của Xán Xán cũng là bạn của tôi, xin mời ngồi.

Cao Vũ chẳng khách khí ngồi luôn, quay lại đưa mắt cho Triệu Noãn Noãn, anh dường như rất do dự nhưng sau một hồi cũng ngồi xuống. Một cuộc hẹn hò thật hữu ý, rồi cuộc trở thành một mâm liên hoan. Nếu không phải toàn là giai đẹp thì người ta nhất định sẽ phải kêu trời khóc đất, giàn giụa nước mắt mà than! Truyen8.mobi

- Xin hỏi quý anh vừa nói cao danh quý tính là gì? – Cao Vũ lại cất lời.

- Họ Lạc, Lạc Thiếu Tuấn.

- Ôi chào, Lạc tiên sinh! – Cao Vũ làm ra bộ giật mình giác ngộ. Vậy tôi gọi anh là Thiếu Tuấn có được không?

Đối phương hơi sững sờ.

- Vâng... không biết quý tính của anh?

- Tôi là Cao Vũ, nhưng... – Cao Vũ cố ý liếc sang Xán Xán đang tối Sầm mặt – Anh đã là bạn của Xán Xán thì cứ gọi tôi là anh như cô ấy đi, tôi không khách khí đâu.

Phụt! Một âm thanh rất nhã nhặn phun ra từ miệng Xán Xán, nhất thời ba người đều dồn mắt vào cô.

Mất mặt! Quá mất mặt! Quan trọng nhất, đây là rượu vin đắt tiền! Xán Xán cười gượng, hết sức kiềm chế nỗi lòng đau khổ:

- Sơ xuất, sắc ạ...

- Sao lại không cẩn thận thế? – Lạc Thiếu Tuấn không những không chút không vui mà còn rất ân cần đưa khăn ăn cho cô, coi lưỡng như... muốn lau mặt cho cô. Xán Xán kinh cả người, đồ bưng, nhìn trừng trừng cái khăn ăn đang từ từ đến sát mặt đột nhiên một cánh tay đưa ra giật phắt cái khăn ăn từ trong tay Lạc Thiếu Tuấn.

-Để tôi!

Là giọng Triệu Noãn Noãn, sau đó rượu rót trên mép cô được uống sạch.

Wa...! Cơ hội quá tốt! Xán Xán giận giữ nhìn Triệu Noãn Nỗn, anh không biết nhẹ tay một chút à? Đây là mặt chứ có phải mông đâu! Triệu Noãn Noãn không quan tâm, hừ một tiếng, vứt khăn xuống bàn:

- Không biết uống rượu thì đừng uống, xấu mặt ra.

Nói ai thế! Xán Xán nổi cơn tam bành, rằng nghiêng lạo xạo, đang định phát nổ, bỗng nhiên liếc thấy ánh mắt Lạc Thiếu Tuấn đang hướng về mình, lập tức kiềm chế nổ nụ cười yếu điệu thực nữ. Nụ cười này lại

khiến Triệu Noãn Noãn nổi nóng, có gì mà bí xị mặt với mình, trong khi lại tươi như hoa với kẻ khác như thế? Cô ấy là kẻ hai mặt hay sao chứ!

- Tôi no rồi. – Anh gác đũa, xích ghế đứng dậy – Về nhà đi! – Nói câu này, anh nhìn vào Xán Xán.

Xán Xán cuống lên, trong lòng không ngừng tự nhắc: Nhịn Triệu Noãn Noãn đi, nhịn đi, nhịn đi...

- Sao còn chưa đứng lên? – Anh nhắc lại. Truyen8.mobi

Không nghe thấy, không nghe thấy...

- Anh vội gì, ngồi thêm chút nữa đã! – Cao Vũ vẫn ngồi im – Khó khăn lắm mới gặp được... anh vừa nói anh họ gì nhỉ?

- ... tôi họ Lạc.

- Ôi chao, là Lạc tiên sinh, chúng mình khó khăn lắm mới gặp được Lạc tiên sinh, ngồi xuống đi, mọi người sẽ hiểu nhau nhiều hơn mà.

- Không cần! – Triệu Noãn Noãn cau mặt, trừng mắt nhìn Xán Xán – Đứng dậy, về nhà.

Vẫn không nghe thấy, vẫn không nghe thấy gì... Xán Xán tiếp tục nở nụ cười chờ đợi với Lạc Thiếu Tuấn. Triệu Noãn Noãn rút cuộc nhịn không nổi, túm phắt lấy tay Xán Xán, ghì mạnh gầm gừ:

- Tô Xán Xán, em đứng lên cho anh!

- Anh làm gì vậy? – Đến lúc này, cô không thể vờ chưa nghe thấy, đành nói nhỏ – Anh đừng nói to, em... em có bạn ở đây...

Hạnh phúc đang ở trước mắt, cô không thể để nó tuột mất.

Triệu Noãn Noãn không nói, chỉ tóm chặt tay cô không rời.

- Anh Noãn Noãn, về nhà em sẽ giặt quần áo, lau cửa kính cho anh được không? Anh bỏ em ra đi... – Xán Xán lí nhí van nài.

- Không được! – Một tiếng phũ phàng.

- ... – Lửa hạnh phúc càng lúc càng yếu ớt.

- Đi!

Một lực kéo rõ mạnh, cô đã bị kéo đi.

- Đợi đã... – Lạc Thiếu Tuấn nhòe lên định ngăn lại, nhưng bị Cao Vũ cản trở.

- Đừng để ý, anh em họ cãi nhau thôi mà... anh, mới rồi anh nói gọi anh là gì nhỉ?

Lạc Thiếu Tuấn:

-....

32. Q.7 - Chương 32: Chẳng Lẽ Bọn Họ Thành Đôi, Còn Cô Không Được Tìm Một Ai Đây?

Ra khỏi nhà hàng, lên xe rồi, suốt từ quảng trường trung tâm về nhà, Xán Xán rất khó chịu. Cô nhớ lại bao nhiêu lần đi xem mặt đàn ông hồi trước, tất cả đều không so nổi với Lạc Thiếu Tuấn, rõ ràng là vừa đẹp trai vừa giàu có, dịu dàng ân cần, biết chiều phụ nữ, chủ yếu nhất là người hiểu được vẻ đẹp của cô. Người đàn ông tốt đến thế mà cô bị lỡ, mà nguyên nhân trực tiếp gây ra bị kịch lại là hai kẻ đang ở trong xe này.

Nghĩ đến đây là Xán Xán phát sầu.

Đến 25 tuổi đời cô mới gặp được người đàn ông tuyệt đỉnh là Lạc Thiếu Tuấn, tính ra nếu có lần sau tốt số như thế lúc ấy cô phải tới 50 tuổi rồi sao? Đợi đã! 50 tuổi có thể sở hữu giai đẹp được không? Chẳng lẽ kiếp này cô xấu số' đến vậy?

Phiền muộn quá hóa ra đau khổ. Hai kẻ này có ý gì mà phá hoại nhân duyên của cô? Chẳng lẽ họ thành đôi thì được, còn không cho cô được tìm một nửa của cô hay sao? Quá đáng quá rồi! Không thể bỏ qua được! Đau khổ cuối cùng chuyển thành phần nộ.

- Đến rồi! – Triệu Noãn Noãn dừng xe.

Đợi hồi lâu không thấy Xán Xán ra.

- Ra đi!

- ...

- Răng nghiêng trèo treo.

- Ra đi nào!

- ... -

Nắm tay siết chặt.

- Tô Xán Xán, em định ở trong đó cả đêm anh cũng kệ đấy.

- ...

- Đã thế để xem.

Trong khoảnh khắc, có người từ trong xe lao ra, xông đến trước mặt, mắt hận ngàn ngút nhìn vào mặt Triệu Noãn Noãn. Dùng ánh mắt giết chết anh ta đi! Giết chết đi!

Từ lúc cô chạy ra khỏi nhà đi gặp giai như thế' Triệu Noãn Noãn đã không vui, bây giờ cô còn nhìn anh như vậy, cuối cùng lửa giận cũng bốc cao:

- Tô Xán Xán em còn dám nhìn anh như thế, anh sẽ...

- Hừ! – Quay ngoắt đầu, cô bước đi, để mặc người đứng lại ngây ra vì đang chuẩn bị phát hỏa.

Đây gọi là cuộc chiến bằng ánh mắt!

* * *

Xán Xán bị lửa giận bốc ngàn ngút quay cuồng đầu óc, trán khí xông lên, có leo đến tầng tám cũng không suy suyển, nên chẳng thèm để ý trên lầu có Triệu Noãn Noãn và Cao Vũ, đá văng đôi giày cao gót, sầm một phát đóng sập cửa phòng. Còn lại hai người đứng ngoài, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Ba tiếng sau, trong phòng Xán Xán vẫn không một tiếng động.

Triệu Noãn Noãn đi đi lại lại ngoài cửa phòng mãi rồi cuộc không nhin nổi, ngoái lại nhìn Cao Vũ đang ngồi trên sofa ngập ngừng mở miệng:

- Anh bảo... có phải cô ấy giận không?

Cao Vũ suy nghĩ một lúc

:

- Có thể... – Nói rồi, anh vẫn không thể xác định là Tô Xán Xán vốn một đề ngoài da có thể thực sự biết giận là gì không.

- Thế... làm thế nào?

- Em năn nỉ cô ấy đi.

- Em?

- Ai bảo em vô duyên vô cớ chạy đến phá hoại nhân duyên của người ta.

Sắc mặt Triệu Noãn Noãn thay đổi hẳn:

- Đây là vì em muốn tốt cho cô ấy, cái tay họ Lạc kia có gì hay chứ?

Cao Vũ nhướn mày, nói một câu băng quơ:

- Em ghen hả?

Trước kia mà Cao Vũ nói câu này, anh nhất định phản bác, nhưng hôm nay đối mặt với câu hỏi đó, anh không biết đáp lại sao, giây phút ấy Triệu Noãn Noãn rơi vào trầm tư sâu sắc. Anh...đây là ghen rồi sao? Trong khoảnh khắc suy tư ấy, Cao Vũ đứng lên, chuẩn bị đi.

- Đợi chút đã! – Triệu Noãn Noãn gọi lại – Xán Xán cô ấy...

- Em là chồng cô ấy. – Cao Vũ nhắc nhở một câu, rồi quay bước đi thẳng (thái độ Cao Vũ thay đổi đáng sợ). Triệu Noãn Noãn chưng hửng. Nói thực, đi khuyên giải phụ nữ, nhất là khuyên giải cái việc này là lần đầu tiên trong đời anh phải làm. Ngần ngợ ngoài cửa phòng Xán Xán một hồi, cuối cùng anh lấy hết can đảm gõ tay gõ nhẹ lên cánh cửa.

- Xán Xán?

Đáp lại anh là im lặng.

- Xán Xán!

- Tô Xán Xán! Em ra đây cho anh!

- Em mà không ra, anh phá cửa đấy?

.....

Cửa phòng bị gõ rầm rầm, đồng thời, trong phòng có người đang ngồi chồm hổm giận giữ nhai khoai tây chiên, vừa nhai vừa nhìn ra phía cửa. Tô Xán Xán này cái gì mà không biết, mà biết nhất là lưỡi nhác, lần này cô quyết tâm không ra ngoài, chuẩn bị cho một trận chiến tranh lạnh.

Gõ đi! Gõ đến thủng cửa thì cũng là cửa nhà anh đấy! Sao! Không gõ nữa à? Chẳng lẽ xót cánh cửa à? Triệu Noãn Noãn, anh đứng là đồ đàn bà!

Sau đó, tiếp tục nhai khoai tây chiên.

Nhưng, khoai tây chiên làm sao ngon bằng cơm Triệu Noãn nấu...

Được rồi, cô thừa nhận ngoài món cháo gà nắm còn thơm trong miệng, cả ngày hôm nay cô chưa được ăn gì nóng hổi, xoa xoa bụng, rồi nhìn đồng hồ ở đầu giường, gần 6 giờ rồi, dạ dày bắt đầu tiết dịch vị.

Đáng ghét! Sau khi chiến tranh lạnh, đáng lẽ phải mang bình nước sôi tới, úp bát mì nóng mà ăn chứ...

Đang suy nghĩ mông lung, tiếng gõ cửa lại vang lên, lần này âm thanh nhẹ đi rất nhiều.

- Xán Xán, em đói không? – Giọng Triệu Noãn Noãn không to, nhưng cô sáng rực cả hai mắt. Cô không đói, mà là thèm ăn.

- Anh nấu mì nóng cho em đây, có món ăn không?

- Nuốt nước bọt ừng ực, nhịn đi! Cố nhịn đi!

- Em thích nhất món mì bò, đã thả rất nhiều thịt bò rồi đấy.

Ôi chao... cô sắp không nhịn được rồi.

- Ngươi đi là ăn không ngon đâu.

Bùm!

Muốn nhin cũng không được, không cần nhin nữa! Cánh cửa phòng đóng suốt một buổi chiều cuối cùng đã mở, một sinh vật hai mắt sáng quắc xông ra, mắt chớp chớp đi thẳng vào bếp, hít hà. Thơm quá, đúng là thơm quá!

Trông bộ dạng cô, Triệu Noãn Noãn rót cuộc cũng thở phào:

- Cũng biết đường ra ăn cơm rồi đây?
- Hừ! – Tuy bị đồ ăn ngon quyến rũ, nhưng sự tức giận của cô vẫn không dễ tiêu tan.

Thấy cô như vậy, Triệu Noãn Noãn lập tức hạ giọng:

- Được rồi, được rồi, ăn đi rồi hãy nói...

Có thể chứ, Xán Xán lườm đứt cả mắt. Mỳ thịt bò! Ta tới đây!

* * *

Ăn gọn hai tô to, đến khi bụng căng như trống, Xán Xán mới thỏa mãn gác đũa, đúng là cơm nhà ngon thật! Bực bội cả một ngày, cuối cùng cô cũng nở nụ cười. Triệu Noãn Noãn kè kè bên cạnh nhìn:

- No chưa?
- Rồi! – Cô hấp háy mắt, vẻ rất thỏa mãn.
- Sau này không được khóa cửa phòng nữa đấy.
- Vâng! – Chép chép miệng, vẫn còn thấy mùi thịt bò thơm ngậy. Nhìn bộ dạng cô như thế Triệu Noãn Noãn cũng hết cả bực mình, bỗng nhiên nhớ ra điều gì:
- Mới vừa rồi em giận việc gì vậy? Không phải vì cái tay họ Lạc đấy chứ? – Nghĩ đến đây anh lại không ngăn được bực mình,
- Giận? – Về mặt mơ màng, Xán Xán tự hỏi mình vừa giận gì? Thật không? (Đúng là chỉ cần được ăn no, bao nhiêu hận thù tiêu tan sạch) – Em giận gì? – Tâm tình vẫn vương vấn quanh bát mỳ bò.
- Không có gì. – Tâm trạng bí bách suốt một ngày của Triệu Noãn Noãn thoát cái thư thái hẳn lên, không nén được mỉm cười – Món mỳ này... ngon thật không?

Xán Xán gật đầu như bồ cùi, thật là cực ngon!

Anh càng cười ngọt ngào:

- Sau này muốn ăn gì, anh sẽ nấu cho mà ăn!
- Vâng! – Lại gật gật như gà mổ thóc.
- Thế sau này không được nổi giận nữa chứ?

Không vấn đề gì! Trời to đất to nhưng bụng vẫn to nhất!

33. Q.8 - Chương 33: Muốn Bán Đứt Em? Không Dễ Thế Đâu!

Sau sự việc đi xem mặt bạn trai, đồ ăn Triệu Noãn Noãn nấu nướng ngày càng ngon hơn, cứ muốn là ề hề mà lại còn tươi ngon, phong phú các món đủ kiểu, mâm cơm mỗi bữa thơm phức lộng lẫy.

Cứ như tính của Xán Xán, được đối đãi như thế đáng lẽ phải mừng lắm, nhưng chẳng hiểu sao lần này có cảm giác bị nuôi trong chuồng. Ngày nghỉ sao đêm mộng vậy, đêm ấy Xán Xán nằm mơ. Giấc mộng thế này: một buổi chiều mặt trời chói lọi, cô đang nhắm mắt sưởi nắng bỗng một luồng thơm nức mùi thức ăn tràn tới, vội vàng mở mắt, trước mắt là một mâm cánh gà chiên trứng vàng ruộm. Tiếp sau: trứng vịt muối,

chân giò hầm, cá hấp, thịt rán... đầy tú hụ. Nhất thời hai mắt sáng rực, nước dãi lòng thông, ngẩng đầu lên nhìn, Triệu Noãn Noãn đang cười tít mắt nhìn cô chăm chăm, giọng dịu dàng ngọt ngào:

- Xán Xán, ăn đi thôi.

Dịch vị dâng đầy, dạ dày mở rộng, cô không đợi nói thêm, cúi đầu ăn như điên. Ăn rất lâu, lâu lắm... Nhưng bỗng nhiên, cô nghe thấy một trận cười vang bên tai, kinh ngạc ngẩng nhìn. Về ân cần chăm bẵm của Triệu Noãn Noãn đột ngột trở thành hung dữ, xoa cằm gật đầu:

- Chính xác, có thể bán đi được rồi...

Cô vội vàng nhìn vào tấm gương bên cạnh, trong gương, con lợn béo ú, miệng bóng nhẫy mỡ vẫn còn ngậm một cái đùi gà, cái đuôi ngoe nguẩy ngoe nguẩy...

- Ối!!!

- Xán Xán?

- Em sao vậy, Xán Xán?

- Mau tỉnh lại đi!

...

Cô mở choàng mắt, gặp trúng ánh mắt cuồng quýt của Triệu Noãn Noãn.

- Đi đi! Đi đi! Em không muốn bị bán, không muốn! – Chân tay khua loạn, thần trí mê man.

- Xán Xán... em nói gì thế?

- Anh là đồ khốn! Đồ khốn! Em không cho anh đối xử với em như thế không cho phép!

- Em đang nói gì thế? – Triệu Noãn Noãn càng lúc càng mù mờ.

- Anh là đồ khốn! Tại sao anh lừa em? Anh... – Cô nức nở những giọt nước mắt tròn lặn ra, từng giọt từng giọt, càng khóc càng thảm thiết.

- Triệu Noãn Noãn, anh không thể đối xử với em như thế. Sao anh nỡ đối xử với em như thế? Hu hu hu...

Nhìn nước mắt cô lăn dài, tim anh bỗng nhói đau. Hình như mình thật sự đã làm việc gì đó không đúng với cô ấy. Nghĩ vậy, anh chỉ còn cách vòng tay ôm cái người đang khóc thảm thiết vào lòng:

- Đừng khóc nữa, ngoan nào... Anh là đồ tồi, là đồ khốn, anh chẳng có gì tốt, đừng khóc nữa nào...

- Hu hu hu...

Cô tiếp tục khóc, anh tiếp tục dỗ dành. Không biết bao lâu, cô khóc đến mệt rũ, Xán Xán đột ngột dừng lại, đôi mắt đỏ lựng vì khóc ngơ ngơ ngác ngác nhìn Triệu Noãn Noãn. Hai mắt giao nhau, trái tim anh bỗng nhiên rung động, anh khát khao muốn hôn cô. Anh thử ghé gần vào cô, hai môi dường như sắp chạm vào nhau, một âm thanh vụng về rớt cuộc vang lên phá tan không gian ngọt ngào, lãng mạn ấy.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Kể nằm mộng thì khỏi nói rồi, tỉnh ra là quên hết!!!

Triệu Noãn Noãn im lặng. Kể “vô duyên” tiếp tục cật vấn: Muộn thế này rồi, anh chạy vào phòng em làm gì?

Triệu Noãn Noãn:

-

Chợt cô phát hiện ra điều gì đó:

- Anh, anh, anh ôm em làm gì?

Triệu Noãn Noãn đỏ mặt, đứng phắt dậy, lùi lại mấy bước, mắt sáng quắc:

- Em vừa mới... gặp ác mộng...
- Thật à? – Cô nghi hoặc nhìn anh dò xét.
- Ừ... – Giọng nói chứng tỏ anh đang choáng.
- Anh bị sốt à?
- Đâu... có đâu...
- Thế sao mặt anh lại đỏ thế?
- ... nóng.
- Sao bảo không sốt?

-

* * *

Vì gặp ác mộng, thiếu ngủ, đến trưa Xán Xán mới bò dậy xuống giường, chúi choáng mặc đồ, khật khừ đi vào phòng vệ sinh.

- Á!!!

Một tiếng thét kinh hoàng từ phòng vệ sinh vang lên.

- Em sao rồi? – Lúc này đến Cao Vũ cũng giật mình, vẻ mặt vừa kinh ngạc nhìn kẻ dở hơi vừa ấp úng – Em dù lớn chưa bằng ai nhưng cũng không đến nỗi nhìn bản thân trong gương mà hãi đến mức ấy chứ?
- Cái gương, cái gương! – Xán Xán chỉ tay vào gương mà run bần.
- Cái gương làm sao? – Triệu Noãn Noãn cũng nghe tiếng, chạy xô tới, khi nhìn thấy cô, ánh mắt lóe lên một tia hoảng kín đáo.
- Lợn lợn lợn! – Tiếng kêu run rẩy tiếp tục.

Lợn? Hai người đều ngậy ra.

Phải! Chính là lợn! Cuối cùng cô đã nhớ ra giấc mộng tối hôm qua!

* * *

- Em phải giảm béo! – Nếu nhớ không nhầm, đây là lần thứ hai Xán Xán tuyên bố giảm cân kể từ khi dọn tới sống ở đây. Xét tình huống hiện tại, rõ ràng là cô đã quên thất bại lần trước.

Vừa nói ra miệng, Triệu Noãn Noãn đã cuống lên:

- Giảm béo gì chứ? Hiện tại em như thế này là rất vừa còn gì?
- Không vừa tí nào! – Xán Xán trừng mắt giận dữ, trong lòng thầm rủa: Triệu Noãn Noãn, anh muốn bán đứt em đi chứ gì? Không dễ thế đâu! – Em nhất định phải giảm béo!
- Anh không đồng ý. – Nhớ tới lần giảm béo trước của cô khiến cô gầy thê thảm, Triệu Noãn Noãn thấy hoảng hốt.
- Tại sao?
- Không đồng ý là không đồng ý, dù thế nào anh cũng không cho em ăn kiêng.
- Ai cần anh đồng ý, em muốn giảm béo, em sẽ không ăn gì nữa!
- Em ! – Anh sắp bị cô ngốc này làm cho giận phát điên lên được.
- Em xác định là em có thể nhịn được không? – Cao Vũ từ lúc này vẫn im lặng đứng một bên rớt cuộc cũng mở miệng, ánh mắt chẳng có chút gì tin tưởng.
- Đáng ghét! vẫn cứ coi thường cô! Xán Xán nổi giận.

- Em xác định, nhất định và khẳng định là nhìn được!

Cao Vũ không nói gì, nhưng ánh mắt thì rõ ràng: tôi không tin.

Lại nhìn sang Triệu Noãn Noãn, cái nhìn cũng tỏ rõ ý nghĩ như thế. Bị hai người đánh giá như thế, ngay cả Xán Xán cũng hoang mang:

- Chắc... chắc

có thể nhìn được mà...

Im lặng...

* * *

Lời tuyên bố giảm béo lần thứ hai chỉ sau năm phút đã tắt ngóm. Xán Xán càng u uất. Đang sầu nào thì bà mẹ họ Triệu lại gọi điện thoại tới. Cú điện thoại này, không cần nghe cũng biết là bà lại giục giả chuyện hôn nhân. Đầu dây bên kia, bà mẹ nhấn nhá từng câu từng chữ như rót vào tai:

- Xán Xán ơi, tuy là tổ chức lễ cưới sẽ phiền phức một chút, nhưng là con gái, được mặc áo cưới là việc hạnh phúc vô cùng, chẳng lẽ con không cảm thấy cần hay sao?

Hạnh phúc? Xán Xán nhớ tới giấc mộng tối qua, tưởng tượng cái đầu lợn mặc áo cô dâu, tâm trạng càng nào nề bị dất. Gác máy rồi, cô chẳng thiết động cựa gì.

Bỗng nhiên Triệu Noãn Noãn bước tới:

- Xán Xán, thật sự em muốn giảm béo à?

- Vâng... – Về mặt bị dất, thực ra cô rất muốn giảm béo. Nhưng mỗi lần đều không thể kiên trì, cứ như thể cô sẽ thành con lợn y như trong mộng thôi. Không được! Tuyệt đối không được! Xán Xán lấy hết sức lắc đầu quầy quậy.

- Đừng lắc nữa! – Triệu Noãn Noãn quả thật không thể nhìn tiếp, hôm nay cô đã lắc bao nhiêu lần rồi.

- Anh có cách giúp em giảm cân!

Xán Xán mừng rỡ:

- Thật à?

- Thật đấy! – Trịnh trọng gật đầu, Triệu Noãn Noãn cực kỳ nghiêm túc – Mà lại không cần ăn kiêng

Tốt đến thế sao? Không phải xa lìa của ngon vật lạ mà vẫn giảm được cân? Mắt Xán Xán sáng long lanh như vì sao, vẻ sùng bái ngưỡng mộ hướng về Triệu Noãn Noãn, thành tâm trông đợi.

- Nhưng em phải hứa với anh, trong thời gian giảm béo phải hoàn toàn nghe theo lời anh.

- Không vấn đề gì! – Chỉ cần có thể để cô ngồi giảm béo thì việc gì cô cũng ok.

- Không hối hận nhé?

- Không!

- Được rồi... – Triệu Noãn Noãn nghiêm túc – Bắt đầu từ ngày mai, em cùng anh dậy sớm chạy bộ.

Oa oa oa oa, mộng đẹp tan tành, từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục.

Thế là sớm hôm sau, 6 giờ sáng, Xán Xán còn đang dẹt mộng đẹp đã bị Triệu Noãn Noãn không chút nương tay kéo ra khỏi chăn – chạy buổi sáng!

- Em không giảm béo, không giảm béo đâu... – Xán Xán co rúm lưng, chạy không kịp thở.

Trên đời này, việc cô ghét nhất là chạy bộ, hồi xưa đi học, cô tìm mọi cách để trốn môn chạy 800 mét, không ngờ sau khi tốt nghiệp đại học hai năm, cô vẫn bị một người kéo đi chạy bộ! Đúng là cái nợ! Cô muốn ngủ, muốn rúc trong chăn ấm, muốn nằm mơ về món vịt quay...

Đừng có dừng lại, tiếp tục chạy đi! – Giọng giục giã của Triệu Noãn Noãn phá vỡ sự mơ màng của Xán Xán
– Chạy không xong thì bữa tối tự giải quyết.

Xán Xán:

- ...

Tối hôm ấy, trên truyền hình phát sóng một chuyên đề về thịt lợn, người MC đi giày cao gót đứng bên quầy thịt lợn, giọng nói kinh ngạc tuyên bố với khán giả: Thừa các bạn, thịt lợn đã tăng giá! Đặc biệt thịt thăn được bán tới mức 15 đồng một cân!!!

34. Q.8 - Chương 34: Đừng Nhìn Em Như Thế, Em Chỉ Là...

Không lâu sau, Cao Vũ cũng nhập vào đội chạy sớm của hai người, với danh nghĩa rõ hay là vì sức khỏe. Từ việc bị một người giám sát chuyển thành hai người giám sát, cơ hội lười biếng của Xán Xán càng khó khăn. Dưới chính sách đè nén cao độ, cuối cùng cô đã gầy đi.

- Đường như em gầy đi rồi! Gầy rồi! – Xán Xán từ trong phòng nhe nanh chạy xô ra, Triệu Noãn Noãn đang trong phòng nghiên cứu, Cao Vũ đang co chân trên ghế sofa xem truyền hình.

- Anh nhìn này, anh nhìn này!- Xán Xán vung vẩy cái quần bò của mình, vẻ mặt say đắm – Cái quần bò này lúc mua, mặc rất chặt, bây giờ đã rộng ra rồi.

Cao Vũ liếc xéo qua một lượt, chậm rãi nói:

- Quần mặc lâu thì giãn ra.

Vừa nói xong, Xán Xán đột nhiên cảm thấy như bị kim châm, bao nhiêu hưng phấn tụt hết cả.

- Anh thấy không? – Triệu Noãn Noãn từ phòng đọc đi ra, Xán Xán nhìn dò xét một lượt – Hình như em gầy đi thật rồi...

- Thật hả? – Nhất thời lòng tin trở lại với Xán Xán.

Triệu Noãn Noãn trừng mắt nhìn Cao Vũ, rõ là có ý “Anh hãy cổ vũ cô ấy đi”, nhưng Cao Vũ chẳng thêm bận tâm, tiếp tục thản nhiên đá kích Xán Xán:

- Chẳng thấy gì cả.

- Đừng cãi nhau nữa! – Xán Xán cắt ngang, hãy để sự thật lên tiếng.

Sự thực là cân nặng, cái cân đang đặt trong góc phòng khách, Xán Xán do dự trước khi bước lên cân, cuối cùng không dám.

- Không sao đâu. – Triệu Noãn Noãn đứng bên khích lệ.

Xán Xán nhìn Triệu Noãn Noãn rồi liếc Cao Vũ đang nhìn cô vẻ khinh miệt, nhắm mắt lại, cô tiến lên. Trong lòng dần vật hồi lâu, cô mới dám từ từ mở mắt, tâm lý đã chuẩn bị chấp nhận mọi con số, nhưng điều không thể ngờ là rốt cuộc chẳng có gì!

Chính xác là cái cân không chạy. Hoảng quá, cô quay đầu luống cuống cầu cứu Triệu Noãn Noãn:

- Hình như... không có điện... làm sao đây?

Đợi một chút sẽ đi mua pin về rồi cân nhé? – Việc như thế này, anh cũng không biết làm cách nào.

Nhưng Xán Xán mặt buồn thiu, đã chuẩn bị tâm lý hừng hực như thê’ rốt cuộc lại hết pin! Hứng tụt xuống quá thấp! Không cam tâm, không cam tâm...

- 63 ký 4 lạng.

Cuối cùng đã chính xác đến từng lạng! Xán Xán lạ lẫm nhìn Cao Vũ vừa ngồi xuống sofa, hoàn toàn không cảm xúc gì, tiếp tục xem truyền hình.

Chưa kịp vui vì mình đã gầy đi, một luồng khí lạnh lướt qua bên mình, bỗng dưng cô thấy run vì lạnh. Xuân đến rồi, có sao tiết trời lạnh thế?

* * *

Xong bữa tối, Triệu Noãn Noãn vội vã kéo Xán Xán đi mua pin cho cân sức khỏe. Xán Xán đang mải mê chơi game trên máy tính, không ngoái đầu lại, xua xua tay:

- Anh đi một mình đi, tiệm bán pin không xa mà.

Triệu Noãn Noãn đâu có chịu như thế:

- Đừng chơi nữa, thay pin thì em mới dùng được.

- Em không vội, mai thay cũng được. – Cô đang chơi hăng, nói gì cũng không đứng lên được.

- Không được! – Triệu Noãn Noãn nghiêm giọng – Việc hôm nay thì hôm nay làm, đừng có chậm trễ.

- Không sao mà! – Xán Xán bĩu môi – Mới lại có Cao đại ca ở đây, đừng lãng phí tiền mua pin làm gì.

Đã bực mình lại còn cạnh khỏe, Triệu Noãn Noãn càng kiên quyết ý định mua pin:

- Anh bảo thay là thay, ngay bây giờ! Lập tức! Luôn!

Sau đó, kẻ đang vui đầu vào máy tính một lần nữa bị kéo tuột đi.

Không những đánh chưa chết đối phương, mà chiến tích đã chơi còn không giữ được, lại phải đi theo Triệu Noãn Noãn ra ngoài mua pin, Xán Xán cực kỳ ầm ức.

- Ông chủ! Thay giúp pin nào! – Bụp một phát lên mặt quầy, khiến ông chủ cửa hàng giật bắn mình.

- Thưa... thưa... cô... ở đây chúng tôi thay pin là phải... tiền...

- Nói nhiều! – Xán Xán đập bàn đánh bụp – Bất kể bao nhiêu tiền, cứ thay cho tôi pin tốt nhất! Dung lượng lớn nhất! Loại nào dùng được 10 năm ấy! – Đã thích trả tiền thì càng đắt càng tốt!

Hóa ra là khách sộp, ông chủ mặt đang căng thẳng thoát cái niềng nở hần lên:

- Được ạ! Không vấn đề gì!

Khi trả tiền, Triệu Noãn Noãn kinh ngạc.

- Ông chủ, đây là pin gì vậy? – Chỉ ra một trăm tệ chỉ để mua lấy 2 cục pin bé tí.

- Pin nhãn hiệu Kim Bá Bá đấy ạ!

-. .. sao chưa từng nghe thấy vậy?

Các vị chưa từng nghe nói đến sao? – Ông chủ ra vẻ am hiểu, Đây là sản phẩm dành cho người chuyên nghiệp, không những chất lượng đỉnh, dung lượng lớn mà còn bảo hành suốt đời!

- Bảo hành suốt đời?

- Đúng vậy! – Ông chủ vỗ ngực. – Tôi đảm bảo dù cân của anh hỏng nhưng pin vẫn dùng được!

Đúng là pin tốt thật!

* * *

Tưởng rằng Triệu Noãn Noãn phải chi tới 98 tệ cho đôi pin thì chắc chắn sẽ không vui, không ngờ ra khỏi cửa hiệu đó, Triệu Noãn Noãn rất hào hứng:

- Xán Xán, chúng ta đi siêu thị đi!

Xán Xán biến sắc mặt:

- Sao còn đi siêu thị? – Cô chỉ muốn về nhà chơi game tiếp.

- Đã ra ngoài thì tiện thể đi siêu thị mua ít vật dụng sinh hoạt, gạo cũng sắp hết rồi còn gì? Lại cả dầu, muối, dấm, bột nêm, hạt tiêu... – Anh xòe tay tính từng thứ rồi nghiêm chỉnh ngẩng đầu – Xán Xán, anh phát hiện là từ khi em đến, những thứ thực phẩm, gia vị đều dùng nhanh hết kinh khủng đấy...

- Đúng rồi, không phải nói! – Xán Xán bức xúc – Em đi là được chứ gì?

Triệu Noãn Noãn mặt mày hớn hở như trút được gánh nặng, mỉm cười nhìn Xán Xán:

- Đi nào!

- Đi? – Không phải đi xe à?

- Không xa gì, chẳng nên lãng phí xăng xe.

Chẳng lẽ vì đã trót tiêu 98 tệ mua pin? Xán Xán hồi hận khôn xiết, cô sai rồi, cô không nên lãng phí tiền của Triệu Noãn Noãn, siêu thị ấy phải qua hai con đường mới tới, đi bộ cả thấy 20 phút.

Thực tế chứng minh, cô lại sai lầm.

Triệu Noãn Noãn dắt cô tới một siêu thị khác, đi bộ qua năm con phố, gần một tiếng đồng hồ, đến được tầng dưới của siêu thị, Xán Xán đã sắp bò toài ra đất. Quả nhiên, ở trong nhà lâu ngày nên chẳng có chút sức khỏe nào.

- Sao không đi? – Triệu Noãn Noãn mặt không biến sắc sải bước rất nhanh.

Xán Xán há miệng ngáp ngáp, nói không ra hơi tiếng mệt.

- Sao lại chóng mệt thế? Chốc nữa trở về thì làm sao?

Lại còn phải quay về nữa! Xán Xán kinh hết cả người.

- Em không đi nữa, em không đi nữa đâu... – Đầu lắc quảy quảy như tát nước.

Bỗng nhiên, vai bị nắm chặt, một cánh tay bị nhấc lên, Triệu Noãn Noãn cười tủm tỉm nhìn cô:

- Đừng có phụng phịu như trẻ con thế, anh kéo em đi.

Xán Xán hăng một cái, nhịp tim bỗng dưng nảy tanh tách không hiểu vì đâu.

- Đi! – Triệu Noãn Noãn không nhìn cô nữa, tay vẫn choàng trên vai cô, hết sức tự nhiên, tự nhiên đến nỗi họ cứ thế bước đi. Thế là cô cứ như có ma xui, sải bước theo anh. Gì thế này? Sao mà lưng không mỏi nữa, chân không đau nữa, đường đi cũng ý nghĩa hẳn lên! Tại sao lại thế?

- Xán Xán?

Tiếng gọi đột ngột vang lên phá vỡ dòng suy nghĩ của Xán Xán, hai người dừng bước, không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía có tiếng gọi.

Cách đó không xa, một bóng người cao lớn đang mỉm cười nhã nhặn nhìn bọn họ. Lạc Thiếu Tuấn đứng đó, áo sơ-mi trắng, ca-vát chính giữa, tóc xõa trước trán, đôi mắt lấp lánh sau gọng kính đen, nụ cười còn không ít đau thương đầy quyến rũ, rõ ràng là cực kỳ hấp dẫn.

Đột nhiên, trong óc Xán Xán thoáng hiện hình ảnh tô cháo nấm.

- Lâu rồi không gặp! – Giọng Lạc Thiếu Tuấn điềm tĩnh, khá ngọt ngào, lại thêm nụ cười vừa đủ.

Xán Xán nhất thời cảm thấy lúng túng, cuộc

xem mặt của hai người coi như thất bại rồi còn gì! Thất bại rồi lại gặp mặt, đáng lẽ phải rất kỳ lạ mới phải, nhưng có sao Lạc Thiếu Tuấn xem ra cứ như không có chuyện gì?

- Vừa hay, anh cũng đi siêu thị ạ?

- Chỉ là tiện đường thôi. – Triệu Noãn Noãn lãnh đạm đáp, choàng vai Xán Xán rất chặt.

Tiện đường? Xán Xán chau mày, nếu như thế này gọi là tiện đường, thì từ đây tiện đường sang Mỹ luôn cho rồi.

Lạc Thiếu Tuấn chừng như hoàn toàn không chấp thái độ của Triệu Noãn Noãn, cứ cười nhìn sang Xán Xán:

- Hai anh em thật là tình cảm.

Hiểu nhầm to rồi, Xán Xán vội xua tay:

- Không...

- Không sai! Tình cảm của chúng tôi luôn luôn rất tốt. – Triệu Noãn Noãn lớn tiếng tiếp lời.

Sắc mặt Lạc Thiếu Tuấn càng nhã nhặn. Anh tủm tỉm cười nhìn vào Xán Xán:

- Thực hay, tôi cũng rất muốn có cô em gái dễ thương như thế này.

Dễ thương? Xán Xán thoát cái ửng đỏ mặt, tuy là cô luôn luôn tự nhận mình dễ thương, nhưng lời này phát ra từ miệng giai cảm giác khác hẳn!

Mặt trời rạng rỡ tiết trời dễ chịu, chim reo, hoa nở. Triệu Noãn Noãn mặt lạnh như tiền liếc Xán Xán đang hớn hờ:

- Dễ thương thì chưa thấy, nhưng phiền toái thì kéo theo một đống.

Mặt trời xám xịt, thời tiết cũng chẳng ra sao, chim bay mất, hoa héo rũ. Triệu Noãn Noãn, anh đúng là đáng ghét!

Địch mạnh ta yếu, cô đành chuyển ánh nhìn oán hận đi chỗ khác, nguyên rửa anh mười ngàn lần. Bỗng nhiên, bên tai vang tiếng cười sang sảng, hóa ra mọi diễn biến đều lọt vào mắt của Thiếu Tuấn, anh nhìn cô, miệng luôn cười:

- Anh nhìn xem, thật là rất dễ thương...

Xán Xán vội cúi gằm, mặt lại đỏ bừng.

Quá đẹp giai, đúng là cần e lệ sánh đôi mới hoàn mỹ!

- Hừ! – Triệu Noãn Noãn đột nhiên hắng giọng một tiếng lạnh lùng – Lạc tiên sinh, nếu không có việc gì, chúng tôi đi trước đây, bọn tôi còn phải mua nhiều thứ. – Nói rồi, kéo Xán Xán đi luôn.

- Đợi đã! – Lạc Thiếu Tuấn níu kéo.

- Lạc tiên sinh còn có việc gì sao? – Triệu Noãn Noãn nhìn lạnh băng.

- Không có gì, chỉ là lần trước quá vội, chưa lưu lại được cách gì liên hệ với nhau... – Nói rồi anh nhìn Xán Xán, lời đầy vẻ quyến luyến – Xán Xán, có thể cho anh số điện thoại của em không?

Xán Xán nhất thời choáng váng, lờn ngần này rồi đây là lần đầu tiên có đàn ông xin được liên lạc với cô! Vội vàng vừa gật lấy gật để như gà mổ thóc, vừa móc điện thoại ra:

- Được, được ạ...

Rồi móc, móc lấy móc để...

Rất nhanh chóng, mặt cô tái xanh. Lúc này vội quá, điện thoại để trong xe của Triệu Noãn Noãn rồi...

- Nếu không em sẽ để lại số' điện thoại, anh nhớ lấy... á... á... á...

Chưa nói dứt lời, đã bị ai đó kéo đi vài mét:

- Đừng có dềnh dàng nữa, em muốn đến tám chín giờ mới về nhà hả? Mau đi...

Ánh sáng hạnh phúc càng lúc càng yếu ớt, bóng giai đẹp mỗi lúc mỗi xa.

Đột nhiên, một người đuổi theo. Là Lạc Thiếu Tuấn.

Đây, em giữ lấy! – Anh nhanh chóng trao vào tay cô mảnh giấy, sau đó đứng ở đấy, vẫy vẫy tay tạm biệt Xán Xán đi xa dần.

- Nhớ gọi cho anh...

Anh đứng đó đưa tay làm dấu gọi điện thoại, đến cả miệng mấp máy cũng thật điển trai.

* * *

Bị Triệu Noãn Noãn kéo xềnh xệch đến trước các ngăn hàng, Tô Xán Xán mới phản ứng được. Nhân lúc Triệu Noãn Noãn không để ý, cô len lén mở mảnh giấy ra nhìn. Nét bút bi màu đen trên nền giấy trắng, chữ tuy viết vội nhưng đầy đặn thanh tú. Vì sao anh ấy đưa cô số điện thoại? Lẽ nào... Trái tim Xán Xán le lói ngọn lửa nhỏ của hy vọng, chẳng lẽ việc gặp mặt chưa phải là thất bại? Họ vẫn còn có thể...

- Xán Xán, cầm chai dầu kia lại đây. – Tiếng Triệu Noãn Noãn phá vỡ ảo tưởng đẹp của cô.

- Đây! – Cô bắt bình lườm Triệu Noãn Noãn, tay đưa chai dầu ăn cho anh.

- Không phải, chai kia cơ!

Thật lắm chuyện! Cô đặt chai dầu xuống, lấy loại khác.

- Sai rồi, là loại cạnh đó ấy!

- Không phải, là loại cạnh đó mà.

- Phía trên ấy! Sao em ngốc thế hả?

Cuối cùng Xán Xán nổi cơn điên, bưng cả đồng các loại dầu ăn đến trước mặt Triệu Noãn Noãn:

- Muốn loại nào? Tự chọn đi!

Triệu Noãn Noãn lướt mắt qua đồng dầu ăn trên tay cô:

- Được rồi, còn phải mua phích nữa.

Xán Xán ruột gan nóng như lửa, lẩm bẩm: Triệu Noãn Noãn đừng có mà ép người quá đáng! Nhưng cô không biết, việc ép người hơn thế còn chưa xảy ra cơ.

Xán Xán phát hiện hôm nay yêu cầu của Triệu Noãn Noãn đặc biệt nhiều. Dám nhất định chỉ chọn một loại này, dầu vừng nhất thiết phải tìm loại vỏ chai màu xanh, mà cầu kỳ nhất là bột nêm nhất định phải là loại đóng gói 250 gr. Cứ thế đến khi mua xong mảnh giấy trên tay cô... không thấy đâu nữa!

- Không có, không có, đâu rồi, đâu rồi... – Khi thanh toán, Xán Xán cố sống cố chết moi khắp chỗ trong xe chở hàng.

- Sao thế? – Triệu Noãn Noãn nhìn cô, thoáng vẻ cười.

- Anh có thấy một mảnh giấy không? Bằng này này... cô vừa nói vừa dùng tay mô tả.

Triệu Noãn Noãn lắc đầu.

- Rõ ràng ở trong tay mà! – Xán Xán cúi mặt tìm mãi.

- Thưa cô, phiền cô nhanh lên được không? Còn khách hàng đợi ở sau đấy. – Nhân viên thu ngân giục giã.

- Đợi lát nữa rồi tìm! – Triệu Noãn Noãn ngăn cô lại – Em xem mọi người đang chờ kia kìa.

Tay cầm chai dầu, cô ngoảnh lại phía sau, quả nhiên cả một hàng người dài, bao nhiêu ánh mắt bức bối của các bà các cô.

Xán Xán cười gượng:

- Đừng nhìn cháu như thế, cháu chỉ lấy chai dầu ra thôi...

* * *

Mảnh giấy cuối cùng không tìm thấy đâu. Xán Xán mặt mày bí xị ra khỏi siêu thị, tâm trạng sa sút thê thảm.

- Chúng mình đi taxi.

- Hả? – Xán Xán ngẩng nhìn – Chẳng phải anh vừa bảo đi bộ sao?

Triệu Noãn Noãn cười mỉm:

- Hàng nhiều quá, gọi taxi thôi. – Nói rồi anh giơ tay ra vẫy, chiếc taxi dừng lại.

- Mau lên xe đi, chẳng lẽ em không muốn về? – Triệu Noãn Noãn giục.

Xán Xán tỉnh ra, vội vàng chui vào xe. Nhìn Xán Xán đã lên xe, Triệu Noãn Noãn mới buông lỏng tay đang nắm chặt. Thở phào một hơi dài, âm thanh ấy bị len lén chìm đi trong màu đen của màn đêm. Anh xách các túi vào trong xe, đúng lúc cửa xe đóng lại thì một nắm giấy nhỏ được ném vụt ra từ khe cửa, rơi đúng vào khe cổng chảy đi, thoát cái biến mất.

35. Q.8 - Chương 35: Có Khi Nhớ Ưu Điểm Của Một Ai Đó Cũng Sẽ Khiến Người Ta Chìm Đắm

Về đến nhà, Xán Xán lập tức đi hỏi Nhan Như Ngọc để tìm lại số điện thoại của Lạc Thiếu Tuấn, nhưng kết quả chẳng được gì.

Từ hôm biết Lạc Thiếu Tuấn đẹp giai tuyệt đỉnh, Nhan Như Ngọc hối hận khôn xiết, giận cả bản thân nên xóa bỏ hết mọi cách liên lạc với anh ta. Đương nhiên không thể cho Xán Xán biết điều đó, lý do nêu ra là điện thoại di động bị lấy cắp, e-mail thì quên password.

Lần tình cờ gặp nhau vừa rồi lẽ nào lại trở nên vô duyên? Xán Xán thất vọng vô cùng, cho rằng số phận là vậy. Nhưng Triệu Noãn Noãn thì rất vui, làm một mâm đầy thức ăn, nói rằng muốn thử những nguyên liệu vừa mua. Xán Xán công nhận Triệu Noãn Noãn nấu ăn ngon, có thể khiến người ta quên hết được đau buồn. Khi ăn, Xán Xán chẳng thấy sầu muộn gì cả. Được nửa bữa cơm thì một việc xảy ra mà Xán Xán không ngờ tới.

- Ngày mai anh đi rồi. – Cao Vũ đột ngột nói.

- Dạ. – Xán Xán quen miệng đáp, mồm vẫn còn đang gặm cái đùi gà.

Triệu Noãn Noãn trầm hấn đi, không nói gì.

Vẫn gặm đùi gà, Xán Xán chợt cảm thấy có cái gì đó khác lạ,

Thường thì đi vắng vài ngày đâu có nói là ra đi. Lần này cứ như là không trở lại nữa. Vì thế, cô đặt đùi gà xuống, quệt miệng, lạ lẫm nhìn Cao Vũ:

- Đi... Là sao ạ?

- Là anh phải chuyển chỗ ở.

- Dạ .. – Cô đột nhiên hiểu ra, cúi đầu, hai giây sau ngẩng phắt lên, kêu to – Anh nói gì? Anh phải dọn đi?

Việc này... Quá đột ngột!

Cô sợ mình nghe nhầm, nhìn chăm chăm Cao Vũ. Anh gật đầu tỏ vẻ nghiêm túc:

- Đúng vậy, anh đã tìm được một nhà công vụ tốt, vì thế không làm phiền các em nữa.

Lần đầu tiên anh nói lịch sự, Xán Xán lại thấy kinh ngạc. Nói thực, ban đầu cô không thích Cao Vũ. Người gì mà đến ở nhà người khác chẳng giữ phép gì cả! Từ khi Cao Vũ dọn đến ở đây, Xán Xán cảm thấy mình trở thành con ốc sên, Cao Vũ cứ như luôn cầm cái roi đứng bên cạnh, chỉ khi anh vung roi quát thì cô mới chuyển động. Cũng hay, coi như cô không chấp, nhưng điều khiến cô không thể chấp nhận nổi là cái kiểu cười đầy tà ý treo trên miệng anh. Cái điệu cười như thể che giấu rất nhiều ý đồ, cô chẳng bao giờ đoán được trong lòng anh đang muốn gì. Cứ như cô luôn luôn ở trong trạng thái mất an toàn.

Nhưng... cô không thể không thừa nhận, ở cạnh nhau lâu, cô thấy thực ra Cao Vũ cũng không phải xấu. Ít nhất, anh chịu đồng ý vờ nhận cô là bạn gái, thay cô châm chích Khương Kiệt mấy câu. Ít ra, anh cũng nhớ là cô bị mất móc treo điện thoại, để tâm mua tặng cô một cái dây mới. Ít ra, khi cô bỏ nhà đi, xảy ra chuyện say rượu, anh cũng giữ bí mật cho cô. Ít ra... Thực ra cách giữ cho người ta luôn luôn không phiền não rất đơn giản, cứ nhớ nhiều điều tốt của người khác thì sẽ luôn luôn nhẹ lòng. Nhưng có khi, ghi nhớ điều tốt của một ai đó cũng khiến mình chìm đắm. Ví như việc Cao Vũ sắp rời đi này.

* * *

Đêm ấy, Xán Xán không ngủ được. Việc Cao Vũ ra đi như một tảng đá nặng làm dậy sóng tim cô. Suốt đêm cô cứ trăn trở về một vấn đề. Vì sao Cao Vũ phải dọn đi? Theo lý mà nói, nhà có ba phòng, Cao Vũ có thể ở đó mãi, thế mà đột ngột anh ta nói phải chuyển đi, chẳng lẽ tình cảm giữa Cao Vũ với Triệu Noãn Noãn có vấn đề? Vừa nghĩ thế cô bỗng nhớ lại một số chuyện trước đây.

Từ lúc Cao Vũ dọn đến sống ở đây cô thấy anh chẳng có vẻ gì là bạn tình với Triệu Noãn Noãn. Họ không chỉ ngủ riêng phòng mà cô cũng chưa từng bắt gặp một lần nào họ có thái độ riêng tư khó coi. Đến bây giờ thì càng đáng nói, hai người tuy ở cùng dưới một mái nhà nhưng rất ít trò chuyện, có khi liền mấy ngày Cao Vũ chẳng thềm đánh tiếng một lần. Họ không phải bạn tình của nhau à? Sao mà...

Vấn đề này đối với đầu óc Xán Xán là quá cao siêu, cô chưa hiểu rõ thì Cao Vũ đã sắp đi rồi...

* * *

Sớm hôm sau.

Cao Vũ dáng cao lớn từ trong phòng đi ra, phong phanh chiếc áo mỏng màu xanh nhạt, mờ hai nút khuy, thấp thoáng cái cổ gầy xanh tha

nh nhả. Nếp môi mỏng vẫn luôn treo nụ cười phẳng phất, tóc rũ tự nhiên, có khi che ánh mắt nhìn mà vẫn để lộ đôi mắt phượng nhỏ dài rất quyến rũ.

Sau lưng là mỗi chiếc va li hành lý y như lúc dọn đến, đơn giản gọn nhẹ, không chút lỉnh kỉnh.

Triệu Noãn Noãn đứng ở phòng khách, mặt bình thản.

- Đi đây. - Cao Vũ lãnh đạm buông một câu, sải bước ra cổng.

- Đợi đã! - Xán Xán gọi lại.

Anh đừng bước, quay lại nhìn:

- Sao thế?

- Anh... - Thực ra cô rất muốn bảo anh đừng đi, nhưng nói không ra lời - Anh thật sự muốn đi sao?

- Ủ - Cao Vũ gật gật đầu, cười nhẹ với cô.

Không hiểu vì sao, Xán Xán cảm thấy điệu cười hôm nay của Cao Vũ khác hẳn mọi lần, thoang thoáng thôi nhưng không khiến người ta khó hiểu. Nụ cười như thế làm tim cô bỗng dưng trào lên một linh cảm không lành, dường như anh đi lần này sẽ không bao giờ gặp lại...

- Anh đợi một tý, em tiễn anh đi! - Cô nói ra lời, chạy tới kéo hành lý của anh.

Cao Vũ dường như ngạc nhiên với hành động của cô, im lặng nhìn cô chăm chăm.

Khi anh tới đây, hành lý của anh là do em xách vào, khi anh đi tất nhiên cũng phải do em mang đi chứ! Thế này gọi là có thủy có chung!

Anh cười nhạt, đúng là một người có thủy có chung!

- Đi nào!

Anh không nói gì nữa, mở cửa ra, Xán Xán kéo hành lý theo sau. Triệu Noãn Noãn không tiễn.

Thang máy dừng ở tầng tám, cửa mở, hai người cùng đi vào.

- Anh mặc mỗi áo sơ-mi, có lạnh không? – Cô tìm một chủ đề để nói, để phá tan sự im lặng.
- Không lạnh. – Lại câu trả lời lạnh nhạt, hôm nay anh ít nói đến lạ
- Anh... có quên gì không?
- Không có – Ngừng hai giây, bỗng nhiên anh thêm một câu – Nếu có quên, em nhớ mang đến hộ anh.
Đã đi rồi vẫn không quên bóc lột sức lao động của cô! Xán Xán len lén thè lưỡi:

- Biết rồi mà!

- Ngốc ạ, thang máy có gương đầy. – Cô đứng sau lưng anh làm gì anh đều nhìn rõ mồn một.

Xán Xán ngây người, cúi đầu im lặng.

Thang xuống từ từ, số màu đỏ nhảy dần từng tầng. Thời gian im lìm trôi qua vô cùng chậm chạp.

- Anh... còn quay lại không? – Suy nghĩ mấy lần, Xán Xán mới hỏi câu này.

Có lẽ bị câu hỏi làm giật mình, Cao Vũ hơi sững ra trong vài giây:

- Em vẫn còn muốn anh quay lại à?

Xán Xán bị hỏi khiến sững sờ. Nhớ khi Cao Vũ mới tới, cô nghĩ trăm phương ngàn kế đẩy anh đi, thế mà giờ. . Thực ra anh cũng không tệ.

- Vâng! – Cô rất thành thực gật đầu, đôi mắt sáng loáng nhìn Cao Vũ.

Cô ngốc này... Cao Vũ trầm ngâm, trái tim vui mừng trào lên một cảm xúc ấm áp, đã rất lâu rồi chưa gặp ánh mắt trong lành đến thế, ánh mắt không chút tà ý, đầy ấp chân thành. Bốn mắt nhìn nhau, không gian nhỏ hẹp trong thang máy đang chuyển động

- Đing...

Thang máy đã dừng, cửa từ từ mở. Cao Vũ xốc lại mình, môi thoáng nét cười, giơ tay:

- Đưa va li của anh đây, em không phải ra nữa. Xán Xán kéo hành lý về phía mình:

- Anh còn chưa trả lời em! – Thấy không? Phụ nữ đôi khi rất nồng nhiệt.

- Điều gì?

- Anh có trở lại không?

Cao Vũ nhún giong:

- Không quay lại.

Đáp án sớm biết trước này đã được anh nói ra, Xán Xán đột nhiên cảm thấy thất vọng, nói khẽ:

- Thật là không quay lại sao?

Anh lắc lắc đầu, đón lấy hành lý trong tay cô:

- – Được rồi, anh phải đi đây. , ,

- Đợi đã! – Cô đuổi theo, lấy trong túi ra một cái gì đó đưa đến trước mặt anh – Cái này, đưa anh.

- Đây là gì?

- Dây đeo điện thoại.

Cao Vũ nhìn dây đeo điện thoại hình con cáo màu đỏ bằng nhung, hai mắt cáo long lanh, cái đuôi vẫn còn nguyên dây tết nơ bướm màu phấn hồng. Nhất thời anh dở khóc dở cười:

- Xán Xán... anh dù sao cũng là đàn ông...

Xán Xán nổi giận:

- Đàn ông thì sao? Đàn ông thì không thể đeo dây vào điện thoại à?
- Nhưng mà... – Nhưng mà cái nơ bướm màu phấn hồng cũng rất dễ thương đấy chứ!
- Không được từ chối! – Trừng đôi mắt không quá to, cô lấy lại hình ảnh hoạt bát hung hỏ ngày thường, – Lần trước anh tặng em dây đeo hình con thỏ, đây là đáp lễ, nhất định anh phải nhận! Nếu không, em cùng trả lại anh dây con thỏ! – Thực ra, cô không có tiền mua quà tặng đắt tiền.

Cao Vũ bối rối :

- Em thật là vô lý... – Tuy nói như vậy, nhưng tay cầm chặt món quà.
- Anh đưa điện thoại của anh đây, em sẽ đeo vào cho anh! Xán Xán xòe tay, lần trước anh đeo dây con thỏ vào điện thoại cô, đây gọi là có đi có lại!

Không còn cách nào khác, anh đành đưa điện thoại ra. Xán cầm lấy, vẻ mặt đắc ý. Nhưng rất tiếc, vẻ đắc ý ấy không được bao lâu. Ba phút sau, cô ngẩng đầu, nét mặt bí xị nhìn Cao Vũ:

- Deo không được...

Đúng là ngốc không còn thuốc chữa!

- Đưa đây cho anh! Cao Vũ cầm điện thoại và dây đeo, thành thực xuyên vào lỗ sau đó rút nhẹ, dây con cáo đã được xỏ vào điện thoại. Điện thoại dành cho nam giới màu đen, dây đeo hình con cái màu đỏ, nơ bướm màu phấn hồng, rất vừa mắt. Anh nhét điện thoại vào túi quần, con cáo cứ nhô ra ngoài.
- Được rồi, anh đi đây! – Anh vẫy vẫy tay, quay mình bước đi.

Xán Xán đứng lạng, đưa mắt tiễn. Bỗng nhiên anh dừng bước quay lại cười với cô:

- Nếu có gì không vui, có thể tới chỗ Hành lang thời gian tìm anh!

Anh đúng là người tốt, trái tim đang buồn thiu của Xán Xán thấy vui lên, giơ tay vẫy vẫy anh.

- Em có thể mặc cả với anh!

Bàn tay vẫy vẫy dừng lại trong không gian.

Hóa ra, vẫn nhắc đến tiền...

36. Q.8 - Chương 36: Hóa Ra Mình Luôn Đóng Vai Kẻ Thứ Ba...

Cao Vũ đi rồi.

Bước vào nhà, nhìn cánh cửa cổng, trong lòng Xán Xán chợt dấy lên

cảm giác buồn rầu lạnh lẽo. Tuy thời gian chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, tuy Cao Vũ hay bắt nạt cô, tuy cô với anh hay cãi nhau, tuy... nhưng cứ nghĩ đến đằng sau cánh cổng ấy từ nay chỉ có cô với Triệu Noãn Noãn, trong lòng cô lại thấy buồn bã, dường như anh đi, ngôi nhà này trở nên trống trải hẳn...

Với Xán Xán, buồn bã là một tâm trạng nói cả ngàn đêm không hết, nhưng một khi trong lòng vương vào cảm xúc này thì con người sẽ rầu rĩ rất lâu. Thế là sự khác thường ấy ở cô lại khiến cho Triệu Noãn Noãn chú ý.

- Đợi nào! – Triệu Noãn Noãn vội vàng cất lời định gọi lại, nhưng không kịp.

Dầu hạt cải và tương ớt cay quá khiến nước mắt nước mũi cô đổ liên tục.

- Sao không cẩn thận chút nào vậy! – Triệu Noãn Noãn vội vàng đưa nước cho cô – Không biết em nghĩ gì nữa, dầu hạt cải và tương ớt đều rất cay mà...

- Em... ặc ặc ặc...

- Đừng nói nữa, mau uống chút nước đi. – Anh vỗ vỗ lưng cô, động tác rất nhẹ nhàng.

Uống mấy hớp nước, lại ho sặc sụa một hồi lâu, mắt đỏ sưng cả lên, dần dần Xán Xán mới cảm thấy đỡ. Triệu Noãn Noãn xót xa nhìn cô, miệng không ngớt trách yêu:

- Tu sau ăn gì phải cẩn thận một chút, đừng có để mất đi chỗ khác.

- Dạ... – Xán Xán cúi gằm, chẳng biết nói gì.

Phản ứng im lặng của cô lại khiến Triệu Noãn Noãn thấy lạ:

- Xán Xán, hôm nay em sao vậy? – “Chẳng lẽ... là vì Cao Vũ?” Nghĩ đến đây, bỗng dưng anh thấy trong lòng chua xót.

- Anh Noãn Noãn, em có thể hỏi anh một việc không? Xán Xán bỗng ngẩng lên, hỏi một câu khác.

- Việc gì?

- Anh với anh Cao Vũ chia tay rồi sao?

Triệu Noãn Noãn ngẩn người:

- Anh với anh ấy... không sống cùng.

- Hả? – Xán Xán bàng hoàng – Bọn anh không yêu nhau à?

- Không. – Triệu Noãn Noãn chau mày, giọng nói bình thản.

- Anh Cao Vũ tốt như thế, vì sao hai người không sống cùng nhau? – Từ trước tới nay, trong lòng cô, hai người bọn họ là một đôi, bây giờ bỗng nhiên Cao Vũ nói bọn họ vốn không sống chung với nhau, Xán Xán quả thật không tin nổi.

Mắt anh đột nhiên tối sầm lại:

- Thật sự em muốn biết nguyên nhân không?

- Vâng. – Cô gật đầu nghiêm túc, cô rất muốn biết nguyên nhân. Thậm chí cô còn muốn biết cả khả năng liệu có cứu vãn được chuyện này không nữa.

Triệu Noãn Noãn đột nhiên trầm ngâm, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, đôi mắt đen láy bỗng dưng trở nên lấp lánh kỳ lạ. Sau đó, anh chậm rãi buông ra ba tiếng.

- Là vì em.

Là vì cô ư? Xán Xán bỗng ngây người.

Triệu Noãn Noãn cảm thấy mình đã nói quá đủ, nhưng thực ra anh đã đánh giá quá cao năng lực lý giải mọi chuyện của Xán Xán. Đầu óc cô tư duy theo cái cách một đi không trở lại cơ.

Hóa ra, bọn họ chia tay vì.. .cô.

Hóa ra, cô là kẻ thứ ba.

Hóa ra, Cao Vũ lẽ ra không phải ra đi.

Hóa ra, người nên đi phải là cô...

Hóa ra tâm trạng bi đát đến thế; cảm giác tội lỗi to lớn đè nặng trong đầu cô, ép lên não cô, mắt cô trong chốc lát mờ đi.

Nhìn cô như vậy, Triệu Noãn Noãn thấy đau lòng.

Cảm xúc của cô biểu lộ chẳng đã rõ ràng rồi sao? Bọn họ chơi với nhau đã nhiều năm, anh luôn xem cô là em gái, hôm nay đột nhiên thấy cô như vậy, bất kỳ một cô gái bình thường nào cũng có thể chấn động như vậy, huống gì là Xán Xán rất giản đơn?

Trái tim nặng trĩu, cả cơ thể chẳng khác gì một hòn đá cô đơn, chìm xuống đáy nước, vươn tay ra không bầu vút được vào đâu, cảm giác chói với không diễn tả nên lời, sự trống rỗng thật đáng sợ. Xán Xán ngẩng lên, mím chặt môi, mắt đỏ lựng, giọng yếu ớt:

- - Xin lỗi anh... em...

- Không cần nói đâu! - Anh không muốn nghe nên quả quyết cắt ngang lời cô.

Giọng nói quyết đoán của anh lại khiến cho Xán Xán đang muốn được nhận lỗi trở nên sợ hãi, cô sững người nhìn anh, cảm giác tội lỗi càng trở nên nặng nề.

Hóa ra anh giận đến mức ấy!

Mắt cô càng đỏ ngầu lên, đầu cúi gằm, hai tay vắn vẹo, các đốt ngón tay trắng bệch ra.

- Xán Xán, em muốn ăn thêm chút cơm không? - Triệu Noãn Noãn ân cần nói, muốn phá vỡ không khí bối rối. Anh không muốn Xán Xán vương vấn trong những chuyện này.

- Không đâu ạ. - Cô vội vã trả lời, mặt tái xanh - Em... ăn no rồi... - Nói xong cô quẩy quả về phòng.

Lần đầu tiên chứng tỏ năng lực hiểu việc của Xán Xán quá thấp. Cô bỏ mặc Triệu Noãn Noãn một mình ngồi nhìn mâm cơm tú hụ. Anh đành thở dài ngao ngán.

* * *

Tối ấy, Xán Xán sầu muộn khôn xiết.

Cô trần trọc trên giường, mở máy tính, lên mạng muốn chat.

Định tìm ai đó buồn chuyện cho khuây khỏa, nhưng th

ấy đèn đóm các nhà bạn hữu tối om, đèn cả Nhan Như Ngọc thường châu chực trên mạng cả ngày cũng báo offline. Thật là khó sống nổi! Cô giận dữ chửi bậy một câu, hai tay chống mang tai, mặt mày dúm dỏ. Thôi được, đi ngủ vậy! Đang định lên giường thì thấy mạng có ai đó gọi, mà là người lạ. Người này thấy nick name Phi Dương, biểu tượng là đôi cánh chim ưng, khiến cô càng bức mình, tên lạ hoắc thế này, ai biết là ai được? Mở tin nhắn, thấy hiện lên hai chữ.

Phi Dương: Xin chào.

Xán Xán: Xin chào. Xin hỏi là ai đây?

Phi Dương: Một người đang buồn.

Hóa ra là một kẻ rối hơi. Thế này mà vào ngày bình thường, Xán Xán đã chẳng thèm tiếp, cho out luôn rồi. Nhưng vào lúc này cô lại thấy cần ai đó trò chuyện với mình.

Xán Xán: Tôi cũng rất buồn.

Phi Dương: Xảy ra chuyện gì?

Xán Xán: Tôi đã làm một việc sai.

Phi Dương: Nói xem nào?

Xán Xán: Sao tôi phải nói với bạn.

Phi Dương: Có sao đâu? Chúng ta dù không quen nhau, bạn có việc gì nghĩ không ra thì nói với tôi, tôi cũng có thể khuyên bạn mà.

Nói cũng phải, Xán Xán chớp chớp mắt, ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

Xán Xán: Có lẽ tôi đã làm chia rẽ một đôi tình nhân.

Phi Dương: Vì sao bạn nghĩ thế?

Xán Xán: Bạn tôi nói.

Bên kia ngừng rất lâu, rất lâu sau mới nói tiếp:

Phi Dương: Bạn có hiểu lắm không?

Xán Xán: Sao thế được! Chính miệng anh ấy nói mà!

Phi Dương: Anh ấy nói gì?

Xán Xán: Anh ấy nói vì tôi mà bọn họ mới chia tay nhau.

Bên kia không hồi đáp.

Xán Xán tiếp tục: Bây giờ tôi cảm thấy rất có lỗi với họ, biết trước như thế tôi đã không đến ở đây. Bạn nói xem tôi phải làm gì?

Nhất thời im lặng.

Phi Dương: Tôi cảm thấy bạn đã nghĩ quá nhiều, nếu không...

Xán Xán bức bối: Cái gì?

Phi Dương: Bạn đi ăn chút gì đi!

Ăn gì đó?

Xán Xán lạ lùng: Đây cũng là một cách sao?

Phi Dương: Tất nhiên, không tin bạn cứ thử xem?

Xán Xán: Được thôi...

5 phút sau, một bóng đen lù lù xuất hiện trong bếp

- Số may qua, vẫn còn nóng hổi... – Xán Xán vừa gặm đùi gà vừa rì rầm tự nói, đúng là tâm trạng không còn phiền muộn nữa. Phi Dương kia thật là thần kỳ!

37. Q.8 - Chương 37: Mẹ Ơi, Bọn Con Mặc Áo Ngủ Ra Ngoài Còn Hơn...

Xán Xán không nhớ là mình thiếp đi lúc nào, mơ màng cô nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Xán Xán, mau mở cửa ra! – Là giọng Triệu Noãn Noãn, nghe rất gấp gáp.

Cô cuộn chăn bò từ trên giường dậy, hai mắt lèm nhèm mở toang cửa, ngái ngủ nhìn đồng hồ treo tường, mới có 5 giờ.

- Sao thế ạ?

Triệu Noãn Noãn mặt tái ngắt, chộp lấy tay cô:

- Mau thay áo đi! Mẹ anh ốm rồi!

- Cái gì?

Xán Xán giật mình, lập tức tỉnh như sáo:

- Lần trước tới đây bác vẫn khỏe mà? Sao lại ốm rồi?

- Anh cũng không biết, bố anh bỗng gọi điện thoại bảo chúng mình tới ngay, bố nói... nói là đợi không kịp nữa. – Mắt Triệu Noãn Noãn đỏ ngầu, giọng nói run rẩy.

Nhìn anh đau khổ như thế: Xán Xán chợt thấy tim mình bị bóp nghẹt, cô nắm chặt tay anh:

- Đi! Chúng mình đi luôn đi! – Không thay quần áo, hai người mặc nguyên quần áo ngủ phi ra cửa.

Trong xe, bàn tay nắm vô lăng của Triệu Noãn Noãn nổi đầy gân xanh, mặt cắt không còn giọt máu.

- Đừng lo lắng, bác gái không sao đâu!

- Xán Xán không kiềm chế nổi đưa tay ra. Bàn tay nhỏ bé của cô úp lên bàn tay lạnh ngắt của anh. Cô muốn truyền hơi ấm từ cô tới anh. Trái tim Triệu Noãn Noãn đang cuồng quýt cũng dần dần nguội lại.

- Anh đừng nóng ruột... Bây giờ y học phát triển lắm, không bệnh gì không chữa được mà... Bác gái... Bác gái nhất định sẽ khỏe lại... - Cô an ủi cũng ngốc nữa, thực ra tim cô đang đập hồi hả.

Làm sao Xán Xán không nóng ruột cho được? Bác gái đã chăm sóc cô từ nhỏ tới lớn. Cô vốn coi bác gái như mẹ mình, nay bỗng nhiên bác bị ốm, lại còn nghiêm trọng nữa, cô cũng thấy lo lắng lắm. Nhưng sợ hãi có làm gì được đâu? Việc đã đến nước này chỉ còn cách đối diện với nó, với lại không phải là không có hy vọng mà.

Cô nắm chặt tay Triệu Noãn Noãn, cố giữ vẻ bình tĩnh:

- Không có việc gì đâu, không đâu... - Cô rì rầm tự an ủi mình, cũng là để an ủi Triệu Noãn Noãn.

- Ủ! Nhất định không sao đâu! - Anh đặt tay lên tay cô, siết chặt, tuy không nhìn vào mắt cô nhưng tim anh đang yên trở lại...

Tia nắng sớm soi vào xe, chiếu lên đôi tay đang nắm trong nhau, họ đang vỗ về trái tim nhau.

Nhưng khi Triệu Noãn Noãn dắt tay Xán Xán căng thẳng chạy vào, họ thấy bà mẹ họ Triệu đang thông dong ngồi bên bàn ăn, uống trà và đọc báo.

- Ui chà, con trai với con dâu sao lại đến thế này? - Bà mẹ buong tờ báo, tâm trạng rất hớn hở, đột nhiên chau mày - Hai đứa, đây là bộ cánh tình yêu mới mới đây à?

Xán Xán luống cuống cúi xuống, trên mình đang khoác áo ngủ màu phấn hồng, nhìn sang Triệu Noãn Noãn, cũng mặc áo ngủ màu xanh, cả hai đang xỏ chân trong giày ngủ nữa. Đúng là trang phục tình yêu!

- Mẹ! Mẹ không sao chứ? - Triệu Noãn Noãn xô tới nâng mẹ, nhìn kỹ càng.

Bà mẹ đập vào tay con:

- Con nói gì thế? Mẹ đang ở nhà đọc báo thưởng trà, có việc gì được?

- Bố gọi cho con nói... nói mẹ...

- Á à! - Bà mẹ ra vẻ giật mình hiểu ra. - Tôi hôm qua mẹ bảo bố con gọi điện thoại bảo hai đứa tới, nhưng mà... - Bà mẹ nhìn đồng hồ. - Hai đứa tới sớm quá thế?

- Mẹ! Mẹ đùa kiểu gì vậy? - Triệu Noãn Noãn nổi cáu - Mẹ muốn bọn con tới cũng không cần nói là mẹ ốm chứ? Bọn con thích đùa lắm hay sao? Mẹ có biết con với Xán Xán lo lắng thế nào không?

- Cái gì? Mẹ ốm hả? - Bà mẹ ngờ vực nhìn ông bố ngồi bên cạnh đang xem báo - Ông già kia, ông nói gì với bọn nhỏ hả?

Ông bố họ Triệu ngẩng lên, đẩy đẩy gọng kính, từ tốn nói:

- Chẳng phải nói những gì bà bảo tôi à?

- Tôi bảo ông nói gì?

- Bà bảo tôi gọi bọn nhỏ mau đến, bà sắp không đợi được nữa rồi.

Bà mẹ nhất thời dẫu môi:

- ...ông gọi điện thoại lúc nào?

- Vừa mới rồi, bà bảo muốn bọn nhỏ đến lúc 6 giờ... - Ông bố rất đắc ý đã làm việc thật hiệu quả.

- Tôi nói là 6 giờ tối! Sớm thế này ông gọi cho bọn nhỏ làm gì? Ông điên à? - Bà mẹ nổi giận, già sắp xuống lỗ rồi mà còn tước đoạt cả thời gian tạo ra cháu đích tôn của bọn nhỏ nhà bà à? Thật quá lắm rồi đây!

Ông bố mặt ngẩn ra:

- Vậy hả? Tôi lại cứ nghĩ là sáng...

Bà mẹ rút cuộc gầm lên:

- Ông nghĩ ai cũng dậy sớm như ông hả?

Thấy bà vợ nổi cơn lôi đình, ông bố cũng chẳng vội gì, cứ thong thả hạ kính xuống:

- Thế thì đến tôi tôi gọi lại là được chứ gì...

- Bọn nó đến đây rồi, còn gọi cái mông ông nữa à!

Triệu Noãn Noãn và Tô Xán Xán đứng một bên nghe mà mặt mày bí xị, nhìn nhau thở dài ngao ngán. Hai ông bà này, đúng là hết thuốc chữa!

Sáng sớm nay, Triệu Noãn Noãn và Tô Xán Xán trải qua một việc, ban đầu rất kinh hãi, quá trình rất đau khổ, kết cục rất ấm ớ. Mà cái người gây ra sự việc ấm ớ này lại là ông bố bà mẹ tuyệt đỉnh potay .

Sau khi thở dài ngao ngán, Triệu Noãn Noãn đành ầm ừ hỏi:

- Thế rốt cuộc mẹ tìm bọn con có việc gì? Tại sao lại nói là đợi không kịp?

- Chẳng phải là vì việc hôn lễ của hai đứa sao? – Bà mẹ vừa dứt lời cần nhằn ông chồng đã chuyển ngay hướng vào cậu con trai đáng thương. Thoắt cái, trong đôi mắt đang đeo kính lão của ông bố lóe lên tia sáng hạnh phúc, rốt cuộc cũng thoát được lưới trời!

- Mẹ nói đến thế mà sao mãi con chưa để tâm vậy? Lễ cưới này chẳng lẽ không phải dành cho con sao! Con cứ thử ở vào vị trí của mẹ xem, từ ngày con lấy vợ, mẹ chẳng được một cú điện thoại hỏi thăm nào của con nữa! Xán Xán là vợ con, sao con không sốt ruột hả? – Bà mẹ nổi cơn tam bành làm một lèo như bắn pháo.

Ông bố ngồi một bên đẩy đẩy gọng kính, chậm rãi gật gù:

- Noãn Noãn con, mẹ con nói có lý đấy...

Được hưởng ứng, bà mẹ càng hào hứng:

- Con xem đấy, đến cả bố con cũng sốt ruột, mà sao con cứ bình chân như vại thế nhỉ? Cô con dâu này rốt cuộc là con lấy hay mẹ lấy đây?

- Mẹ mẹ đừng như thế! – Triệu Noãn Noãn không biết làm sao quay sang Xán Xán – Bọn con chẳng phải đã đăng ký rồi à, lễ cưới cứ từ từ đã...

- Từ từ, từ từ cái gì! Cái đầu con ấy! Còn dám từ từ, mẹ con không còn sống mà trông nữa đâu! Chẳng lẽ con muốn bùng bát hương của mẹ trong lễ cưới hả? – Vừa nói vừa vỗ đùi, khí thế kinh thiên động địa lắm rồi đấy. – Sao tôi lại để ra đứa con bất hiếu thế này hả giờ... Giờ ơi...

Được lắm, mạnh mẽ lắm! Xán Xán đứng một bên mồ hôi ròng ròng, không thốt ra được câu nào, so với bố mẹ cô ở nhà, bà cụ này quả nhiên công phu hơn hẳn. May quá, may quá...

-Mẹ ơi, sao mẹ lại dằn vặt mình như thế... – Triệu Noãn Noãn tái xám mặt mày. – Mẹ... mẹ thực lòng muốn làm khó con sao?

Bà mẹ dừng lại vỗ đánh đét vào đùi, trừng mắt nhìn con trai, mặt mày nghiêm túc:

- Thế này sao lại bảo là làm khó? Chẳng lẽ con không muốn đón Xán Xán vào nhà à?

Lời nói ra, bốn bề lặng ngắt.

Xán Xán không kiềm nổi ánh mắt về phía Triệu Noãn Noãn, anh cũng đang nhìn về phía cô, bốn mắt nhìn nhau, Xán Xán đột nhiên nuốt nước miếng. Trong lòng có có một cảm giác sâu xa nào đó, đầu óc trở nên trống rỗng, cứ trần trần nhìn anh, ánh mắt ngơ ngác, lại có chút gì trông đợi nữa!

Triệu Noãn Noãn nhìn xong, trịnh trọng phát ngôn:

- Đương nhiên con muốn.

Tim dần trở lại nhịp đập bình thường, rõ ràng đó là nói cho qua chuyện, nhưng có sao cô thấy có cảm giác được yên lòng?

- Con nói rồi đây nhé, con trai mẹ mẹ biết, không nói ra lời nhưng trong lòng còn nóng sốt hơn mọi người mà! – Bà mẹ thoát cái cười rạng rỡ – Mẹ thấy thế này, đằng nào hai đứa cũng đến rồi, tốt nhất là đợi một lúc nữa rồi đi chọn nhẫn cưới luôn!

- Con còn phải đi làm mà...

Bà mẹ lạnh lùng nhướn mày:

- Đi làm cái gì? Con không phải Giám đốc sao? Lập tức gọi điện thoại báo nghỉ đi! Nói là mẹ Giám đốc bảo thế!

Im lặng...

Xán Xán thấy tình thế không hay, lập tức nhảy vào.

- Mẹ ơi, nhẫn cưới tất nhiên phải mua, nhưng anh Noãn Noãn phải đi làm là quan trọng lắm. Thêm nữa, mẹ thấy đây, bọn con đang ăn mặc thế này... – Cô phất phơ ống tay áo ngủ trước mặt mẹ chồng – Phải đi thay quần áo đã chứ ạ?

- Úi giời, con dâu mẹ kỹ tính quá! Việc nhỏ thế này mẹ giải quyết được...

- Nói rồi, bà mẹ đánh mắt cho ông bố. – Ông ơi, bộ quần áo lần đầu tiên tôi với ông hẹn nhau còn không? Mau mang ra đây?

- Có ngay! – Ông bố bỏ tờ báo xuống, từ tốn đi vào phòng ngủ.

Đợi bố mang đồ ra, Triệu Noãn Noãn và Xán Xán nhìn rồi như hóa đá, nhưng bị ánh mắt của bà mẹ uy hiếp, hai người bất đắc dĩ phải đi thay đồ. Hai phút sau.

Phải nhin! Nhin đi! Nhất định phải nhin nhin! Nhin, nhin, nhin không nổi...

Ha ha ha...- Xán Xán ôm bụng, tay chỉ vào Triệu Noãn Noãn đang đứng trước mặt, cười ha hả. Buồn cười quá!

Triệu Noãn Noãn mặc trên người một chiếc sơ mi trắng, bên ngoài khoác chiếc áo đại cán màu xanh lam, bên dưới là chiếc quần tây màu xám kéo cao đến lưng, vì số đo chênh lệch nên rất cộc cằn, lại thêm đôi bít tất màu trắng dưới chân lộ ra đôi giày da đen, hiệu quả... thật vô cùng khó tả!

- Đừng cười nữa! Triệu Noãn Noãn mặt lúc đỏ lúc tái, đành mặt thốt ra mấy chữ. – Em cũng hay lắm đấy...

Nhất thời, nụ cười của Xán Xán cứng đơ lại.

Triệu Noãn Noãn nói không sai, cô cũng đâu có không buồn cười! Bên ngoài áo vải trắng là một chiếc khăn len hồng, rồi chiếc quần màu xanh đen rộng thùng thình, bước đi là kêu sột soạt...

- Ông nhìn hai đứa này, giống chúng mình hồi trẻ nhỉ? – Bà mẹ mặt mày hớn hở, gật đầu lia lịa.

Ông bố cũng gật gù đầy ý nghĩa:

- Tuổi trẻ thật đẹp...

Ba hoa ba hoa, hai người đều đắm đuối.

- Mẹ ơi, bọn con mặc đồ ngủ đi ra ngoài tốt hơn ạ... – Xán Xán mặt mũi méo xệch, ăn mặc thế này đừng nói là đi gặp ai, tự soi gương cũng thấy khó coi rồi!

Triệu Noãn Noãn đứng bên cạnh cũng phụ họa:

- Mẹ à, bọn con đi đến đây không kịp mang theo tiền, tốt nhất là về đã...

- Ông ơi, tiền! – Bà mẹ vẫy tay, ông bố cung kính cẩn thận dâng lên thẻ ngân hàng.

- Cầm lấy! Mật khẩu là sinh nhật con, cứ dùng thoải mái, mẹ chịu trách nhiệm! – Bà đưa thẳng thẻ ngân hàng vào tay con, còn không quên vuốt thêm một câu – Trước buổi trưa mà tôi không nhìn thấy nhăn cười thì đừng có nhận tôi là mẹ!

Lời đã nói ra, Tô Xán Xán và Triệu Noãn Noãn chỉ còn cách cúi đầu cung kính lĩnh ý chỉ mà đi. Xán Xán cứ cúi gằm bước xuống lầu, Triệu Noãn Noãn sai bước theo sau. Xuống đến sân lại gặp đúng một bà già đang bế cháu, cô bé còn chưa biết nói, mắt mở tròn xoe, bàn tay mũm mĩm chỉ trỏ u ơ.

- Đẹp... đẹp...

Bà già liền dạy cháu:

- Cháu tôi thông minh quá, cô ấy sắp làm cô dâu đấy!

Mặt Xán Xán càng thê thảm, chỉ còn nước lẳng lặng mà chuồn nhanh.

Đúng là mất mặt quá!

38. Q.8 - Chương 38: Nhìn Cái Gì Mà Nhìn! Chưa Thấy Cosplay Bao Giờ À?

- Em xem... chúng mình về nhà có hơn không... Lên xe rồi, Triệu Noãn Noãn để nghị.

- Không được! Mẹ anh đã nói thế rồi, nhờ bọn mình không có nhăn cười, bác nổi xung lên cắt đứt tình mẫu tử với anh thật thì làm sao?

- Chắc... chắc không đến nỗi thế đâu... – Triệu Noãn Noãn nghe cô nói cũng thấy lo lo, mẹ anh một khi đã nổi giận thì có thể còn làm những chuyện ghê gớm hơn kia.

- Dù thế nào, nhất định hôm nay cũng phải có nhăn cười về cho bác xem! – Xán Xán hạ quyết tâm, cái lý luận rước bát hương ra đám cưới của bà làm cô đủ sợ lắm rồi, ai biết bà còn phun ra những lời quái quỷ nào nữa, thà làm thật cho lành còn hơn.

- Chẳng lẽ chúng mình phải... đi mua thật? – Triệu Noãn Noãn nhìn cách ăn vận của mình rồi lại nhìn sang xán Xán, dờ dẩn.

Thê này có làm sao! Xán Xán bị kinh sợ quá rồi, quả quyết vung tay:

- Cứ đi! Chạy tốc độ nhanh nhất để về thay quần áo. Từ nhà đến chỗ bố mẹ bình thường chạy xe mất một giờ đồng hồ, hiện giờ đang lúc cao điểm, nếu không nhanh sẽ không kịp. Để chạy được nhanh, chỉ có thể cướp đường.

- Chào anh! – Cô cảnh sát đưa tay chào, các tài xế đều phát run.

- Xin cho xem bằng lái xe.

Triệu Noãn Noãn mặt đỏ chàm, vội vàng đi như thế còn đầu óc nào nhớ mang bằng lái?

- Xin lỗi... tôi quên mang theo rồi...

- Xin lỗi, mời anh xuống xe được chứ? – Cô cảnh sát vẫn lịch thiệp.

Xán Xán cuống lên, ăn vận thế này sao có thể ra ngoài được. Lập tức giở bài diễn:

- Người đẹp ơi, chúng ta nói chuyện một chút được chứ, không xuống xe cũng được à?

- Xin lỗi, mời anh chị làm hóa đơn nộp phạt.

- Có thể bỏ qua một lần được không?

- Xin lỗi, quy định quốc gia, không thể bỏ qua được.

Xán Xán cuống lên:

- Quý cô cảnh sát ơi, có thể làm việc trên xe được không?

Cô cảnh sát dẫu môi, rồi lại lịch thiệp:

- Xin lỗi, quy định của Nhà nước là phải xuống xe mới làm thủ tục giấy tờ.

- Có thể làm giấy tờ sau được không?

Lại rất lịch thiệp:

- Xin lỗi, quy định của Nhà nước, hóa đơn nộp phạt phải làm tại hiện trường.

- Cô có thuộc Cục Dân chính không?

- Xin lỗi, Cục Dân chính không quản lý việc giao thông.

Im lặng...

Sau cùng, Triệu Noãn Noãn và Xán Xán được cô cảnh sát mời xuống xe.

Giờ cao điểm, người đông như nêm cối, giữa bao nhiêu bàn dân thiên hạ, hai người 8x ăn mặc như thể thu hút vô số mắt nhìn.

Làm xong thủ tục, cô cảnh sát lại lịch thiệp chào hai người:

- Theo quy định khoản 4 điều 19 Quy định an toàn giao thông đường bộ, vì không mang giấy tờ tùy thân trên đường lái xe, xe của anh sẽ bị giữ lại theo quy định, mời anh chị mang giấy tờ và bằng lái xe tới nhận xe về và nộp tiền phạt.

Trước mắt Triệu Noãn Noãn và Xán Xán, chiếc BMW bị đưa đi lập tức, còn trở lại hai kẻ đứng bên lề đường trước bao nhiêu ánh nhìn lạ lẫm của người qua kẻ lại.

Lúc này, hai người cùng chung một ý nghĩ: xin một trận gió cuốn hết chúng nó đi, cuốn hết đi...

* * *

Hai người mặt mũi lem luốc, chạy bộ suốt cả quãng đường còn lại, cuối cùng cũng đến được cửa hàng quần áo gần nhất. Hai con người như thế xuất hiện đột ngột khiến nhân viên giặt mình sửng sốt hết cả, một hồi sau họ mới định thần rón rén lại gần hai vị khách hàng:

- Xin hỏi... anh chị có việc gì cần giúp không ạ?

Xán Xán xông lên, ánh mắt cầu khẩn nhìn đắm đắm vào mặt cô nhân viên:

- Làm ơn với thời gian nhanh nhất giúp chúng tôi mỗi người một bộ quần áo, mau lên!

Các nhân viên ngẩn ra, chần chờ một lúc mới dè dặt nói:

Thật... thật ngại quá... chúng tôi không thể có ... phong cách như anh chị...

Chung quanh lặng ngắt, mọi khách hàng và nhân viên trong cửa hiệu đều dừng tay, im lặng ngấm ngấm hai người.

Triệu Noãn Noãn cúi đầu, mặt đỏ bừng bừng, kéo kéo Xán Xán

- Chúng mình đi vậy...

Nhưng tình cảnh như vậy chỉ càng kích thích sự cuồng nhiệt trong lòng Xán Xán, cô quát to:

- Nhìn cái gì mà nhìn! Chưa thấy cosplay bao giờ hả? – Dù sao mất mặt thì cũng mất rồi, không sợ mất thêm nữa, cô quay đầu bốn phía nhìn các nhân viên cửa hàng đang nem nép – Cô gái, cô chọn thể nào cũng được, chỉ cần đừng có giống phong cách chúng tôi đang mặc là được!

* * *

20 phút sau.

Xán Xán ngấm mình trong gương, rớt cuộc cũng nở được nụ cười vừa ý. Tự đáy lòng thốt ra một câu: Coi như trở lại làm người hiện đại rồi! Đang say mê thì từ sau lưng văng lại một tràng rì rầm bàn luận đầy kinh ngạc, cô lắng tai nghe, bàng hoàng vì cảnh tượng trước mắt.

Triệu Noãn Noãn đứng nhìn cô từ cách đó không xa, bộ veston màu bạc vừa vặn với khổ người làm nổi bật cặp giò dài và vóc dáng vạm vỡ, gương mặt trời cho sáng láng, cặp mắt đen lấp lánh, sống mũi thẳng cao, đôi môi khép chặt đầy vẻ thâm trầm nhã nhặn, rất ra dáng đàn ông.

Xán Xán không kiềm chế được cứ nuốt nước bọt, nếu lúc này không có trang phục style thập niên 80 để so sánh thì cô chưa thể phát hiện ra Triệu Noãn Noãn đẹp trai đến mức này!

Thấy Xán Xán nhìn chăm chú như thế, Triệu Noãn Noãn chợt thấy xấu hổ, anh lúng túng hỏi:

- Không được sao?

Xán Xán lúc ấy mới tỉnh lại, gật đầu nhiệt liệt:

- Đâu có, rất được! Rất đẹp giai! Cực kỳ đẹp giai! – Nước mắt nóng hổi nồng nhiệt, đúng là trai đẹp thời hiện đại đấy!

Cô nói thế, Triệu Noãn Noãn mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, trút hết được gánh nặng trong tâm can suốt cả ngày, anh gượng cười. Nở được nụ cười, anh thấy cả cơ thể thoải mái hẳn lên.

- Ôi chào! Đẹp trai quá!

- Sao có thể đẹp trai đến thế chứ!

- Không chịu được mắt...

Những tiếng xuýt xoa thán phục rì rầm bên tai, Xán Xán thêm một lần nữa mơ màng thêm khát. Quả nhiên, Phật được thếp vàng, người nhờ ăn mặc có khác!

- Thưa anh, bộ veston này thật là vô cùng vừa vặn với anh đấy ạ. Hồ hởi khác hẳn lúc khách mới vào, cả đám nhân viên cửa hàng vây quanh anh, không ngớt khen ngợi. Đương nhiên đối tượng được khen chỉ có một người, Xán Xán tự nhiên bị đám đông quên hẳn.

Đáng ghét! Cô cũng trở nên dễ coi rồi mà! Tại sao chẳng ai khen cô được một câu?

Nghĩ thế, cô bước thẳng đến trước mặt Triệu Noãn Noãn, ý là để đánh động sự chú ý của mọi người, nhưng tiếc thay... cô thực quá nhỏ bé, với mái tóc tới cổ Triệu Noãn Noãn, mà ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người thì đổ dồn vào gương mặt của anh, nên cô tiếp tục bị ghẻ lạnh. Cuối cùng, Xán Xán nổi cáu.

- Ông xã! Anh đã chọn được chưa? Mau trả tiền đi! Chúng mình còn phải đi mua nhẫn cưới đây!

Quát một phát, ánh mắt của mọi người sững cả lại, sau đó nhất loạt đổ dồn vào Xán Xán. Triệu Noãn Noãn thoáng một nét cười. Cảm giác thu hút được tất cả ánh nhìn của công chúng thật kì diệu! Xán Xán dương dương tự đắc ý, nhìn khắp chung quanh, sau đó ngạc nhiên.

Nước mắt, có sao bọn họ nước mắt vòng quanh thở dài tiếc nuối vậy? Vì sao...?

Xán Xán động não rất nhiều mà vẫn không hiểu vì sao bao nhiêu ánh mắt tuyệt vọng đang vây quanh Triệu Noãn Noãn.

Quẹt thẻ thanh toán, Triệu Noãn Noãn nói:

- Nhờ các cô gói lại giúp hai bộ quần áo vừa thay ra.

Xán Xán ngơ ngác:

- Gói lại để làm gì nữa?

Triệu Noãn Noãn quay về phía cô ý nói: “Em gốc thế sao?”:

- Chẳng lẽ em định lúc quay lại gặp mẹ mà không mặc lại quần áo của mẹ à?

Lạy hôn, Xán Xán giật cả mình, cuối cùng cũng tỉnh ra, anh nói thật đúng, nếu chốc nữa hai người quay lại mà nhìn thấy hai người đã thay quần áo khác, bác gái không đọc một bài diễn văn mới là chuyện lạ.

Vội vàng gật đầu tán thành, cô nhìn Triệu Noãn Noãn với ánh mắt ngưỡng mộ:

- Anh Noãn Noãn, anh thật là

chu đáo!

- Sao không gọi là ông xã? – Triệu Noãn Noãn nói rồi đột nhiên giật mình, sao mình lại bộc lộ những gì đang nghĩ trong lòng vậy? Má anh lại một phen ửng đỏ.

Xán Xán cuống quá, làm ra bộ giận dữ:

- Hay nhỉ, anh đừng có giấu cợt em! Em... lúc này em chỉ buột miệng thôi...- Vì sao trong lòng lại thấy khác lạ thế nhỉ?

Triệu Noãn Noãn không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt có phần xa xôi, hóa ra cô chỉ buột miệng thôi à? Trong tim anh dường như có chút đau nhói.

Cái nhìn của anh khiến cô bối rối, cô vội lảng đi:

- Thôi.. chúng mình đi chưa? Còn phải mua nhẫn nữa... khéo mà không kịp...

Một hồi sau, tiếng Triệu Noãn Noãn khe khẽ:

- Ủ.

Sau đó, anh quay mình bước đi.

Trong khoảnh khắc ấy, Xán Xán thấy hốt hoảng, chớp mắt, anh đã đi rất xa.

- Đi chưa? – Anh dừng bước, có ý chờ cô.

- Dạ. – Cô sải bước dài theo ngay.

Không biết vì sao, giữa hai người bỗng nhiên cảm thấy nặng nề. Đi thẳng một mạch đến cửa hàng trang sức, chẳng ai nói một câu nào. Vừa bước vào cửa, nhân viên đã vồn vã đón tiếp đầy vẻ buôn bán:

- Xin hỏi anh chị muốn mua gì?

- Nhẫn.

- Xin hỏi anh chị muốn mua nhẫn gì? Tôi có thể giới thiệu một chút với anh chị.

Triệu Noãn Noãn nhìn Xán Xán, cô đang đầy vẻ suy tư, có lẽ không để tâm, điều đó khiến anh càng thấy khó chịu hơn, anh lạnh lùng nói:

- Nhẫn cưới.

- Thì ra là thế, xin chúc mừng anh chị! Mời theo tôi. – Nhân viên đưa tay hướng dẫn hai người tới quầy nhẫn cưới.

- Xin mời xem, đây là loạt sản phẩm mới mà chúng tôi đưa ra trong năm nay, được thiết kế bởi nghệ nhân nổi tiếng của Italia, chất liệu phối hợp vàng và vàng trắng. – Nhân viên hướng dẫn thao thao bất tuyệt.

Triệu Noãn Noãn đứng một bên nhìn thờ ơ. Xán Xán vẫn cứ ngây ngô.

- Xin anh chị cho biết ý kiến – Người nhân viên đáng thương vất vả chào mời.

Triệu Noãn Noãn nhìn Xán Xán, thản nhiên nói:

- Tiếp tục đi.

Nhân viên hướng dẫn giật mình, găng gượng vồn vã:

- Dạ, anh chị chưa hài lòng với dòng sản phẩm này, xin mời anh chị xem sản phẩm khác. Đây là một dòng mới, hợp thời trang hơn, thích hợp với độ tuổi của anh chị... – Cậu nhân viên nói đến khô cổ bồng họng rồi đành kết thúc, khẩn thiết nhìn hai vị khách hàng.

Triệu Noãn Noãn tiếp tục nhìn Xán Xán:

- Tiếp tục đi.

Cậu nhân viên đau khổ, đầu năm đã gặp xui xẻo.

- Vậy mời anh chị xem tiếp sản phẩm...

Cứ như thế, cậu nhân viên đáng thương cần mẫn hơn một tiếng đồng hồ, thuyết minh đến đầu đầu, tay chân khua múa rã rời mà vẫn không đạt hiệu quả gì. Triệu Noãn Noãn nhất mực lạnh lùng, chỉ buông ra hai tiếng:

- Tiếp tục.

- Anh chị... – Cậu nhân viên không giữ được nhẫn nại nữa, mắt rưng rưng nhìn hai người – Quá đáng quá rồi đây! Tôi không tiếp tục nữa! – Phẩy tay một cái, giậm chân một phát: Stop

Mọi người trong cửa hiệu sững cả ra.

Giám đốc giật cả mình:

- Thưa anh, nếu anh có gì không hài lòng với cửa hiệu chúng tôi thì xin cho biết.

- Chẳng có gì không hài lòng. – Triệu Noãn Noãn mở miệng.

Còn nói là không có gì không hài lòng à? Cậu nhân viên mẫn cán nổi nóng thêm, chẳng lẽ đá cho họ một phát bắn ra ngoài?

- Xin hỏi anh chị chọn lựa sản phẩm nào?

Triệu Noãn Noãn nhìn Xán Xán:

- Bà xã tôi nói là được.

Thì ra là như vậy! Giám đốc thoát cái bưng hiểu, nhìn sang vị khách hàng nữ, nở nụ cười ve vuốt, tiên đến trước mặt:

- Thưa quý bà, xin hỏi bà đã thấy sản phẩm nào vừa mắt chưa ạ, tôi có thể lấy ra để quý bà thử đeo. Thưa quý bà? Thưa...

Quý bà?

Xán Xán đang trầm ngâm mông lung giật mình định thần:

- Ông gọi tôi cái gì?

Giám đốc bối rối:

- Thưa quý bà, tôi đang thưa chuyện với quý bà.

Hả? Sao lại gọi là quý bà? Cô còn rất trẻ mà!

- Ông... có thể không cần... gọi tôi như thế...

- Thưa phu nhân, xin hỏi phu nhân có vừa mắt với chiếc nhẫn nào không?

Thế này có khác gì thế kia! Xán Xán mặt trầm thương, nhìn sang Triệu Noãn Noãn, nhưng gặp phải bộ mặt sừng sĩa lạnh lùng, đành quay sang nhìn viên Giám đốc đang rất chờ đợi. Thôi được, cô đành nhẫn nhục một phen:

- Vậy... vậy ông cứ thoải mái giới thiệu cho tôi đi...

Giám đốc dẫu môi. Cậu nhân viên lúc này kinh hãi lùi sát tường. Hóa ra vị khách hàng này chưa hề để lọt tai một câu giới thiệu nào.

Cuối cùng Xán Xán cũng đã tỉnh hồn, việc chọn nhẫn cưới bắt đầu.

Nhưng... Xán Xán chau mày quan sát các kiểu nhẫn cưới trong tủ kính, rồi mắt nhắm, miệng đếm, tay dò trên mặt kính vào các sản phẩm, từ số 0 tới vô tận...

Đứng bên cạnh cười thầm, Triệu Noãn Noãn cuống quýt:

- Em chọn thì chọn đi, đừng nói nhiều!

Được thôi Xán Xán lẩm bẩm đếm các con số, lạy trời...

Triệu Noãn Noãn chỉ vào đôi nhẫn có giá đắt nhất, cũng đúng lúc ánh mắt của Xán Xán dừng lại ở đôi nhẫn ấy

- Cái này... đắt quá! – Xán Xán giật giật tay áo Triệu Noãn Noãn, lắc đầu quay quây.

Triệu Noãn Noãn lườm cô, không đáp, cầm một trong hai chiếc ấy lên:

- Đeo vào thử xem.

Không cần đâu! Đeo cái nhẫn đắt như thế này vào tay mà rơi mất thì chết. Xán Xán rút vội tay lại.

- – Á!

Thoắt một cái, tay phải đã bị giữ chặt, kéo ra đằng trước

- Em, để em tự đeo... – Ấp a ập ứng, mặt méo xệch.

- Đừng cự quây! – Một câu đe làm cô cứng cả người.

Triệu Noãn Noãn một tay cầm nhẫn, một tay nhẹ nâng ngón tay vô danh của cô, mặt rất trang nghiêm như đang làm một việc gì đó tỉ mỉ, ánh mắt chăm chú khiến tim Xán Xán đập loạn cả lên. Rõ ràng là giả, có sao trong lòng cô lại le lói hy vọng tất cả đều thật? Không thể nào! Tuyệt đối không thể nghĩ như thế được!

Cô rút mạnh tay lại, trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, cô lao sầm sầm ra khỏi cửa, cố gắng với tốc độ nhanh nhất có thể để thoát khỏi tầm nhìn chung quanh.

- Thưa cô! Cô còn chưa trả tiền! – Giám đốc ngăn lại nhưng Triệu Noãn Noãn chìa thẻ thanh toán cầm chân.

- Còn một chiếc nữa, nhờ ông gói lại cho.

Sau đó, ánh mắt hướng thẳng ra ngoài, anh trở nên buồn hơn. Xán Xán, có một số việc em nhất định phải tự mình hiểu cho rõ...

39. Q.8 - Chương 39: Trời Mưa Có Người Lạ Mang Ô Đón, Rất Có Thể Đó Chỉ Là Người Bán Ô

Xán Xán lớn ngần này rồi, lần đầu tiên nhận ra mình có thể chạy nhanh đến thế. Đến khi định thần lại, thì cửa hiệu kim hoàn đã nằm cách xa tới ba con phố.

Cô dừng bước, lúc này mới cảm thấy hai bắp chân nặng như chì, hơi thở hổn hển. Mới sang xuân mà trán đầm đìa mồ hôi, gờ tay đang định lau thì đột nhiên dừng sững.

Trên ngón vô danh của bàn tay phải là chiếc nhẫn mà Triệu Noãn Noãn vừa mới đeo cho cô.

Hết cả hồn! Chạy quá nhanh, đến nỗi quên cả tay đang đeo nhẫn. Lại nghĩ đến lúc vừa rồi chạy như ma đuổi, cảm thấy như mình vừa cướp tiệm vàng vậy. Cô cứ ngây người rất lâu nhìn chiếc nhẫn đang đeo, định rút nó ra, nhưng ngón tay mới chạm vào chất liệu vàng thì thấy chặt quá, không làm sao được. Hôm nay

thời tiết vốn u ám. Sau khi cô một mình bỏ chạy, mây càng u ám hơn, không lâu sau, mưa rơi. Một giọt mưa lạnh buốt lướt qua gò má, Xán Xán đang trầm tư giặt mình tỉnh lại.

Trời mưa?

Cô gượng gạo ngẩng nhìn trời, chung quanh ai nấy hối hả giương ô, mỗi cô một mình với chiếc nhẵn trên tay, chẳng có gì khác. Cô muốn quay lại tìm Triệu Noãn Noãn nhưng xấu hổ, lúc nãy bỗng dưng chạy đi, giờ đột ngột quay lại, biết giải thích sao đây? Muốn gọi taxi về nhà nhưng không mang một đồng trong túi. Mắt nhìn trời mưa ngày một nặng hạt, người qua lại tấp nập, chẳng ai chú ý đến cô lẻ loi đứng giữa phố đông.

Cảm giác thui thủi nơi đầu đường khiến cô bỗng dưng rất thèm một ai đó đứng sau lưng cô, che ô cho cô. Đột nhiên một chiếc ô xòe ra trên đầu cô, bên tai thoảng tiếng nói:

- Thưa cô, cô không mang ô sao?

Chẳng lẽ thực sự tình tiết đúng như trong các tiểu thuyết lãng mạn xảy ra với cô? Xán Xán kinh ngạc vội vàng vuốt lấy vuốt để mở tóc rối bù, e dè quay mình lại. Trước mắt tuy không phải là người đẹp trai như Triệu Noãn Noãn, nhưng ít ra cũng không mũi gãy mắt ti hí, mà nhìn quá là được ấy chứ. Quan trọng nhất là trong tay người ấy cầm một chiếc ô. Xán Xán bất chợt xúc động khôn tả, xem ra đời thực chẳng khác mấy so với tưởng tượng của cô.

- Xin chào... tôi quên mang ô. – Hai má ửng hồng, cố tình làm ra vẻ e lệ.

- Đây! – Người đàn ông đưa ngay chiếc ô cho cô, cười hớn hở – 20 tệ.

- Gì cơ... 20 tệ? – Xán Xán nhất thời trở tay không kịp.

Người kia tắt ngóm điệu cười, nghiêm mặt phát biểu:

- Thưa cô, trời đang mưa mà! Một cái ô tôi bán 20 tệ là quá rẻ rồi còn gì!

Xán Xán như hóa đá.

- Sao thế? Vãn chê đắt à? Thế thì 18 tệ nhé! Không thể rẻ hơn nữa đâu!

Xán Xán mặt lạnh như tiền quay mình bước nhanh về phía trước. Sau lưng, người đàn ông vẫn cố nài nỉ:

- 18 tệ mà còn chê đắt à? Tôi lấy vào đã 15 tệ rồi đấy! Thôi được rồi, bán hòa vốn cho cô vậy!

Xán Xán càng rào nhanh bước chân.

- Nay cô đừng chạy nhanh thế! 10 tệ, 10 tệ mua đi này...

Thực tế chứng minh, trời mưa mà có người lạ trao ô cho mình, rất có thể đó là người bán ô!

* * *

Không có người xòe ô che mưa, đành tìm nơi trú vậy, may mà bên đường có nhiều tiệm cà-phê, trước cửa có chỗ có thể ghé chân. Xán Xán tìm được một nơi trú mưa thì cả người cũng đã ướt hết, tóc dính bết trên mặt trông rất thảm hại.

- Giời ơi, tôi đã nói với các người rồi! Đừng đứng chắn trước cửa hàng chúng tôi nữa! Lui ra đi, lui ra đi!

Con người kẻ cũng ác, đang uống dở ngụm nước mà chẹn ngang họng. Máy người đứng tránh mưa ở cửa tiệm cà-phê bị ông chủ quát nạt, ai nấy đều bất bình nhưng biết là gây phiền cho người ta nên đành nhẫn nhịn định đội mưa mà đi.

- Chỗ này là đất công cộng, ông dựa vào cái gì mà đuổi chúng tôi đi?

Xán Xán đứng ra, tuy ướt như chuột lột nhưng vẫn trừng mắt nói. Trên đời này cô ghét nhất là loại người chỉ biết lợi mình.

- Cô nói cái gì? Đây là cửa ra vào của tiệm chúng tôi. Các người tránh mưa chiếm hết chỗ, thì mở cửa làm ăn thế nào hả? Muốn tránh mưa mà đến một cốc cà-phê cũng không muốn chi tiền thì có đáng mặt không chứ? – Bà chủ từ trong xông ra, giọng rất đáo đả. Máy người trú mưa chung q

uanh đang định phụ họa với Xán Xán cũng co vùi lại, chỉ dám trơ mắt mà xem.

- Bà là loại người gì mà nói năng vô lý như thế hả? Cửa hiệu nhà bà cửa bé bằng cái mảnh giấy, chúng tôi đứng bên cạnh, can hệ gì đến bà?

- Can hệ đấy, can hệ đấy, thì sao nào? Muốn gì? – Bà chủ vóc dáng cao lớn nhảy xổ lên từng bước.

Xán Xán chỉ có thể lùi từng bước, thế mà bà ấy vẫn hùng hổ xông tới, quát tháo liên tục.

Xán Xán sắp bị dồn ra ngoài trời mưa rồi. Bỗng nhiên cánh tay cô bị ai đó nắm chặt, sau đó cô thấy mình đã an toàn đứng trong chỗ mưa không hắt vào.

- Cẩn thận nào, dầm mưa là bị lạnh đấy! – Giọng nói ầm ập dịu dàng mà vẫn điềm đạm.

Xán Xán quay đầu, chạm phải ánh mắt lấp lánh của Lạc Thiếu Tuấn. Anh đã thay gọng kính vàng, khoác trên mình chiếc áo khoác màu xanh, quần bò màu đen, đơn giản mà trông rất phong trần. Ai ngờ trong tình huống này mà lại gặp anh, Xán Xán thoáng thấy bối rối.

Nhà chủ tiệm cà-phê thấy đối phương có thêm một người thì cũng giật mình nhưng cố tình phẩy tay áo nói cạnh khỏe:

- Có người giúp sức cũng nhằm nhò gì! Muốn cãi nhau thì bà đây tiếp tới cùng!

Lạc Thiếu Tuấn không giận mà lại tươi cười:

- Bà nhầm rồi, chúng tôi chỉ muốn uống cà-phê thôi

Cãi nhau sợ nhất gặp mặt cười, Lạc Thiếu Tuấn nở điệu cười này khiến bà chủ không biết làm sao cho phải. Kiểu gì đây? Không phải là đến để tiếp sức cãi nhau sao? Chưa kịp phản ứng thì Xán Xán đã bị Lạc Thiếu Tuấn dắt vào trong quán cà-phê. Hai người ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, Lạc Thiếu Tuấn nói trước:

- Muốn uống gì nào?

Thấy người ta ân cần hỏi mình, Xán Xán chợt nhớ tới mảnh giấy bị mình vô ý làm mất, cô bỗng có cảm giác xấu hổ ghê.

- Không... không cần đâu ạ...

- Đừng có khách khí được không?

- Thật... thật sự không cần đâu ạ... – Cô đang lúng túng gần chết, sớm biết gặp anh thế này, lúc này cô đã không nhảy ra đầu khẩu, thà dầm mưa còn tốt hơn.

Ánh mắt Lạc Thiếu Tuấn buồn hẫng đi, còn có phần đau khổ nữa:

- Xán Xán, có phải em tránh anh không?

- Không có đâu! Sao thế được! – Xán Xán vội vàng xua tay, sao anh ấy lại nghĩ thế?

- Vậy vì sao em không gọi điện thoại cho anh?

- Là vì em... – Thôi rồi, coi như chết rồi đây. – Em xin lỗi! Em không cẩn thận đã làm mất mảnh giấy ghi số điện thoại của anh. Em hỏi chỗ Như Ngọc nhưng cô ấy cũng không có, vì thế... vì thế không gọi được cho anh. – Cô nói xong len lén nhìn Lạc Thiếu Tuấn.

Không ngờ, Lạc Thiếu Tuấn nhìn cô, lại cười tươi:

- Đó không phải lỗi của em, có gì mà phải xin lỗi.

Cô chợt thấy nhẹ cả mình:

- Anh thật sự không giận chứ?

Lạc Thiếu Tuấn lắc đầu:

- Nói rõ ràng ra là được rồi, anh cứ nghĩ rằng... – Anh ngừng lại đổi chủ đề – Chúng mình uống cà-phê mau đi, em ướt hết rồi, phải uống nóng mới được.

- Dạ! – Xán Xán cảm động, thì ra mình thật nhỏ nhen, Lạc

Thiếu Tuấn chẳng giận chút nào.

- Em chỉ cần một cappuccino thôi ạ.

- Xán Xán e thẹn cười.

- Cà phê đặc biệt của Italia.

- Anh uống loại đắng vậy sao?

- Xán Xán ngạc nhiên nhìn Thiếu Tuấn, cô cứ nghĩ rằng đàn ông thì háo ngọt cơ.

Lạc Thiếu Tuấn bật cười:

- Anh không quen uống ngọt.

Thì ra là vậy! Xán Xán chợt nhớ đến Triệu Noãn Noãn, anh cũng thích nhất là cà-phê cappuccino với những bọt sữa nổi bông bênh.

- Đang nghĩ gì vậy?

- Không ạ – Xán Xán lúng túng vì đột nhiên lơ đãng, cô chủ động chuyển đề tài – Phải rồi, sao anh lại ở đây? Mà lại có một mình?

Anh cười nhả nhận sau cặp kính gọng vàng:

- Làm việc trên máy tính lâu quá nên ra ngoài đi dạo một chút.

- Công việc của anh cũng phải thường xuyên làm với máy tính sao?

- Đúng vậy, anh là dân IT, em cũng thường xuyên làm trên máy tính à?

- Dạ. – Xán Xán gật đầu. – Nhưng em không có việc gì đâu, là ngôi nhà viết tiểu thuyết, nói khó nghe một chút là thất nghiệp ngôi nhà thôi.

Lạc Thiếu Tuấn nhấp một hớp cà-phê:

- Thực ra như thế rất tốt, tự do tự tại là hay nhất mà.

- Tự do thì đúng là tự do nhưng chẳng lẽ suốt đời ở nhà.

- Xán Xán tay chống cằm, nhìn trời mưa, chợt thấy mơ hồ. Ở nhà Triệu Noãn Noãn đã quen rồi, cô có phần quên đi thực tế tàn khốc là bản thân đang thất nghiệp. Một khi cô với Triệu Noãn Noãn ly hôn, lúc ấy biết làm sao? Cứ nghĩ mà thấy sợ...

- Em đừng lo quá, nếu em không giữ ý, công ty bọn anh đang trống một chỗ Trợ lý, em có thể đến làm thử.

- Thật ạ? – Xán Xán sáng bừng cả mắt.

- Đương nhiên, nếu được chào đón em, anh nghĩ chúng mình nhất định sẽ hợp tác làm việc vui vẻ.

Xán Xán mặt ửng hồng:

- Thực ra em rất ngốc nghếch, đến chỗ anh làm việc, chắc chắn sẽ gây ra nhiều sai hỏng, làm phiền anh lắm.

- Không phiền gì đâu – Lạc Thiếu Tuấn lắc đầu – Chẳng lẽ em không muốn cùng làm việc với anh?

- Em không có ý đó! – Xán Xán cuống quýt xua tay, sao anh có thể luôn nghĩ xa thế nhỉ? – Nếu công ty chỗ anh có chỗ trống, em rất muốn tới làm thử, nhưng nếu làm không được, anh phải nói cho em biết, em không muốn làm việc gì đó mà chỉ cậy nhờ vào quan hệ riêng tư.

Lạc Thiếu Tuấn hơi sững người:

- Được, tuần tới em bắt đầu tới làm đi, chính là công ty mạng Tuấn Vũ ở tòa nhà đối diện con phố này, em đi ra là nhìn thấy ngay.

- Thế là được ạ? – Việc làm này tìm được nhanh đến vậy ư? – Anh không phải nói trước với sếp của anh sao?

- Anh là sếp rồi.

Oa! Xán Xán mở to mắt nhìn sếp tương lai, dè dặt nói:

- Tìm việc phải phỏng vấn chứ ạ?

- Vừa rồi là phỏng vấn đây.

Xán Xán:

- ...

Thế là Xán Xán đã tìm được việc làm mà hơn hai năm rồi không tìm được, thời gian uống một ly cà phê rồi cuộc cũng ra vấn đề.

Hai người cứ rì rầm trò chuyện, thoát cái đã 12 giờ.

- Ôi trời, Em phải đi rồi! – Xán Xán hốt hoảng đứng lên. Cô vừa bỏ chạy khỏi Triệu Noãn Noãn một cách chẳng đàng hoàng chút nào, chưa kể mẹ anh còn yêu cầu hai người phải trở về đúng buổi trưa, nếu không quay về, Triệu Noãn Noãn chắc chắn bị mẹ từ mặt.

- Không thê ngồi thêm được sao?

- Thật thất lễ quá, em có chút việc.

Lạc Thiếu Tuấn cười :

- Không sao, em đi đi, nhớ tuần tới đi làm nhé.

- Dạ! Tạm biệt anh!

Cô vẫy vẫy tay, đi ra ngoài, được mấy bước, Lạc Thiếu Tuấn đột ngột chạy theo.

- Đợi đã! – Anh đưa chiếc ô vào tay Xán Xán – Ô đây, em cầm đi.

- Sao thế được ạ? Anh chỉ có một chiếc thôi mà. -Xán Xán từ chối.

- Em cầm đi! – Lạc Thiếu Tuấn giữ tay cô – Anh làm việc nga đây, đi lại rất tiện mà.

- Thế này... – Xán Xán do dự nhìn anh, thái độ của anh rất kiên quyết, nếu cứ từ chối thì thật không tiện – Em cảm ơn anh! Em đi đây!

Cô cầm ô, bước vào màn mưa.

Lạc Thiệu Tuấn mỉm cười đứng ở cửa tiệm cà-phê nhìn cô đi xa dần. Khi tất cả đã bị màn mưa che khuất, nét cười trên mặt anh đột nhiên biến mất, chỉ còn lại yên ắng, yên ắng nhìn tất cả bị chìm lấp trong hơi nước...

40. Q.8 - Chương 40: Hôn Lễ, Tổ Chức Hay Không Là Cả Một Vấn Đề

Sau khi ở nhà bố mẹ Triệu Noãn Noãn trở về, Xán Xán luôn cảm thấy không yên, một nửa là do chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, một nửa là bởi công việc Lạc Thiếu Tuấn giới thiệu.

Không biết vì sao, quan hệ giữa cô và Triệu Noãn Noãn gần đây thay đổi rất kỳ lạ. Hai người vốn ở chung một nhà, chỉ cần Triệu Noãn Noãn không quát tháo cô là hai người có thể thao thao bất tuyệt với nhau suốt ngày, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác hẳn, có khi Triệu Noãn Noãn nói với cô mà cô không biết phải nói gì cho phải. Những thay đổi sâu xa này khiến Xán Xán rất phiền muộn, thế là cô quên cả việc nói với Triệu Noãn Noãn về chuyện đã tìm được chỗ làm.

Buổi sáng, cô lên mạng chat.

Giờ này người online hiếm lắm, không phải vì công việc thì cũng là đang ngủ trong chăn ấm nệm êm, riêng cô là người đáng lẽ ham ngủ nhất thì bị Triệu Noãn Noãn rên cho nấp chạy sớm nên không thể không thức dậy.

Đúng là quá trình chạy bộ buổi sáng từ khi bắt đầu đến nay chưa hề bị ngắt quãng.

Chỉ duy nhất một người sáng đèn trên mạng, đó lại là biểu tượng cánh chim ưng.

Xán Xán: Bạn ở đó không?

Phi Dương: Có đây.

Xán Xán: Giờ này bạn không làm việc sao?

Phi Dương: Bạn cũng vậy mà?

Kinh tế khó khăn, người thất nghiệp đầy rẫy, Xán Xán chỉ có thể nghĩ thế.

Xán Xán: Thì là vậy, nhưng tuần tới tôi đi làm rồi.

Phi Dương: Bạn tìm được việc làm rồi à? Chúc mừng.

Xán Xán: Hic hic, thực ra cũng không có gì đâu! Chỉ là đi làm chân Trợ lý ở công ty của một người bạn, chẳng biết có làm đổ vỡ cái gì không.

Bên kia im lặng một hồi.

Phi Dương: Tò mò xin hỏi tên công ty đó được không?

Xán Xán: Hình như tên là Công ty mạng Tuấn Vũ.

* * *

Bên kia lại im ắng, sau đó tối đen, out rồi.

Vừa mới nói mấy câu còn chưa đủ hứng, sao đã out rồi thế? Xán Xán thắc mắc.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, cô quay lại, thấy Triệu Noãn Noãn đứng ở cửa phòng, tay cầm điện thoại:

- Mẹ em gọi này.

- Dạ. – Xán Xán đáp, đóng hộp chat, đứng dậy nhận ống nghe.

- A lô! Con gái à! – Quả nhiên giọng mẹ yêu công lực luôn cao, Xán Xán theo thói quen tự động đẩy xa ống nghe khỏi tai.

- Bà thông gia đã nói với mẹ rồi, hai đứa đang chuẩn bị hôn lễ phải không? Sao không nói với mẹ con một tiếng thế hả? Thôi được rồi, các con chịu làm là tốt rồi, chứ đâu chỉ đi đăng kí là xong? Mẹ nhắc con là lễ cưới nhất định phải mời cô họ con nhé, khi con chào đời cô ấy đã mang tặng nhà ta cả một rổ trứng gà đấy! Lại cả bác của anh họ con nữa, lần trước con ông ấy cưới, bố mẹ làm phong bao cả trăm tệ đấy...

Nếp nhăn trên trán Xán Xán ngày càng lắm, không nhịn được, cô cắt ngang khi mẹ đang thao thao bất tuyệt:

- – Mẹ ơi, việc này từ từ hãy hay, bọn con còn chưa vội...

- Con nói cái gì? – Bà mẹ đột ngột rít lên trong ống nghe – Việc kết hôn sao có thể từ từ được? Người ta gả con gái thì vênh vang hãnh diện, con gái tới đến một chén trà cũng không có vậy? Có phải con muốn mẹ chết vì uất ức không? Lẽ nào con muốn bố con bê bài vị của mẹ trong hôn lễ của con?

Rắc rắc, Xán Xán cảm giác bị xả thành hai mảnh. Hóa ra cô đã luôn luôn đánh giá thấp mẹ cô, bà cũng cao thủ chẳng khá

c gì mẹ Triệu Noãn Noãn.

Gác điện thoại, Xán xán chớp chớp mắt nhìn Triệu Noãn Noãn, mặt méo xệch:

- Làm sao đây? -Lại một lần nữa cô bị bức bách phát điên lên.

Triệu Noãn Noãn mặt bình thản:

- Em bảo sao?

Người ta đã nghĩ không ra mới phải hỏi anh chứ! Xán Xán bật khóc!

Hôn lễ, có tổ chức hay không, là cả một vấn đề.

Đọc tiếp Chúng mình lấy nhau đi – chương 41

Đọc truyện online trên điện thoại - Để những câu chuyện, tâm sự, phản hồi cũng như những thắc mắc của bạn đến với các độc giả của doctruyen360 các bạn vui lòng gửi về email doctruyen360@gmail

41. Q.9 - Chương 41: Em Nghĩ Kỹ Rồi, Làm Người Là Phải Có Việc Làm

Vấn đề hôn lễ còn chưa giải quyết được thì đã đến ngày đi làm.

- Ngày mai em phải đi làm.

- Em nói gì? – Đang chú ý đầu vào máy tính, Triệu Noãn Noãn bàng hoàng, quay lại nhìn Xán Xán, vẻ mặt nghiêm túc chẳng có vẻ gì là đùa cợt.

- Bắt đầu từ ngày mai, em phải đi làm. Buổi trưa anh không phải cất công về nấu ăn cho em nữa.

Triệu Noãn Noãn sững người hồi lâu mới có phản ứng, nhìn đăm đăm Xán Xán:

- Em đi tìm việc từ khi nào vậy?

Cô vắt óc nghĩ:

- Mấy hôm trước...

- Sao anh không biết?

Cô hết sức động não, e dè ấp úng:

- Em quên nói với anh ạ.

Triệu Noãn Noãn trầm hắc đi:

- Anh không đồng ý.

- Tại sao ạ? – Xán Xán cuống lên, chẳng lẽ vì cô quên nói với anh mà anh giận dữ vậy sao? Dù sao cũng là việc đã rồi mà.

Nhận ra thái độ quá mức của mình, Triệu Noãn Noãn dịu lại. nhẹ nhàng rành mạch nói:

- Hiện tại thế này với em chẳng phải rất tốt sao? Cần gì phải ra ngoài làm việc nữa? Sẽ rất mệt đấy. – Thực ra anh muốn nói chẳng lẽ anh không nuôi nổi em?

Hóa ra là Triệu Noãn Noãn nghĩ hộ cho cô, Xán Xán thở phào:

- Em biết là mệt, nhưng em không thể ngồi nhà ăn bám mãi được!

Triệu Noãn Noãn nghiêm sắc mặt:

- Đã khi nào anh xúc phạm em chưa?

- Em không có ý đó đâu! – Xán Xán cuống lên giải thích – Là do em suy nghĩ thôi, em nghĩ kỹ rồi, em đã gần 25 tuổi, không thể thoát ly xã hội được, làm người cần phải có việc làm. – Nói rồi cô khẩn thiết nhìn Triệu Noãn Noãn.

Nhìn ánh mắt cô, vẻ mặt dần dần dịu đi, anh bình tĩnh nói:

- Xán Xán, nếu thật sự em muốn vậy, anh không ngăn cản em

- Thật chứ ạ? Anh đồng ý rồi? – Xán Xán mừng quá không nín nổi chạy tới ôm chầm Triệu Noãn Noãn. – Anh Noãn Noãn em biết anh sẽ ủng hộ em nhất mà!

Triệu Noãn Noãn chợt cảm thấy mặt nóng ran, anh nuốt nước bọt:

- Nói thì đã nói rồi, nếu đi làm mà không vui thì quay về anh có thể nuôi em được mà. – Anh nói câu này ánh mắt nghiêm túc chưa từng thấy, tiếc rằng Xán Xán vui quá không nhận ra.

- Vâng! – Cô gật đầu, cười tíu tít, đúng là anh Noãn Noãn tốt với cô nhất đời!

* * *

Tám giờ sáng hôm sau.

Xán Xán ngắm mình lần cuối trong gương, kính trắng, áo sơ-mi, áo veston, quần âu, ca-vát, lại thêm tóc dài buộc gọn, cười múm mỉm, lộ tám chiếc răng.

Rất được! Pro lắm rồi đây!

Ôm túi, xuất phát!

Xuống đến sảnh, một chiếc BMW màu xanh dừng trước cửa, một vóc dáng cao ráo đứng dựa bên xe, mùi nước hoa đàn ông khiến bao nhiêu ánh mắt phụ nữ đổ dồn. Xán Xán sững sờ, anh không đi làm à? Sao còn ở đây?

- Anh vẫn chưa đi ạ?

- Đợi em.

Đợi cô???

Xán Xán giật mình mở to đôi mắt trong gọng kính trắng.

- Anh, anh, anh đợi em làm gì?

Triệu Noãn Noãn đứng thẳng dậy, mở cửa xe, hướng mắt về phía cô:

- Lên xe đi, anh đưa em đi làm.

- Không cần phiền anh vậy đâu, em đi xe bus được mà. – Xán Xán xua tay từ chối, công ty của hai người rõ ràng không tiện đường nhau, giờ cao điểm tắc đường kinh khủng, anh sẽ bị trễ giờ làm mất.

- Em muốn đi làm muộn sao? – Triệu Noãn Noãn cắt lời, tóm tay cô dắt vào trong xe – Lên xe đi!

Một cô Trợ lý quèn, ngày đầu tiên đi làm bằng BMW, có quá... Xán Xán không thể nói gì.

Nhưng cô đã sai. Không phải chỉ ngày đầu tiên mà những ngày tiếp sau cô đều được đưa đón. Đó là chuyện về sau.

Xe dừng lại trước cửa tòa nhà công ty viễn thông Tuấn Vũ, Xán Xán cúi lom khom từ trong xe chui ra, không ngờ bụng bảo dạ mình rất biết điều, mình rất biết điều...

- Xán Xán, em tới rồi?

Xán Xán giật mình ngẩng lên thấy Lạc Thiếu Tuấn đứng ở cửa, lần này anh mặc áo len màu xanh nước biển, vẫn đeo kính gọng vàng như trước, nét tươi cười ấm áp rạng rỡ. Một cô Trợ lý què ngày đầu tiên đi làm, có sếp lớn ra tận cửa chờ đón! Xán Xán chỉ biết im lặng.

- Sao anh lại ở đây? – Nhìn thấy Lạc Thiếu Tuấn, Triệu Noãn Noãn tất nhiên chẳng vui gì.

Xán Xán thấy vậy vội chen lên giải thích:

- Lạc tiên sinh là sếp ở đây!

- Xán Xán, đã nói với em rồi, cứ gọi anh là Thiếu Tuấn thôi. – Lạc Thiếu Tuấn đứng bên dịu dàng nói thêm một câu, Xán Xán bẽn lẽn cúi đầu.

Sắc mặt Triệu Noãn Noãn càng sa sầm:

- Vì sao em không cho anh biết?

- Anh cũng không hỏi mà...

- Em! – Triệu Noãn Noãn tức đến nghẹn giọng, chợt nhớ lại hôm đi mua nhẫn cưới, Xán Xán trở lại với một chiếc ô trong tay bỗng nhiên mắt anh lóe lên, giận dữ tóm chặt tay cô kéo lên xe - Đi, chúng ta về!

- Anh Noãn Noãn, chúng mình không thể nói chuyện tử tế được sao? Sao anh lại... – Bàn tay bị tóm rất đau, Xán Xán nhin đau, muốn co tay lại nhưng không đủ sức.

- Dừng lại đã! – Lạc Thiếu Tuấn đột ngột tiến lên mấy bước nắm chặt tay phải của Xán Xán.

Hai người, một bên nắm tay trái, một bên nắm tay phải đều chặt cứng. Cô sững sờ đứng như trời trồng ở giữa.

- Thưa anh, Xán Xán muốn ở lại đây là việc của cô ấy, dù anh là anh họ của cô ấy cũng không thể độc đoán như thế được. – Lạc Thiếu Tuấn nói dứt khoát, Xán Xán đột nhiên thấy lạnh cả sống lưng, vì sao bình thường anh nói năng dịu dàng ôn hòa mà hôm này lại như biến thành người khác, giọng nói rành mạch không to nhưng đầy vẻ cứng cỏi. Rất nhanh, anh đột nhiên đổi giọng, trở nên ân cần, nét cười trở lại như cũ – Xán Xán, anh nói đúng không?

Xán Xán chớp chớp mắt, vừa rồi chỉ là ảo giác chăng...

- Đây là việc nhà chúng tôi, không mượn người ngoài nhúng tay vào! – Triệu Noãn Noãn hạ giọng, tay kéo Xán Xán không rời.

Một nét đau lòng thoáng qua trên mặt Lạc Thiếu Tuấn, anh nhìn thẳng vào Xán Xán:

- Xán Xán, anh là người ngoài à?

Thực ra anh đúng là người ngoài. Nhưng nói như thế Xán Xán không nổi, vả lại Triệu Noãn Noãn lần này cũng quá đáng lắm thế là cô ngẩng phắt lên nhìn Triệu Noãn Noãn, giọng bình tĩnh:

- Anh bỏ tay ra!

Ánh mắt Triệu Noãn Noãn tối sầm:

- Xán Xán...

Xán Xán giữ nguyên sắc mặt:

- Anh mà không bỏ ra, em sẽ cẩu đây.

Thế là tay được buông ra.

- 5 giờ chiều anh tới đón em. – Giọng nói không còn gần như trước nhưng trầm xuống, khiến người nghe khó chịu.

- Vâng... – Xán Xán gật đầu, nhìn anh lên xe nổ máy, rồi mất hút, tâm trạng u ám, cảm giác nặng nề.

- Đi nào! – Giọng nói của Lạc Thiếu Tuấn vang lên – Ngày đầu tiên đi làm, trước hết anh đưa em đi gặp đồng nghiệp. – Anh cười nhẹ, ầm áp thân thiện.

Không biết vì sao, Xán Xán bỗng nhiên khó chịu với kiểu cười này:

- Dạ. – Cô đáp khẽ, sải bước tiến lên.

* * *

Lạc Thiếu Tuấn dẫn cô vào phòng làm việc của Ban Trợ lý.

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là đồng nghiệp mới.

Xán Xán cười bên lên, cúi mình lịch sự:

- Xin chào các anh chị, tôi là Tô Xán Xán.

Thế nhưng khi cô ngẩng lên, bỗng sững sờ. Sao mọi người lại ăn mặc tùy ý thích thế nhỉ? Rồi cô nhìn lại mình, bỗng chốc cảm thấy như người ngoài hành tinh lọt vào.

Mọi người đang làm việc đều đứng lên, hướng mắt về phía Xán Xán, rồi một phụ nữ ăn mặc có vẻ nghiêm chỉnh nhất lên tiếng:

- Xin chào, tôi là Trưởng Ban Trợ lý, tôi tên là Bạch Tinh Tinh.

Bạch Tinh Tinh? Lẽ nào sẽ có Tử Hà nữa? Xán Xán chu môi lại.

- Xin chào, tôi là Phó Trưởng Ban Trợ lý, tôi tên là Tử Hà.

Quả nhiên... Xán Xán khe khẽ liếc Lạc Thiếu Tuấn, bỗng nhiên cảm thấy anh rất giống nhân vật Chí Tôn Bảo?

- Tôi còn có nhiều việc khác, giao cô ấy lại cho cô nhé. – Lạc Thiếu Tuấn gật đầu với Bạch Tinh Tinh rồi nhìn sang Xán Xán, cười nhẹ. – Cố gắng nhé! Anh đi đây!

- Vâng. – Xán Xán gật đầu, nhìn Lạc Thiếu Tuấn xa dần, cô chợt cảm thấy như trút được gánh nặng, quay đầu lại, thấy một luồng ánh mắt đổ dồn vào.

- Tô Xán Xán phải không? Hãy đi theo tôi. – Bạch Tinh Tinh mặt lạnh lùng đưa cô đến một bàn làm việc – Từ nay về sau, đây là bàn làm việc của cô.

- Vâng... cảm ơn... – Bỗng dưng có bàn làm việc của riêng mình, cô thấy chưa quen.

- Công việc của Phòng Trợ lý khá phức tạp, một lát nữa cô tới phòng làm việc của tôi, tôi sẽ giao việc hôm nay cho cô.

- Được ạ. – Xán Xán gật đầu.

Bạch Tinh Tinh nhìn đồng hồ:

- Nếu không vấn đề gì, bây giờ cô còn 10 phút làm quen với môi trường làm việc, 10 phút sau tới phòng làm việc của tôi. – Rồi tiểu thư Bạch Tinh Tinh nhắc giày cao gót bước đi.

Xán Xán lặng đi hồi lâu mới định thần, quả nhiên là Bạch Tinh Tinh! Sốc thật!

Bạch Tinh Tinh đi khỏi, phòng làm việc chợt ồn ào hẳn lên. Mọi người đều riu rít hướng về đồng nghiệp mới.

- Cô là Tô Xán Xán à? Tôi gọi cô là Xán Xán được không? – Đó là một cô gái yếu điệu hiền dịu mặc một chiếc váy dài màu trắng, trông rất quen.

- Vâng ạ, xin hỏi cô là...

- Tôi là Ôn Nhu, bạn có thể gọi tôi là Nhu, Nhu Nhu, hoặc là Tiểu Nhu Nhu cũng được. Hí hí hí...

Đúng là rất ôn nhu!

Xán Xán thăm tặc lưỡi.

- Cô đừng để ý đến đứa tiện nhân này, cô ấy coi vậy chẳng ôn nhu tí nào đâu. – Một người đẹp kiểu tomboy mặc đồ thể thao màu xanh lục lờm Ôn Nhu một cách rẻ rúng rồi nở nụ cười, phóng khoáng với Xán Xán – Tôi là Beauty.

- Trông cô thì quý-sờ-tộc chết đi được! Vương Mỹ Lệ, cậu mặc kiểu gì thế? Beauty, Beauty, chính là Mỹ Lệ mà! – Tiểu Nhu Nhu nổi cáu, Vương Mỹ Lệ cũng đỏ sặc mặt, sau đó hai người giao chiến ba hiệp mới thôi.

Xán Xán ngồi một bên kinh ngạc sững sờ. Đây gọi là đồng nghiệp sao?

* * *

Cô đừng bận tâm, bọn họ cãi nhau một lúc rồi lại thân thiện ấy mà – Một giọng nói nhẹ nhàng chợt vẳng đến Xán Xán quay nhìn, chính là người ngồi ở bàn đối diện với cô.

- Tôi là Ngô Hiểu Phi, cô gọi tôi sao cũng được, Ban ta có kỳ lạ một chút nhưng chỉ một thời gian ngắn là cô quen ngay thôi.

- Vâng, cảm ơn ạ. – Mắt rung lệ, cảm giác gặp được người bình thường mới yên tâm làm sao.

Đang hí hóp mừng, chợt Ngô Hiểu Phi xông tới, vẻ bí mật hạ giọng nói:

- Cô có thể cho tôi biết cô có quan hệ gì với Giám đốc được không? Vì sao anh ấy đích thân đưa cô đi giới thiệu?

Hóa ra đây không phải người bình thường. Rốt cuộc Xán Xán không dám hy vọng gì nữa.

- Xin đừng h

iểu nhầm, chúng tôi không có quan hệ gì...

- Thật sự không có gì chứ?

- Thật ạ.

- Cô đừng dối tôi đấy! Sau này có tin gì nhất định phải nói với tôi, biết không?

- ... Dạ.

* * *

Xán Xán sau ngày thứ nhất đi làm rút ra những kết luận sau đây về đồng nghiệp:

1. Bạch Tinh Tinh rất nghiêm khắc cẩn thận, vì thế không thể sơ suất.

2. Tôn Nhu không hoàn toàn ôn nhu, Vương Mỹ Lệ thực ra là một người đồng tính, và bọn họ là một đôi tình nhân đồng giới thường xuyên cãi nhau.

3. Ngô Hiểu Phi là trung tâm thông tin truyền mồm của cả Ban, bất kể việc gì ở công ty chưa cần xảy ra thì người đó đã biết.

4. Tử Hà thực ra yêu thầm sếp lớn từ lâu, tương tư thành bệnh khiến tâm lý có vấn đề.

Sau cùng, tất cả phụ nữ chưa chồng và đàn ông có cá tính trong công ty trừ Ôn Nhu và Vương Mỹ Lệ, ít nhiều đều liếc thăm về điển trai của sếp lớn.

42. Q.9 - Chương 42: Anh Noãn Noãn, Em Cảm Thấy Anh Vẫn Khá Hợp Vào Vai Chồng!

So với trước đây được tự do tự tại ở nhà, đi làm thật là khổ hơn bao nhiêu, lại thêm Trưởng Ban Trợ lý Bạch Tinh Tinh yêu cầu cao và rất nghiêm khắc, nên mới đi làm được hơn một tuần, Xán Xán đã gầy hẳn đi.

- Em gầy đi đấy. – Buổi sáng, Triệu Noãn Noãn khi đưa Xán Xán đi làm đã thốt lên lời xót xa.

Xán Xán đang tựa vào kính xe ngủ, nghe câu nói của Triệu Noãn Noãn lập tức choàng tỉnh:

- Thật ạ? Gầy đi thật sao?

Triệu Noãn Noãn gật đầu, chăm chú lái xe nhưng trong lòng đã tính toán thực đơn bữa tối hôm nay. Phải bồi bổ cho cô ấy mới được.

* * *

Buổi sáng nghe Triệu Noãn Noãn nói mình gầy đi Xán Xán vui lắm. Bước vào cửa công ty, cô sải chân rõ dài, tâm tình rất hào hứng. Đang dậm chân bước vào thang máy, cửa từ từ khép lại, đột ngột có người xông vào.

- Sao thế? Có việc gì vui thế? – Lạc Thiếu Tuấn bước vào, nhìn cô mỉm cười.

Xán Xán chợt có chút không thoải mái, đúng lúc đang thư thái thì đột nhiên có người xông vào. Nhất là người đó lại là sếp lớn của mình.

- Không có gì ạ. – Cô bối rối cười, giơ tay nhấn nút thang máy. Lạc Thiếu Tuấn bình thản như không ảnh hưởng gì:

- Việc vui không muốn chia sẻ với anh sao?

Xán Xán giật mình, vội giải thích:

- Không có việc gì lớn đâu ạ, mà là hôm nay đi làm, anh Noãn Noãn bảo em gầy đi.

- Vậy hả? – Lạc Thiếu Tuấn ngừng một lát, chừng như quan sát cô rồi gật đầu. – Có vẻ là gầy đi rồi.

- Thật ạ? Anh cũng thấy thế sao? – Xán Xán cười tí mắt, lớn thế này rồi mà trong một ngày có hai người nói cô gầy đi, đó là lần đầu tiên đấy! Xem ra lần này việc giảm cân có hy vọng rồi đây.

Đang hớn hở, bỗng cảm thấy trước mặt có một luồng khí mạnh ép gần vào mình, Xán Xán ngẩng nhìn, phát hiện Lạc Thiếu Tuấn không biết từ bao giờ đã tiến đến với cô. Thang máy không lớn nhưng hai người đứng vẫn thừa chỗ, cho nên... Tại sao anh lại đến gần thế? Đến nỗi hai người dồn lại trong một góc thang máy? Cô giật mình lùi lại vài bước, lập tức cảm giác sau lưng lạnh toát, hóa ra đã lùi vào tận góc rồi.

Lạc Thiếu Tuấn không bận tâm, cứ tiến thêm một bước đến gần cô, ánh mắt rọi thẳng vào mặt cô, sau đó chậm rãi cất tiếng:

- Gầy đến nỗi mặt cũng nhỏ đi, nhìn dễ thương hơn hẳn so với trước.

Giọng nói khiến cô cảm thấy có vẻ gì như cưa cẩm!!!

Xán Xán hoảng hốt đến hóa đá, chỉ sợ không thận trọng sẽ chạm vào anh.

Lạc Thiếu Tuấn cũng không vội vàng, vẫn cái giọng cưa cẩm ấy hỏi cô:

- Em thấy... anh nói đúng không?

Lúc này không chỉ trong lòng mà khắp cả làn da cô đều nổi gai ốc. Đột nhiên cô muốn đẩy tung ra rồi đá cho anh ta một phát.

Đương nhiên, dù muốn thế nào thì cũng không làm thế được.

Thế là khi thang máy kêu “đing” một tiếng để mở cửa, Xán Xán đẩy Lạc Thiếu Tuấn ra, xông vọt ra ngoài.

- Ui da! – Đầu va phải vật gì đó mềm mềm, Xán Xán xoa đầu ngẩng lên nhìn, sững sờ.

Hóa ra là Bạch Tinh Tinh mặt đỏ tía tai đang trừng mắt nhìn cô, hai tay không biết đang ôm gì đó, phía sau cô ấy là nàng tiên Tử Hà lúc nào trông cũng lạnh lùng.

Chẳng phải cô vừa mới... vừa mới va phải ngực Bạch Tinh Tinh hay sao? Xán Xán cuống lên, vội vàng nỗ lực cười biết lỗi.

- Trương phong Bạch, thật... thật không phải với chị

- Tô! Xán! Xán! – Bạch Tinh Tinh dần từng tiếng, vì ngại Lạc Thiếu Tuấn đứng sau mà không lên cơn – Lần sau đi đứng cho cẩn thận!

- Vâng! – Xán Xán gật đầu lia lịa rồi chuồn nhanh cho sạch mắt.

* * *

Bữa trưa.

- Xán Xán!

Bị Vương Mỹ Lệ đập mạnh một phát, đang nuốt miếng cơm chút nữa thì Xán Xán chết nện.

Chính xác là một tuần đi làm, Xán Xán nhận ra trong Ban Trợ lý ngoài Bạch Tinh Tinh và Tử Hà, những người khác đều quá cởi mở, nhất là Ngô Hiểu Phi, không những là bà trùm buôn tin mà còn đúng là một hủ nữ thượng thừa. Xán Xán gặp Ngô Hiểu Phi!

Cứ đến giờ nghỉ trưa, Vương Mỹ Lệ chẳng ngại ngần quấy nhiễu Xán Xán.

- Ấc ặc ặc... – Xán Xán nước mắt nước mũi sặc sụa, giận dữ nhìn Vương Mỹ Lệ. – Cậu muốn giết người à? Vương Mỹ Lệ không thèm để ý, ngoái sang nhìn Ôn Như đang mãi mê xem tạp chí người đẹp ở bàn bên cạnh:

- Muốn giết thì tôi cũng phải giết cô ta trước!

Ôn Như buông quyển tạp chí xuống, lửa giận như bắn ra trong mắt.

Khiếp quá, Xán Xán vã mồ hôi toàn thân. Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết, yêu đến nỗi muốn giết người yêu?

- Xán Xán, nghe nói sáng nay cậu dùng mảnh lăm à? – Vương Mỹ Lệ đang nhìn Ôn Như bỗng quay sang cô, mắt nhìn đầy vẻ tò mò.

- Dùng mảnh? – Xán Xán nhất thời thấy khó hiểu.

Lúc này Ôn Như cũng buông tờ tạp chí:

- Phải rồi! Tổ nghe nói sáng nay cậu dùng mảnh xông lên ăn tươi nuốt sống món đậu hũ Bạch cốt tinh. Thế nào rồi? Ngực mụ ấy là thật hay giả? Tay có cảm giác thế nào?

- Còn nữa, còn nữa cơ, nghe nói ngực Bạch cốt tinh là silicon đấy. Thật hay giả?

- Nói điều! Ngực mụ ấy toàn mousse thì có!

- Đừng có đoán mò, mắt tôi nhìn hơi bị siêu đấy!

- Vương Mỹ Lệ, cậu là người không có lương tâm! Cậu nói thật đi, cậu đã nhìn trộm bao nhiêu ngực phụ nữ rồi?

- Cô quá đáng quá rồi đấy...

Xán Xán ngồi một bên nghe hóng mà chan chứa mồ hôi, tình yêu công sở quả là rắc rối!

- Đừng bận tâm tới hai kẻ điên đó!

Xán Xán giật mình, Ngô Hiểu Phi không biết từ bao giờ đã ngồi bên cạnh cô.

Ngực Bạch cốt tinh toàn độn thôi, động vào thực ra là một bọc nước ấy mà!

Oa oa! Xán Xán nhìn Ngô Hiểu Phi đầy ngưỡng mộ:

- Sao cậu biết?

Ngô Hiểu Phi hất hàm:

Việc này giấu tổ sao được? Con gái hàng xóm nhà dì tổ thường bán đồ lót cho dân văn phòng ở đây mà, đừng nói số đo của Bạch cốt tinh, bất kể chị em nào trong công ty lớn nhỏ bao nhiêu tổ biết hết.

Hả! Xán Xán bất chợt ôm chặt ngực mình. Ngô Hiểu Phi cậu thật đáng sợ quá!

- Biết tổ lợi hại thế nào chưa? – Ngô Hiểu Phi tự hào nhướn mày đột ngột hạ giọng ghé sát tai Xán Xán – Đã biết tổ lợi hại thì khai thật với tổ đi! Anh chàng sáng nào cũng đưa cậu bằng BMW là ai? Đừng nói là anh họ cậu đấy! Đánh chết tổ cũng không tin!

Xán Xán mồ hôi đầm đìa:

- Anh ấy, anh ấy là một người bạn của tổ...

- Bạn? – Ngô Hiểu Phi nhìn vẻ rất coi thường – Bạn trai thì là bạn trai! Nói cứ như hai người trong sáng lắm ấy!

- Không phải mà! – Xán Xán cuống lên – Bạn mà tớ nói chỉ là bạn bình thường, như anh trai thôi.
- Tô Xán Xán, cậu bốc phét ít thôi! Anh ấy là bạn bình thường thôi à? Hai kẻ điên kia cũng chỉ là chị em thôi đấy! – Nói rồi chỉ tay vào Vương Mỹ Lệ và Ôn Nhu vừa cãi nhau giờ đã thân mật ngọt xớt. Xán Xán thoát cái như hóa đá.

- Khai thực ra! Nếu không tớ rải truyền đơn mỗi người trong công ty một tờ bây giờ!

Từ hóa đá, Xán Xán cảm thấy vỡ vụn.

- Thật sự tớ không lừa cậu mà! Bọn tớ không có quan hệ gì đâu anh ấy là GAY! – Anh Noãn Noãn, em có lỗi với anh, dù sao cô ấy cũng là hủ nữ, sẽ không nhìn anh với ánh mắt kỳ thị đâu!

- GAY?! – Ngô Hiểu Phi hai mắt sáng rực – Cậu nói anh chàng đẹp trai ấy là GAY? Là vợ hay là chồng? Loại gì? Mau lên, tớ cần biết đầy đủ!

Xán Xán cuống lên:

- Anh ấy là vợ...

- Vợ? – Ngô Hiểu Phi nhìn Xán Xán khó hiểu – Tớ thấy anh ấy rất mạnh mẽ mà? Sao là vợ được? Cậu đừng có đánh trống lảng, định cố tình lừa tớ hả?

- Tớ không dám mà... – Xán Xán ôm chặt ngực mình, làm ra vẻ sợ hãi.

- Thế cậu nói xem anh ấy là loại vợ gì?

Xán Xán nghĩ một lúc:

- Chắc là thuộc loại cam chịu...

- Xán Xán! – sắc mặt Ngô Hiểu Phi đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc – Nếu cậu thật sự nghĩ như vậy thì tớ bảo cho cậu biết, anh ấy tuyệt đối không phải là vai vợ! Cùng lắm anh ấy chỉ ở vai vợ nhất thời thôi. Người đàn ông như thế cần phải được trau dồi để trở thành người chồng mới phải!

Trời ơi...

Ngô Hiểu Phi không ngớt rót vào tai những lời răn dạy, Xán Xán bắt đầu nảy ra những ngờ vực về thân phận làm vợ của Triệu Noãn Noãn trong mối tình đồng giới. Cô ấy nói không sai mà!

Ngắm kỹ Triệu Noãn Noãn, ngũ quan sáng rõ vuông vắn, vóc dáng cao lớn, thân hình khỏe mạnh, cơ bắp cuộn cuộn, trông thế sao có thể là vai vợ được? Chẳng lẽ từ khi cô nhìn thấy Cao Vũ thì anh ấy mới tự nguyện vào vai vợ? Không hiểu nổi, không thể hiểu...

Suốt ngày trong óc Xán Xán cứ vang lên những lời nói của Ngô Hiểu Phi. Tan làm một cái, cô chạy ngay xuống lầu, chui thẳng lên xe Triệu Noãn Noãn đang đợi. Ngồi lên xe rồi cô cứ dán mắt nhìn mãi vào Triệu Noãn Noãn.

- Em nhìn đủ chưa?

Triệu Noãn Noãn vẫn chuyên tâm lái, rốt cuộc không nhìn được, phanh kết một cái dừng xe bên đường quay lại nhìn Xán Xán đang ngây ngô ngẩn mình – Từ lúc lên xe đến giờ, em cứ đăm đăm nhìn anh không nói một tiếng, mặt anh có vết gì sao?

Xán Xán định thần nhìn vẻ mặt ghê gớm của Triệu Noãn, sợ đến nỗi tim đập bồm bộp. Hóa ra mình quá đáng rồi, cứ nhìn người ta suốt quãng đường! Tội quá, tội quá...

- Rốt cuộc em nhìn cái gì?

Xán Xán chống cằm nhìn anh chăm chăm mở miệng rất chân thành.

- Anh Noãn Noãn, em cảm thấy anh vẫn rất hợp vào vai chồng đấy!

Im ắng, im ắng, im ắng...

Đột ngột máy lại khởi động, xe lại từ từ chuyển bánh

- Anh Noãn Noãn?

- Anh Noãn Noãn!

Sao anh không nói? Dù gì cũng phát biểu ý kiến chứ!

Đáng ghét! Làm sao mà cười một cách quái lạ vậy?

43. Q.9 - Chương 43: Dọn Toa-lét Cũng Có Giải Thưởng Hàng Quý

Sớm hôm nay đến công ty, Xán Xán bị Bạch Tinh Tinh gọi vào phòng làm việc. Cô run rẩy bước vào phòng, nhận ra Bạch Tinh Tinh mặt lạnh như tiền, không nói một lời, xem ra tâm trạng rất khó chịu.

Trong không gian im ắng, Xán Xán bắt đầu suy đoán lung tung. Chẳng lẽ vì hôm nọ bị va vào ngực mà cô ấy ôm hận nên tìm cô trút bực? Rất có thể đấy, Ngô Hiểu Phi chẳng nói rồi sao, ngực Bạch Tinh Tinh đều là độn cả, biết đâu mình phát hiện bí mật của cô ấy, nên muốn... giết người diệt khẩu?

Hả! Xán Xán nghĩ vậy mà thấy hãi quá, nhân lúc Bạch Tinh Tinh chưa lên cơn, vội nói trước:

- Trưởng phòng ơi, hôm qua em... không phải cố ý xô vào... xô vào chị đâu!

Cô nói xong, vẻ mặt lạnh như tiền của Bạch Tinh Tinh càng sa sầm lại. Xán Xán càng tin là mình nghĩ đúng, đúng là cô ấy giận vì việc này rồi!

- Trưởng phòng ơi, thật sự em không cố ý, em không hiểu biết gì, không biết là...

Đối phương mặt vẫn sa sầm như cũ, xem ra muốn giết người, Sao thảm cảnh thế này? Oan uổng quá! Xán Xán cuống lên:

- Trưởng phòng ơi, thật sự em không biết chị độn ngực, nếu biết trước em đã không động vào chị đâu ạ!

Im lặng...

- Tô Xán Xán! – Cuối cùng Bạch Tinh Tinh cũng nổi cơn, mặt đỏ lựng lên quát – Cô nghĩ rằng tôi tìm cô vì việc hôm qua?

- Không phải ạ? – Xán Xán ngẩn ra, không phải vì việc hôm qua thì còn là việc gì? Cô nhớ là chưa từng gây sự gì đến lần thứ hai với sếp bé mà...

Rầm! Chỉ thấy Bạch Tinh Tinh đập tay một phát, một thứ gì đó bị vứt ra trên bàn.

- Cô đã làm cái gì, tự mình biết rõ chứ! – Giọng nói còn lạnh hơn cả sắc mặt, rõ ràng cô ấy đang tức giận cực độ.

Xán Xán rón rén lại gần, nhìn trên bàn thấy một tập tài liệu gì đó, trên mặt có in mấy chữ lớn màu đỏ Kế hoạch... Là gì vậy? Xán Xán nhìn tập giấy tờ hồi lâu, nghĩ mãi không ra đành trông chờ Bạch Tinh Tinh:

- Trưởng phòng à, đây là...

- Đây là việc tốt mà cô làm đấy! – Bạch Tinh Tinh hần học nhìn Xán Xán – Tôi hỏi cô, hôm qua vì sao cô không gửi bản kế hoạch này cho bên quảng cáo Úc Đường? Cô có biết vì sơ xuất của cô mà công ty mất một món làm ăn lớn không? Đây là thành quả mấy tháng trời vất vả của tất cả mọi người trong công ty đấy! Giờ thì hay rồi, tiền thưởng cả quý này của công ty đều tan thành bong bóng cả! Cô nói xem phải làm sao đây?

Bạch Tinh Tinh nói một thôi một hồi, càng nói càng tức, Xán Xán đứng trơ mắt chịu trận. Kế hoạch gì? Quảng cáo Úc Đường gì? Tiền thưởng cả quý gì? Tại sao cô hoàn toàn không nghe gì về chuyện này, thế mà thái độ của Bạch Tinh Tinh lại cho thấy mọi tai họa là do cô gây nên.

- Trưởng phòng Bạch, có phải chị hiểu nhầm gì...

- Hiểu nhầm?! – Bạch Tinh Tinh rít lên – Cô đừng có chối trách nhiệm! Việc nhỏ đã làm không ra gì, có phải cô cố tình làm mất mặt Ban Trợ lý không? Cô bảo tôi giải thích thế nào với Tổng Giám đốc đây? Cô

đừng nghĩ cô quen biết Tổng Giám đốc mà phạm lỗi thì không sao nhé. Tôi bảo cho cô biết, việc này Tổng Giám đốc cũng không có mắt, cứ mắt nhắm mắt mở...

Thực ra lúc Xán Xán mới vào công ty, Bạch Tinh Tinh cũng đã có ý kiến rồi, bản thân họ Bạch cũng đã phải tốn nhiều toan tính lắm mới vào được công ty. Bò lên được vị trí ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào nỗ lực cá nhân. Thế mà con nhỏ không biết gì này có bản lĩnh gì, chỉ dựa vào quan hệ với sếp lớn mà dễ dàng tiến thân đến vậy. Với loại-người này, Bạch Tinh Tinh không coi ra gì, việc hôm nay đã chứng minh, Tô Xán Xán làm nên việc thì khó chứ làm hỏng việc thì dễ như không.

- Thôi, cô không cần giải thích gì cả! Muốn giải thích thì đến gặp Tổng Giám đốc mà nói! – Nói xong, thu lại tập giấy tờ, không nhìn đến Xán Xán nữa.

Xán Xán về phòng, cả phòng im bật đến nghe rõ cả tiếng đồng hồ nước nhỏ giọt. Cô ngẩng lên nhìn, bốn chung quanh mọi người đang dồn mắt vào cô, vẻ coi thường, vẻ trách cứ... khiến Xán Xán thấy lòng lạnh lẽo. Thậm chí cô còn cảm thấy đúng là cô sai, đúng là vì cô không gửi bản kế hoạch đi mà khiến công sức mấy tháng trời của bao nhiêu con người đổ xuống sông xuống biển, hình như đúng là sai lầm của cô...

Không khí trong phòng cứ kéo dài như vậy đến trưa. Bà lao công dọn vệ sinh cũng biết chuyện, nhìn Xán Xán đầy tức giận.

Chẳng lẽ quét dọn toa-lét cũng có thưởng theo quý? Nhưng dù thế nào, công việc ngày hôm nay vẫn phải tiếp tục.

- Ôn Nhu, cái giấy tờ kia.

Ôn Nhu ngẩng lên lườm Xán Xán, lẳng lặng đưa tập giấy tờ cho cô rồi cúi xuống chăm chú vào việc của mình. Xán Xán khóc thầm, lẳng lặng nhận tập tài liệu, tâm trạng vô cùng bi đát. Đến cả Ôn Nhu cũng...

- Cậu đừng trách cô ấy. – Bỗng nhiên ai đó vỗ một cái lên vai cô, Vương Mỹ Lệ nói khe khẽ bên tai. – Bọn tớ bàn bạc ổn rồi, lần này lãnh tiền thưởng quý sẽ đi Lệ Giang chụp ảnh hôn lễ, cô ấy chờ đợi từ lâu rồi... – Cô không nói nữa, ánh mắt buồn hẫng đi. Là một đôi tình nhân đồng giới thực ra không được mọi người chấp nhận, bọn họ khó khăn lắm mới dám dừng cảm tính chuyện...

Nhìn vào ánh mắt buồn bã của Vương Mỹ Lệ, Xán Xán thấy mũi cay cay, hình như đúng là lỗi của cô:

- Xin lỗi nhé... Tớ...

- Thôi! – Vương Mỹ Lệ mỉm cười vỗ vỗ vai cô – Vừa mới đi làm, ai mà tránh được sơ xuất chứ? Đến cả cô ấy- Vương Mỹ Lệ nhìn về phía Ôn Nhu, ánh mắt trở nên trù ẻo. Cậu cứ yên tâm, cô ấy giận thế thôi, mau nhớ mau quên, đừng để bụng!

Tri kỷ đến vậy, còn mong gì nữa?

Nhìn vẻ thất vọng trên gương mặt Ôn Nhu, Xán Xán càng lúc càng dằn vặt. Thế là cô hạ quyết tâm đi tìm Lạc Thiếu Tuấn nói rõ mọi việc! Nếu lần này đúng là do cô, dù thế nào cô cũng không tha thứ cho bản thân.

Xán Xán tới phòng làm việc của Lạc Thiếu Tuấn, cửa đang đóng chặt, cô thư ký cũng không có bên ngoài. Cô tiến lên mấy bước, đang định gõ cửa bỗng nghe thấp thoáng bên trong tiếng nói, ý chừng không tốt đẹp lắm. Sự tò mò khiến cô muốn nghe rõ hơn, cửa cách âm phòng Tổng Giám đốc đúng là không tốt, nghe câu được câu chẳng, chỉ rõ mấy chữ kế hoạch, chịu trách nhiệm. Cô đang muốn nghe nữa thì cửa đột ngột mở ra. Xán Xán đang dựa vào cánh cửa bị giật mình đánh thót, chưa kịp phản ứng đã thấy Bạch Tinh Tinh giận dữ từ trong phòng xông ra, hai người lại va vào nhau.

Ui da! Xán Xán ôm đầu, lần này cô va phải rõ ràng, đúng là chất liệu đàn hồi!

- Hừ! – Bạch Tinh Tinh lạnh lùng hừ một tiếng, trừng mắt lườm, quay đầu đi thẳng, để lại Xán Xán đứng sững sờ. Nếu cô nhìn không nhầm, khi cửa mới mở, cô dường như thấy Lạc Thiếu Tuấn bên trong, có vẻ anh đang rất giận dữ...

Xán Xán kinh hãi, đúng là phen này gây họa to-rồi! Cô rón rén gõ cửa, khe khẽ nói:

- Tổng Giám...

Không ai đáp lại.

- Thưa, Tổng Giám đốc, anh có đó không ạ? Em là Tô Xán Xán Xán...

vẫn im lìm.

- Tổng...

- Vào đi.

Âm thanh lạnh lùng như vang lên từ một nơi nào rất sâu, Xán Xán nghe thấy mà lạnh hết người. Cô chậm chậm đẩy cửa, cúi đầu bước vào, ngẩng lên thấy Lạc Thiếu Tuấn mặt đang nhìn ra cửa sổ, vóc dáng đĩnh đạc bất động đối diện với cô, vẻ lạnh lùng. Hai người im lặng rất lâu, cuối cùng Xán Xán không chịu nổi.

- Thưa Tổng Giám đốc, về việc bản kế hoạch, em muốn...

- Không vấn đề gì.

Lạc Thiếu Tuấn đột ngột quay lại nhìn thẳng vào Xán Xán. Cô, cô bị ảo giác chăng? Xán Xán khó hiểu nhìn Lạc Thiếu Tuấn, dụi dụi mắt. Anh, anh ấy đang cười? Lạc Thiếu Tuấn đang cười! Xán Xán nhìn anh đăm đăm, lâu lắm mới định thần được nét tươi cười trên khuôn mặt anh vẫn vậy, điềm tĩnh, dịu dàng, cứ như chẳng xảy ra việc gì, nhưng mà... hưng mà tại sao lại có cảm giác khó chịu ?

- Không vấn đề gì, người ta ai cũng có sai lầm, – Lạc Thiếu Tuấn bước tới, vỗ nhẹ lên vai Xán Xán, nụ cười nhếch mép vẫn ở đó.

- Nhưng mà em...

- Anh đã nói không vấn đề gì rồi, em còn bận tâm gì nữa ? Chuyện làm ăn lâu dài mà.

- Nhưng đây là công sức mấy tháng trời của mọi người !- Xán Xán không kìm được kêu lên.

Lạc Thiếu Tuấn bình thản, tiếp tục cười mỉm :

- Yên tâm, mọi người sẽ không trách em đâu.

- Còn tiền thưởng cả quý...

- Một năm có bốn quý thưởng, chút tiền đó mọi người không bận tâm đâu...

- Anh thế nào cũng nói được !- Bỗng nhiên Xán Xán cao giọng cắt lời Lạc Thiếu Tuấn – Mọi người vất vả đã lâu, chỉ vì bản kế hoạch này không gửi đi mà mọi nỗ lực đều đổ xuống sông xuống biển ! Sao họ có thể không bận tâm được ?- Xán Xán nhớ đến nét mặt của Ôn nhu, không nén được sự khó chịu.

Lạc Thiếu Tuấn bị Xán Xán to tiếng cắt lời nên sưng ra trong giây lát, nét cười trên khuôn mặt cũng trở nên kỳ lạ :

- Vậy em bảo phải làm gì ?

Xán Xán bị anh nhìn đến phát hoảng, phải trấn tĩnh trong lòng mới nói được.

- Em yêu cầu phải điều tra triệt để chuyện này, nếu đúng là sai lầm do em, em xin nhận lỗi, sau này...tuyệt đối không dám xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Cô nói xong, cả căn phòng rộng lớn im ắng, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, không khí tưởng chừng cô đặc.

Lạc Thiếu Tuấn đột nhiên sáng mắt lên, rồi anh cười, giơ tay vỗ lên đầu Xán Xán:

- Được rồi, em đừng có quan trọng hóa vấn đề như thế.

Bụp! Tay anh bị vút xuống, mu bàn tay trắng trẻo hiện rõ vết đỏ. Nụ cười đóng băng trên mặt.

- Anh không hề tin em!

Xán Xán đứng ở đó, cứng cổ nhìn thẳng vào Lạc Thiếu Tuấn:

- Thực ra anh rất giận dữ đúng không? Thực ra anh rất ghét em đúng không?

Nụ cười đóng băng trên môi biến mất, lần đầu tiên Xán Xán nhận ra lúc Lạc Thiếu Tuấn không cười trông anh rất lạnh lùng, ánh mắt sau cặp kính gọng vàng bắn ra tia nhìn lạnh lùng khôn tả.

- Em xin anh đừng có cười nữa được không? Cứ cười như thế chẳng lẽ anh không mệt à?

Cô nói xong câu này, quay ngoắt đầu bước đi, để lại một mình Lạc Thiếu Tuấn đứng đó, trơ trọi...

44. Q.9 - Chương 44: Tình Yêu, Nói Thẳng Ra Thật Quá Đáng Sợ!

Ra khỏi phòng Lạc Thiếu Tuấn, Xán Xán đi như bay, xông thẳng về phòng làm việc. Suốt đường đi, mọi người đều dừng tay nhìn cô, có ánh mắt lạnh đậm bàng quan, có người xì xầm bình phẩm, nhưng chẳng ai nói với cô một lời. Cô cũng im lặng đi

về chỗ ngồi của mình thu dọn đồ đạc. Triệu Noãn Noãn nói rồi, làm việc mà không vui thì đừng làm, bây giờ cô rất không vui!

- Xán Xán... – Đang thu dọn cô bỗng nghe tiếng Ngô Hiểu Phi

- Tổng Giám đốc... làm khó cậu à?

Xán Xán không trả lời, chăm chú thu nhặt đồ đạc của mình.

- Sếp không đuổi việc cậu như thế chứ? – Ngô Hiểu Phi cố tình hạ giọng đầy vẻ kinh ngạc, rồi rì rầm nói – Bọn họ cũng quá đáng không làm cho rõ ràng để người ta oan uổng...

Sao cậu biết tớ bị oan? – Xán Xán dừng tay, nhìn thẳng vào Ngô Hiểu Phi. Ngô Hiểu Phi cũng nhận ra mình đã lỡ lời, quay đầu phẩy tay về chỗ làm.

- Cậu biết người đó là ai đúng không? Cậu nói đi!

- Bé mồm đi! – Ngô Hiểu Phi kéo kéo tay áo Xán Xán, cảnh giác nhìn chung quanh một lượt, hạ giọng – Tớ bảo cho cậu biết, cậu đừng nói là tớ nói ra đấy.

- Tớ chỉ muốn biết sự thực, không làm liên lụy tới cậu.

Ngô Hiểu Phi trầm ngâm hồi lâu, dáo dác nhìn:

- Là cô ta.

Xán Xán nhìn theo ánh mắt của Ngô Hiểu Phi, nhất thời đọng phải một cái nhìn sắc lạnh, Tử Hà đang lạnh lùng nhìn cô, cái nhìn cười cợt. Là cô ấy?

Xán Xán nuốt khan, cô với bọn họ biết nhau có được bao lâu? Không thù không oán, đến nói còn chưa được mấy câu, vì sao cô ấy muốn hãm hại cô?

- Tớ cũng chỉ nghe Tiểu Chu ở Phòng Kế hoạch nói lại. – Ngô Hiểu Phi tiếp tục hạ giọng – Hôm qua là cô ấy cầm cái xấp giấy tờ ấy đến Phòng Kế hoạch, không biết thế nào đến hôm nay hóa ra là cậu không gửi...

Xán Xán càng nghe càng mù mờ:

- Cô ấy làm như thế làm gì?

- Là vì Tổng Giám đốc!

Lạc Thiếu Tuấn? Xán Xán càng khó hiểu:

- Lại việc gì liên quan tới Tổng Giám đốc?

- Tớ không biết! – Ngô Hiểu Phi chum môi – Người con gái ấy là kẻ điên đấy! Cô ấy vừa vào công ty đã mê một Tổng Giám đốc, cố tình cố ý mấy lượt rồi đều bị Tổng Giám đốc cự tuyệt. Cho nên cô ấy đặc biệt thù ghét bất cứ người phụ nữ nào liên quan tới Tổng Giám đốc. Nghe nói cô ấy còn nhiều lần gọi điện thoại quấy nhiễu nữ Trợ lý của Tổng Giám đốc, khiến cô Trợ lý Phương lần trước làm được nửa tháng phải bỏ việc đấy...

- Những việc này... sao cậu biết được?

Ngô Hiểu Phi nhìn Xán Xán:

- Cậu là người gì vậy? Công ty này việc gì chưa cần xảy ra thì tớ cũng biết được rồi!

Xán Xán cuối cùng đã biết sợ. Nếu trước vì bị oan mà cô thấy phần nộ thì đến giờ sự phần nộ đã chuyển thành thương cảm, thậm chí có phần cảm thông với cô gái vì ghen mà hằn học. Tình yêu nói thẳng ra là thứ thật đáng sợ! Trước thì không dò được tâm tư Lạc Thiếu Tuấn, giờ lại thêm Tử Hà ghen tức đổ ky, ở công ty này sao cô có thể trụ lại được! Đúng là an toàn nhất chỉ có ở nhà.

Xán Xán lau mồ hôi, mau chóng thu dọn đồ đạc, ôm túi chuẩn bị đi.

- Cô cứ thế mà đi sao? – Ngô Hiểu Phi không ngờ mình nói sự thật cho Xán Xán thì cô ấy lại chẳng hề phản ứng gì.

Xán Xán gật đầu, coi như đã rõ rồi thì còn gì nữa? Trả lại sự vô tội cho cô có thay đổi được gì? Lạc Thiếu Tuấn dù thế nào vẫn là người khó dò được lòng dạ. Không biết vì sao cô luôn cảm thấy con người ấy tỏa ra một cái gì đó nguy hiểm, bản năng cho cô biết tránh xa là tốt nhất.

- Tớ đi đây, tạm biệt.

Cô vẫy vẫy tay với Ngô Hiểu Phi, ôm túi đồ, rời khỏi bàn làm việc của mình. Nói thực lòng, với công việc đầu tiên này, cô cũng có chút lưu luyến. Nhất là với mấy đồng nghiệp trong phòng đã để lại ấn tượng sâu sắc. Cô ngoái lại nhìn họ lần cuối. Ôn Nhu, Vương Mỹ Lệ, Ngô Hiểu Phi và mấy người đồng nghiệp đều rớt rít ngưỡng tay, đưa mắt tiễn cô...

- Á! – Bỗng nhiên cô bị cái gì đó giữ lại, chân bước không vững, cả người và túi ngã sóng xoài. Đầu óc trống rỗng, tay dần dần cảm giác nóng rực, liền đó là đầu gối đau nhức. Ngã không nhẹ đâu!

- Cô đi mà cũng không vững, thật không biết công ty rước cô vào làm gì?

Cái cười châm chích lạnh lẽo, Xán Xán ngẩng lên nhìn, thấy Tử Hà từ ghế cao nhìn xuống cô, mặt cười khinh miệt. Là cô ấy! Đúng là cô ấy! Xán Xán nhìn lướt qua chỗ cô ngã, đúng là bên cạnh bàn làm việc của Tử Hà, rồi nhìn điệu cười dương dương tự đắc kia, chính xác, chính là âm mưu của cô ta! Nổi uất hận lạ lùng rồi cuộc bùng lên.

Hồ cái không ra oai, cô coi Tô Xán Xán này chỉ là mèo máy thôi hả! Xán Xán không nói câu thứ hai, thuận tay cầm cái bình mực rơi dưới đất hất xoẹt ra. Xòe! Trong chớp mắt, chiếc váy liền thân màu trắng của nàng tiên Tử Hà trở nên lốm đốm đen. Rất đẹp! Rất đáng xem!

- Cô làm gì vậy? – Đây là cái váy giá 1200 tệ tôi mới mua hôm qua! Thế là Tử Hà lên cơn, xông tới tóm cổ Xán Xán.

Xán Xán cũng không cam chịu, giơ tay giật tóc cô ấy, vẻ rất hung hãn.

- Ồi giời ôi! – Tử Hà giáng móng bịch xuống đất, đúng vào bãi nước mực đen mà Xán Xán hất ra đất, thế là chiếc váy trước sau đều hài hòa.

- Cô là đồ điên, dám đo với tôi à! – Tóc tai xõa xượi, cô ta bò từ dưới đất dậy, nhe nanh múa vuốt xông tới Xán Xán, người ngoài chưa nhìn rõ tình hình thì hai người đã xoắn lay nhau. Thực tế chứng minh, phụ nữ đánh nhau ghê gớm gấp vạn lần đàn ông!

- Dừng tay lại cho tôi!

Một tiếng quát giận dữ vang lên, hai người mới chịu dừng tay, mọi người cuống quýt quay lại nhìn. Lạc Thiếu Tuấn mặt tái xanh đứng ở cửa, ưỡn thẳng lưng, ánh mắt lạnh lùng sáng quắc. Nhất thời mọi người hóa đá, cả phòng im bặt.

- Đây là chỗ diễn trò hả?

Lạc Thiếu Tuấn lạnh lùng cất tiếng, ai nấy đang đứng đều bắt giắc lui lại vài bước.

- Ít việc làm quá hả? Tối nay, tất cả mọi người đều có nghĩa vụ làm thêm hai tiếng đồng hồ.

Vừa dứt lời, trong khoảnh khắc, mọi người có mặt đều tự động tản ra còn lại Xán Xán và Tử Hà đứng gằm ghè nhau, đầu tóc rối bù, phấn son nhòe nhoẹt, đã xấu càng khó coi.

- Cô. – Lạc Thiếu Tuấn lạnh lùng nhìn vào Tử Hà – Quay về chỗ!

Giọng nói bình thản càng thêm phần đáng sợ, Tử Hà không dám ho he, lẳng lặng quay về chỗ mình, đương nhiên không quên lườm Xán Xán bằng ánh mắt oán hận đã nhòe nhoẹt trang điểm.

Xán Xán lập tức đáp lễ.

- Còn em nữa. – Lạc Thiếu Tuấn nhìn sang Xán Xán – Thu dọn đồ đạc, theo tôi ra ngoài.

Xán Xán ôm túi đồ đi theo sau Lạc Thiếu Tuấn, đi cũng dở không đi cũng dở.

Đi, dù gì cô cũng vẫn ở trong công ty, coi như là nhân viên thử việc, lệnh của sếp lớn, phận con sâu cái kiến như cô sao có thể không nghe?

Không đi, khắp người cô đang đau gần chết, nhất là da tay bị trượt một mảng lớn, máu ri rỉ xem ra cũng nặng ra phết. Cô còn chưa quyết, Lạc Thiếu Tuấn cứ sải bước, chân cô ngăn đành ôm túi lùn cùn theo sau, dù đi đã rất nhanh nhưng vẫn rút lại phía sau.

Đi một hồi, hai người cách nhau gần chục mét, Lạc Thiếu Tuấn đột nhiên chậm bước, cô mới dễ dàng theo kịp. Hai người một trước một sau cứ lẳng lặng đi, cuối cùng cũng đến phòng Tổng giám đốc.

- Để đồ đạc ở đây! Lạc Thiếu Tuấn quay lại, chỉ tay vào chiếc bàn ở cửa phòng làm việc.

Xán Xán ôm đồm đã mệt, nghe nói thế tự nhiên rất sướng, đặt luôn túi lên bàn.

- Được rồi, em có thể đi.

Hả... đợi đã! Anh vừa nói gì? Có thể đi?

Xán Xán khóc.

Không thể thế này chứ! Đuổi thì không nói đuổi, mà lại đòi thu đồ của nhân viên! Sớm biết thế này cô đã không mang theo bao nhiêu bím-bim với khoai tây chiên trong túi. Lại cả sô-co-la cô mới cướp được buổi sáng của Triệu Noãn Noãn, là đồ nhập khẩu từ Pháp đấy! Đang xót ruột, bỗng cô nghe Lạc Thiếu Tuấn nói:

- Sao còn không đi?

- Thưa Tổng Giám đốc, túi đồ của tôi không có vật gì là của công ty, không tin anh có thể kiểm tra!

Lạc Thiếu Tuấn ngăn ra:

- Ai nói em cầm đồ của công ty?

Không phải à? Thế sao anh đòi giữ túi đồ của người ta? Xán Xán nén giọng:

- Thế có thể cho tôi mang đồ của tôi đi không?

- Không được!

Xán Xán sững người, nhìn thối sô-cô-la còn thò đầu khỏi túi, không biết từ đâu mà can đảm hấn lên:

- Tổng Giám đốc! Quy định của Nhà nước, công ty đuổi nhân viên không có quyền thu đồ đạc cá nhân của nhân viên!

Bùm! Lạc Thiếu Tuấn có cảm giác bị đập rất mạnh.

- Tô Xán Xán, anh nói đuổi việc em lúc nào?

Không à? Xán Xán ngờ vực nhìn Lạc Thiếu Tuấn:

- ... coi như là em từ chức được chứ? – Tự động bỏ việc, có lương không nhỉ?

- Anh không cho phép em nghỉ việc.

Cái gì, cái gì???

Cô lấy hết can đảm:

- Tổng Giám đốc, Nhà nước quy định, nhân viên có quyền từ chức.

- Nhà nước cũng quy định, mọi việc đều làm theo hợp đồng, trên hợp đồng em ký, từ chức cần phải viết đơn xin nghỉ việc trước ba tháng, nếu không là vi phạm hợp đồng, phải bồi thường 30 ngàn tệ.

30 ngàn tệ? Có làm cả đời cũng chẳng kiếm được thế! Xán Xán uất hận nhìn Lạc Thiếu Tuấn, hình tượng anh trong mắt cô cuối cùng đã sụp đổ trong hình dáng của một tên tư bản đáng ghét.

- Nếu em không định nghỉ việc, từ ngày mai sẽ làm trợ lý đặc biệt của anh, đây là bàn làm việc của em. – Anh nói rồi chỉ vào chiếc bàn Xán Xán vừa đặt túi. Hôm nay em cũng mệt rồi, đặc cách cho em về sớm nửa ngày nghỉ ngơi, nhớ ngày mai không được đến muộn!

Sầm! Lời nói vừa dứt, anh vào phòng làm việc, đóng sập cửa, mất tăm. Còn lại Xán Xán đứng đó với cái túi đồ của mình, ngẩn cả người.

Mẹ ơi! Ngày hôm nay thực là... quá căng thẳng!

Khi Triệu Noãn Noãn về, Xán Xán đang ngồi ngây người trên sofa. Rốt cuộc vì sao Lạc Thiếu Tuấn làm như vậy? Không kể đến bản kế hoạch, việc bắt quả tang cô đánh nhau với Tử Hà đáng nhẽ phải bị phạt nặng. Thế nhưng Lạc Thiếu Tuấn không hề trách cô, lại còn chuyển một cách kỳ quặc, cho cô làm Trợ lý Tổng Giám chứ! Trợ lý! Lại còn là Trợ lý Tổng Giám đốc chứ! Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có chuyện tiền rơi trúng đầu cô, nói gì đến sự kiện tốt đẹp như thế này? Âm mưu! Nhất định là có âm mưu!

- Em đang nghĩ gì vậy? – Triệu Noãn Noãn đã đứng trước mặt cô từ lúc nào.

- Không... không có gì đâu! Em đang ngây người.. – Xán Xán đĩnh thần, lắc đầu vội vã, việc này chưa nên cho Triệu Noãn Noãn biết. Anh vốn đã không thích cô đi làm. Nếu anh biết hôm nay cô gặp chuyện như thế nhất định sẽ không cho cô đi làm nữa. Công việc là nhỏ, nhưng 30 ngàn tệ là cả một gia tài, bán cả cô đi cũng không đủ.

Triệu Noãn Noãn nhìn qua, lập tức nhận thấy

ngay co gù đó không ổn:

- Hôm nay sao em về sớm thế?

- Em hơi khó chịu nên xin nghỉ...

- Cái gì!? – Triệu Noãn Noãn giật mình, vội vàng nâng vai cô, nhìn khắp lượt – Khó chịu ở đâu? Ốm rồi hả? Để anh đưa em đi bệnh viện.

- Không nghiêm trọng thế đâu! – Xán xán vội xua tay, vừa vẩy tay vết thương chà xát vào cánh tay Triệu Noãn Noãn, làm cô đau đến rên rĩ.

- Tay em sao thế? – Triệu Noãn Noãn cầm ngay lấy tay cô trong khi cô đang định rút tay lại. Anh nhìn thấy vết thương trên cánh tay. Xán Xán, có chuyện gì?

- Em . – Cô chợt cảm thấy như làm việc xấu bị bắt quả tang -

Em không cẩn thận bị ngã...

- Sao không cẩn thận thế được! – Rõ ràng là trách cứ nhưng đầy xót xa.

- Em cũng không biết...

- Sao em lại vụng về để thành ra thế này? – Người gì mà ngã thế nào cũng không biết. Thật là...

- Em xin lỗi mà...

Trông bộ dạng vô tội của cô, anh không giận nổi, đành nói:

- Thôi nào, em đuổi tay ra đi, anh băng thuốc cho.

Một lát sau, anh hồi hã mang túi thuốc tới, lấy ra một chai thuốc nước.

- Duỗi tay ra.

Như một đứa trẻ nghịch dại, cô nhìn Triệu Noãn Noãn cầm bông gạc, tỉ mỉ chấm sát trùng vết thương, rồi bôi thuốc đỏ, quấn bông băng ... động tác cứ dịu dàng như thế, ánh mắt đen sâu thẳm nghiêm nghị. Cô chỉ biết lẳng lặng nhìn, rồi cảm giác ấm áp âm thầm từ đầu ủa vào ngực. Hôm nay trải qua nhiều chuyện như thế, chỉ có lúc này cô mới thấy được yên lòng, dường như trước mặt cô, người đàn ông này có thể... có thể bảo bọc cô suốt đời...

- Được rồi.

Triệu Noãn Noãn ngẩng lên, chạm vào ánh mắt cô, hai người nhìn nhau, Xán Xán bỗng cảm thấy máu dồn lên mặt, má đỏ bừng như cà chua.

- Sao thế? Lại sốt rồi hả? – Triệu Noãn Noãn vội đưa tay sờ trán cô.

Mặt cô càng đỏ bừng, vội lảng khỏi ánh mắt anh:

- Không... Không sao... Chỉ hơi nóng... Nóng... bí gió...

Triệu Noãn. Noãn ngẩng nhìn cửa sổ mở tung, ngạc nhiên:

- Ngã còn đau chỗ nào nữa?

Xán Xán bèn lên trần tĩnh lại, nhìn trộm Triệu Noãn Noãn, một lần nữa lại bất gặp ánh mắt của anh, không được rồi! Không thể cứ nhìn như thế được!

- Tô Xán Xán!

- Còn bị ở đâu gối nữa! – Cô vội chìa chân ra – Đầu gối cũng bị đau, đau! Đau quá!

Không nhìn, không nhìn nữa...

Triệu Noãn Noãn nhìn Tô Xán Xán vẻ kỳ lạ. Cô ngốc này hôm nay sao thế? Không phải bị ngã rồi trở nên ngốc chứ? Không biết làm sao, đành vén quần nâng chân cô lên. Trong khoảnh khắc, anh sững người, đập vào mắt anh là một mảng tím bầm trên cẳng chân trắng muốt, như là có cây kim chọc vào mắt anh.

- Xán Xán, em nói thật cho anh biết, rốt cuộc em ngã thế nào? – Giọng anh đột ngột chùng xuống.

Xán Xán giật mình:

- Em... em... tự mình... không cẩn thận...

Triệu Noãn Noãn nghiêm khắc nhìn cô:

- Không được dối anh!

- Không... không... dối...

Thôi rồi, cô sắp bị phơi bày rồi! Cô nhắm mắt, tay bắt đầu khua loạn.

- Anh đừng nhìn em như thế. Thật sự là em không cẩn thận mà ui da! – Thế là vết thương ở tay bị đập mạnh, hai giọt nước mắt trào ra. Cô mím chặt môi, trông rất đáng thương nhìn Triệu Noãn Noãn. – Đau! Đau! Đau quá!

- Em! – Triệu Noãn Noãn đang bực vì bị cô chọc tức, bỗng chốc vui đi quá nửa, tự dưng xót xa vô cùng – Được rồi, được rồi, đợi một chút ăn cơm xong rồi đi ngủ sớm, biết là không sao rồi!

Xán Xán cúi đầu, làm ra vẻ đứa trẻ ngoan:

- Vâng...

Đêm ấy vì biết mình đuối lý, Xán xán đi ngủ sớm. Trong ngày xảy ra nhiều việc, cô cũng mệt, nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Đêm khuya mù mịt, rèm cửa chỉ hé một góc, lộ ra một chấm sao. Bỗng nhiên cửa phòng khe khẽ mở, một bóng đen lẳng lặng bước vào, lẳng lặng đứng bên giường cô. Trong phòng tĩnh mịch chỉ có tiếng thở đều đều của Xán Xán, đôi má tròn phúng phính lộ ra ngoài chăn, hàng lông mi có ánh sao soi vào, cong vút. Không biết bao lâu sau, trong căn phòng nhỏ bỗng vang lên tiếng thở dài nhẹ nhẹ, dằng dặc... Anh chậm chậm cúi xuống, trườn lên đôi môi đầy khao khát từ lâu...

Ánh sao soi rọi, lấp lánh trên mặt họ. Nụ hôn nhẹ nhẹ lưu lại rất lâu, lâu lắm, mãi đến khi người nằm dưới trở mình trong mộng, anh mới lưu luyến rời chân. Xán Xán, đừng làm anh lo lắng, được không?

45. Q.9 - Chương 45: Lòng Dạ Đàn Ông Mới Thật Là Cây Kim Đáy Biển!

Sáng sớm, Triệu Noãn Noãn theo thường lệ đưa Xán Xán đi làm. Ngồi trên xe, Xán Xán mặt mày cau có, bụng bảo dạ:

- Nhà mình như là có muỗi.
- Trời còn chưa nóng, muỗi ở đâu ra? – Cô ngốc lại hâm rồi.
- Nhưng mà buổi sáng em dậy thấy môi đau đau, cứ như bị muỗi cắn...

Một cú phanh xe đánh kít. Xán Xán sợ quá giật thót mình:

- Sao vậy ạ?
- Anh Noãn Noãn?
- Anh...
- Đến rồi, xuống xe đi!
- Nhưng mà...
- Còn chưa xuống xe? Em muốn đi làm muộn à?

Xán Xán lấy làm khó hiểu bước xuống xe, nhìn Triệu Noãn Noãn lẳng lặng phóng xe biệt tảm, cô thầm kêu: Ai bảo lòng dạ đàn bà mới là cây kim đáy biển? Lòng dạ đàn ông mới chính là như thế thì có!

Thực tế, việc khó hiểu còn nhiều lắm. Vừa bước vào công ty nhìn thấy ngay trước mắt một người đang xách chổi, nhìn kỹ thì là bà dọn vệ sinh hôm qua lườm cô rất khinh bỉ. Vừa nhớ lại ánh mắt ấy, Xán Xán thấy tự ti hẳn. Thật chẳng ra sao, giờ lại đụng đầu.

Thế là Xán Xán cúi đầu chuẩn bị im lặng lướt đi cho nhanh ai ngờ bà bác vừa nhìn thấy cô đã mở rộng cửa la to:

- Tô tiểu thư, xin chào buổi sáng!
- Xán Xán gắng gượng ngẩng mặt lên:
- Chào, chào...
 - Xin chào buổi sáng, Tô tiểu thư!

Người này sao giống Tiểu Vương Phòng Tài vụ thế? Cô với người này quen nhau à?

- Xin... chào... – Xán Xán gắng gượng lắm cũng không được tự nhiên.
- Tô tiểu thư, hôm nay cô thật xinh đẹp!

Vị này là người Phòng Kế Hoạch thì phải!

- Cảm... ơn... – Xán Xán càng thấy khó hiểu.
- Tô tiểu thư, màu son môi của cô hôm nay đẹp quá!

Mẹ ơi! Đây là vết muỗi cắn mà!

Xán Xán sắp phát khóc. Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra việc gì? Trên lối đi, hầu như ai cũng đánh tiếng chào cô, nhân duyên của cô tốt đến vậy ư? Xán Xán bị mọi người nhiệt tình đến nỗi ngây người, cứ rón rén đi đến cửa phòng Trợ lý, đang định tiến bước thì chợt giật mình, nhảm rồi! Vợ quay đầu định đi, bỗng một ánh mắt lạnh như dao phóng tới khiến sống lưng cô lạnh toát run rẩy. Cách đó không xa, Tử Hà đang nhìn cô đầy thâm thù, vẻ mặt như muốn xả cô làm ngàn mảnh.

Sợ cô rồi hả! Nghĩ đến việc hôm qua, lại nhìn thấy một thảm kịch mới sắp xảy ra.

- Tô Xán Xán.

Bạch Tinh Tinh bước tới, Xán Xán vội rời ánh mắt khỏi Tử Hà, lúng túng đáp lời:

- Trưởng phòng Bạch, xin chào chị.

Bạch Tinh Tinh ậm ừ vẻ kỳ lạ, lạnh lùng.

- Em... đi ạ. – Xán Xán dậm chân muốn chuồn.

- Đợi đã! – Bạch Tinh Tinh gọi lại.

- Có việc gì ạ? – Xán Xán căng thẳng, hôm qua Bạch Tinh Tinh rất không hài lòng với cô, hình như đến chỗ Tổng Giám đốc nói về cô, bây giờ chẳng phải muốn mắng cô nữa sao? Cô đã làm gì khiến...

- Việc hôm qua...

Đúng là lại mắng nữa rồi.

- Thật không phải.

Hả? Xán Xán kinh hồn, ngây người nhìn Bạch Tinh Tinh.

Bạch Tinh Tinh có phần bối rối, rồi nghiêm sắc mặt:

- Tuy là tôi trách nhầm cô, nhưng không phải là tôi thừa nhận năng lực của cô, làm việc trong công ty, quan trọng nhất là phải dựa vào sức mình, mong cô cố gắng. – Nói rồi, quay mình đi luôn.

Xán Xán chờ người ra, có chuyện gì vậy?

Bữa trưa, nhà ăn của công ty.

- Hiểu Phi, vì sao mọi người đối với tớ... lại quá nhiệt tình như thế? – Một loạt sự việc kỳ lạ làm Xán Xán chẳng hiểu gì, đành mở lời hỏi Ngô Hiểu Phi.

- Thế mà cũng hỏi! – Ngô Hiểu Phi gật gù – Chẳng phải vì bản kế hoạch kia không được gửi đi, tiền thưởng quý này của mọi người lại được kha khá đấy thôi!

Cô đang nói thì Vương Mỹ Lệ và Ôn Nhu âu yếm nhau đi tới, gật đầu chào.

- Thế rốt cuộc là có việc gì? – Xán Xán càng mù mờ, đã không hợp tác được, lấy đâu ra tiền thưởng quý này?

- Lẽ nào cậu không biết? – Vương Mỹ Lệ kinh ngạc nhìn Xán Xán. Chiều hôm qua bên quảng cáo Thiên Địa biết được công việc của công ty mình, đã đưa ra một điều kiện tốt hơn rất nhiều so với bên Ước Đường, lần này cô bị thiệt thòi rồi!

Thiệt thòi cho cô? Bỗng chốc Xán Xán cảm thấy dở khóc dở cười, cô đã hiểu rõ nguyên nhân hôm nay cô được trân trọng thế trong có nửa ngày mà họa chuyển thành phúc, xui hóa thành may nên công ty mới trúng một vụ làm ăn lớn. Chả trách sáng sớm Tử Hà nhìn cô hung dữ hơn cả hôm qua, mà công lao thì vốn của cô ta cả chứ!

- Thực ra...

Đang muốn nói gì, bỗng Ngô Hiểu Phi kéo giật cô:

- Nhìn kia! Tổng Giám đốc tới!

Xán Xán định thần, Lạc Thiều Tuấn đã đến trước mặt họ.

- Không phiền để tôi ngồi cùng chứ?

Cô chưa kịp nói gì, Ngô Hiểu Phi đã nhanh nhẹn nhường ghế. Lạc Thiếu Tuấn bình thản ngồi xuống, ngay bên cạnh cô. Sáng nay vì anh họp liên tục nên cô chưa hề gặp mặt, bây giờ nhìn thấy, cô bỗng có cảm giác căng thẳng. Hôm qua cô vừa mắng vị sếp lớn đang ngồi bên cạnh một trận, rồi lại đánh nhau trước mặt mọi người, anh không giận không quát, mà lại cất nhắc cô làm Trợ lý Tổng Giám đốc, rốt cuộc là có ý định gì đây?

- Ăn gì nào? – Lạc Thiếu Tuấn bỗng cười lớn, hình như việc hôm qua đã bị xóa sạch.

Xán Xán lí nhí đáp:

- Vịt nấu măng khô.

- Nhà ăn công ty mình có món này từ khi nào thế? Xem ra rất ngon nhỉ!

- Em tự mang đến... – Là của Triệu Noãn Noãn tới qua nấu nhiều, ăn không hết nên cô tiện tay múc vào hộp mang đi ăn trưa. Cũng tốt, vì cô không quen ăn các món ở nhà ăn, so với tay nghề nấu nướng của Triệu Noãn Noãn thì chỉ như cá mồi.

- Xán Xán dạo này mang đồ ăn từ nhà đến, ngon lắm! – Ôn Nhu ngồi bên cạnh góp lời.

Xán Xán lườm cô, chỉ là vì Triệu Noãn Noãn nấu gì cũng nhiều, mà cô thì không muốn lãng phí.

- Thật thế hả? Anh ném nhé.

Rồi trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Lạc Thiếu Tuấn tự nhiên múc một phần canh măng nấu vịt trong hộp của xán Xán, ăn ngon lành. Nhưng đứng vào miếng ngậy nhất, cô để dành ăn sau cùng. Xán Xán mở to mắt nhìn Lạc Thiếu Tuấn nuốt hết miếng

thức ăn:

- Oa, ngon quá! – Rồi anh lại cầm đũa gắp một miếng thịt vịt...

Xán Xán:

- Sao mọi người không cùng ăn đi? – Lạc Thiếu Tuấn ngạc nhiên nhìn chung quanh – Xán Xán, sao em không ăn đi?

Ăn! Ăn cái mông anh ấy! Thịt vịt thì anh ăn hết rồi còn gì! Xán Xán đau khổ nhìn chỗ măng khô trong hộp cơm, ông trời chẳng có mắt gì cả! Tổng Giám đốc mà cướp cả miếng ăn của nhân viên!

Lạc Thiếu Tuấn ăn xong bữa, hả hê gật đầu:

- Ngon lắm! Xán Xán, ngày mai lại mang nữa nhé!

Bị cướp bữa ăn trưa cả mấy ngày, cuối cùng Xán Xán bừng hiểu, hóa ra trước đây cô chẳng hiểu gì Lạc Thiếu Tuấn, con người thật của anh ta là kẻ vô lại siêu hạng, ăn nói lịch sự diện mạo thanh nhã nhưng lòng dạ cầm thú! Anh ta bỏ qua hận cũ à? Không đâu, anh ta cất nhắc cô lên là triệt để cướp đoạt sức lao động của cô! Đã thế làm trợ lý được vài ngày đã phải làm thêm giờ một cách đáng ghét.

- Anh Noãn Noãn, hôm nay anh đừng đón em.

Giọng Triệu Noãn Noãn trầm hẳn đi trong điện thoại:

- Sao thế?

- Hôm nay phải làm thêm giờ.

- Thêm giờ? Sao buổi sáng không nói?

Em cũng không biết, chỉ vừa mới được báo thôi. – Xán Xán chẳng biết nói sao.

- Được rồi, khi nào em tan làm thì gọi điện thoại, anh tới đón em.

- Không cần đâu ạ, em có thể tự về...

- Cứ vậy đi, em phải cẩn thận đấy, đừng để mệt quá.

Bip! Điện thoại đã cúp máy. Xán Xán cầm máy mà nghĩ người anh ấy thật là... không cần phải đưa đón cô hàng ngày chứ...

- Gọi cho ai thế? – Lạc Thiếu Tuấn từ bao giờ đã đứng bên cạnh cô.

Xán Xán hơi lúng túng:

- Phải làm thêm giờ nên báo nhà một tiếng ạ.

- Mẹ em quản chặt nhỉ.

- Thực ra không phải mẹ em...

- Là ai của em? – Lạc Thiếu Tuấn truy hỏi.

- “Là...”- Khônns biết vì sao bỗng dưng cô không nói ra lời Triệu Noãn Noãn là gì của cô? Bạn? Không phải. Người thân?

Cũng không phải. Chẳng lẽ nói là... chồng? Nghĩ đến từ này, Xán Xán giật mình, sao dạo này hay nghĩ đến thế chứ? Chẳng lẽ công việc căng thẳng khiến đầu óc rối loạn?

Lạc Thiếu Tuấn im lặng quan sát nét mặt Xán Xán:

- Có phải là anh họ em không?

- Không phải không phải! Cô vội xua xua tay, chợt nhận ra phản ứng của mình có vẻ quá lộ liễu, vội vàng đổi chủ đề. – Tổng Giám đốc, hôm nay làm thêm gì ạ?

Lạc Thiếu Tuấn không đáp, vẻ như đang suy tư.

- Tổng Giám đốc?

Bỗng nhiên anh tỉnh lại, nhếch mép:

- Làm thêm giờ hôm nay là đi ăn cùng anh!

46. Q.9 - Chương 46: Vì Anh Là Là Đàn Ông, Đàn Ông Nên Kết Với Đàn Ông Mới Phải

Xán Xán lớn gần đây tuổi, lần đầu tiên biết thế nào là ăn không biết ngon.

Rõ là phòng ăn cao cấp, chọn món đắt tiền, rượu vin ngon nhất, nhưng cứ nhìn người ngồi trước mặt là cảm giác thèm ăn của cô lại giảm xuống thấp nhất. Có người nào làm thêm giờ tức là đi ăn tiệm không?

- Tổng Giám đốc... em cảm thấy rất khó chịu... – Xán Xán cúi đầu, lí nhí nói.

Lạc Thiếu Tuấn nhướn mày:

- Có gì không ổn?

- Mọi người ở công ty làm thêm giờ, em thì lại đi ăn ở đây. Em thấy rất không công bằng với mọi người... – Nói rồi cô không quên làm ra bộ yêu nước thương dân, đau khổ nhìn Lạc Thiệu Tuấn.

Anh gật gù:

- Em nói cũng không phải không có lý.

Xán Xán gật đầu lia lịa, đúng là người mau hiểu! Anh đúng là thông minh đấy!

- Em yên tâm, có anh ở đây, không bao giờ việc đó xảy ra ở công ty chúng ta được! Nói rồi, rất nghĩa khí vỗ vai cô. Vì thế, anh sẽ không phát tiền làm thêm giờ cho em.

Xán Xán cứng đờ người... như thế càng tệ!

- Sao? Cách giải quyết của anh không ổn sao?

Xán Xán hận quá, không giữ gìn nữa.

- Ổn! Tổng Giám đốc nói thật quá ổn!

Con nhà người ta đi event còn được tiền mang về, cô đi hầu ăn còn cả hầu cười, thế mà đến tiền làm thêm giờ cũng không được! Xán Xán ngửa mặt lên trời than dài: Đạo lý ở đâu! Phẫn chí quá, Xán Xán lại vùng lên, cô quyết định chuyển buồn đau thành ăn uống, thế sẽ ăn hết số tiền làm thêm giờ!

- Tổng Giám đốc, em gọi thêm một cánh gà chiên!

- Được.

- Tổng Giám đốc, em gọi thêm một bát súp!

- Đồng ý.

- Tổng Giám đốc, em gọi thêm một ly rượu!

- Ok.

Thế rồi Lạc Thiếu Tuấn kinh ngạc nhận ra hôm nay dạ dày Xán Xán thật vĩ đại.

- Xán Xán, hôm nay em rất ngon miệng phải không?

- Thưa Tổng Giám đốc, khẩu vị của em xưa nay vẫn thế.

- Thật hả? – Lạc Thiếu Tuấn nhả nhận nâng ly – Thế mà lần trước chúng mình gặp mặt làm quen, em ăn uống có vẻ không tốt?

- Lầm lờ! – Xán Xán lườm một phát – Lần trước là gặp mặt làm quen, phải ra vẻ giữ gìn! Lần này là làm thêm giờ, đương nhiên phải liều mình hết sức!

Lạc Thiếu Tuấn ngừng cười, quan sát gương mặt đã hồng lên vì rượu của Xán Xán, “cô ngọc này dường như uống cũng khá rồi, mới dám nói như thế”. Anh bình thần uống rượu vin, từ tốn nói:

- Thực ra em không cần phân biệt như thế, lần này cũng coi như gặp mặt làm quen mà.

Xán Xán chẳng nghĩ nữa, cứ tiện miệng mà nói:

- Không được!

Lạc Thiếu Tuấn hơi nhướn mày, hạ giọng hỏi:

- Vì sao?

- Vì... – Vì rượu vào, Xán Xán tư duy chậm hẳn đi – Anh Noãn Noãn sẽ không vui... – Nói rồi, cô lại uống thêm rượu. Mẹ kiếp! Thật đã quá!

Lạc Thiếu Tuấn hấp háy mắt:

- Anh Noãn Noãn với em có quan hệ gì?

- Anh ấy là... – May là cô chỉ hơi say thôi, ngẩng ra một hồi – ... là anh Noãn Noãn của em.

Lạc Thiếu Tuấn nhếch môi, đôi mắt sau gọng kính vàng tối đi, thì thầm dò xét:

- Bọn em... có quan hệ gì khác không?

Quan hệ khác? Trong đầu Xán Xán chọt vọt lên chữ chồng, rồi ý nghĩ hỗn loạn càng rối rắm hơn:

- Tổng Giám đốc, em có thể gọi thêm một ly rượu vin nữa chứ?

Lạc Thiếu Tuấn có vẻ trầm ngâm nhìn cô, giờ tay kêu phục vụ:

- Cho cô ấy thêm rượu.

Rượu vin đỏ chảy vào ly thủy tinh sóng sánh, dưới ánh đèn vàng trở nên long lanh. Ăn xong bữa tối, Xán Xán đã say tới bảy tám phần.

- Đi nào! – Lạc Thiếu Tuấn chìa tay ra.

Xán Xán chậm trễ vài giây, đầu óc choáng váng rồi đưa tay nắm lấy. Hai người ra đến sảnh, trời đã tối đen, bãi đậu xe không một bóng người. Lạc Thiếu Tuấn dìu Xán Xán đi đến xe, mở cửa, nói khẽ:

- Lên đi, anh đưa em về nhà.

Xán Xán đẩy tay anh ra, lúc lắc đầu một cách gượng gạo:

- Không cần đâu... anh Noãn Noãn nói sẽ tới đón em...

- Anh đưa em về cũng vậy mà? – Giọng anh có phần không vui.

Xán Xán chớp chớp mắt, nói khó khăn:

- Anh không vậy!

Anh thản nhiên từ tốn đến gần cô, hạ giọng, rì rầm bên tai cô:

- Có gì không giống như vậy?

Xán Xán đang mơ mơ hồ hồ đột nhiên cảm thấy một sức mạnh ép sát mình, khó khăn lắm mới định thần được mà nhìn, trong cái nhìn mơ hồ của cô là ánh mắt rực sáng của Lạc Thiếu Tuấn. Cô sợ hãi, tỉnh rượu được mấy phần. Cô vội lùi lại vài bước thì chạm phải cửa xe. Lạc Thiếu Tuấn vẫn tiến tới, bóng hai người càng lúc càng sát gần nhau. Xán Xán cuống lên, giơ tay đẩy ra:

- Anh đừng có lại gần em như thế.

Sắc mặt Lạc Thiếu Tuấn đột ngột tối sầm. Kìm nén cơn giận, anh tóm chặt lấy cánh tay Xán Xán, ngón tay mơn man trên tay cô:

- Xán Xán, chúng mình làm quen lại được không?

Bị anh mơn man như thế, Xán Xán lại có chút choáng váng, mơ màng nhìn anh. Thấy cô không phản ứng gì, trong lòng anh dịu hẳn đi:

- Thực ra em rất dễ thương.

Dễ thương? Xán Xán chớp chớp mắt, cái tính từ này có vẻ hay hay...

- Anh thích.

- Hả?

- Tô Xán Xán, anh thích em.

Thích? Thích! Xán Xán giật mình, tỉnh cả rượu, chẳng nghĩ gì sất, đẩy phắt Lạc Thiếu Tuấn đang định hôn cô ra. Lạc Thiếu Tuấn không ngờ con thỏ bé nhỏ đang ngây ngất trong vòng tay mình lại phản kháng đến thế! Mà lại còn quá mạnh nữa. Nhất thời anh không chuẩn bị, bị cô đẩy bắn ra, loạng choạng. Lòng tự tôn đàn ông tất nhiên không cho phép cô làm như vậy. Anh bước tới, siết chặt cô vào lòng.

- Ngoan nào, em say rồi. – Rõ là giọng nói điềm tĩnh, nhưng đầy vẻ nguy hiểm.

- Em không say! Anh bỏ em ra! – Xán Xán giãy giụa mãnh liệt, vốn hai người không ngang sức, cô giãy giụa càng mạnh, anh càng ôm chặt. Lạc Thiếu Tuấn lại nhếch mép, nụ cười lần này không còn sáng rõ và ấm áp nữa, anh ghé sát tai cô, thì thầm:

- Đừng ngốc nữa, em không thoát được đâu.

- Bỏ em ra! Anh bỏ em ra... Anh Noãn Noãn!

Đôi mắt đen sâu vụt lên một ánh lạnh lẽo, anh càng siết chặt gương mặt cô:

- Hãy nhớ, từ nay không được nhắc đến người đàn ông khác trước mặt anh, vĩnh viễn không được, nhớ chưa!
- Một nỗi chua chát trào lên trong người, anh lấy sức mạnh cúi xuống đòi hôn cô. Anh đã thích cái gì thì cái đó vĩnh viễn là của anh.

- Bỏ cô ấy ra!

Một tiếng quát phần nộ từ trên trời giáng xuống. Lạc Thiếu Tuấn còn chưa kịp đặt môi lên môi Xán Xán, đã bị kéo mạnh ra, tiếp đó, khuôn mặt điển trai bị một cú đấm nặng nề, ngã sòng xoài ra đất, kính cũng rơi theo.

- Tôi cảnh cáo anh, đừng nghĩ đến chuyện theo đuổi cô ấy!

Giọng nói lạnh lùng vang lên, lọt vào tai Xán Xán, sao lại quen thế? Trong mớ bùng nhùng, cô dần định thần, nhìn thấy một bóng người quen thuộc dưới ánh đèn vàng trong bãi đậu xe, lưng dựng thẳng vì giận dữ, cúi xuống Lạc Thiếu Tuấn đang ngồi dưới đất. Gương mặt đang cúi ấy tuy bị sắp bóng nhưng vẫn rõ đôi mắt phượng quen thuộc, ánh nhìn rừng rực lửa.

- Anh... anh Cao Vũ?

Cô chưa kịp nói thêm gì nữa, Cao Vũ đã đột ngột xông tới kéo tay cô:

- Đi với anh!

Rồi cô bị kéo đi.

Lạc Thiếu Tuấn nhồm dậy, nhìn hai người khuất xa, ánh mắt trở nên xa vời, ký ức 17 năm trước hiện về, một buổi chiều chan chứa nắng...

Bữa ăn trưa, phòng học năm lớp hai rất náo nhiệt. Ngồi hàng ba, một cậu nam sinh đeo kính, mắt to, mặt phúng phính sữa. Đó là Lạc Thiếu Tuấn năm 8 tuổi. Đột nhiên, cô giáo chủ nhiệm trẻ trung xinh đẹp bước vào, tiếng ồn ào lắng hẳn.

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới! Chúng ta vỗ tay chào đón bạn ấy nào!

Bộp bộp bộp...

Sau một tràng pháo tay, Thiếu Tuấn nhìn thấy một dáng vóc mảnh mai lấp ló sau lưng cô giáo, mặc chiếc váy hoa nhỏ xíu màu trắng, gương mặt tròn trĩnh hồng hào, đôi mắt to đen láy

tò mò nhìn các bạn trong lớp. Rồi bé khẽ cười, cất giọng lạnh lót:

- Chào các bạn, tôi tên là Tô Xán Xán!

Thiếu Tuấn chưa từng nghe âm thanh nào dễ thương như thế. Khoảnh khắc hai người chạm vào mắt nhau, Thiếu Tuấn nóng ran người.

- Từ nay Tô Xán Xán là một thành viên lớp chúng mình, mọi người phải tốt với bạn ấy nhé?

- Vâng ạ! – Thiếu Tuấn đáp rõ to.

Thế là sau buổi học, cậu lấy hết can đảm đến trước mặt cô bạn mới, rụt rè tự giới thiệu:

- Chào bạn, tớ là Lạc Thiếu Tuấn, tớ... tớ có thể làm bạn với bạn được không?

Xán Xán liếc mắt nhìn cô giáo, rồi thẳng thừng từ chối:

- Không được!

- Tại... tại sao? – Một cảm giác khó chịu trong bụng.

Xán Xán nhìn cậu, vô cùng nghiêm túc nói:

- Vì cậu là con trai, con trai thì phải chơi với con trai mới đúng. – Câu này là Triệu Noãn Noãn dạy cô.

- Thật... thật sao?

- Đúng vậy! – Cô bé Xán Xán nghiêm nghị gật đầu – Con trai nhất định phải chơi với con trai, phải gần gũi với con trai nếu không thì là không bình thường! Cậu là người không bình thường! Người không bình thường!

Cậu bé Thiệu Tuấn nhìn Xán Xán, lùi lại vài bước, rồi chạy như bay, vừa chạy vừa khóc... hu hu... hóa ra cậu là người không bình thường...

Để trở thành người bình thường, cậu bé quyết định từ nay về sau chỉ chơi với bạn trai. Đối tượng đầu tiên trong lớp là Vương Tiểu Mao.

- Chào bạn... tớ... tớ là Lạc Thiệu Tuấn... tớ có thể kết bạn với bạn không?

Vương Tiểu Mao nhanh như cắt nhét miếng sô-cô-la vào mồm sau đó lúng búng nói:

- Được thôi... Nhưng cậu không được ăn sô-cô-la của tớ...

- Được! – Thiệu Tuấn cười tít mắt, xem ra cậu sắp thành người bình thường rồi!

- Thế tớ có thể gần gũi cậu được không?

- ... mẹ ơi! Đồ biến thái!

Vương Tiểu Mao quay mình chạy biến, vừa chạy vừa làm rơi bao nhiêu là sô-cô-la.

Thiệu Tuấn òa khóc, lần này cậu không chỉ không bình thường mà còn biến thái nữa! Không được! Cậu nhất định phải trở lại làm người bình thường! Thế là đối tượng thứ hai được chọn, kẻ bị ghét nhất trong lớp: Chu Đại Cường. Cậu này không có bạn, chắc sẽ dễ dàng nhận lời của Thiệu Tuấn? Thiệu Tuấn lấy hết can đảm đến bên chỗ ngồi của Chu Đại Cường:

- Xin... xin hỏi... tớ có thể làm bạn với bạn không?

Chu Đại Cường đang chơi với nước mũi nước dãi của mình, cứ xì ra lại hít vào, xì ra hít vào... Nghe thấy người gọi mình, ngẩng phát lên.

Bụp... Một vật gì đó bắn ra, trúng áo của Thiệu Tuấn, thoát cái trên áo hiện lên một đốm vàng. 3 giây sau.

- Á! – Thiệu Tuấn bỏ chạy thục mạng. Muốn làm người bình thường thật chẳng dễ dàng! Nhưng kiên trì chắc sẽ thành công, càng lúc càng can đảm. Đối tượng thứ ba của cậu bé Thiệu Tuấn là Lý Mỹ Nhân ngồi bàn thứ năm. Nói chính xác, đó là một cậu con trai.

- Xin hỏi... tớ có thể kết bạn với cậu không?

- Được chứ! Nhưng cậu phải để tớ hôn một cái đã!

Không ngờ lần này thuận lợi quá, cậu bé Thiệu Tuấn mừng rỡ:

- Được ngay!

Lý Mỹ Nhân sáng mắt, nước dãi chảy nhầy nhụa...

- Hả? Các em đang làm gì vậy?

Cô giáo chủ nhiệm đứng bên cửa sổ, kinh hãi nhìn mọi việc xảy ra. Trong trường tiểu học trong trắng này, làm sao có thể xảy ra việc như thế! Không thể tha thứ được!

- Lý Mỹ Nhân!

- Thưa cô... Là bạn ấy bỗng nhiên chạy tới chỗ em... hu hu hu... không tin cô hỏi bạn ấy... – Mỹ Nhân khóc toát ra, thảm thiết.

Cô giáo chủ nhiệm đưa mắt nhìn sang cậu học trò ngày thường nổi tiếng ngoan nhất lớp, chỉ thấy cậu bé gật đầu xác nhận:

- Thưa cô, em muốn kết bạn với Lý Mỹ Nhân.

- Không được như thế. Lý Mỹ Nhân là con trai. – Cô giáo nén giận, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Em biết ạ! Em chỉ muốn kết bạn với con trai! – Cậu bé Thiếu Tuấn hãnh diện đáp.

Cô giáo chủ nhiệm kinh hãi:

- Kết bạn thì được, nhưng em không thể hôn bạn ấy...

- Thưa cô! Con trai thì phải hôn con trai mới là bình thường! – Hay chưa, đây là câu nói của bạn mới vào lớp dạy cậu.

- Trời ơi! – Một tiếng kêu ghê sợ, cô giáo chủ nhiệm chạy vội tới phòng giáo viên, nhấc điện thoại. – A lô? Phụ huynh của em Lạc Thiếu Tuấn phải không ạ? Không hay rồi... hừ... hừ... hừ...

Tối hôm ấy, cậu bé Thiếu Tuấn ăn một trận no đòn.

Một tháng sau, cậu bé bị gửi sang nước Anh học. Trên máy bay, cậu bé mở những gói quà mà các bạn cùng lớp tặng. Một tấm thiệp kết nơ bướm màu phấn hồng, trên đó có mấy chữ viết tay Bạn Lạc Thiếu Tuấn, nhớ là ra nước ngoài rồi phải làm người bình thường nhé! Ký tên Tô Xán Xán. Trên trời cao vang lên một tiếng kêu non nớt Tô Xán Xán, cậu là kẻ lừa dối.

Đúng lúc ấy, Xán Xán đang làm bài tập thì hắt xì hơi:

- Anh Noãn Noãn, hình như em bị cảm!

- Đồ ngốc mà cũng biết bị cảm!

- Hừ...

47. Q.9 - Chương 47: Cô Ấy Đã Quyết, Vẫn Cứ Choáng!

Bị Cao Vũ kéo đi rất lâu, đến khi hai người dừng lại thì Xán Xán vẫn bàng hoàng chưa định thần.

- Đã khá hơn chưa? – Cao Vũ đến gần cô, nhìn kỹ một lượt, thấy may vì mình đến kịp lúc, nếu không cô ngốc này chắc hẳn đã bị nuốt sống rồi.

Xán Xán lúc lắc đầu, yếu ớt đáp:

- Chưa khá...

- Thấy sao? – Cao Vũ bỗng thấy hồi hộp – Bị thương ở đâu? Để anh xem.

- Em... em buồn nôn...

Khuôn mặt tuần tú của Cao Vũ tối sầm đi, xót xa thay cho cô, cô ngốc này uống nhiều quá rồi. Trong đầu anh hiện lại ký ức đau buồn đã qua, nghiêm mặt:

- Em muốn nôn thì ra xa kia!

- Ọe... – Xán Xán quay cuồng đầu óc, cúi mình nôn thốc nhưng đứng không vững, đầu chúi xuống.

- Cẩn thận nào! – Cao Vũ nhanh tay nhanh mắt nâng cô.

Woa... Con phố tĩnh mịch vang lên tiếng kêu ai oán:

- Tô Xán Xán, em đúng là đứa ngốc!

* * *

Khi Xán Xán tỉnh táo lại, nhận ra mình ngồi bên vệ vườn hoa bên đường, Cao Vũ ngồi bên cạnh, tay cầm giấy ăn đang lau mặt cho cô, dưới ánh sáng đèn đường, cô có thể nhìn rõ ngón tay anh trắng trẻo, thon dài, đốt ngón rõ ràng.

- Em... em thấy khỏe rồi! – Cô giật giấy ăn trong tay anh, lau loạn xạ lên mặt mình.

Trông cô như thế, Cao Vũ bất giác thở dài Đúng là ngốc chết. Rồi anh giăng lại giấy ăn từ tay cô nhẹ nhàng lau cho cô mép, gò má... Khi ngón tay anh chạm vào đuôi mắt cô, bỗng nhiên anh dừng lại. Ngán lệ! Cô ngốc này vừa mới khóc! Không biết vì sao, tim anh chợt nhói đau, ánh mắt cũng chùng lại.

- Sao thế?? – Xán Xán mơ hồ nhìn anh, sao lại không lau nữa? Cao Vũ lặng im, vẫn giữ nguyên tay, ánh mắt dừng lại rất lâu trên mặt cô. Lâu lắm không gặp, cô ngốc này có vẻ gầy đi, mặt thon lại, mắt cũng to ra, mũi thẳng lên, nhưng vẫn dễ thương thế. Đến đôi môi cũng bớt dày đi, đầu óc thì vẫn ngốc như cũ. Thực ra những dáng vẻ vừa đáng thương vừa ngờ nghệch của cô, người ta có khi chẳng nén được ham muốn vỗ về ân cần, đụng chạm.

Đột nhiên, âm thanh khe khẽ cắt ngang dòng tưởng tượng anh:

- Anh Cao Vũ, anh mặc mỗi áo sơ-mi mà không lạnh à? Em nhớ là anh có mặc áo khoác... – Chính xác, chắc là mới rồi cô đã nôn vào áo khoác ngoài của anh.

Cao Vũ sa sầm mặt:

- Em nhớ nhầm rồi.

- Thế ạ? Em nhớ rõ là mới rồi anh mặc áo khoác màu trắng đục. – Cô vừa nói vừa xòe tay đếm.

- Tưởng tượng rồi.

- Dạ?

- Đứng lên, đi nào! – Cao Vũ đứng dậy, thở dài nặng nề, cùng lúc anh hiểu ra, khi ở bên cạnh Xán Xán, mọi thứ giờ tốt cảnh đẹp đều chỉ là hư ảo, vì cô có thể trong chớp mắt hủy hết tưởng tượng của người ta.

- Anh Cao Vũ, anh đừng đi nhanh như thế!

Cao Vũ không đoái hoài, cứ sải bước đi trước.

- Anh giận à? Em chỉ nhớ nhầm thôi mà. – Xán Xán hỗn hển rảo bước đằng sau – Nhưng lần sau anh phải nhớ buổi tối ra ngoài cần mặc nhiều áo vào, không thì bị lạnh đấy! Anh có thể không thấy lạnh nhưng sẽ mang bệnh, có bệnh lại phải chữa trị, chữa trị không tốt có khi thành viêm phổi đấy...

- Em nói xong chưa? – Người ta không ai kiên nhẫn mãi được.

- Người ta... người ta chỉ lo cho anh thôi mà...

Xán Xán, sau này em đừng có lo cho anh kiểu đó, được không? Cao Vũ dờ khóc dờ mếu nhìn cô, chán nản lắc đầu:

- Lại đây, anh đưa em về nhà.

Rồi rất tự nhiên, tay anh dắt cô, nhưng bị cô né đi. Trên mặt anh thoáng hiện vẻ thất vọng kín đáo, anh quay đi, lạnh lùng nói:

- Đi nào!

* * *

Đường phố tối khuya, bóng hai người một trước một sau, trước cao lớn, thanh nhã, phóng khoáng, sau thấp nhỏ, lếch thếch, lùn cùn đến... đáng yêu. Hai người đi trong trầm ngâm, được một lúc Xán Xán nín không nổi, bước nhanh lên trước:

- Anh Cao Vũ, vừa xong sao anh xuất hiện đột ngột vậy?

Cao Vũ bước chậm lại:

- Tình cờ.

- Tình cờ? – Không thể nào! Nửa đêm nửa hôm, anh làm gì ở bãi đỗ xe?

- Đúng thế. – Cao Vũ dừng bước, nghiêm túc nhìn cô – Vì thế hôm nay may cho em gặp được anh, nếu còn có lần sau thì không may thế nữa đâu. – Nói câu này, ánh mắt anh trông rộng, không biết vì sao hôm nay anh cứ bị thôi thúc đến tòa nhà viễn thông Tuấn Vũ tìm cô. Nghe nói cô đi với Lạc Thiếu Tuấn, anh đã vội vã đuổi theo thì kịp ngăn sự việc diễn ra. Đương nhiên, việc này có nói cô cũng không hiểu đâu.

- Sẽ không có lần sau đâu! – Xán Xán bị anh nói đến sợ, cảnh tượng lúc này diễn ra rành mạch trong đầu, khoảnh khắc đó, ánh mắt Lạc Thiếu Tuấn trở nên thật đáng sợ, như trở thành một người khác – Sau này em tuyệt đối không đi ăn cơm với anh ta nữa!

- Không chỉ không ăn cơm, sau này không được đi đâu một mình với anh ta! – Khi Cao Vũ nói câu này, sắc mặt rất nghiêm túc, nói xong, dường như thấy chưa đủ an tâm, lại nói thêm. – Anh thấy em nghĩ việc đi, kẻ đó nguy hiểm lắm.

- Không được đâu... – Xán Xán chau mày, lại nhớ đến 30 ngàn tệ, nghĩ việc phải bồi thường 30 ngàn tệ, có bán cả cô đi cũng không đủ, nhưng tỉ mẩn ra cũng có thể đắt hơn một chút...

- Có gì mà không được? – Thấy cô do dự, Cao Vũ bỗng khó chịu – Chẳng lẽ việc đã như thế, em còn muốn lặp lại lần nữa?

Xán Xán hãi quá:

- Chắc... chắc không có lần thứ hai đâu...

- Xán Xán! – Giọng Cao Vũ nặng nề, cô ngốc này rốt cuộc vẫn chưa ý thức được tình cảnh bản thân! Anh không chịu nổi nữa. Hít một hơi dài, anh quyết định nó

ì rõ chân tướng với cô – Anh ta là anh họ của Lạc Yên.

- Anh họ?

- Chính xác. – Cao Vũ gật đầu. – Em còn nhớ người phụ nữ gây sự trong quán rượu hôm trước không? Cô ấy là Lạc Yên, Lạc Thiếu Tuấn là anh họ cô ấy mới từ nước ngoài về, anh thoát nghe họ tên anh ta đã thấy hoài nghi. Cái hôm Lạc Yên tới quán rượu tìm anh, hiểu lầm em là bạn gái anh, nên đã nhờ anh họ cô ấy cửa cấm em. Nói đến đây, cảm thấy u uất, nếu hôm đó qua chat Xán Xán không nói đến công ty viễn thông Tuấn Vũ, có lẽ anh đã không biết được quan hệ của anh em họ. – Anh em họ đều rất cố chấp, thù dai nhớ lâu, để đạt mục đích không từ thủ đoạn nào, em tuyệt đối không thể đến đó làm việc nữa! Nghe rõ chưa hả?

Xán Xán hoang mang chớp chớp mắt:

- Nghe rõ rồi... nhưng em có mấy câu hỏi.

- Nói đi.

- Lạc Yên là ai? Còn việc ở quán rượu là thế nào?

Cô ngốc này, đã quên hết mọi việc rồi.

Gió xuân vẫn thổi, trăng sao vẫn vậy, riêng có Cao Vũ sống 27 năm trên cõi đời này lần đầu tiên cảm thấy mình sống chẳng để làm gì...

Anh gượng quay người, bước đi.

- Anh Cao Vũ, anh đừng đi! Anh còn chưa nói rõ cho em đừng đi mà! – Có người hiếu kỳ, hỏi hả chạy theo đuôi. – Anh không thể nói nữa chừng rồi thôi được! Em sẽ không ngủ được, sẽ mất ngủ, sẽ ăn không tiêu...

- Anh xin em, em đừng kéo nữa... – Cao Vũ méo mào, Xán Xán, hôm nay anh chỉ còn có một cái áo sơ-mi này.

* * *

Triệu Noãn Noãn ngồi trong sô-pha liên tục nhìn đồng hồ treo tường lo lắng ngày càng tăng. Sao giờ này cô còn chưa gọi điện thoại? Mấy giờ rồi chứ? Đã không gọi về, thì anh phải gọi. Nghĩ thế, anh nhấc điện thoại bên mình, vừa mở bàn phím thì chuông cửa reo. Anh đứng lên, chạy ra mở cửa, sững sờ, chau mày không vui:

Mấy giờ rồi? Em làm gì mà về muộn vậy? Không gọi điện cho anh để anh đi đón là sao?

- Em xin lỗi! – Xán Xán thè lưỡi – Xảy ra việc ngoài ý muốn.

- Cái gì? – Triệu Noãn Noãn giật mình, đang định cất vắn bỗng nhiên bàng hoàng.

Cao Vũ hai tay rút túi quần, từ tốn thong thả ngoài hành lang:

- Em đừng lo, anh đưa cô ấy về rồi.

- Vâng ạ; hôm nay làm phiền anh Cao Vũ rồi! – Xán Xán vội gật gật – Em vào trước đây, lát nữa sẽ nói chuyện với anh... – Rồi định lủi vào trong.

- Đợi đã! – Triệu Noãn Noãn gọi lại – Em uống rượu hả?

- Em... – Xán Xán bị anh nhìn sợ quá, nhất thời nói không nên lời.

- Em nói là làm thêm giờ cơ mà?

- Ban đầu là làm thêm giờ... Không phải! Hôm nay em không làm thêm giờ, cũng không phải! Thực ra là...

- Cô càng nói càng

Bí, mà ánh mắt Triệu Noãn Noãn càng lúc càng nặng trĩu.

- Em vào đi! – Anh cắt lời.

- Còn anh? – Cao Vũ cười mỉm, không hề có ý đi.

Triệu Noãn Noãn không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn:

- Vào đi.

Vừa vào cửa, Triệu Noãn Noãn mặt lạnh lùng đưa cho cô đồng quần áo:

- Đi thay đồ đi đã.

- Nhưng mà...

Anh kiên quyết cắt lời:

- Anh không muốn nghĩ thấy mùi rượu từ em.

Giọng nói không chút nhân nhượng làm Xán Xán sợ, cô ngẩng đầu lên, chạm ngay ánh mắt anh, đứng đờ ra. Cô chưa bao giờ thấy anh nhìn như thế, không phải trách móc, không phải giận dữ, ánh mắt mát lạnh lẽo mà lại... chán ghét?

Xán Xán buột ruột, trong lòng chợt trào lên một cảm giác khó tả, khổ sở, nặng nề. Cảm giác cứ như bị ai siết chặt khiến cô thở không nổi. Cô không nói gì nữa, im lặng cúi đầu cầm quần áo đi vào phòng tắm. Cô trở nên như một người máy. Cứng nhắc, cô cởi tuột bộ quần áo đầy hơi rượu, đồ dẫn nhìn nước chảy vào bồn, rồi cứ thế bước vào bồn tắm...

- Á! – Khi người ta mất cảm giác, sẽ xảy ra sai lầm. Xán Xán chẳng may trượt chân, ngã dúi vào bồn tắm.

- Xán Xán!

- Sao thế?

Cửa phòng tắm bị mở toang, Triệu Noãn Noãn và Cao Vũ cùng xông vào.

Hơi nóng bốc mù mịt, ba người chìm ngấm trong làn hơi mù mịt ấy. Xán Xán tông ngồng nằm còng queo trong bồn tắm, khăn tắm rút bên ngoài. Trong đầu cô lướt qua vô số giải pháp cho tình thế này. Cô quyết định: mê man đi! Vậy là cô ngất đi.

48. Q.9 - Chương 48: Mới Được Mấy Phút Thôi À? Bản Thân Từ Chỗ Là Người Bị Hại, Biến Thành Kẻ Biến Thái Xấu Xa

Không vấn đề gì! Không cần căng thẳng! Bọn họ là GAY, đương nhiên bị phụ nữ nhìn thấy cũng được, không xảy ra gì đâu, không có gì xảy ra... Tự thôi miên mình 9981 lần, Xán Xán rón rén đẩy cửa phòng. Lúc này, Triệu Noãn Noãn đang bày bữa sáng bên ngoài, ngẩng lên thấy Xán Xán:

- Dậy rồi hả?

Trong giây lát nhìn nhau, Xán Xán nhớ lại tối hôm qua, anh bế cô từ bồn tắm lên, cánh tay ấm nóng quấn chặt thân thể cô... Mặt lại đỏ bừng.

Triệu Noãn Noãn căng thẳng tiến lại:

- Xán Xán, sao mặt đỏ thế? Tối qua bị lạnh phải không?

Vừa nhắc tới tối qua, mặt cô càng thêm đỏ.

- Không phải! Em... em không sao... – Anh có thể không nhắc chuyện tối qua được không?

- Đừng cố khỏe, để anh xem nào. – Triệu Noãn Noãn đầu có yên tâm, anh giơ tay định kiểm tra trán cô. Bàn tay anh áp vào mặt Xán Xán, cảm giác đụng chạm ấm nóng tối qua lại trào lên, đôi má Xán Xán đỏ như cà chua chín.

- Em... em đi đánh răng! – Cô lấy đại một lý do, tránh xa ánh mắt nồng nhiệt của Triệu Noãn Noãn, chạy vào phòng vệ sinh.

Nước chảy rào rào, lâu lắm mặt mới đỡ nóng đi, nhưng trong lòng thì lại như nước lớn dâng lên, không ngớt vỗ sóng, mãi không bình tĩnh được. Đang suy nghĩ miên man, âm thanh tò te từ đâu đó trong người vang lên, nhắc việc là phải ăn sáng. Với Xán Xán thì chẳng việc gì to hơn việc ăn, thế nên mặc kệ bối rối, cô ngồi vào bàn ăn.

- Ngon miệng không? – Triệu Noãn Noãn nhìn cô cười mỉm.

Xán Xán đang nuốt miếng sandwich to đùng, nhìn thấy nụ cười ấy chợt thất thần, chút nữa chết nghẹn.

- Ặc ặc ặc...

Cô bị phản nhìn Triệu Noãn Noãn, anh có thể đừng cười khi em ăn được không? Làm vậy rất khó nuốt!

- Sao thế? Mặt anh có gì à? – Rồi lại cười nhẹ.

Cứ như thể Xán Xán đành chịu thua.

- Em ăn no rồi.

Triệu Noãn Noãn nghi hoặc nhìn cô:

- Sao ăn ít vậy? – Lẽ nào ốm rồi? Vừa nghĩ thế, đã thấy hốt hoảng – Không phải tối qua...

- Không phải! – Xán Xán tức thời cắt lời anh, không cần nhắc đến tối qua! Cô điên lên mất! – Là vì... phải đi làm, không kịp mất!

- Cái gì? – Triệu Noãn Noãn cuống lên – Em còn định đi làm sao? – Cô ngốc này điên rồi chắc? Sao còn có thể đi làm nhân viên của cái loại người đó. Anh hạ giọng, thái độ kiên quyết. – Anh không cho phép em đi làm ở đó nữa.

Không đi làm? Trong đầu Xán Xán lập tức hằn lên dãy số 30 ngàn. Cô bật ra:

- Không! Em phải đi làm!

Đôi mày Triệu Noãn Noãn dựng lên:

- Em phải nghỉ ngơi!

Xán Xán cuống quýt:

- Anh Noãn Noãn, em nhất định phải đi làm! Bởi vì... vì... -

Rồi cô bô la ba la một tràng, kể lại Triệu Noãn Noãn từ đầu đến cuối câu chuyện 30 ngàn tệ, sau đó đau lòng cau mặt kết luận.

- Vì thế em tuyệt đối không thể nghỉ việc.

- Là vì nguyên nhân này? – Triệu Noãn Noãn dịu lại nét mặt – Chẳng vấn đề gì, anh sẽ giúp em.

- Sao thê' được?

Triệu Noãn Noãn mặt thản nhiên:

- Có gì không được!

- Nhưng người vi phạm hợp đồng là em, nếu phải bồi thường -là em phải trả chứ? – Sao có thể kêu anh Noãn Noãn trả tiền được?

- Em trả tiền hay là anh trả tiền chẳng phải cũng như nhau à? Triệu Noãn Noãn nói câu này rất tự nhiên.

- Không được! Tiền này phải do một mình em chịu! Xán Xán cương quyết.

- Anh trả!

- Em trả!

- Anh trả!

- Em trả!

- ...được rồi – Triệu Noãn Noãn gật đầu – Chúng mình trả!

Xán Xán:

- Nói là chúng mình trả, đương nhiên không phải là tiền Xán Xán bỏ ra, rốt cuộc vẫn là Triệu Noãn Noãn viết ngân phiếu.

- Đừng có giận, coi như em nợ anh là được rồi. – Triệu Noãn Noãn cười tít mắt nhìn cô, tâm tình bỗng dưng cực kỳ thanh thản.

- Vâng ạ... – Xán Xán cuối cùng chịu thỏa hiệp, ngẩng đầu lên rất dễ thương nhìn Triệu Noãn Noãn – Nói trước cho rõ, có thể em phải rất lâu mới trả được nợ, thêm nữa em cũng không trả lãi đâu.

- Được! – Triệu Noãn Noãn phóng khoáng gật đầu.

Tốt nhất là không cần trả, tốt nhất là cứ nợ anh suốt đời.

Khi Triệu Noãn Noãn đưa Xán Xán bước vào phòng làm việc của Tổng Giám đốc, nét mặt Lạc Thiếu Tuân lạnh đến phát sợ.

- Tôi không đồng ý.

- Xin Tổng Giám đốc Lạc chờ hiểu nhầm, chúng tôi tới đây không phải để trông chờ anh đồng ý. – Triệu Noãn Noãn nói rồi rút tờ ngân phiếu 30 ngàn tệ ra trước mặt anh ta, tỏ ý rõ ràng, anh tuyệt đối không để cô cho đối phương.

Lạc Thiếu Tuân im lìm nhìn tờ ngân phiếu, trầm ngâm rất lâu, bỗng nhiên cười to, vẻ cười không còn tự nhiên như thuở trước:

- Thực ra không cần nghiêm trọng đến thế, chỉ cần làm ba tháng...

- Không cần thiết! – Triệu Noãn Noãn thẳng thừng cắt lời, tỏ ý không chút thỏa hiệp.

Thấy anh như vậy, Lạc Thiếu Tuân cũng không khách khí, hắng giọng lạnh lùng:

- Việc nghỉ việc này, tôi nghĩ cần phải hỏi ý kiến đương sự chứ?

Nói rồi, ánh mắt rơi thẳng vào Xán Xán đứng sau lưng Triệu Noãn Noãn. Bị anh ta nhìn uy hiếp, Xán Xán có phần căng thẳng: -Tôi...

- Thực ra em không muốn nghỉ việc, đúng không? – Anh cười hiền lành, dịu dàng.

Tình cảnh khiến Xán Xán nhớ lại cái tối hôm trước, cô sợ đến đổ mồ hôi đầm đìa:

- Không! Tôi muốn nghỉ việc! – Đau dai dằng chẳng bằng đau một chốc một nhát, chết thì chết, sợ gì!

Ánh mắt Lạc Thiếu Tuân thoát cái tối sầm.

Nhìn thái độ kiên quyết của Xán Xán, Triệu Noãn Noãn không nén được nụ cười, ôm vai cô, khiêu khích nhìn Lạc Thiếu Tuấn:

- Vậy anh đã hài lòng chưa? – Nói xong, liền dắt Xán Xán đi ra.

- Em thân yêu, tối qua em không nói như vậy.

Hai người đang định đi liền dừng bước.

Em thân yêu? Miệng Xán Xán tròn vo.

- Quên nhanh thế sao? – Anh ta nhếch mép, ánh mắt khôn xiết trêu mếu. – Tối qua khi chúng mình hẹn hò, em cứ luôn mồm nói em thích chúng mình với nhau mà.

- Hẹn hò? – Xán Xán càng ngẩn người, bọn họ hẹn hò lúc nào?

- Em không quên chứ? Tối qua em sợ người nhà lo lắng nên cố tình gọi điện thoại báo là làm thêm giờ – Nói rồi, anh ta nhìn qua Triệu Noãn N

oãn đầy ý vị, tiếp tục: – Thực ra em không cần kiểm soát, chúng mình hẹn hò nhau là việc bình thường mà! Thêm nữa, chẳng phải chúng mình chưa hẹn hò bao giờ...

Trông sắc mặt Triệu Noãn Noãn càng lúc càng khó coi, Xán Xán cuống lên:

- Anh nói cái gì? Hẹn hò cái gì? Tôi...

- Em dám nói tối qua không đi ăn cùng anh không?

Xán Xán im bặt, tối qua đúng là họ đi ăn với nhau, nhưng... Rõ ràng là làm thêm giờ mà! Lại còn thiệt thòi vì không được nhận tiền làm thêm giờ nữa!

Thấy Xán Xán không trả lời, Lạc Thiếu Tuấn càng lấn tới:

- Em còn nhớ không, tối hôm qua em uống say cứ ngã vào lòng anh, nói em... thích anh.

Cuối cùng Xán Xán nổi nóng, mẹ kiếp! Trên đời này lại có loại người không có thể diện đến thế!

- Lẽ nào những gì em nói tối hôm đó là rượu nói thôi? – Lạc Thiếu Tuấn bỗng trở nên bi thảm – Xán Xán, em uống say cũng không thể nói nhảm được! Tối hôm đó em... anh sẽ rất đau lòng...

Đau lòng cái đầu anh ấy! Xán Xán đã lên đến cực điểm phẫn nộ. Chưa từng thấy mặt ai biến đổi nhanh thế, mới có mấy phút đồng hồ! Mình đang là kẻ bị hại bỗng chốc trở thành kẻ biến thái! Lại còn say rượu ép duyên người ta nữa... Không ngờ anh ta đã không chịu thừa nhận tội lỗi! Thật khốn nạn! Phẫn nộ dâng tràn, Xán Xán như biến đổi hẳn.

- Tổng Giám đốc Lạc, tôi hoàn toàn không nói những lời đó, nếu anh cứ cố chấp cho rằng tôi khiến anh đau khổ, thì tôi hết sức xin lỗi, từ nay về sau sẽ không xảy ra việc như thế nữa! – Sau đó cô ngẩng cao đầu cầm tay Triệu Noãn Noãn – Anh Noãn Noãn, chúng ta đi! – Cô đập cửa, bước đi không ngoái lại.

Đến khi bóng dáng hai người bất tăm, Lạc Thiếu Tuấn mới định thần, ánh mắt trước nay vốn tự tin tự mãn tối sầm lại. Tô Xán Xán em chỉ để lại bóng em cho anh thôi sao? Một nụ cười gượng gạo nhếch môi. Ngăn kéo bàn làm việc được mở ra, một tấm thiệp kết nơ bướm màu phấn hồng, trên mặt đã ố vàng- Nó im lìm nằm trong đó, tắt cả đường như chẳng liên quan gì tới nó.

Có thật là đã kết thúc rồi?

49. Q.10 - Chương 49: Mỗi Phụ Nữ Đều Nên Có Một Đôi Giày Thuộc Về Mình, Cũng Như Mỗi Chị Em Đều Nên Có Một Người Đàn Ông Che Chở Mình...

Xán Xán bị Lạc Thiêu Tuấn chọc tức, tốt đỉnh phẫn nộ, nộ khí xung thiên, kéo tay Triệu Noãn Noãn đi băng băng suốt cả một quãng đường dài, đến khi bình tĩnh lại, hai người đã đang ở trên phố. Xán Xán buông tay, nhất thời ỉu xiu. Kéo người ta khỏi mớ bòng bong, trong tiểu thuyết thường là đàn ông làm việc đó chứ? Có sao một người con gái như cô phải làm cái việc mạnh mẽ này? Nhớ đến vẻ mặt u ám của Triệu

Noãn Noãn khi bước vào cái phòng làm việc đó, cô hết cả dũng khí lúc đập cửa đi ra, chỉ cúi gằm, chẳng khác gì gà trống đầu thua.

- Đang nghĩ gì vậy? – Cô vừa buông tay ra, trong lòng Triệu Noãn Noãn cảm thấy có gì đó thất vọng.

- Anh Noãn Noãn... – Xán Xán nhăn nhó ngẩng lên – Lúc này anh ta nói điều đấy, anh... anh đừng giận... – Thực ra cô không cần giải thích cho anh, nhưng cứ nghĩ đến việc anh hiểu nhầm thì lại không yên tâm.

Triệu Noãn Noãn cố kìm nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Anh biết.

- Anh tin em chứ? – Không ngờ được anh trả lời bao dung như thế Xán Xán chợt kinh ngạc. Nói thực thì Lạc Thiếu Tuấn nói lúc ấy rất lọt tai, đến cô cũng có phần gần như tin thật, thế mà anh Noãn Noãn... Không biết vì sao, trong lòng cô cảm thấy ảm áp.

Triệu Noãn Noãn gật đầu, nhìn cô không chớp mắt. Cô ngốc này, em có bao giờ nói dối mà qua được mắt anh!

Bị ánh mắt dịu dàng của anh bao bọc, Xán Xán chợt thấy cuồng quýt:

- Em... chúng mình về đi! – Cô vội vàng kiểm soát, lảng tránh ánh mắt anh.

- Còn sớm mà. – Triệu Noãn Noãn chẳng để ý lời cô, cứ tự nói với mình – Em đói chưa? Anh biết gần đây có bánh bao tươi chiên rất ngon.

Bánh bao tươi chiên? Xán Xán sáng rõ hai mắt, hai miếng sandwich ăn hồi sáng đã tiêu hết trong dạ dày, đói quá rồi. Cô xoa Da bụng, nuốt nước miếng ừng ực:

- Vâng ạ!

Cô phản ứng đúng như anh trông chờ, nhưng anh vẫn làm ra vẻ bình thản, gật đầu:

- Đi nào!

Bánh bao tươi chiên đương nhiên chỉ là cái cớ, mục đích chính của Triệu Noãn Noãn là muốn cùng cô thoải mái một lúc. Vì thế' vừa ăn xong bánh bao tươi chiên, anh lại đề nghị:

- Xán Xán, một lúc nữa anh đưa em đi mua giày.

Mua giày? Xán Xán kinh ngạc, nước canh rớt khỏi miệng, cái áo khoác màu trắng của cô in mấy giọt dầu mỡ.

- Á! – Cùng với tiếng la thảm thiết, Xán Xán suy sụp cùng cực, cái áo khoác này mới mặc hôm nay, cô chuẩn bị mặc cho cả một tuần mà.

- Khăn giấy! Mau lên nào...

- Đừng lau, lát nữa mua chiếc mới rồi.

Áo mới? Xán Xán bàng hoàng, người có tiền nghĩ khác người bình thường thật. Nhu cầu của cô hiện giờ, có áo quần đủ mặc là ok rồi:

- vẫn có thể chữa được, về nhà giặt đi là ổn thôi.

- Xán Xán, nếu anh nhớ không nhầm, chiếc áo này em mặc từ hồi học đại học phải không?

Ặc... Anh nói chính xác, chiếc áo này cô mua hồi năm đại học thứ nhất, sau đó cô phát tướng nên không mặc nổi. Mấy hôm trước, cô lục tủ quần áo chợt thấy nó, không ngờ xảy ra kỳ tích là cô mặc vừa, lại còn thoải mái hơn cả hồi mới mua. Xán Xán hào hứng mặc chiếc áo này, thực ra nó đâu có cũ, chỉ là kiểu cách không có gì đặc sắc. Chỉ là... Triệu Noãn Noãn, sao anh nhớ rõ thế?

Cô không nói, Triệu Noãn Noãn lại tiếp tục:

- Lát nữa đi mua giày xong, anh đưa em đi chọn mấy chiếc áo vừa vặn, dạo này em gầy quá, quần áo ở nhà rộng thùng thình, mặc không đẹp.

- Thực ra chẳng sao đâu, mặc gì với em cũng như nhau thôi. – Xán Xán tự cười với mình, từ xưa tới nay cô biết rõ bản thân, hồi đại học nhìn bao nhiêu bạn gái ăn vận xinh đẹp, cô chẳng hề động tâm, mình sinh ra vốn đã như thế' có mặc đẹp thế nào cũng không thành công chúa được.

Trông dáng vẻ vô tư lự của cô, Triệu Noãn Noãn thấy hơi không thoải mái:

- Em đừng cứ nghĩ mãi theo kiểu đó, em không xấu, không được cứ tự ti mãi thế – Nhược điểm lớn nhất của cô ngốc này là không tin vào bản thân, trước đã vậy, giờ cũng thế.

Triệu Noãn Noãn bỗng nhiên xác định một thái độ nghiêm túc như thế làm cho Xán Xán giật mình:

- Không phải đâu. Ý em là mặc đẹp hơn cũng chẳng ai ngắm, thế thì chẳng cần phí tiền làm gì...

- Ai bảo không ai ngắm? – Triệu Noãn Noãn cắt lời – Anh ngắm.

Sau câu ấy, Xán Xán im bặt.

* * *

Bị Triệu Noãn Noãn quyết liệt yêu cầu, ăn xong bánh bao tươi chiên, Xán Xán phải theo anh đi tới cửa hàng bán giày. Bước vào cửa, Xán Xán đã tìm cách đánh bài lùi.

- Anh Noãn Noãn... Theo em thì thôi đi...

Triệu Noãn Noãn vờ như không nghe thấy, cứ bước lên. Cô vội vàng kéo áo anh:

- Chúng ta đi sang cửa hiệu khác được không? Chỗ này quá... Chữ đắt chưa kịp nói ra, nhân viên bán hàng đã đơn dả ra chào.

- Xin hỏi anh chị muốn mua giày gì ạ?

- Chúng tôi không... – Mới định từ chối, đã bị Triệu Noãn Noãn cắt lời – Cô ấy muốn loại giày da, cô xem giúp có đôi nào thích hợp để cô ấy thử.

- Vâng, mời quý cô theo tôi.

Nhìn nụ cười mỉm của cô bán hàng, chắc là từ chối thì khó coi, Xán Xán đành đi theo cô ấy sang quầy giày nữ.

- Đây là hàng mới của chúng tôi dành cho mùa này, rất hợp với vẻ cao quý của cô đấy ạ.

Vẻ cao quý? Xán Xán dẫu môi. Đáng lẽ nói là giá cao thì đúng hơn chứ! Không kìm nổi mình liếc nhìn giá tiền, Xán Xán giật mình đánh thót. Không phải là cao, mà là quá cao. Đang định từ chối, Triệu Noãn Noãn bỗng nói:

- Đổi đôi khác đi.

Nước mắt chực trào ra vì mừng, anh Noãn Noãn, anh luôn biết tiết kiệm mà!

- Đôi này quá nhẹn.

Ặc... hóa ra không phải vì đắt...

- Sở thích của quý cô như thế thì nên thử loại này ạ. – Cô bán hàng tiếp tục giới thiệu sản phẩm – Đôi này gót không hề nhẹn, bề mặt lại làm bằng loại da bóng thượng hạng, chắc chắn cô đi vào sẽ rất bắt mắt...

Xán Xán phần nộ lườm cô bán hàng cứ thao thao bất tuyệt, bắt mắt hay không cô không biết, nhưng viêm màng túi là cái chắc!

- Không được, không được đâu! Bóng quá!

- Vậy sao? Thế thì xin mời quý cô thử đôi này, loại giày này làm từ da bò nhập khẩu của Italia...

- Đôi này, em thử xem nào. – Triệu Noãn Noãn bỗng dừng bước, nhìn chăm chú một đôi.

Xán Xán nhìn theo, sững người. Đây là đôi giày thực sự đẹp, mặt da bóng màu xanh ngọc lấp lánh, thân giày thon dài, độ cao vừa đủ, trông rất thanh nhã, đẹp hoàn hảo, cô nhìn cũng thấy mê luôn.

- Quý anh thật là tinh tường! Đôi này là hàng mới nhập thử vào hôm nay, chỉ duy nhất một đôi. – Cô bán hàng không bỏ lỡ cơ hội tiến đến, tự tin mở hộp. Tôi xin đảm bảo là anh chị có tìm khắp thành phố này cũng không thấy đôi thứ hai đâu ạ.

Đôi duy nhất? Chẳng phải tức là giá cả độc nhất vô nhị sao? Xán Xán nhìn không dứt đôi giày, tiện thể cầm lên đôi giày giảm giá bên cạnh:

- Em... em cũng thích đôi này!

- Em xem đi! – Triệu Noãn Noãn nói rồi cầm đôi giày đưa lên cho cô.

Xán Xán đành cẩn thận đón lấy đôi giày độc nhất vô nhị, xỏ chân vào. Chỉ có một đôi, thế mà lại đúng size cô đi vừa! Quan trọng nhất, đi vào trông quá đẹp! Xán Xán nhìn vào gương, thực ra trước nay không thích đi giày cao gót là vì cô cảm thấy giày cao gót cao lênh khênh, chẳng ra sao. Nhưng đôi này thì khác, độ cao của nó khiến cô càng thấy vững vàng. Không biết vì sao, cô chợt nhớ đến câu nói Mỗi phụ nữ đều nên có đôi giày của mình, cũng như mỗi chị em đều nên có người đàn ông bao bọc mình... Một nỗi chua chát mênh mang trong lòng.

Triệu Noãn Noãn đứng bên cạnh, lẳng lặng nhìn rồi gật đầu:

- Rất đẹp, chọn đôi này đi.

- Không cần đâu! – Cô vội vàng nhìn ra chỗ khác, chỉ vào đôi giày giảm giá – Nên lấy đôi kia đi.

- Được! Lấy cả hai đôi.

Ặc...

Oan uổng quá, cô thật sự không có ý đó mà!

Từ cửa hiệu giày bước ra, trên tay họ đã thêm hai đôi giày.

- Anh Noãn Noãn, mua giày là được rồi, chúng mình về đi... – Trái tim nhỏ bé của cô đã chịu không nổi những con số kinh khủng trên hóa đơn thanh toán rồi.

- Được thôi! – Triệu Noãn Noãn gật đầu – Nhưng trước hết đi mua quần áo đã.

Xán Xán:

-.....

* * *

Từ kinh nghiệm đau thương ở tiệm giày, Xán Xán đành bỏ ý định phản kháng. T

óm lại, càng cần nhiều càng mua nhiều, thế thì không bằng cứ để anh Noãn Noãn chọn, cô chỉ đảm nhiệm việc cõng đồ là được.

- Không được, thay đi.

- Thay tiếp đi.

- Tiếp tục.

Cứ thế cõng ra mặc vào mấy giờ đồng hồ, đến khi Xán Xán mệt bã bỏ xoài trong phòng thử đồ, Triệu Noãn Noãn mới gật đầu:

- Được rồi, chọn chiếc này đi!

Xán Xán thở phào.

- Đừng quên đây, thay giày luôn đi.

Lại phải đổi giày nữa? Trong đầu Xán Xán chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, có phải hồi nhỏ Triệu Noãn Noãn không được chơi búp bê nên đang lấy cô làm con búp bê để chơi trò thay trang phục? Sợ thật đấy...

Tất nhiên, nhìn vào trong gương, ý nghĩ kỳ lạ này biến mất ngay. Lần đầu tiên cô nhận ra mình cũng dễ nhìn đấy chứ. Một chiếc váy liền màu trắng kiểu tây, cổ và tay váy được đính hoa tinh tế eo lưng được thêu hoa thủ công màu xanh nhạt, váy rủ dài trên gối lộ ra bắp chân thon trắng, lại thêm đôi giày cao gót màu xanh ngọc, tất cả hiện lên vẻ thanh xuân tươi rói.

Triệu Noãn Noãn hài lòng ngắm kiệt tác của mình, mắt anh tinh thật, cô ngọc này rất hợp với phong cách dễ thương này.

Xán Xán còn có chút mơ hồ, cô không kiềm chế nổi, lại ngắm mình trong gương. Từ đáy lòng, một tiếng than thở vút lên Trên đời này đúng là chỉ có phụ nữ lười, không có phụ nữ xấu.

- Anh Noãn Noãn, em quyết định từ nay về sau sẽ chọn phong cách này!

Triệu Noãn Noãn mừng thầm:

- Em cũng cảm nhận anh phối đồ được đấy chứ hả?

Xán Xán gật đầu lia lịa, sau đó hạ giọng xán đến bên tai anh:

- Em nói cho anh biết nhé, lúc nãy từ phòng thử đồ đi ra, bên kia có một chàng đẹp trai cứ ngắm em suốt đấy... – Thực ra cô định nói, cô ăn mặc thế này là cũng có thể sánh được với mấy người đẹp rồi, nhưng Triệu Noãn Noãn thì tự nhiên hiểu sang ý khác.

- Cởi ra.

- Dạ? – Xán Xán ngẩn người nhìn anh – Anh chẳng bảo là...

- Cởi ra!

- Không đâu, em muốn mặc mà! – Xán Xán lớn tiếng phản đối.

- Tùy em. – Triệu Noãn Noãn sa sầm mặt – Nhưng anh không trả tiền.

Thật ác quá! Dù dễ cô mua quần áo, báo hại cô thử đi thử lại một thôi một hồi mệt đến đứt hơi, sau cùng lại không chịu thanh toán!!! Xán Xán cụt hứng, tan tành hết hy vọng. Không mua thì không mua! Hứ! Cô xông vào phòng thử đồ, nhanh như chớp mặc lại đồ của mình, hằm hằm xông ra quầy mỹ phẩm. Đi một quãng dài, chẳng thấy sau lưng động tĩnh gì, cô nhin không nổi quay đầu nhìn. Triệu Noãn Noãn đang đứng đỉnh phía xa xa, tay xách hai đôi giày.

- Hứ! – Xán Xán hứ một tiếng, tiếp tục rảo bước, được mấy bước lại dừng, liếc xem anh ở đâu, sau đó tiếp tục cắm đầu hùng hổ đi. Cứ đi đi dừng dừng như thế, cuối cùng cũng đến nhà. Để khỏi phải đi cùng thang máy với Triệu Noãn Noãn, Xán Xán cố ý đi thang bộ. Khi cô hớn hể leo được đến cửa nhà, thì ngậy người nhìn thấy người đứng trước mặt. Cao Vũ miệng cười cười đứng ngoài cửa, sau lưng là va li hành lý quen thuộc.

- Anh về rồi.

50. Q.10 - Chương 50: Hôm Nay Sinh Nhật, Em Phải Đi Tìm Lại Tuổi Thanh Xuân Đã Trôi Qua

Sáng sớm, tia nắng len vào phòng khách, chim trên cây ríu ran, tiết trời quá đẹp.

Trong khung cảnh nên thơ như thế bỗng Tô Xán Xán đầu bù mặt nhọ từ trong phòng lao ra, miệng lẩm bẩm:

- Thôi rồi, thôi rồi, sắp muộn rồi...

Đang đọc báo, Triệu Noãn Noãn ngẩng lên, nhìn thấy cô thì chau mày:

- Em đang làm gì vậy?

Xán Xán không kịp giải thích, vớ lấy cái bánh bao nhét vào nồm, lúng búng:

- Không... kịp... mất... rồi...

- Không kịp gì?

Khó khăn lắm mới nuốt trôi cái bánh bao, suýt chết nghẹn, sắc vài tiếng, Xán Xán hồi hã nói:

- Tất nhiên là đi... – Chứ làm chưa nói ra lời, cô đã giật thót mình.

Hôm qua cô nghĩ việc rồi còn gì? Còn đi làm gì nữa?

Trông vẻ mặt biến đổi nhanh chóng của Xán Xán, Triệu Noãn Noãn cũng ánh chừng đoán được tâm tư của cô. Anh ngao ngán lắc lắc đầu:

- Còn không đặt bánh xuống đi? Đánh răng rửa mặt rồi hãy ăn sáng còn cả... – Anh ngừng lại, hai má bỗng nhiên ửng đỏ. – Khuy áo quên cài kia kìa.

Hả? Xán Xán cúi nhìn, cứng đờ người, cổ áo mở phanh, thấp thoáng áo lót màu da người, thanh xuân lỏng lẻo. Gương mặt nóng ran, hốt hoảng quay đi, vội vã cài khuy, đến khi chắc chắn đã kín cổng cao tường mới thở phào, đỏ mặt quay lại. Bối rối vô hạn. Nhưng bên tai cô vang lên một tràng cười, sau đó là giọng nói đĩnh đạc:

- Đúng là quá vụng.

Cô quay sang nhìn, ngẩn ra. Anh ấy đã quay về?

Dù Cao Vũ quay lại hoàn toàn không phải vì làm lành với Triệu Noãn Noãn, nhưng một sớm mai trở dậy có thể nhìn thấy hai người, cảm giác ấy thật gần gũi như vài tháng trước, ba người cùng sống dưới một mái nhà đầm ấm vui vẻ.

Giây phút này, Xán Xán cảm thấy thật gần gũi.

- Thấy anh đẹp trai quá thì cũng dừng đờ đẫn ra thế chứ? – Cao Vũ bước tới, nháy nháy mắt với cô.

Câu này vừa nói ra, Xán Xán bất giác thấy nổi da gà. Đáng ghét! Mọi thứ đều chẳng thay đổi gì, anh ấy vẫn tự mãn tự kiêu như trước! Lườm anh một cái, cô khinh khỉnh nói:

- Có người không mời mà đến, em giật mình thôi, không được à?

- Em thân mến, em nói thế anh đau lòng quá! – Cao Vũ đưa tay ôm tim, vẻ mặt đau buồn – Em đúng là... Anh định khen áo lót của em rất đẹp, giờ xem ra coi như thôi rồi...

Hả! Xán Xán lần này mặt đỏ lựng lên, lại còn chỗ đỏ chỗ đen nữa, có phần tái xanh đi. Biết ngay cái mồm thối không nói được gì hay mà! Hai người trừng mắt nhìn nhau, Triệu Noãn Noãn một bên rút cuộc bó tay.

- Còn không đi đánh răng rửa mặt đi? Em định làm anh chết vì hôi à?

Sao mà quá lời thế! Chỉ là chưa vệ sinh cá nhân, làm gì đến nỗi hôi thôi!

Nhân lúc Triệu Noãn Noãn không chú ý, Xán Xán thè lưỡi chọc anh, anh chàng này mấy hôm nay làm sao ấy nhỉ, lúc hôn hờ lúc sa sầm mặt, hôm qua đi mua quần áo thì vui thế, ngủ một giấc dậy đã hóa ra thế này. Kỳ sinh lý đàn ông lần này diễn ra một tháng hai lần, mỗi lần 15 ngày!

- Biết rồi ạ! – Xán Xán dẩu môi, ngúng nguẩy đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, tiện thể rửa thơm Triệu Noãn Noãn một vạ lần.

Ăn xong bữa sáng, Xán Xán đang chuẩn bị chính thức một lần nữa trở về cuộc sống quê hương bản quán đầy đủ tiện nghi của cô: ăn, ngủ, chơi game.

- Hôm nay muốn đi chơi đâu? – Triệu Noãn Noãn đang vui đầu vào máy tính bỗng nhiên hỏi một câu.

Đi chơi? Xán Xán nhất thời không hiểu:

- Chơi gì ạ? Làm gì mà phải đi chơi?

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô, Triệu Noãn Noãn vô cùng ngao ngán:

- Em quên hôm nay là ngày gì à?

Ngày gì? Xán Xán xòe tay ra đếm. Ngày Phụ nữ? Hình như qua rồi. Tiết Thanh minh? Chẳng can hệ gì tới cô. Lễ Lao động? Phụ nữ thất nghiệp ngày nào chả là mồng Một tháng Năm.

A! – Xán Xán vỗ đùi đánh đét. – Hôm nay phải đi nộp tiền điện nước!

Triệu Noãn Noãn tím cả mặt.

- Tô Xán Xán, hôm nay là sinh nhật em!

Hôm nay là sinh nhật cô, Xán Xán ngốc nghếch...

- Em... sinh nhật?

Nói thực lòng, Xán Xán xưa nay không có quan tâm tới thời gian. Hồi đi học, khái niệm thời gian với cô chỉ là một tuần bảy ngày. Sau khi tốt nghiệp, không cần biết hôm nay học môn gì nữa, khái niệm thời gian với cô là tính theo năm, chỉ cần biết hôm nay là năm gì, thế là đủ, cần gì nhớ nhiều hơn! Hại nào chết được! Vì thế rất tự nhiên, cô chẳng buồn nhớ sinh nhật của mình. Bây giờ được Triệu Noãn Noãn nhắc nhở, cô mới giật mình, hôm nay đúng là sinh nhật tròn 25 tuổi của mình. 25 tuổi đây!

Con số Ả-rập ấy hiện lên trong óc, Xán Xán bất chợt thấy cuống, không biết tại sao mình không biết tận dụng tuổi trẻ. Không chỉ lo lắng về một loạt thay đổi sinh lý nặng nề, nào là nếp nhăn đuôi mắt, lỗ chân lông to ra, ngực chảy xệ, mà còn là áp lực tâm lý nữa. Nhớ hồi tráng chí hùng hực lúc mới tốt nghiệp, so với cô bây giờ, công việc không có, người yêu càng không, đến nhà ở cũng không phải của mình... Cứ nghĩ thế Xán Xán không nén được phiền muộn.

Nhìn cô đột nhiên xuống sắc như thế Triệu Noãn Noãn nghi hoặc:

- Sao vậy?

Xán Xán u ám nhìn:

- Anh Noãn Noãn, em già rồi à?

Triệu Noãn Noãn nhất thời không biết nói sao:

- Già?

Cô nhấn mạnh:

- Em đã 25 tuổi...

Anh không biết nói sao nữa:

- Xán Xán, nếu 25 tuổi mà em kêu là già thì 35 tuổi, 45 tuổi 55 tuổi, em sẽ làm gì nào?

Ặc... Xán Xán dẫu môi.

Thực ra, phụ nữ một khi qua tuổi 20 luôn cảm thấy không còn trẻ nữa mà đang già đi, cho nên mỗi lần qua một sinh nhật Xán Xán lại thấy già đi một tuổi. Đương nhiên cái già ấy không phải như Triệu Noãn Noãn nghĩ.

Anh Noãn Noãn, em quyết định rồi. – Xán Xán bị phần ngắc đầu – Hôm nay sinh nhật em muốn đi tìm lại tuổi thanh xuân đã trôi qua!

Phù phù... Cao Vũ đang uống sữa, một phát phun tung tóe ra bàn.

- Sớm ngày ra, em đừng ăn nói ghê hồn thế! Người ta bị kinh sợ có thể chết đấy!

- Bọn anh đàn ông hiểu đếch gì! – Xán Xán lườm đứt mắt – Trai 30 tuổi đương xoan, gái 30 tuổi đã toan về già. Anh có hiểu một người phụ nữ đến tuổi 25 sẽ níu kéo tuổi xuân thế nào không, không muốn buông tay để chuốc lấy sầu muộn đâu.

Phù phù... Triệu Noãn Noãn cũng sặc sụa.

- Xán Xán, rốt cuộc em muốn thế nào?

- Em muốn nói, hôm nay em muốn đi Công viên Tuổi trẻ tìm tuổi trẻ.

Triệu Noãn Noãn và Cao Vũ im bật.

51. Q.10 - Chương 51: Chơi Trò Tuổi Trẻ

Bị Xán Xán nằng nặc đòi hỏi, ba người đánh xe đến vườn Tuổi trẻ.

Đúng ngày cuối tuần, du khách đông khác thường, phần lớn là cha mẹ đưa con em tới chơi, chỉ Xán Xán là lớn đầu mà chủ động đòi tới.

Qua cửa công viên, đưa mắt nhìn khắp, miên man cỏ hoa. Đi chỗ nào trước đây? Xán Xán nhất thời không biết. Cao Vũ tiến lên trước, chợt dừng lại, quay mình vây cô:

- Bé ngoan, anh dẫn bé đi cầu thang trượt.

Hả! Định chọc tức hả, sao gọi người ta là bé con! Xán Xán tức, chỉ thẳng tay về phía đông người đang xếp hàng, la to:

- Em muốn đi xe leo núi!

Triệu Noãn Noãn đột ngột tái xanh mặt:

- Xán Xán, chỗ đó... đông lắm, xếp hàng dài dằng dặc, đi chơi trò khác đi!

- Mặc kệ! Hôm nay người đông, chơi trò gì chả phải xếp hàng!

- Cô kiên quyết không chút dao động.

Chỗ kia có xếp hàng đâu? – Triệu Noãn Noãn chỉ tay, Xán Xán nhìn theo, bỗng nhiên giật thót mình. Cách đ

ó không xa, trò chơi ngựa gỗ đang quay vùn vụt, trên đó là những cô bé khuyết răng tóc tết nơ hồ hởi cười.

- Đó là trò của trẻ con, em không chơi! – Xán Xán bực tức lườm Triệu Noãn Noãn, hai kẻ này thật coi thường Tô Xán Xán quá, phụ nữ 25 tuổi đương nhiên phải chơi trò xe vượt núi mới đáng mặt. Nói rồi, mặc kệ hai người, cô vén chân chạy đi xếp hàng.

Cao Vũ nhún vai theo sau. Triệu Noãn Noãn miễn cưỡng đi heo. Dòng người xếp hàng chơi trò xe qua núi vòng vo uốn khúc lải dằng dặc. Trò chơi này quy mô lớn nhất vùng, một dãy sáu lần khúc khuỷu, khi uốn lượn đầu người cúi xuống đất, tiếng kêu hét liên tục. Trông thấy cảnh đó, Xán Xán luôn miệng xuýt xoa:

- Hoàn hảo chưa!

Cô nghĩ mình lớn ngần này tuổi mà còn chưa chơi trò hoàn hảo thế này, lẽ nào hôm nay có cơ hội lại không thử một lần xem bản thân cao cường thế nào! Nghĩ thế cô nắm chặt tay, quyết định phải thử. Dòng người xếp hàng chậm rãi tiến lên trước.

- Xán Xán, ở đây chậm quá, hay là chúng mình đi ăn trưa đi?

- Còn sớm mà, mới 10 giờ. – Xán Xán háo hức cắt lời Triệu Noãn Noãn rồi hững hờ chỉ tay về phía cửa lên trò chơi – Anh nhìn xem, có người chơi đến ới ra kia! Kém lắm không!

Triệu Noãn Noãn càng tái xanh mặt

- Em không... căng thẳng đấy chứ? – Cao Vũ luôn thản nhiên chợt mở miệng.

Căng thẳng? Ai chứ? Xán Xán giật mình, nhìn Triệu Noãn Noãn chợt nhớ mấy lần vừa rồi anh bảo đừng chơi trò này, chẳng lẽ là anh...Giời ơi! Triệu Noãn Noãn cũng biết sợ! Thật quá buồn cười!

- Anh Noãn Noãn, chẳng lẽ anh...

Triệu Noãn Noãn mặt biến sắc:

- Đừng nói linh tinh! Anh... anh lo cho em!

Xán Xán đầy ngờ vực:

- Lo cho em?

- Anh sợ em đến lúc như mấy người kia, ới hết ra.

- Sao thế được! Anh quá khinh em đấy! – Xán Xán lườm anh – Anh nhìn cho rõ nhé, lát nữa em không rên một tiếng nào đâu!

Triệu Noãn Noãn nhìn cô đăm đăm một hồi, không nói gì. Cuối cùng, công xếp hàng cũng bỏ, hơn nửa giờ sau, họ cũng đến lượt.

- Em muốn ngồi hàng đầu! – Xán Xán chẳng nghĩ ngợi gì, xông lên chiếm ngay chỗ ngồi đầu xe, sau đó ngoảnh nhìn hai người vậy tay. – Đây này, đây này, mau lên!

Triệu Noãn Noãn chần chừ chốc lát, Cao Vũ nhanh chóng vượt lên đến ngồi bên Xán Xán.

- Đừng xấu hổ, em cứ ngồi sau đi. – Cao Vũ nháy mắt, cười đắc ý.

Triệu Noãn Noãn không đáp, lẳng lặng ngồi sau lưng họ. Một lát sau, xe từ từ chuyển động. Xán Xán ngồi ở đầu, gió tấp phần phật, chẳng dễ chịu gì. Lên cao, xuống thấp, quay vòng, quay vòng, lại uốn khúc, tiếp tục uốn khúc... Dần dần đến điểm kết thúc.

Xán Xán loạng choạng xuống xe.

Ọe... Thức ăn đêm hôm trước phun ra hết. Mẹ kiếp! Ai bảo cô là chơi trò này rất hoành tráng chứ! Đồ lừa đảo! Đúng là bọn lừa đảo! Xán Xán mặt xanh lét, nước mắt giàn giụa ngẩng lên, hai người kia đều ổn, nhất là Cao Vũ vẫn cười được! Triệu Noãn Noãn xót ruột, nhanh như chớp đưa giấy ăn ra lau cho cô những chỗ dầy dính trên miệng, miệng vẫn không quên một câu:

- Thấy chưa, anh nói là em sẽ buồn nôn mà!

Thực ra khi anh nói câu đó là đoán mò thôi, nguyên nhân là xưa nay anh không quen trò chơi kích thích cao độ này, nhưng cũng không đến nỗi bị nôn, ai ngờ cô ngốc này trước thì hào khí ngất trời, giờ thì còn chẳng được như anh nữa.

Thật kém lắm!

* * *

Rửa mặt, uống nước, bực mình rời khỏi trò chơi xe vượt núi Xán Xán mới dần dần tỉnh lại.

- Tiếp đi, chơi trò tèo lên đỉnh không? – Cao Vũ hỏi.

- Không đâu!

Lần này hai người lại hợp nhau kỳ lạ, đồng thanh phản đối lời lao Vũ. Cao Vũ cau mày:

- Chả nhẽ không chơi gì nữa! Không thích mạo hiểm nữa à?

- Xe siêu tốc nhé?

- Vòng xoay vậy?

Cuối cùng, Xán Xán quyết định, chơi trò cưỡi ngựa gỗ

Ai ngờ trò ấy lúc trước chẳng có mấy ai, giờ cũng xếp hàng lũ lượt. Tô Xán Xán vừa xếp hàng, vừa tự rửa mình số' khổ.

Bỗng nhiên...

- Cô ơi, cô có thể nhường cháu lên trước được không?

- Em nhỏ, chị không phải cô của em, gọi là chị đi! Chị.

Cô bé ngây người, á'p úng mở miệng:

- Chị, chị có thể nhường em được không?

Thế mới đúng chứ! Xán Xán cười hớn hở:

- Không được, em nhỏ, chị cũng muốn chơi trò cưỡi ngựa gỗ thế em xếp sau chị đi!

Cô bé tóc tết nơ lùi lại vài bước, quay đầu nhìn mẹ từ xa xa kêu to:

- Mẹ ơi, cô này nói cô ấy cũng muốn chơi trò cưỡi ngựa gỗ, chúng mình xếp hàng sau đi! – Giọng lạnh lạnh, vang rất xa.

- Ặc... Thiếu chút nữa Xán Xán ộc máu. Em bé, gọi là chị chứ! Chị!

Thực tế' chứng minh, chơi trò xe vượt núi bị ới không kém tấm lăm, tranh chỗ cưỡi ngựa gỗ của trẻ con mới là kém tấm!

Trong số chơi trò này, duy nhất Xán Xán là lớn, còn lại là một bầy các cô bé, nên Xán Xán càng nổi bật!

- Mẹ ơi nhìn kìa, có một cô cũng cưỡi ngựa gỗ!

- Bố ơi, mau xem có một cô chơi trò cưỡi ngựa gỗ kìa!

Xán Xán đầu quay mòng mòng từ sàn quay bước xuống, tâm trạng chán nản kinh khủng:

- Anh Noãn Noãn, em không muốn chơi...

Cao Vũ đứng một bên nén cười, thản nhiên nói:

- Chẳng phải tự em đòi đi tìm tuổi trẻ sao? Tuổi trẻ đâu?

Tuổi trẻ? Đã mất thể diện, tuổi trẻ cái con khỉ!

* * *

- Anh Noãn Noãn, em đói rồi, em muốn ăn! – Thôi chọn ăn cho an toàn nhất.

Triệu Noãn Noãn đương nhiên không phản đối, gật đầu:

- Được thôi.

Phố ẩm thực nằm ở góc đông nam công viên Tuổi Trẻ, là một đường phố dài đầy vẻ cổ điển, hai bên san sát hàng ăn, thêm cả vô số quán ăn vặt. So với công viên vui chơi, phố ăn uống hấp dẫn Xán Xán hơn nhiều.

- Thịt dê xiên! – Xán Xán sáng mắt phi tới trước.

Triệu Noãn Noãn giữ cô lại:

- Đừng ăn, bẩn. – Với người nghiện sạch như anh, thịt dê xiên bán lề đường là một từ chỉ sự bẩn thỉu, thứ đó sao có thể cho vào miệng?

- Không vấn đề gì! Khuất mắt trông coi! – Xán Xán rót nước miếng nhìn đắm đắm vào xiên thịt dê.

- Không được, anh không cho em ăn. – Triệu Noãn Noãn kiên quyết.

Thức ăn ngon trước mắt, Xán Xán tất nhiên không thể bỏ qua:

- Em muốn ăn! Em muốn ăn ngay!

- Cô ấy thích thì để cô ấy ăn. – Cao Vũ đột nhiên chen vào một câu.

Có thể chứ! Xán Xán có đồng minh, khí thế dâng cao hẳn lên.

- Nhưng thấy bảo thịt này toàn là dê chết gia công lại, không biết là thật hay giả... – Nói rồi, Cao Vũ lại nhìn Xán Xán đang đỏ mồ hôi, chớp chớp mắt. – Em cũng đừng quá lo, không thể bắt hạnh đến nỗi ấy với em được đâu.

- ... thì thôi, em không ăn nữa.

Cúi gằm ử rũ rời khỏi quầy thịt dê xiên, được mấy bước, Xán Xán đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai từ trên trời vọng xuống.

- Xán Xán?

Cô quay lại, nhất thời hai mắt sáng rực.

- Như Ngọc?!

Xán Xán không ngờ lại gặp được Nhan Như Ngọc ở đây. Hai người gặp nhau, thật đúng là bạn cũ thấy nhau nơi đầu đường xó chợ. Tâm trạng ảo não vì không được ăn thịt dê xiên bông chốc tiêu tan.

- Xán Xán, sao cậu tới đây?

- Hôm nay sinh nhật tớ.

- Ừ nhỉ! Tớ quên mất là hôm nay sinh nhật cậu.

- Còn cậu, tới đây làm gì?

Nhan Như Ngọc mặt ửng hồng:

- Tớ đi chơi cùng một người bạn... – Cô nói rồi đánh mắt ra sau.

Xán Xán nhìn theo, tí nữa thét lên. Chỉ thấy một người đàn ông đầu dính đứng sau Nhan Như Ngọc, tầm vóc trung bình, mắt to mày rậm. Nhưng điều khiến cô kinh dị hơn là tay trái người đàn ông cầm một xiên thịt dê, tay phải cầm hai cây kẹo bông, chung quanh thắt lưng dắt một chiếc khăn màu đỏ tươi, tươi cười hơn hờn nhìn cô.

Xán Xán cảm thấy toàn thân run rẩy, dè dặt hỏi:

- Như Ngọc, anh ấy là?

Chị Như Ngọc trong chớp mắt mặt tươi như hoa đào, e thẹn nở một nụ cười:

- Hi hi, anh ấy là bạn trai tớ.

52. Q.10 - Chương 52: Chỗ Ấy Là Vườn Vui Chơi, Chính Xác Là Chỗ Chơi Hết Mình

Bạn trai!!!

Sau cơn kinh hãi, trong đầu Xán Xán hiện lên hình ảnh mấy người bạn trai cũ của Nhan Như Ngọc. Bạn trai đầu tiên xuất hiện hồi cô học lớp năm, tên là Vương Tiểu Mao. Đặc điểm lớn nhất là thích ăn, đặc biệt là trình độ nuốt sô-cô-la khiến người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Hai người chơi với nhau một năm, kết thúc với cái giá Nhan Như Ngọc tặng sáu cân, từ đó về sau Nhan Như Ngọc chỉ cần nhìn thấy sô-cô-la là mắc bệnh co rút ngoài ra còn nôn ói liên tục.

Bạn trai thứ hai xuất hiện hồi các cô học lớp 11, tên là Ngải Mai Lực, sở thích lớn nhất là bàn luận về cách dưỡng da rất giỏi thêu thùa, cây kim đã xuất chiêu thì không ai thắng nổi. Hai người bọn họ chỉ chơi với nhau được ba tháng, sau cùng vào một ngày thu cúc nở hoa vàng, Ngải Mai Lực biến mất không một lời nhắn nhủ. Nghe nói cả nhà vượt biên sang Thái Lan, đến nay vẫn không tin tức, sống chết chẳng ai hay.

Nhan Như Ngọc sau khi no đòn tình cảm cuối cùng tìm thấy mùa xuân thứ ba ở đại học, người đàn ông này là Trương Câu lạc bộ thể hình làm đẹp, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, trong đêm vũ hội hóa trang hết năm giành được ngôi thứ hai trong danh sách những nhân vật được báo chí chú ý nhất. Sau khi có kết quả đó, anh kết luôn với cô gái đứng đầu danh sách được chú ý, đến nay con họ đã đi học mẫu giáo.

- Xán Xán, cậu đang nghĩ gì vậy? – Nhan Như Ngọc xán lại.

- Không! Có gì đâu! – Xán Xán lén nhìn người đàn ông giắt khăn ở thắt lưng, bất giác toàn thân nổi da gà.

- Phải rồi, cậu đi một mình à?

- Tớ? Câu hỏi này khiến Xán Xán vụt nhớ đến hai người vẫn đứng sau mình, đang định giới thiệu.

- Hi, người đẹp! – Cao Vũ sấn tới, cười cười với Nhan Như Ngọc.

- Anh... anh... anh... – Nhan Như Ngọc chỉ vào Cao Vũ, sững sờ trong khoảnh khắc, định thần lại, kéo Xán Xán sang một bên, hạ giọng. – Xán Xán, cậu không hiểu à? Đã bảo là ngựa hay không ăn cỏ cũ mà!

Thấy bạn hiểu nhầm, Xán Xán vội vã giải thích:

- Không phải là...

- Tớ biết! – Nhan Như Ngọc cắt lời. – Tuy cậu không phải là ngựa hay nhưng cỏ này không nên màng, không ăn được đâu! Nếu đã kết hôn, sẽ không hay ho gì chuyện chăn gối đâu...

Giời ơi, Xán Xán thất vọng toàn tập.

- Như Ngọc, cậu hiểu lầm thật rồi! Tớ với anh ấy không hề có quan hệ gì! Không một chút gì! – Xán Xán mếu máo. – Lần trước là tớ nói dối cậu đấy.

- Dối tớ?

Xán Xán gật đầu:

-

Lần trước trong đám cưới Khương Kiệt, tớ chỉ dẫn anh ấy đi giúp thôi, bọn tớ thực ra chẳng có quan hệ gì cả

Nhan Như Ngọc bán tín bán nghi nhìn Xán Xán:

- Thật hả?

- Bọn cậu không quan hệ chăn gối?

- Không!

- Anh ta không liệt dương?

- ... không, không đúng! Tớ cũng không biết thực tế có hay không... – Không, cô thực sự không biết mà!

- Giời ạ! – Nhan Như Ngọc đột nhiên thất vọng tràn trề. – Xán Xán, cậu xác định chưa? Liệt dương có thể chữa được, nhưng không làm việc kia thì không được đâu!

Xán Xán nhát thời cảm thấy như bị sét đánh:

- Tớ xác định rồi!

- Nói vậy là hiện tại cậu một mình?

Một mình? Không biết vì sao, nghe thấy từ ấy, trong đầu Xán Xán hiện lên tờ giấy kết hôn màu đỏ, cô không kiềm được liếc nhìn Triệu Noãn Noãn.

- Á? – Nhan Như Ngọc đột nhiên giật thót mình.

- Cục cưng nhỏ thân yêu của anh, em sao vậy? – Người đàn ông giắt khăn cầm thịt dê xiên và kẹo bông vội xông đến.

- Anh thân mến, không sao đâu, anh ở đó đợi em!

- Ủ... – Người đàn ông giắt khăn cười hớn hở, quay ngoắt, bụi bốc mù mịt, chiếc khăn dài màu đỏ rất style thành phố.

Rất đẹp! Rất đàn ông!

Đang xúc động, Nhan Như Ngọc kéo tay Xán Xán, nước mắt rưng rưng:

- Xán Xán, dù cậu không có người đàn ông nào cũng không thể chăm anh ta được! Anh ta là GAY! – Không sai, chơi với nhau lâu, Nhan Như Ngọc đã sớm biết Triệu Noãn Noãn là người thích đàn ông.

Nhan Như Ngọc nói câu ấy khiến Xán Xán thấy trong lòng đột nhiên trầm lắng. Cô ấy nói đúng, dù hai người bọn cô có giấy kết hôn rồi. Triệu Noãn Noãn là một GAY, sao cô có thể nghĩ xa được! Bỏ đi! Bỏ đi!

- Như Ngọc, cậu hiểu nhầm đấy, các anh ấy chỉ đơn giản là đi chơi cùng tớ thôi, không như cậu nghĩ đâu.

Nhan Như Ngọc lúc ấy mới yên tâm gật gù:

- Xán Xán, thế mới phải! Nếu thực sự cậu muốn có một người đàn ông, tớ có thể bảo anh chàng của tớ giới thiệu cho, công ty anh ấy có rất nhiều trai trẻ chưa vợ, ai cũng tài hoa xuất chúng, tướng mạo phi phàm...

Xán Xán chu môi:

- Như Ngọc, công ty cậu nói là...

Nhan Như Ngọc quay ra sau, nũng nịu gọi:

- Anh yêu ơi, mau đưa danh thiếp của anh cho Xán Xán đi!

Khăn đỏ phát phơ bay tới. Xán Xán nhận danh thiếp, đọc kỹ,

giật cả mình. Chữ to đỏ tươi, nổi bần bật: Công ty trách nhiệm hữu hạn sản phẩm sức khỏe Nhật Nguyệt Thần Bảo – Dương Tiểu, Phó Chủ tịch Hội đồng Quản trị.

- Chủ tịch Hội đồng Quản trị của bọn họ là Bạch Đông Phương còn chưa lấy vợ đâu, có muốn tớ giới thiệu không?

Xán Xán thất vọng toàn tập, chị Như Ngọc ơi, xin chị tha cho em!

* * *

Tiến Nhan Như Ngọc đi rồi, mặt trời xế bóng, đã hơn 5 giờ. Xán Xán ủ rũ, nét mặt thảm thương. Sinh nhật này quá nhiều nỗi buồn, đầu tiên là nôn gần chết khi chơi trò xe vượt núi, rồi tới chơi cưỡi ngựa gỗ bị một đám trẻ con bao quanh, cuối cùng gặp phải Nhan Như Ngọc và bạn trai giắt khăn ở lưng, bị hai người anh em em em quấy nhiễu hết cả buổi chiều.

Đây là vườn chơi vui chứ có phải chỗ để chơi mất mạng đâu! Chơi tiếp nữa, sợ rằng trong lòng sẽ thất vọng nữa.

- Anh Noãn Noãn, hay là chúng mình về đi...

- Thế còn tuổi thanh xuân phải đi tìm lại? – Cao Vũ nén cười hỏi to.

Xán Xán càng ngao ngán:

- Không cần đâu, tặng anh đấy.

Cao Vũ cười mỉm:

- Anh không xứng nhận.

- Anh! – Xán Xán đang buồn rầu, sinh nhật lần thứ 25 rực rỡ của cô, vì sao lại lãng phí như thế? Điều khiên cô không thể cam lòng nhất là vé vào cửa khu vui chơi này những 150 tệ một chiếc

- Em vào phòng vệ sinh! – Cô nghiêng răng đi cho khuất mắt.

150 tệ, đã thế dùng nhiều giấy vệ sinh cho bỏ!

- Xin chào, xin hỏi nhà vệ sinh ở đâu ạ?

- Đi thẳng, rẽ trái, lại rẽ trái, lại rẽ trái... – Bà bác quét dọn rất nhiệt tình, chỉ một hồi, sau cùng nói. – Sau đó rẽ phải là đến.

Hả! Lẽ nào là mê cung? May sao số Xán Xán chưa đến nỗi, trước khi đuối sức thì cũng tìm được đến nhà vệ sinh. Thoải mái hẳn sau khi giải quyết vấn đề; tiện đường dùng hết hẳn mấy cuộn giấy vệ sinh, cô khoan khoái bước ra, sau đó... Mẹ ơi! Ai bảo giúp cô lối ra thế nào với!

Cuối cùng, Xán Xán đã thành công với việc tự đưa mình vào mê lộ. Trời tối dần, đèn trong công viên đã sáng, ánh sáng lấp lánh rất đẹp mắt.

- Sao cô ấy mãi không quay lại? – Bóng dáng Xán Xán bật tằm, Triệu Noãn Noãn không nén nổi phải thốt lên.

- Lạc đường trong mê lộ rồi. – Cao Vũ ngồi bên cạnh thông thả nói.

Mê lộ? Với cô ngọc này thì rất có thể như thế!

- Em đi tìm cô ấy. – Triệu Noãn Noãn nói rồi vội vã sải bước, thoát cái đã đi rất xa.

Ánh nắng ngả dần về một bên trời, mặt hồ óng ánh vẩy bạc, nắng chiều chiếu vào bóng người đàn ông đồ dài. Cao Vũ đột nhiên đứng lên, gió chiều mơn man thổi qua mềm như ngón tay vô hình luồn vào tóc anh. Đã vậy, để xem chúng ta ai tìm ra trước.

* * *

Công viên vui chơi lúc chiều tối, người thưa dần, nhưng để tìm người thì vẫn rất khó. Hướng gì lại phải tìm người mà chỉ số' thông minh có vấn đề...

- Ngốc ơi! Chạy đâu rồi? – Tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng Xán Xán, Triệu Noãn Noãn không tránh khỏi sốt ruột. – Trong nhà vệ sinh cũng không thấy, điện thoại cũng không có tín hiệu, ngốc chết được! – Rõ ràng trong lòng rất cáu nhưng bước chân liên tục đi tìm.

Bên này là một bóng người vì tìm khắp mà không thấy thành ra cuống quýt. Ở nửa bên kia của công viên vui chơi, có một người ngẩn đầu, đăm đăm đứng tại chỗ. Trên đỉnh đầu cô, vầng mặt trời đang từ từ chuyển động về phía sau lưng, ráng chiều rực rỡ tỏa ra những tia nắng muộn in vào mắt cô.

Thật là đẹp!

Chợt nhớ một câu Mỗi khi vầng dương quay một vòng, trên thế giới này có một đôi tình nhân hôn nhau. Quá lãng mạn, chẳng trách bao nhiêu người yêu nhau, ao ước được cầm tay nhau cùng ngồi ngắm mặt trời. Nếu mà lúc này có người ngồi cùng cô thì hay biết bao! Xán Xán đang xúc cảm như thế thì trong tưởng tượng có một bóng người đột ngột hiện ra, mơ mơ hồ hồ đi về phía cô. Trong bụng giật thót, cô dỗi mắt nhìn. Rốt cuộc là sao? Cớ sao dạo này hay mơ mộng kiểu ấy?

- Nhìn gì thế? – Một tiếng nói chợt vang bên tai.

Xán Xán quay đầu, không biết vì sao thấy có chút thất vọng tiếp tục gắng gượng lấy lại tinh thần:

- Xin lỗi, em lạc đường.

Cao Vũ không nói, ngẩng lên nhìn, im lặng chăm chú dõi mắt về phía cô mới rời mắt.

- Thật là đẹp!

Giọng anh nhàn nhạt, nắng hoàng hôn in trên mặt anh rạng rỡ tựa hào quang. Không ngờ anh thốt ra như thế, Xán Xán cũng hơi cảm động, nói thành thực:

- Vâng, rất đẹp.

- Có muốn ngồi xem không?

- Dạ? – Cô chưa kịp phản ứng thì tay đã bị kéo.

- Đi nào, coi như tặng quà sinh nhật cho em. – Cao Vũ cười mỉm, ánh mắt mang theo sắc vàng của ráng chiều.

Ánh mắt chân thành như thể không dễ bị người khác từ chối. Cô do dự trong khoảnh khắc, cuối cùng gạt đầu:

- Đi nào.

Bánh xe trời dừng lại, ráng chiều vàng không thể nấn ná mãi bên trời, ánh sáng nhạt dần đi, không gian phủ một màng mờ ảo, ai cũng biết đêm tối sắp về.

Wa! Bánh xe trời trong chốc lát bùng lên, sau đó thêm một lần từ từ chuyển động. Cách đó không xa, một bóng người lẻ loi lẳng lặng đứng nhìn tất cả trong một góc ánh sáng đèn chiều. Bánh xe trời quay một vòng. Có sao nghe như tiếng lòng vỡ vụn?

* * *

Bánh xe trời quay tròn một vòng, từ từ dừng lại.

Trời tối rồi.

- Anh Noãn Noãn! – Xán Xán chớp mắt, chợt thấy Triệu Noãn Noãn đứng trong một góc tối, xem ra anh đứng đó từ lâu lắm rồi. Xán Xán chợt thấy ớn lạnh. – Em không cẩn thận, bị lạc đường...

- Ừ. – Triệu Noãn Noãn đáp, bước ra. Giọng anh hờ hững, sắc mặt bình thản. – về thôi, không còn sớm nữa.

- À, anh Cao Vũ còn ở phía sau, em đi gọi anh ấy. – Xán Xán quay mình vẫy Cao Vũ. – Anh Cao Vũ, về thôi!

- Biết rồi. – Cao Vũ gật đầu, nhếch mép cười, từ tốn bước về phía cô.

- Đi nào, anh... – Cô quay lại, bất giác sững sờ, trước mắt vắng không, Triệu Noãn Noãn đã đi xa rồi. Tim cô bỗng ngập tràn thất vọng. Có sao anh không đợi cô?

Trong lúc ngơ ngẩn, Cao Vũ đã đến trước mặt, dịu dàng nhìn cô.

- Đứng ngơ ngẩn làm gì? Đi nào.

Xán Xán ngơ ngác gật đầu:

- Vâng.

Đêm lạnh lạnh, hai người đi sau sóng đôi, Triệu Noãn Noãn đi đằng trước, cách họ rất xa. Trên đường về nhà, chẳng hiểu do đâu, không khí rất trầm lắng. Triệu Noãn Noãn chỉ chăm chú vào tay lái, không hé răng. Xán Xán mấy lần định khơi chuyện nhưng bị anh trả lời cụt ngủn, cuối cùng đành chịu, nẹp nép ngồi y như người lái xe. Sự trầm lắng rất dễ khiến người ta buồn ngủ, lại thêm cả ngày chơi mệt, chẳng mấy chốc đã ngủ gật. Khi Xán Xán ngủ thối quen là đã say giấc thì dù bên tai có tiếng động gì cũng không tỉnh. Vì thế, cô chẳng nhớ mình về đến nhà khi nào. Mơ màng chỉ cảm thấy xe dừng lại, sau đó toàn thân được nhấc bổng, sau nữa như thế nào không nhớ được, chỉ có cảm giác duy nhất là bên tai vang tiếng tim đập thình thịch...

53. Q.11 - Chương 53: Anh Lớn, Anh Không Chấp, Nhưng Em Chấp

Một giấc ngủ thẳng băng đến khi trời sáng bạch.

Khi Xán Xán ngồi dậy, kim đồng hồ đã chỉ 10 giờ. Xán Xán giật mình, tức khắc tỉnh như sáo. Muộn quá rồi! Từ lần trước, sau khi Triệu Noãn Noãn kéo cô đi chạy buổi sáng, có một thời gian dài cô không ngủ muộn được nữa. Nhưng hôm nay Triệu Noãn loãn không gọi cô dậy chạy, trong lòng cô cảm thấy lạ. Cô biết, Triệu Noãn Noãn đã nói là làm, đã quyết định thì hiếm khi thay đổi, không ngờ hôm nay cũng thả lỏng cho cô, chẳng biết có phải... ốm rồi không? Xán Xán thấy hết hoảng, vội vàng mặc quần áo chỉnh tề chạy ra.

- Anh Noãn Noãn! Anh Noãn Noãn...

- Làm gì thế? – Cao Vũ đang ở phòng khách, nhìn thấy Xán án đầu tóc rối bù chạy ra, cười thân thiện. – Dậy một cái là phải gặp ngay anh Noãn Noãn sao?

Xán Xán mặt nóng ran:

- Chẳng qua là... em... em muốn ăn sáng...

- Ăn trưa chứ?

Xán Xán im bật, sao nói thẳng thế? Ăn trưa thì ăn trưa, dù sao cô cũng đói thật, Xán Xán quyết định mặc xác Cao Vũ, đi khắp nơi tìm đồ ăn.

Ồi! Trên bàn sao chẳng có gì? Lò vi sóng cũng không, tủ lạnh... cũn

g trống trơn! Xán Xán lấy làm kỳ lạ bóp trán, trước đây Triệu Noãn Noãn trước khi đi làm luôn chuẩn bị sẵn sàng bữa sáng và bữa trưa cho cô, sao hôm nay lại chẳng có chút gì? Chẳng lẽ...

- Có phải anh ăn cơm trưa của em rồi? – Xán Xán hùng hổ xông đến trước mặt Cao Vũ, nếu là anh ấy, tuyệt đối không được! Cướp cơm của cô, không thể dung tha!

Cao Vũ khinh khỉnh liếc cô một cái, rành rọt nói:

- Anh không phải là em.

Một câu nói mà hạ gục Xán Xán. Kiểu gì cũng chơi được người khác! Xán Xán vẻ mặt bi thảm:

- Thế cơm trưa của em đâu?

- Lấy đâu ra cơm trưa?

- Trước đây anh Noãn Noãn đều để phần cơm trưa cho em mà...

Cao Vũ liếc cô một cái:

- Tô Xán Xán, anh thật sự nghi ngờ em ở nhà một mình sẽ bị chết đói mất.

Sao anh biết?

Cao Vũ im lặng, đúng là thảm cho cô ấy thật!

- Được rồi, đi ăn nào. – Cao Vũ đành đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi nhìn Xán Xán, nói thêm một câu. – Yên tâm, anh mời!

Hay quá! Xán Xán như trút được gánh nặng:

- Nói là anh mời, không hối hận đấy chứ?

Im lặng...

Vì Cao Vũ mời khách, nên địa điểm tất nhiên do anh chọn. Gọi taxi, đi một thôi một hồi, rẽ bảy tám chỗ, bụng Xán Xán đã kêu inh ỏi.

- Đến chưa vậy? – Xán Xán sợ tìm được đến nơi thì mình đã chết đói rồi.

Cao Vũ không quan tâm, cứ nhìn thẳng phía trước, bỗng dừng bên cổng một tòa nhà, quay lại bảo Xán Xán:

- Đến rồi.

Vừa nghe thấy thế, Xán Xán mừng rỡ nghển cổ nhìn vào, bỗng chốc sững sờ.

- Thế này... sao đông người thế? – Chỉ thấy phía trước một hàng người ai cũng vươn cổ ngóng về phía trước.

Cao Vũ rút hai tay túi quần, lườm cô:

- Tất nhiên là làm ăn tốt rồi.

Xán Xán nhìn cái hàng người kia, sợ đến nỗi rớt nước miếng:

- Thế chúng ta xếp hàng đến bao giờ?

Cao Vũ nhún vai:

- Không biết.

Không biết? Tô Xán Xán sững người:

- Chúng ta không thể đổi sang nơi khác để ăn sao? – Làm ơn cô đói lắm rồi! Vô cùng đói! Siêu đói!

- Anh mời, anh được chọn chứ. – Cao Vũ đối với việc ăn ngon rất cầu kỳ.

Ặc... Xán Xán đã thấm nhuần một đạo lý: kẻ ăn theo!

Xếp hàng một lúc, đúng lúc cô đói muốn xỉu đi thì bỗng nghe một tiếng kêu chói tai vang lên.

- Wa, không phải Tô Xán Xán đây sao?

Xán Xán ngoảnh đầu về phía có tiếng nói, rồi cũng ngậy người, không thể không nói thế giới này thật nhỏ! Khương Kiệt và Giang Nhược Văn cũng tới đây, lại còn xếp hàng phía sau cô nữa. Lúc này, ý nghĩ đầu tiên vụt qua óc cô là sao bọn họ còn chưa ly hôn?

- Ui cha, thật là ngẫu nhiên! – Giang Nhược Văn vốn cao hơn Xán Xán nửa cái đầu, giờ lại đi giày cao gót, cúi xuống nhìn cô. Ưỡn ngực giữa đầu, trông giống như một con công ngoáy đuôi. Khương Kiệt đứng sau cô ấy, mới nhìn thấy Xán Xán thì cũng giật mình:

- Thật tình cờ...

- Đây chẳng phải là anh Cao sao? – Giang Nhược Văn bỗng phát hiện ra Cao Vũ đứng bên cạnh Xán Xán, sắc mặt thoáng chút khác, giọng nói lạc đi. – Xán Xán, hóa ra cậu với anh Cao vẫn cùng nhau?

Không đợi Xán Xán trả lời, Cao Vũ vòng tay ôm vai cô:

- Cảm ơn mọi người quan tâm, tôi với Xán Xán rất ổn.

Xán Xán cảm động nhìn Cao Vũ, trước mặt người ngoài, quả thực anh rất tượng nghĩa, không bao giờ để cô bị mất mặt.

Giang Nhược Văn cười gượng gạo, một lúc sau dường như nhớ ra điều gì, cao giọng nói:

- Hai người có lẽ còn chưa kết hôn?

Sau đó nhìn Xán Xán vẻ đắc ý, chừng như muốn nói, bạn trai đẹp trai thì sao? Chưa kết hôn thì không đáng kể!

Cái đứa con gái này thật lắm lời!

- Vội gì. – Cao Vũ tươi cười, tiện tay ôm Xán Xán vào lòng, nói một cách rất tự nhiên – Mà cô ấy cứ chối đây đẩy chứ. – Anh ôm rất mạnh, Xán Xán tức thở, vươn tay đẩy anh ra. Cô đói đến xây xẩm mặt mày nên tay vươn ra mà mềm nhũn. Tình huống này làm Giang Nhược Văn hiểu là Xán Xán e thẹn đẩy người yêu.

Lửa ghen tỵ bùng lên, cô ta đá đểu:

- Kiệt... người ta đói rồi, không đợi nổi nữa đâu.

Giọng the thé bực bội, Xán Xán nghe mà không hoa mắt sôi bụng thì cả mấy chục năm nữa sức khỏe còn tốt chán.

- Đi chỗ khác được không? – Khương Kiệt tỏ vẻ khó chịu.

- Không được! Em chỉ muốn ăn ở đây! Giang Nhược Văn nhấn mạnh rồi phẩy tay, đứng ông ẹo

Khương Kiệt đã hơi cáu:

- Thế em bảo phải làm sao?

Em bảo anh cứ chen lên ngồi đứng trước ấy! – Giọng Giang Nhược Văn rít lên, vừa nói xong, đoàn người xếp hàng quay hết lại nhìn.

- Em...- sắc mặt Khương Kiệt đương nhiên đang cáu giận – Em nói nhỏ thôi, đừng quá đáng như thế!

- Em quá đáng! Anh bảo em quá đáng!!! – Giang Nhược Văn lập tức vằn mắt lên – Anh quên là chính em đã đi xin bố để anh được ở lại công ty...

- Được rồi! Được rồi! – Khương Kiệt cuống quýt cắt lời – Anh đi là được chứ gì?

Xán Xán trở mắt nhìn màn kịch diễn ra trước mắt, vô cùng hào hứng.

Mẹ ơi! Đây chả đúng là phim gay cần còn gì! Rất hay, rất hay!

Tình tiết này nhất định phải ghi nhớ tối nay về nhà sẽ phân vai nam nữ để dàn dựng! Hiệu quả sẽ cực kỳ chấn động!

Khi Khương Kiệt trở lại, Giang Nhược Văn vẫn giữ vẻ mặt giận dữ.

- Anh đã gặp ông chủ để thương lượng, chúng ta có thể lên trước.

- Có thể thôi mà! – Giang Nhược Văn hứ một tiếng nhìn chung quanh một cách cao ngạo, sau đó quay lưng ngúng nguẩy về phía trước.

- Phải rồi! – Bỗng dừng cô ấy dừng bước, ngoái lại nhìn Xán Xán. – Tô Xán Xán, chủ nhật tuần này có họp lớp cấp Ba, cậu nhớ nhé.

Họp lớp? Xán Xán giật mình, sao cô chưa từng nghe ai nói?

- Yên tâm, chi phí bọn tớ trả hết rồi, cậu chỉ cần tới thôi, không tới thì còn ra thể thống gì nữa!

Cái giọng rõ ràng tỏ ra là cậu tới đã chẳng ra gì, cậu mà không tới còn tệ hơn. Xán Xán nổi da gà toàn thân, cuống quýt định từ chối luôn.

- Hay quá, bọn anh sẽ tới. – Cao Vũ đã thay cô nhận lời.

- Nói lời phải giữ lấy lời nhé! Bọn tớ đi ăn trước đây!

Giang Nhược Văn cười rạng rỡ, bước đi sầm sập tưởng rung cả núi, Xán Xán chỉ nhìn thôi cũng thấy lạnh sống lưng.

- Sao anh lại nhận lời cô ấy? – Cô ử rử nhìn Cao Vũ, xem cái vẻ đắc ý như thế của Giang Nhược Văn hôm nay đã thấy ngứa mắt, nếu còn tới dự hội lớp thì chịu sao nổi?

Cao Vũ nhún vai:

- Có anh đây, em sợ gì?

- Vấn đề là không được! – Xán Xán nhất thời ử dột vô cùng, nếu đi họp lớp, nhất định cần dắt Cao Vũ đi theo diễn kịch, lần trước là để chọc tức Khương Kiệt, còn lần này? Thật sự cô không muốn dây dưa phiền phức gì thêm!

- Em không muốn gặp lại bạn học cũ sao?

- Muốn thì muốn, nhưng mà...

- Thế có gì không được? – Cao Vũ mặt vô tư lự – Em yên tâm, anh không ngại chuyện đóng kịch làm bạn trai của em một lần nữa đâu.

Xán Xán chán cả người. Anh ơi, anh không ngại, mà là em ngại đây này!

54. Q.11 - Chương 54: Anh Noãn Noãn! Anh Không Thể Không Cần Em Được!

Suốt cả tuần, thái độ Triệu Noãn Noãn vẫn như cũ, không nóng không lạnh, chậm hiểu như Xán Xán cuối cùng cũng nhận ra có gì đó khác thường. Triệu Noãn Noãn tuy đôi khi khó hiểu trong tâm sinh lý, nhưng trước nay anh rất kín đáo, có khi cáu giận một chút rồi đầu lại vào đấy, nhưng lần này dường như thật sự có chuyện gì đó nghiêm trọng. Ai bảo đàn bà lòng dạ sâu xa, đúng ra lòng dạ Triệu Noãn Noãn mới thực là khó dò, suy đi nghĩ lại rất lâu, Xán Xán vẫn quyết định sẽ hỏi trực tiếp đương sự.

Sau bữa tối.

Xán Xán thò tay gõ cửa phòng đọc sách. Giọng Triệu Noãn Noãn vẳng qua lớp cửa:

- Mời vào.

Cô chậm chậm đẩy cửa, một mình Triệu Noãn Noãn đang dựa vào cửa sổ, nhìn ra ngoài, một cơn gió thổi qua làm động mấy sợi tóc mai của anh.

- Anh Noãn Noãn... – Cô rón rén lên tiếng từ phía sau.

Lưng Triệu Noãn Noãn thẳng đơ, không quay lại, cũng không ừ hừ gì, không khí chung quanh bỗng chốc căng thẳng hẳn. Trong lòng Xán Xán có chút bức bối, mấy ngày nay Triệu Noãn Noãn không biết làm sao, có gọi anh cũng rất ít đáp, dù có trả lời thì ánh mắt cũng vô cùng lạnh nhạt. Hai người biết nhau đã bao nhiêu năm, lần đầu tiên cô thấy lạ thế, cảm giác này rất tệ.

- Anh Noãn Noãn, có phải anh giận em không? – Từ xưa tới nay cô không biết vòng vo, trong bụng muốn gì là nói ra ngay.

Triệu Noãn Noãn đang quay lưng vào mặt cô chợt giật mình, sau đó miệng nhếch lên một nét cười khổ sở. Hóa ra, tâm trạng của anh đã rõ ràng đến mức cô ngốc này cũng nhìn thấy. Không ngờ sống trên đời 28 năm trời, rồi cũng có phen ngờ ngợch. Anh không quay mình, chỉ nói đúng một câu:

- Việc không có gì, em đừng nghĩ quá.

Nói điếu! Xán Xán giận dữ, đến nhìn cũng không muốn nhìn cô, còn nói là không có gì giận. Người đàn ông này cũng lắm chuyện!

- Thế vì sao gần đây anh không đoái hoài đến em?

Triệu Noãn Noãn chẳng trả lời ngay, trầm tư hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Bởi vì gần đây... mệt quá. – Đúng vậy, nhần nại lâu rồi, cuối cùng trái tim anh cũng có phần mệt mỏi.

- Anh nói dối! – Xán Xán đã không kiềm chế được, gào lên.

Người đang tựa bên cửa sổ vẫn vậy, rất lâu sau mới chậm rãi quay lại:

- Sao em biết anh đang dối em? – Ngoài song cửa trời còn chênh chếch sáng, trong phòng sách không bật đèn, gương mặt anh ở trong bóng tối mập mờ, không nhìn rõ được.

- Tại vì... – Xán Xán cắn môi, trong lòng thây hoang mang – Trước kia anh không như thế...

- Trước kia thế nào?

- Thì... – Thì trước kia không bỏ mặc cô, không giận cô, không xét nét cô, không có kiểu không thèm nhìn cô, kể cả cô làm việc sai trái anh vẫn đứng bên cô. Nhưng đến giờ? Lần đầu tiên cô có cảm giác bị anh bỏ rơi. Đương nhiên những lời này cô không thể nói ra lời:

- Thì anh luôn nấu cơm cho em ăn.

Triệu Noãn Noãn thoáng thấy tối tăm mặt mũi:

- Chỉ có thể thôi sao?

- Dạ... – Xán Xán nghiêng đầu nặn óc một hồi – Anh còn... dẫn em đi chạy buổi sáng.

Mặt Triệu Noãn Noãn càng lúc càng ửng đỏ, đã biết nhiều người ngốc, nhưng chưa gặp ai ngốc đến thế.

Xán Xán giật mình, cô có nói gì sai đâu? Sao anh càng giận hơn thế? Không được! Đã thế' thì nói tiếp:

- Tức là anh đối với em rất tốt, tốt đến nỗi em không đếm xuể được.

Phù! – Nói xong câu này, cô liếc trộm anh, quả là sắc mặt có sáng sửa lên.

Tô Xán Xán, coi như em cũng c

òn có chút lương tâm đấy !

- Thế em có biết tại sao anh đối với em tốt thế không?

Vấn đề này Xán Xán chẳng cần nghĩ, nói luôn ra mồm:

- Khỏi nói, vì anh là anh Noãn Noãn của em mà. – Nói xong, rất tự tin hướng về anh, câu này ok chứ?

Im lặng...

Tại sao anh ấy lại nổi giận nữa?

- Tô Xán Xán, em là đứa ngốc nhất trong số ngốc mà anh đã gặp.

Hả! Bảo cô ngốc thì được, nhưng lại còn thêm vào chữ “nhất” nữa thì đúng là chả coi cô ra gì! Xán Xán uất ức lắm.

- Sao lại nói em ngốc? – Nói là cô có chút chậm chạp thì còn nghe được!

Triệu Noãn Noãn không khách khí nữa, lườm cô:

- Bởi vì em vốn ngốc.

- ĐƯỢC ngốc thì ngốc... Xán Xán dẫu môi lắm bầm, xỏ đôi giày mũi thỏ đi trong nhà, vừa lê loét quệt vừa nghĩ về cái câu mà Triệu Noãn Noãn vừa nói.

Nghĩ thế, cô lại muốn hiểu cho rõ. Vì sao anh luôn luôn tốt với cô thế? Trong ý thức của cô, Triệu Noãn Noãn đối tốt với cô cũng như bố mẹ đối tốt với cô, không phải lần tẩn. Như cơm ăn nước uống vậy, quen rồi, như là lẽ đương nhiên. Nhưng câu hỏi vừa rồi của anh làm cô băn khoăn.

Bố mẹ đối tốt với cô bởi cô là con gái của bố mẹ, còn Triệu Noãn Noãn? Anh đã nói rõ anh là bạn thanh mai trúc mã của cô từ hồi nhỏ, đơn giản là bạn thôi, chẳng có quan hệ họ hàng ruột rà gì. Nói khó nghe một tý, anh dựa vào cái gì mà đối tốt với cô?

Xán Xán bị cách nghĩ của chính mình làm cho sợ, lẽ nào anh Noãn Noãn cũng nghĩ như thế' cho nên định là từ nay về sau sẽ không đối tốt với cô nữa... Đáng sợ quá! Cô không muốn vậy đâu!!!

- Anh Noãn Noãn! – Xán Xán kêu to, ôm chặt lấy tay anh. – Anh không thể không cần em được!

Ánh mắt cô chân thành như thế, giọng nói khẩn thiết như thế, ôm lấy tay anh mềm mại như thế, như là ôm chiếc kẹo bông... Trái tim Triệu Noãn Noãn cũng mềm đi, anh nâng tay lên, xoa lên gò má cô, ánh mắt trìu mến tựa như vàng trắng thanh nhã bên trời. Bỗng chốc Xán Xán đỡ ra.

- Ngốc ạ, anh không bao giờ không cần em... – Anh nói rồi cúi xuống, chậm chậm đặt môi lên mặt cô...

Xán Xán đỡ ra, cả thân mình như vậy. Trong khoảnh khắc hai đôi môi sắp chạm vào nhau, cửa phòng sách bỗng bị đẩy tung. Anh lập tức rời cô, về mặt làm như vô sự quay ra ngoài cửa, nhịp tim vẫn rối loạn.

- Xán Xán, em có thấy điện thoại của anh không? – Cao Vũ tiến vào, nhìn Xán Xán, kêu lên. – Xán Xán? Tô Xán Xán?

- Dạ? – Cuối cùng linh hồn cũng trở lại trên cơ thể cô, cô hốt hoảng nhìn quanh. – Cái... cái gì ạ? Có... có việc gì?

Cao Vũ ngao ngán:

- Em có não mà không biết dùng, đúng không?

Có não? Không biết dùng? Chết tiệt!

- Có việc gì ạ? – Xán Xán bực mình lườm Cao Vũ.

- Điện thoại của anh đâu? Em để đâu rồi?

Điện thoại của anh ấy? Sao cô biết được!

- Em chưa từng thấy điện thoại của anh, làm sao biết được?

Cao Vũ kinh ngạc:

- Chẳng phải em cầm điện thoại của anh nói là muốn copy game à?

Có việc đó sao? Xán Xán chau mày suy nghĩ hồi lâu, hoàn toàn chẳng nhớ gì việc đó.

- Anh mặc kệ, em phải chịu trách nhiệm tìm cho ra điện thoại của anh! – Thái độ rất kiên quyết – Tìm không ra, em phải đền cho anh một cái y như thế.

Hả! Gặp phải kẻ vô lại thì cô đã từng, nhưng vô lại đến mức này thì chưa bao giờ! Xán Xán mắt ngùn ngụt lửa nhìn Cao Vũ:

- Tìm thì tìm! Rõ ràng tự mình đánh mất, lại bỏ đầu người ta này nợ kia đây... – Miệng vừa lẩm bẩm nguyên rửa trăm lần một,

Xán Xán vừa chạy quanh Cao Vũ.

Cao Vũ quay mình đi ra cửa, đúng lúc đặt chân ra khỏi phòng thì bỗng anh quay đầu nhìn Triệu Noãn Noãn đầy ý vị, sau đó sải bước nhanh theo Xán xán.

Lật tung mọi chỗ, cuối cùng cũng tìm ra điện thoại. Vì đặt ở trên bàn ti-vi, lại thêm mấy chiếc điều khiển từ xa của máy điều hòa không khí cùng màu đen, nên tìm được điện thoại nhờ chiếc dây đeo hình con cáo màu phấn hồng nổi bật.

- Cứ đổ cho người ta cầm, rõ ràng là ngồi xem ti-vi rồi để ở đó mà! Đồ đại vô lại, đại khốn kiếp... – Xán Xán thầm rửa hàng tràng trong bụng, nguây nguẩy đi về phòng mình.

Về đến phòng, đóng cửa lại, yên tĩnh hẳn. Theo thói quen cô sẽ trải chăn sẵn, khi buồn ngủ là có thể mau chóng chui vào. Đang trải chăn, bỗng giật thót mình, dường như bị điểm huyết, người cứng đơ. Triệu Noãn Noãn... Lúc này là... Định hôn cô sao? Cái ý tưởng ấy hiện lên trong óc khiến khí huyết dâng ngùn ngụt, thoát cái mặt nóng bừng bừng, từng lỗ chân lông trên người như bốc lửa. Triệu Noãn Noãn muốn hôn cô? Anh ấy định hôn cô? Anh ấy không phải GAY à? Không phải anh ấy không thích phụ nữ đấy chứ? Từ nhỏ tới lớn, anh ấy luôn là anh trai của cô, luôn là chị em thân thiết của cô, xưa nay đều vậy! Nhưng lúc này... anh ấy đã định hôn cô!!!

Xán Xán vội vàng vuốt mặt mình.

- Úi dà! – Xoa lên gò má, cô cực kỳ chấn động khi nhận ra đây không phải là giấc mơ! Không phải mơ? Thì nhất định là ảo giác rồi!

Nhắm nghiền mắt, cô vò đầu bứt tai thật mạnh, muốn xóa hết trong đầu óc những ảo giác hoang đường, nhưng càng xóa, ánh mắt khi ấy của Triệu Noãn Noãn càng hiện' lên rõ mồn một, không gạt đi nổi. Môi anh đã kề cận môi cô đến vậy, hơi thở của anh còn vương trên mặt cô, ánh mắt triu mến của anh có thể khiến cô tan ra...

Đêm nay chắc chắn mất ngủ.

55. Q.11 - Chương 55: Danh Tiết 25 Năm Trời Của Tô Xán Xán Tiêu Tan Trong Chớp Mắt

Một đêm không ngủ.

Xán Xán trở dậy, hai mắt trũng sâu. Mặc xong quần áo, lê bước nặng nề ra cửa, Triệu Noãn Noãn đã đi làm, trên bàn là bữa sáng. Chỉ nhìn qua, trong đầu Xán Xán lập tức hiện lên ánh mắt của anh tối qua, tìm lại xốn xang.

- Khó chịu chết được, chết mất... – Cô ôm đầu, muốn vứt hết những gì trần trở trong đầu.

- Khó chịu cái gì? – Tiếng Cao Vũ.

Xán Xán ngẩng lên, sững sờ. Cô thấy Cao Vũ mặc veston, mắt phượng hoan hỉ, vóc dáng rạng rỡ. Thấy Xán Xán thất thần, Cao Vũ không nén được vẻ đắc ý:

- Nhìn cái gì?

Xán Xán định thần lại, thành thực nói:

- Anh... hôm nay khác hẳn mọi khi...

Cô nói rồi, Cao Vũ liền tự mãn nhếch miệng cười. Tất nhiên rồi! Tối qua anh đã chuẩn bị đủ cả, để hôm nay cho cô một phen sáng mắt.

Trông thấy anh cười kỳ lạ, Xán Xán lẩm bẩm:

- Lẽ nào anh ... muốn đi bán thân?

Ha ha, có người đang đặc ý thoát cái võ làm hai nửa.

- Tô Xán Xán, em không quên hôm nay phải đi chứ?

Xán Xán ngây thơ nhìn anh:

- Đi làm gì?

Quả nhiên cô ấy quên rồi! Cao Vũ ngao ngán:

- Hôm nay em phải đi họp lớp.

- Hả! – Cùng với tiếng hét chói tai, Xán Xán vội vỗ trán – Thôi rồi, thôi rồi, em quên bég mắt! Mấy giờ rồi? Khéo không kịp mất...

Thấy cô quay mòng mòng, Cao Vũ chỉ còn nước im lặng.

Việc này mà cũng quên, chịu em thật!

* * *

Mọi thứ chuẩn bị đều phải tuần tự, thời gian thì cứ vô tình trôi đi một tiếng đồng hồ.

- Tô Xán Xán, chắc chắn em là giống bò đấy.

Xán Xán vừa nhét miếng bánh bao vào miệng vừa lúng búng.

- Cái gì... bò?

- Rùa bò.

Hóa ra Xán Xán là con rùa, luôn hướng đến một đích: quán ăn.

Tiệm ăn ấy bài trí kiểu Nhật, hai phòng ngồi được ngăn cách bằng cửa kéo được chế tạo từ cây gỗ, không gian rất rộng, có thể cùng lúc chứa mấy chục người. Hội lớp cấp ba của Xán Xán tổ chức tại đây.

Khi Cao Vũ và Xán Xán tới, phòng đặt trước đã đông người, khi cửa mở ra, mấy chục cặp mắt như lóe sáng, sau đó là một không khí rì rầm bàn luận. Bạn học cũ của Xán Xán được một phen thể hiện trình độ buồn đưa lê hạng nhât.

- Xán Xán, tới đây tới đây!

Đang bối rối, một người đứng lên ra sức vẫy Xán Xán rồi rút.

* * *

Nhìn kỹ, hóa ra là cô bạn học Nhan Như Ngọc đang bị ái tình che mờ mắt. Bên cạnh cô là người tình trong mộng, áo đỏ rực như lửa, cười tươi như hoa, rộng rãi và chúm chím, trắng lè và ủ rũ, Phó Chủ tịch Hội đồng Quản trị Dương Tiếu.

Hai người ngồi vào chỗ. Nhan Như Ngọc kéo Xán Xán lại, ghé sát tai:

- Cậu chẳng bảo anh ta có vấn đề à? Sao còn dất theo? Còn tới muộn nữa... Á à! – Bỗng cô như giật mình hiểu ra điều gì – Xán Xán, bọn cậu không còn vấn đề gì, mà anh ta cũng mạnh mẽ trở lại rồi hả?

Xán Xán bị Nhan Như Ngọc làm cho sợ tái xanh mặt:

- Chuyện này nói dài lắm, vả lại không như cậu nghĩ đâu...

Đang nói, bỗng vang lên tiếng xuýt xoa:

- Chao ôi! Có người tới muộn kia!

Âm thanh chưa dứt, Xán Xán đã thấy toàn thân sồn gai ốc. Ngẩng lên nhìn, Giang Nhược Văn đang ngồi đối diện, khinh khinh nhìn cô, ánh mắt đầy ác ý.

Phụ nữ khi đã cô' chấp thì rất đáng sợ, ví dụ cô tiểu thư họ Giang “quý sờ tộc” này, Xán Xán hoàn toàn không rõ mình đã làm gì không phải với cô ấy, khiến cô ấy cứ tìm mình để gây sự.

- Thật ngại quá, bị kẹt xe trên đường đi...

- Khi bọn tớ chạy xe qua đường vẫn ổn mà, sao lại nhanh kẹt xe vậy? Giao thông bây giờ thật chẳng ra gì! Nói dối bị bắt bài, Xán Xán nhất thời rất lúng túng.

Cao Vũ ngồi bên cạnh thấy vậy vô cùng ngao ngán. Cô ngốc này ngốc thật, cô ấy không biết kẹt xe là lý do vớ vẩn nhất trong các lý do hay sao? Thật không còn gì để dạy!

- Giang tiểu thư thấy buồn cười à, thật ra là cô ngốc này ngại dậy sớm, ngủ nướng nên chúng tôi mới tới muộn.

Dậy sớm? Ngủ nướng? Mẹ ơi! Mọi người ngay tức khắc tỏ rõ trên nét mặt là đã hiểu việc gì đó. Nhan Như Ngọc bị kích động vô cùng, Xán Xán hóa ra bọn cậu có gì đó chứ!

Xán Xán đương nhiên là người sau cùng hiểu ý, cô đỏ bừng mặt, dầm dúi kéo tay Cao Vũ thật mạnh:

- Anh nói lung tung gì thế!

- Còn bào chữa nữa, ai bảo tối qua em cứ đòi mệt như thế...

Hóa ra là tối qua! Mọi người rói rít bày tỏ nụ cười mỉm. Gối

chăn khôn xiết, tiếc không được nhìn. Nhan Như Ngọc xúc động đến nỗi mắt lệ rưng rưng, Xán Xán, lần này coi như ok rồi!

Xán Xán mặt nóng ran tận cổ:

- Các cậu đừng nghe anh ấy nói lung tung...

Cao Vũ mặt tỉnh bơ, thản nhiên giải thích:

- Cô ấy hay xấu hổ.

Wa! Thế là mọi người càng say đắm tưởng tượng.

Cái sự trình tiết 25 năm của Xán Xán, trong một buổi sáng đã tan tành!

Trong khi tất cả mọi người có mặt đang chìm trong tưởng tượng ngập tràn hương sắc khuê phòng, thì Giang Nhược Văn càng lúc càng tối sầm mặt mày, cuối cùng nén không nổi:

- Dù thế nào, đến muộn phải chịu phạt!

Câu nói này có vẻ rất bị kích động

, mọi người đều hướng sự chú ý về cô ấy.

Cao Vũ nhướn mày:

- Không biết Giang tiểu thư muốn trừng phạt chúng tôi thế nào?

Bản thân trở thành mục tiêu của mọi ánh mắt, nữ hoàng họ Giang nhất thời thấy oai hấn lên:

- Đến muộn đương nhiên phải phạt rượu.

Phạt rượu!!! Câu này vừa được nói ra, dường như sắc mặt ai đó khó coi hẳn. Chuyện cũ không đành ngoái lại trông sáng trắng...

* * *

Lại nói cái lần họp lớp năm ấy, địa điểm là phòng karaoke của gia đình một bạn trong lớp kinh doanh. Bạn học này lắm tiền mạnh mẽ, không những cho sử dụng miễn phí địa điểm mà còn bao hết mọi khoản ăn

uống. Ăn free uống free, đương nhiên phải có mặt Xán Xán và Nhan Như Ngọc. Thê' là trong căn phòng tối mờ ấy, ở một góc u ám, hai bóng người ngồi tùm lại rì rầm.

- Xán Xán, bánh ngọt này ngon lắm, cậu nếm đi!

Xán Xán cắn một miếng:

- Đúng là ngon thật!

- Cả hạt điều nữa này, béo ngậy, cậu đã lấy nhiều thế này, bọn mình cật đi một ít nhé?

- Ủ, cật đi.

Thế là hai người vỗ tay đánh bốp, trong khi mọi người đang hát xướng rầm trời thì bốn móng vuốt tội lỗi len lén vơ hết đồ ăn trên bàn. Cuối cùng, cái túi đựng bằng giấy mỏng chịu không nổi, rách toạc.

- Toi rồi, túi rách rồi! – Lại bọc bọc gói gói, sột sà sột soạt.

- Còn chai rượu vin này thì sao? Tổ vừa mới nhìn giá, hơn một trăm tệ đấy!

- Hơn một trăm tệ?! – Xán Xán chớp mắt:

- Như Ngọc, chúng mình uống chai này đi!

Thế là hai người một lần nữa vỗ tay đánh bốp. Một tiếng đồng hồ sau:

- Bài cuối cùng? Bài cuối cùng ai hát? – Các bạn học cầm micro hỏi vang.

- Tổ đây! – Một tiếng quát vang như sấm.

Mọi người còn chưa kịp định thần, micro đã bị giăng lấy, rồi rẹt một cái, màn hình hiện chữ POSE.

Nhan Như Ngọc khoe vẽ đàn chị, Xán Xán hiện vẽ nũng nịu. Bạn học vừa bị cướp micro mới kịp hoàn hồn:

- Xin... xin hỏi hai bạn muốn hát bài gì?

Xán Xán và Nhan Như Ngọc lườm cho một phát rồi nhìn nhau cười.

- Chết cũng phải yêu!

Cả lớp đồng loạt bị sét đánh dựng đứng. Mấy phút sau, lần lượt từng người, từng người... đều đổ rạp dưới cây micro của Xán Xán và Nhan Như Ngọc. Sau những tiết tấu điên cuồng và hối hả, một tiếng hét lớn:

- Các bạn trước mặt, các bạn khỏe không?

Đáp lại, thấy người chất đông, ai oán khắp nơi. Nốt nhạc cuối cùng chấm dứt, mọi người thở phào một hơi.

- Như Ngọc, tổ muốn hát nữa!

- Được, hát thêm lần nữa!

Thế là một bản nhạc Chết cũng phải yêu được Tô Xán Xán và Nhan Như Ngọc trình bày mười lần, đến khi trong phòng có người bủn rủn chân tay, sùi bọt mép, lăn đùng ra đất...

* * *

Trong khi cả lớp đang đắm chìm ương ký ức kinh hoàng mà không thể rút ra, một ly rượu đã được đưa đến trước mặt Tô xán Xán. Tim ai cũng thất lại, mắt mọi người đều ánh lên tiếng lòng:

- Tô Xán Xán, đừng có uống! Đừng uống mà!

Xán Xán trừng trừng nhìn ly rượu, không hề muốn chút nào, nếu là người khác mời rượu thì còn có thể nhưng là rượu Giang Nhược Vãn rót ai biết cô ta có âm mưu gì. Đang định ngẩng lên từ chối bỗng nhiên thấy vô số ánh mắt rừng rực nhìn mình, Xán Xán cảm động khôn xiết!

- Các bạn đã muốn tổ uống, thì tổ sẽ uống! – Nói rồi, cô khẳng khái nhận ly rượu.

- Đừng mà! đúng lúc, một bàn tay đón ly rượu cho cô.

- Tôi uống thay cô ấy. – Cao Vũ nói rồi nâng ly rượu, uống cạn một hơi -Xán Xán không biết uống rượu tôi sẽ thay.

Rõ ràng biết bao! Cao Vũ nói uống là uống, điềm tĩnh không chớp mắt. Xán Xán kinh ngạc hết sức, Cao Vũ chỉ cười, nói với Giang Nhược Văn:

- Không biết Giang tiểu thư đã hài lòng chưa?

Hài lòng? Sao có thể hài lòng được? Mục đích của Giang Nhược Văn là ép Xán Xán uống say để lộ sở đoản, ngờ đâu bị Cao Vũ Chen Chân vào, tất nhiên không vui nên cười khẩy:

- Anh Cao thật vẫn còn thương hoa tiếc ngọc nhỉ!

Thật xấu hổ nhưng quả thật Xán Xán không biết uống rượu.

Anh nói rồi nhìn Xán Xán, nhớ lại những hành vi cô gây ra từ hai lần say rượu trước, ánh mắt trở nên triu mến hẳn. Không biết giữ mình thế kia, không thể để người khác gài bẫy được...

- Anh Cao muốn thay xán xán nhận rượu phạt cũng không vấn đề gì, nhưng một ly không đủ!

- Thế Giang tiểu thư cảm thấy mấy ly mới đủ? – Giang Nhược Văn liếc Cao Vũ.

- Đáng ra cũng phải mười ly!

Mười ly??? Muốn lấy mạng người ta hả? Giang Nhược Văn cũng thật quá cô' chấp! Xán Xán kéo kéo Cao Vũ:

- Thôi đi, để em uống mà!

Cao Vũ vỗ vỗ vào vai cô, tỏ ý cứ yên tâm, rồi hướng về Giang Nhược Văn:

- Chính xác mười ly là đủ chứ?

Lời vừa nói ra, mọi người có mặt đều rộ lên về ủng hộ, nhất là người đàn ông Dương Tiểu từ đầu đã mền mộ chiếc quần bò của Cao Vũ:

- Cực cưng nhỏ thân yêu của anh ơi, bạn trai của bạn em đẹp trai quá, lại rất đàn ông nữa!

- Anh thân yêu, anh cũng có thể thế mà!

- Thật không?

- Anh thân yêu, trong mắt em anh luôn luôn là người đẹp trai nhất đàn ông nhất!

- Cực cưng nhỏ thân yêu của anh!

- Anh thân yêu!

Một con chim cứ lú lo bay đi bay lại...

Sắc mặt Giang Nhược Văn không quá hí hớn, nhưng cô cũng không tin anh có thể uống hết mười ly:

- Tôi sẽ không buồn cười đâu.

- Tôi biết. – Cao Vũ nói rồi, ly thứ hai đã cạn, mặt không chút đỏ, tim vẫn nhịp nhàng – Xán Xán, rót rượu đi.

Xán Xán giật thót, ngần ngừ không dám cầm chai rượu:

- Anh đừng gượng...

- Em nhìn anh có vẻ gượng sao?

Xán Xán im lặng, quả là không có vẻ gì là gượng. Thê' là ly thứ ba được rót ra. Cứ vậy, Cao Vũ làm một lèo đã được tám ly, mọi người có mặt đứng một bên lau mồ hôi vì anh.

- Tiếp tục! – Cao Vũ đặt chiếc ly rỗng xuống, nói với Xán Xán.

- Thôi đi! – Xán Xán ôm riết chai rượu – uống nhiều quá hại người lắm, em không muốn anh uống nữa! – Nhỡ anh uống đủ mười ly rồi lẫn quay ra thì sao? Chẳng lẽ cô phải công anh về?

Xán Xán mếu máo, người ta chỉ là phụ nữ yếu đuối thôi mà!!!

Trông vẻ mặt cô rối loạn nhiều vẻ, Cao Vũ vô cùng thương cảm:

- Đừng lo, thật sự không vấn đề gì đâu.

- Mặc kệ thật hay giả, em cũng không muốn anh uống nữa!

- Muốn bỏ nửa chừng cũng được, nhưng mười ly chưa đủ, không thể coi là anh uống thay cô ấy được! – Giang Nhược Văn vẫn ngang nhiên ép buộc.

- Mọi người chỉ là gặp nhau để vui, em đừng ép bọn họ uống quá. – Khương Kiệt đứng một bên từ lâu rồi cuộc cũng không nên được, phải lên tiếng.

- Sao lại bảo em ép anh ta uống? Anh Cao tự nguyện đấy chứ! Anh bảo đúng không, anh Cao?

Cao Vũ cười nhạt, không đáp.

Đã không chú ý đến mình, lại còn công khai cười cợt với người đàn ông khác, Khương Kiệt nổi cáu với Giang Nhược Văn:

- Em đừng đẩy sự việc đi quá xa nữa!

- Cái gì? Anh bảo em quá đáng hả? – Giang Nhược Văn vốn đã tức anh ách trong bụng, lúc này xả hết vào đức ông chồng, hét inh ỏi, chân động bốn phương.

Sĩ diện của Khương Kiệt tự nhiên nổi lên:

- Em đừng lớn tiếng như thế, mọi người đang nhìn đấy.

- Em to tiếng, anh thì sao? Anh mà còn bắt nạt em, em sẽ mách bố em...

- Được rồi! Em nói đủ chưa? – Khương Kiệt giận dữ cắt lời, lập tức đứng lên. – Anh đi đây, em muốn thế nào thì muốn! – Nói rồi đi thẳng.

Giang Nhược Văn đứng như trời trồng nhìn chồng bỏ đi, mắt đỏ lựng.

- Khương Kiệt! Anh đứng lại! Nói xong cũng xông ra ngoài.

Cuộc họp lớp thoát cái biến thành một màn kịch lâm ly, không chỉ mọi người mà cả Xán Xán cũng thấy ngao ngán.

Lập gia đình mà như thế này sao? Hôn nhân là một chuyện, nhưng hạnh phúc lại là chuyện khác. Cô quay đầu, tâm trạng vô cùng khó tả.

- Cạch! – Một ly trống không đặt trước mặt cô.

Xán Xán kinh ngạc ngẩng đầu, chút nữa ngã bổ chửng:

- Anh... anh đã uống hết à?

Chính xác, trong khi Xán Xán đung ngây người, Cao Vũ lại uống cạn hai ly, đủ mười ly. Điên rồi, thế giới này điên hết rồi! Xán Xán lo lắng:

- Anh say rồi!

Cao Vũ không bận tâm, nhún vai, đang định mở miệng.

- Giữa đường gặp cảnh bất bình... quát to lên! Lửa khói ngút trời kìa! Ồi a ối a...

Tất cả mọi người đều hừng hực bởi thanh âm hào sảng, mọi con mắt dồn về phía Dương Tiểu mặc áo đỏ chót đang nhảy lên bàn, tay chống lưng, mặt rực sáng như đuốc.

Hát lên nào! Mở volume to lên! To lên! To nữa lên! Dương Tiểu đã thành công! Không phải cá nhân anh đang hát, mà là khí phách đàn ông đang cất giọng!

Bên cạnh anh, Nhan Như Ngọc đỏ đần như say.

- Anh thân yêu, anh hát hay quá!

Sét giữa trời quang, xác người la liệt.

Vẫn ôm nguyên dáng vẻ của kẻ bị hại, Xán Xán quyết định liều chết ngăn lại:

- Như Ngọc, cậu bảo anh ấy đừng hát nữa được không?

- Tại sao? Tổ thấy người yêu của tổ hát rất hay mà! À, tổ hiểu rồi, cậu cũng muốn hát đúng không? Nào, đừng ngại gì...

Xán Xán ngoảnh nhìn, bao nhiêu ánh mắt rực lửa. Khuyến cáo không lời: Xán Xán, cậu hát đi, cậu hát còn hay hơn anh ta!

- Anh hát. – Cao Vũ vừa buông lời, toàn thể căn phòng lặng hẳn.

Không nghe nhầm chứ? uống mười ly rượu vẫn có thể hát? Là người trên trái đất này đấy à? Xán Xán cũng thấy nghi ngờ.

- Anh hát nhé! – Anh nhìn cô, từ tốn cất giọng mở đầu.

Anh phải thế nào mới ôm được em, ôm siết vòng tay, anh hôn em, em cũng vậy, từ tình bạn tới tình yêu, từ khổ lụy thành khoái lạc, trao chìa khóa cho em, em lại hóa ra cầm tù anh... Yêu em, yêu em, em có thể yêu anh không? Nói cho anh biết phải làm gì mới làm cho em hết cô đơn, không cô độc. Mình cùng tìm tới hạnh phúc, khi thế giới này từng bước từ trắng lệt tới hoang vu... Cho anh yêu em, em cũng vậy, anh có thể tiếp tục hy sinh, hy sinh để em hài lòng...

* * *

Giọng hát trong vắt như thế, phảng phất tiếng đàn, chậm chậm thấm vào trái tim người nghe. Âm thanh cuối cùng vừa buông, bốn phía vẫn lặng yên. Sau đó, một tiếng thốt lên từ đâu đó:

- Tuyệt!

Mọi người như bừng tỉnh, tiếng vỗ tay và tán thưởng râm ran. Quá hay! Nhan Như Ngọc cơ hồ nước mắt rưng rưng, Xán Xán, cuối cùng cậu cũng đã tìm được hạnh phúc của mình.

- Xán Xán, anh chàng này quá tuyệt! Quá đáng giá!

- Đúng vậy! Tô Xán Xán, quá đáng giá!

-

Tô Xán Xán!

- Tô Xán Xán...

Giọng của mấy chục con người rền vang. Xán Xán luống cuống khôn tả, rõ ràng cô đang mê mẩn nghe, nhưng khi tỉnh lại, trước mắt là mặt cái người đang nhìn cô nói:

- Em có yêu anh không?

Cao Vũ cười mỉm bước tới, dừng trước mặt cô, đôi môi mỏng khẽ nói:

- Xán Xán...

Cô kinh ngạc ngẩng lên, chạm phải ánh mắt chan chứa.

- Anh... hình như... Hơi say...

- Dạ?

Đôi môi ấy đột nhiên như muốn rơi xuống. Không được! Cô ý thức được điều gì đang sắp xảy ra, giờ tay xô ra.

Peng! Cánh cửa gỗ bị mở tung, một phụ nữ hằm hằm lao vào, giọng vang lên:

- Tô Xán Xán, con đang làm cái gì vậy?

Mọi hành động đều lập tức dừng lại, mọi âm thanh tắt lịm. Xán Xán kinh ngạc định thần, cất giọng yếu ớt:

- Mẹ...

56. Q.11 - Chương 56: Mẹ Không Phải Người Ủa Bao Lức, Vì Khi Bao Lức Mẹ Không Phải Là Người

Thực tế chứng minh, khi người ta nổi giận, uống nước có thể khiến ngậm miệng.

Ví như Tô Xán Xán, khó khăn lắm mới đến dự hội lớp, hóa ra gặp đúng lúc bố mẹ đẻ và bố mẹ chồng gặp nhau ở phòng kế bên, vừa ăn cơm vừa bàn chuyện hôn lễ cho con trai và con dâu. Thế là hội bạn học trở thành hội bắt kẻ gian, đối tượng kẻ gian đương nhiên là Tô Xán Xán.

Cơn giận đầu tiên của mẹ Xán Xán, mặt phùng phùng, xông tới xoắn tai Xán Xán:

- Tô Xán Xán, con qua đây cho mẹ!

Bà sống đã nửa đời người, trong mơ cũng không thể nghĩ con gái bà lại đổ đốn ngoại tình! Lại còn trước mặt ông bà thông gia chứ, thử hỏi người làm mẹ như bà phải làm sao?

- Ui da! – Xán Xán bị đau, đành chịu để mẹ kéo đi vài bước – Mẹ, mẹ làm gì vậy? Mau bỏ con ra!

- Con dám hỏi mẹ làm gì hả? Mẹ hỏi con mới phải, con làm gì ở đây?

Người đã chậm nghĩ còn chưa hiểu được là mình bị bắt quả tang gian trá:

- Con... Con đi họp lớp thôi.

- Họp lớp? Như thế này là họp lớp à? Con mất dạy này, chồng con đang dốc sức kiếm tiền nuôi con, con lại đi cầm chừng nó, con có đáng sống hay không hả?

Chồng?!

Mọi cặp mắt đều mở to gấp đôi, đến Dương Tiểu đang say rượu cũng tỉnh hẳn.

- Cục cưng bé bỏng của anh, bạn em đã có chồng rồi à?

Nhan Như Ngọc nhăn mặt:

- Em... em cũng không biết.

- Oh, No! Cục cưng bé bỏng, em không phải... thực ra cũng có chồng rồi chứ?

- Anh thân yêu, sao anh lại nghi ngờ em được? ừ ừ ừ...

- Cục cưng bé bỏng của anh! Anh sai rồi, em đừng khóc...

...

Có con chim nó lại nhảy ra nhảy vào hót líu lo, bay qua bay lại...

Trong cái im lặng lạnh lùng, Tô Xán Xán ý thức được rằng không thể để việc nhà vỡ lở ra ngoài cô hét to:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Đi đi!

Wa... Trong chớp mắt, xách túi, đi giày, tất cả rung rung như vỡ tổ ủa đi, tại hiện trường chỉ còn tro bụi nhân vật chính.

- Xán Xán, con... – Bà mẹ họ Triệu từ lúc này vẫn một mực im lặng, cuối cùng không nhịn nổi, nhưng không biết nói thế nào, chỉ đưa ánh mắt lẫn lộn buồn vui nhìn đứa con dâu mà bà cưng nhất.

- Mẹ! – Xán Xán đã quen coi bà như mẹ, nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt bà, trái tim chợt thấy tắc nghẽn

– Mẹ hiểu nhầm rồi... bọn con không như mẹ tưởng đâu...

- Hiểu nhầm? – Bà mẹ họ Tô giận quá – Chính mắt nhìn thấy sự tình, con con bảo hiểu nhầm? Con coi mẹ con già rồi nên lẫn hử? Phải không? Nói đi! Người này là ai? Hôm nay con không nói rõ cho mẹ là không được đâu!

- Anh ấy là... – Xán Xán tắc giọng, muốn nói rõ thân phận Cao Vũ thật là khó.

- Con không nói phải không? Mẹ đánh chết cái con mắt dạy này! – Bà mẹ họ Tô gào lên, quấy quả tìm vũ khí.

Lúc này Xán Xán cuống cả lên. Thoang thoang nhớ lại, mẹ không phải người hay dùng vũ lực, vì khi mẹ dùng đến vũ lực, không còn là người nữa.

Trời xui đất khiến, ở góc phòng từ bao giờ dựng sẵn một cây gậy. Bà mẹ cầm gậy lên, xông về phía Xán Xán, miệng lẩm bẩm:

- Con mắt dạy, mẹ cho con ăn học để con làm cái loại liễu ngô hoa tường phải không? Để xem mẹ có dám đánh chết con không hử!

Thấy cây gậy vụt xuống, Xán Xán chỉ có cách nhắm chặt mắt.

- Ui da! Đau chết mất! Chết người mất thôi! Cứu với...

- Đừng kêu thế! – Cao Vũ nghiêng răng nén đau, gắng gượng nói được một câu. – Có đánh đến em đâu, em kêu cái gì?

Xán Xán lúc ấy mới tí hí mắt nhìn ra. Từ lúc nào Cao Vũ đã chắn trước mặt cô, giờ lưng chịu một gậy, trông sắc mặt của anh có thể thấy mẹ đang giận thực sự, lực đánh xuống cực mạnh.

Đau đớn nhìn Xán Xán, Cao Vũ quay mình, lưng rất đỏ dần lên, mặt vẫn giữ nguyên nét cười:

- Cô à, cô đừng mắng Xán Xán nữa, cháu cứ đòi đi theo cô ấy thôi.

Bà mẹ họ Tô cũng ngẩn người, bà không ngờ được anh chàng này đã không ngần ngại xông tới nhận đòn thay con gái bà.

- Hai đứa... làm tao tức chết mất! – Bà buông cây gậy, không nói nữa.

Anh Cao... anh làm như thế... có xứng đáng với Noãn Noãn nhà chúng tôi không? Nó là bạn học của anh...

– Bà mẹ họ Tỵ lấy làm khó hiểu nhìn Cao Vũ, bà không ngờ cái thiện cảm lần đầu gặp Cao Vũ lại tạo điều kiện cho anh chàng này trở thành người thứ ba giữa con trai bà và con dâu. Nhất thời bà không chấp nhận nổi việc này. Bà đưa mắt sang Xán Xán. – Xán Xán, sao con có thể...

* * *

Xán Xán rồi bông bong. Xưa nay cô chưa hề muốn làm tổn thương ai, nhất là bà mẹ họ Triệu, nhưng lúc này nhìn sắc thái của bà, cô hiểu rằng bà đang rất đau lòng.

- Mẹ...

- Đừng gọi tôi là mẹ! – Bà mẹ họ Triệu cắt lời, lùi lại, mắt đỏ quạch. – Tôi không dám...

Một câu nói nhún nhường mà đau hơn cú đánh của mẹ đẻ, trái tim Xán Xán như bị cắt đi một mảnh, mũi cay xè, nước mắt ròng ròng.

- Mẹ... con...

- Đừng nói nữa. – Bà mẹ họ Triệu bình tĩnh cắt lời – Việc này không nên để những người làm cha mẹ đứng ra giải quyết.

Người cởi dây phải là người buộc dây. Triệu Noãn Noãn nhận điện thoại, phi như bay tới nơi, trông thấy cảnh tượng này trong lòng anh trào lên linh cảm chẳng lành. Sau đó, anh nhìn sang Xán Xán đang ngồi trên ghế và Cao Vũ bên cạnh cô, lập tức thấy chán nản.

- Mẹ!

Bà mẹ họ Triệu mệt mỏi ngồi gần đó, nghe tiếng con trai, ngẩng lên, chẳng biết nên nói gì.

Nhìn thấy Triệu Noãn Noãn, Xán Xán đột nhiên căng thẳng quá, nụ hôn tối hôm trước vẫn còn vương trong tim cô, không ngờ gặp lại trong tình huống này:

- Anh Noãn Noãn... – Giọng cô lí nhí, không chút sinh lực.

Tuy đã dự liệu có thể xảy ra việc gì, Triệu Noãn Noãn vẫn cố xốc lại tinh thần, hướng về phía cô:

- Sao thế? Trông mặt em tệ vậy?

- Em...

- Noãn Noãn, con... – Bà mẹ họ Tô khó hiểu nhìn anh – Con đối với nó tốt thế sao? Cái con mất dạy nhà chúng ta... nó đã gây ra việc không phải với con đấy...

- Xán Xán không có lỗi với con.

Giọng Triệu Noãn Noãn trầm trầm, lập tức khiến cả gian phòng yên tĩnh hẳn. Tim đau nhói, cô vội xông đến nắm chặt tay anh:

- Anh Noãn Noãn, đừng nói!

- Không! – Anh quả quyết cắt lời cô, bàn tay úp lên tay cô đang cầm tay anh, ánh mắt bình tĩnh. – Xán Xán, chúng ta không thể nói dối cả đời.

Xán Xán trở mặt nhìn anh, ra sức lắc đầu. Không được nói, nói rồi chẳng còn gì nữa đâu! Trong lòng cô hiểu rõ, nói ra câu ấy, hai người sẽ không còn lý do để sông bên nhau, cô... sẽ mất anh sao? Xán Xán không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ tới hậu quả. Nhưng như Triệu Noãn Noãn nói, bọn họ không thể nói dối suốt đời.

- Xán Xán hoàn toàn không làm việc gì có lỗi với con, bởi vì...

- Triệu Noãn Noãn hít một hơi dài, rốt cuộc cũng cần phải nói. – Chúng con chỉ là kết hôn giả.

Wang!... Mộng đã vỡ rồi.

- Con nói cái gì? – Bà mẹ Triệu Noãn Noãn đứng bật dậy, khó hiểu nhìn ông con trai, bà không muốn tin, con trai bà sẽ nói ra lời như thế.

- Mẹ à, là con có lỗi với mẹ.

Bị giáng một cú bất ngờ, trong chớp mắt, người mẹ vốn một lòng mong mỗi con trai lập gia đình như bị già đi đến 10 tuổi.

- Mẹ không có đứa con như con! – Bà lao tới, đánh bồm bộp vào con trai – Con lừa mẹ? Đến mẹ con đây mà con còn phải lừa à! Con... – Bà giận đến cứng miệng, sau thì không còn sức mà đánh nữa.

Triệu Noãn Noãn đứng im tại chỗ để cho mẹ đánh mình:

- Mẹ ơi, đều là lỗi của con, mẹ có trách thì trách một mình con đây.

- Không phải thế! – Xán Xán bước ra – Mẹ! Đều là lỗi của con! Là con một mực đòi anh Noãn Noãn phải kết hôn với con. Mẹ đừng mắng anh ấy...

- Đừng nói nữa! – Anh cắt lời cô – Là lỗi của anh!

- Không! Là lỗi của anh!

- Lỗi của em!

- Của anh!

Hai người trừng mắt nhìn nhau, không ai nhường ai.

- Im hết mồm lại đi! – Ông bố Tô Xán Xán từ đầu đến cuối vẫn không nói gì chợt quát lên – Đừng tranh nhau nữa! Việc đến nước này, hai đứa còn lòng dạ để cãi nhau ai đúng ai sai à? Còn thích cãi nhau nữa phải không? – Nói rồi, ông nhìn sang Xán Xán: – Tô Xán Xán, con về nhà đóng cửa phòng tự suy nghĩ cho bố! Bố chưa cho phép, đừng có ý định ra ngoài đây!

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, giấu mãi sao được.

57. Q.12 - Chương 57: Đột Ngột

Sự việc vỡ lở, Xán Xán bị áp tải về nhà đóng cửa tự kiểm điểm.

Về đến nhà, bố mẹ đưa cho Xán Xán một giáo trình chính trị dày sụ, dạy đủ các kiến thức. Đọc vào Xán Xán nhận thấy người như cô là trở ngại cho bước tiến của xã hội, phá hoại hòa bình thế giới, ngoài ra còn làm hư hỏng trẻ em.

Lĩnh hội xong giáo trình này, bà mẹ quy định nội dung của lần đóng cửa tự kiểm này, bao gồm: viết kiểm điểm mười ngàn chữ trở lên, nội dung nhất định phải có tiêu đề, tóm tắt, từ khóa, phần nội dung, có dẫn tài liệu nào thì phải chú thích bên ngoài, nếu không sẽ bị xử lý nặng. Bản kiểm điểm này phải viết tay, nét chữ rõ ràng, thái độ thẳng thắn. Thêm nữa, trong thời gian đóng cửa tự kiểm, chưa được phép thì không được ra ngoài, không được sử dụng bất kỳ công cụ truyền tin nào, nếu bị phát hiện bất cứ hiện tượng vi phạm nào, sổ trang kiểm điểm sẽ tăng gấp bội và còn phải dịch ra tiếng Anh.

Với phán quyết này, không được trái lời, nếu vi phạm, hậu quả tự chịu.

Khi giấy và bút được đưa vào phòng, cửa phòng lập tức bị khóa trái một cách lạnh lùng, cô cảm thấy mình đang phải ném quả đấm do chính mình gieo trồng. Mười ngàn chữ không có gì phải lo,

đáng sợ là không thể dùng máy tính. Cầm cây bút, mắt dờ dẩn nhìn trang giấy trắng trước mắt, đầu óc cô trống rỗng.

Bản kiểm điểm cần phải viết thế nào? Chắc là phải mở đầu, thân bài và kết luận? Cô ôm đầu, cố gắng nhớ lại khởi đầu sự việc...

Lóe lên trong óc là tờ giấy màu đỏ. Bỗng nhiên cô nhớ ra, ngày hôm đó hai người đi đến Cục Dân chính làm thủ tục kết hôn, trông Triệu Noãn Noãn rất buồn cười, nhất là khi chụp ảnh, chưa bao giờ thấy anh căng thẳng thế...

Nói đúng lương tâm, nếu anh không GAY, anh có thể làm một ông chồng rất tuyệt. Sai! Phải nói là hàng tuyển trong số tuyển! Thời này mà còn có được người đàn ông như anh, đẹp trai, giỏi kiếm tiền, tinh thần lành mạnh lại không nghiện hút gì, đặc biệt lại nấu ăn quá ngon. Bất cứ lúc nào nhớ đến điều này, Xán Xán đều nuốt nước bọt ừng ực.

Cùng là đàn ông nhưng Cao Vũ quá ác miệng, Lạc Thiếu Tuấn thì quá nham hiểm. Chỉ có Triệu Noãn Noãn, khi anh cầu giận cô chỉ cần nũng nịu một tý là được, không sợ bị anh ghét bỏ. Nhưng lần này, nếu bị anh ghét thì sao? Nghĩ đến đây, tự nhiên cô thấy tim đau nghệt.

Lúc đầu nếu không phải là cô ép anh làm giấy kết hôn thì bây giờ đâu có xảy ra cơ sự, mẹ anh cũng đâu phải đau lòng đến vậy? Nhớ lại ánh mắt thất vọng của mẹ anh và những nắm đấm bà đâm lên người con trai bà, thực ra có khác gì bà tự đánh vào tim mình? Tất cả đều là lỗi của cô.

Từ nhỏ đến lớn, Xán Xán chưa từng biết tự trách mình như hôm nay, nếu bố mẹ không khóa cửa giam cô, cô cũng chẳng có mặt mũi nào gặp lại Triệu Noãn Noãn. Càng viết kiểm điểm, càng cảm thấy lỗi của mình quá nghiêm trọng, cuối cùng, Xán Xán không thiết đến ăn uống nữa.

* * *

Một ngày sau.

- Ông à, lần này vợ chồng mình liệu có quá nghiêm khắc với nó không nhỉ? – Dù sao cũng là con gái mình, dù lỗi của nó to thế nào cũng không nhẫn tâm nhìn nó bỏ ăn được.
- Với nó không nghiêm khắc một chút, sau này làm sao nó nghiêm túc lại được?
- Nhưng mà... Đã mấy ngày nay nó chẳng ăn bữa cơm nào ra hồn, người gầy hằn đi rồi...
- Cái này... - Ông bố họ Tô cũng băn khoăn – Cứ như bà nói, thì biết tính sao đây?

- Cứ thế này không được! – Bà mẹ họ Tô kiên quyết – Việc đến mức này cũng là do hai vợ chồng mình quá lơ là. Họ hàng thân thích hầu như đã biết nhà ta sắp tổ chức lễ cưới, giờ thì hay rồi, ông với tôi còn mặt mũi nào nữa đây? Nói gì thì nói cũng không thể để con bé ngốc nghếch nhà mình cứ như thế này được!

Bà mẹ nói rồi, ông bố cũng trở nên trầm ngâm, suy tư rất lâu. Ông thấy cũng không cam lòng, ngẩng lên nói:

- Bà nó à, bà bảo Xán Xán nhà mình với Noãn Noãn... liệu có thật chưa làm gì nhau? Nói sao thì chúng nó cũng trai trẻ gái đương thì sống cạnh nhau cả hơn nửa năm trời, dù Noãn Noãn nó không động tĩnh gì thì Xán Xán liệu có một lần nào quá đà không?

- Tôi biết sao được? Chuyện bọn trẻ thời nay tôi càng không hiểu, ông bảo Xán Xán nhà ta sắc vóc có thể ấy, ngoại tình đâu đến lượt nó? Thêm nữa tôi thấy cái anh chàng kia cũng chẳng kém gì Noãn Noãn, để gì nó chắm Xán Xán nhà ta?

Ông bố tỏ ý đồng tình sâu sắc:

- Nếu mà ngoại tình, đúng ra là Noãn Noãn mới phải!

Đúng lúc hai ông bà đang hào hứng bàn bạc thì chuông cửa chợt reo vang.

- Ông à, ông bảo liệu có phải Noãn Noãn nghĩ thông rồi, trở lại tìm Xán Xán nhà mình không?

- Có thể lắm! – Ông bố gật đầu – Bà nó, con gái nhà mình ngoại hình dù không được bằng ai, nhưng tôi nghe nói đàn ông con trai bây giờ cũng thích đứa con gái ngờ nghệch một chút, cho dễ dạy bảo!

- Thật hả? – Bà mẹ vui hẳn lên, đi như bay ra cửa.

Cửa mở ra, hy vọng tiêu tan. Bà mẹ nghi ngờ nhìn người đứng ngoài cửa:

- Xin hỏi là...

- Chào bác, cháu xin hỏi Tô Xán Xán có nhà không?

- Xán Xán? – Bà mẹ trấn tĩnh lại trong cơn ngạc nhiên – Thưa quý khách, Xán Xán mà anh chính xác muốn tìm là Tô Xán Xán, chữ Tô trong địa danh Tô châu, chữ Xán trong tính từ Xán lạn phải không?

- Phải ạ. – Người khách cười mỉm rất lễ phép – Xin hỏi cô ấy có nhà không?

- Anh đợi một chút!

- Ông à, ông vừa nói gì nhỉ? Đàn ông thời nay thực sự thích đứa con gái ngờ nghệch một chút phải không?

- Phải đấy! – Ông bố gật gù – Thế sao?

- Ngoài kia hình như lại có một anh thích loại ngờ nghệch...

Khi Xán Xán bị mẹ lôi từ trong phòng ra, cô phát hiện ánh mắt mẹ rất kỳ lạ. Nhưng vì không ăn nên cô chỉ yếu ớt se sẽ hỏi:

- Mẹ, sao vậy?

Bà mẹ hạ giọng:

- Xán Xán, con nói thực cho mẹ biết, rốt cuộc đã cảm ứng Noãn Noãn bao nhiêu lần rồi?

Xán Xán ngơ ngác:

- Mẹ nói gì vậy?

- Con đừng cuống lên, mẹ biết con với Noãn Noãn không phải là thật, mẹ có trách con nữa cũng bằng không. Mà sự tình giờ đã đến thế này, con với nó... sớm muộn cũng phải ly hôn...

Vừa nghe đến hai chữ này, Xán Xán thấy tim bị bóp nghẹt:

- Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn nói gì?

- Mẹ nói là quá khứ coi như bỏ qua đi. Nếu con có người khác, mẹ cũng không phản đối...

Nói rồi bà đưa mắt nhìn ra phòng khách đầy ý vị.

Xán Xán cũng ý thức được điều gì đó, vội quay đầu nhìn theo, thoát cái sững sờ. Chỉ thấy một vóc dáng quen thuộc ngồi trên sofa, trong khoảnh khắc ánh mắt cô nhìn tới, người đó ngoảnh mặt lại phía cô cười khẽ

- Xán Xán, lâu rồi không gặp.

Lạc Thiêu Tuấn!!! Anh ta tới đây làm gì? Vì sao anh ta tới? Anh ta định làm gì? Vô số câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu Xán Xán, đầu óc vốn đã rối bời giờ càng rối hơn.

- Anh đến làm gì? Ui da! – Một tiếng kêu đau đớn, cô xoa lưng, ngoảnh lại nhìn mẹ. – Mẹ! Sao mẹ cầu con? – Eo lưng cô bây giờ chẳng còn mấy mỡ, bị cầu sẽ rất đau.

Bà mẹ trừng mắt lườm cô, sau đó nhanh nhất có thể nở nụ cười:

- Anh Lạc, Xán Xán mấy hôm nay ốm, đầu óc có hơi chao đảo, anh đừng trách em nó.

- Ốm sao? – Lạc Thiêu Tuấn lo lắng đứng dậy – Xán Xán, sao em gầy thế này?

Lầm lòi! Không ăn thì anh có béo được không? Xán Xán bực mình lườm anh. Sau khi Lạc Thiêu Tuấn bồi nhọ cô ở công ty, hình ảnh của anh trở nên rất khốn nạn trong mắt cô. Kẻ tâm địa xấu xa vĩnh viễn không thể tốt được!

- Không phải vì ốm, mà vì không ăn được. – Bà mẹ đứng bên cạnh giải thích.

- Xán Xán, em không ăn à?

Không phải không ăn, chỉ là ăn ít hơn bình thường một chút, có gì phải kinh ngạc vậy? Thêm nữa, món ăn mẹ nấu chắc chắn kém xa những bữa cơm Triệu Noãn Noãn làm...

- Thế này không được! – Lạc Thiêu Tuấn tóm lấy tay cô – Đi! Anh đưa em đi ăn!

Chưa kịp đợi Xán Xán hiểu ra, bà mẹ đã ra sức gạt đầu:

- Anh Lạc, Xán Xán nhà chúng tôi lần này làm phiền anh để mắt đấy.

- Bác yên tâm ạ, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Xán Xán.

- Xán Xán chỉ có thể đứng đó, im lặng, im lặng và im lặng.

* * *

Tuy bị Lạc Thiêu Tuấn cưỡng bức ra ngoài nhưng không còn bị đóng cửa tự vấn lương tâm thì cũng có phần được an ủi. Ánh nắng lâu ngày không gặp tỏa chiếu trên mình, gió mơn man trên mặt những làn hơi ẩm áp, luồn qua tóc, thổi bay bay, đúng là tiết trời đào hồng liễu biếc. Cô cứ cầm cúi bước, không để tâm đến người theo sau.

- Xán Xán! – Lạc Thiêu Tuấn rảo chân mấy bước gọi cô.

Xán Xán quay lại, cảnh giác nhìn:

- Làm gì vậy?

- Chuyện hôm đó, anh xin lỗi... – Tất nhiên là anh muốn nói cái hôm anh cố ý bồi nhọ cô trước mặt Triệu Noãn Noãn, khiến cô phần nộ một đi không trở lại.

- Chẳng có gì phải xin lỗi. – Xán Xán lãnh đạm đáp – Vội lại... chẳng quan trọng nữa. – Triệu Noãn Noãn bây giờ nhất định ghét cô lắm. Đến gặp cũng không muốn gặp cô nữa mà...

Cô trả lời vậy làm Lạc Thiêu Tuấn vui hẳn lên:

- Em tha thứ cho anh rồi?

- Ừ.

- Vậy chúng mình bắt đầu lại nhé? – Anh vội vàng nói ra điều chôn tận đáy lòng, không âm mưu, không quỷ kế, chỉ tràn đầy chân thành.

Xán Xán chau mày:

- Tôi không hiểu anh đang nói gì?

Lạc Thiều Tuấn cuống lên, kéo cô:

- Xán Xán, anh thích em! Như vậy vẫn chưa đủ rõ ràng sao?

Bộc bạch giữa đường phố; có sao trong lòng cô chẳng có một chút gì vui?

- Xin lỗi...

- Xán Xán! Đừng từ chối anh được không? – Ánh mắt Lạc Thiều Tuấn ánh lên vẻ khẩn cầu.

Cô chẳng nói gì, lẳng lặng nhìn anh, lâu sau mới chậm rãi nói ra một câu:

- Anh có biết thế nào mới thực sự là thích một ai đó không?

Lạc Thiều Tuấn bị hỏi thành ớ người ra. Thích một ai đó? Anh chỉ biết những năm vừa rồi anh chưa bao giờ quên cô, không chỉ nhớ nét mặt kiên định của cô khi lớn tiếng trách anh, nhớ mãi không quên, mà còn nhớ nụ cười xán lạn như ánh mặt trời trong cái buổi trưa hôm ấy ở phòng học. Luôn luôn nhớ, chưa từng quên. Lẽ nào như thế không phai là thích?

- Tôi chỉ biết yêu một người thì nên thực lòng hết thủy với người ấy. – Xán Xán nhìn Lạc Thiều Tuấn, khi anh chọn cách lừa cô, tất cả đã kết thúc.

- Vì vậy, xin lỗi.- Cô nói rồi quay mình đi.

- Đợi đã! – Lạc Thiều Tuấn gọi lại – Em thích Triệu Noãn Noãn, đúng không?

Bước chân đã đi đột nhiên dừng lại.

- Như em nói, nếu em không chịu thừa nhận chứng tỏ thực ra em không thích anh ta, đúng không? – Ánh mắt anh chan chứa hy vọng, hy vọng cô quay lại, nhìn mình.

Nhưng cô không hề quay lại.

- Đúng, tôi thích anh ấy.

Xán Xán lẳng lặng bỏ đi. Cô lẩn vào đường phố người đông như mắc cửi, rất nhanh chóng biến mất.

Chỉ còn lại Lạc Thiều Tuấn chơ vơ đứng trên đường, bên cạnh người qua lại vẫn hối hả, chẳng ai để ý tới ánh mắt tuyệt vọng của anh. Anh nhắm mắt, mọi thứ chuyển động bất tận trước mặt anh đều hóa thành nụ cười rạng rỡ của Xán Xán.

Tất cả đều không bắt đầu lại, mọi thứ chưa bao giờ bắt đầu...

58. Q.12 - Chương 58: Điều Khó Hiểu Nhất Trên Đời Là Bạn Bỗng Nhiên Nhận Ra Đã Yêu Một Người Chưa Bao Giờ Nghĩ Là Yêu

Rời bỏ Lạc Thiều Tuấn, Xán Xán một mình đi lang thang trên phố đầu óc hỗn loạn. Vừa xong... sao cô nói những lời ấy? Chỉ vì muốn Lạc Thiều Tuấn tuyệt vọng sao? Hay là... Thực ra đó là tiếng lòng cô...

Tiếng lòng? Xán Xán bị cách nghĩ của chính mình làm cho giật mình. Trước kia nếu ai bảo cô thích Triệu Noãn Noãn, nhất định cô sẽ cười lăn lộn. Nhưng đến giờ, chính cô lại nhận ra điều đó mà trong lòng cũng không phản đ

ối gì...

Cô hồi tưởng lại, cô với Triệu Noãn Noãn quen nhau từ hồi còn bé tịt. Tiểu học, cấp hai, cấp ba, đều cùng học một trường. Xưa nay, cô lúc nào cũng bám theo anh, có gì bí mật cũng không giấu được. Có thể vì anh

là GAY nên bất cứ bí mật phụ nữ nào cô cũng không ngần ngại chia sẻ với anh, thậm chí lần đầu tiên cô có kinh nguyệt cũng là Triệu Noãn Noãn chạy đi siêu thị mua băng vệ sinh cho, rồi đưa cô về nhà.

Trong lòng cô, anh luôn là người đàn ông bị loại khỏi vòng có thể phát sinh tình cảm, nhưng cũng có cảm giác không thân gần như bố. Tóm lại, trong lòng cô anh rất đặc thù, chỉ gọi được là Triệu Noãn Noãn.

Thế mà đến nay, chính cô lại nói ra miệng là cô thích anh, Điều khó hiểu nhất trên đời là tình yêu sét đánh, có một ngày bạn bỗng nhiên nhận ra đã yêu một người chưa bao giờ nghĩ là yêu. Huống gì người đó lại là GAY. Tình cảm để bụi phủ lâu ngày sau khi nói ra câu ấy, đột ngột bộc phát như núi lửa, đã bùng lên là không tắt được. Cô cầm điện thoại di động, mở danh bạ, số phone của Triệu Noãn Noãn đứng đầu tiên. Nhấn phím gọi, rồi lập tức tắt đi, cứ thế, nhấn, rồi tắt, nhấn, rồi tắt... Lặp đi lặp lại, trước sau vẫn không dám gọi đi. Triệu Noãn Noãn lúc này chắc là ghét mình lắm? Nếu bây giờ nói với anh những điều này, chắc chắn cô sẽ càng bị ghét.

Phụ nữ là vậy, đối mặt với người mình yêu, thà bị bỏ quên chứ không muốn bị ghét. Lúc này, lòng cô rối bời, chẳng khác gì con lắc đồng hồ lắc mãi không dừng. Không muốn về nhà đối mặt với bố mẹ, không muốn tới chỗ Nhan Như Ngọc tìm tư vấn, càng không muốn đi gặp anh ấy...

Thế giới bao la thế, mà cô không chốn dung thân.

Từ khi tiếp tục chán ăn, Xán Xán đã hiểu được cảm giác linh hồn thoát xác, cứ như phảng phất trên đường phố không biết gì. Rồi trời tối lúc nào không hay. Màn đêm buông xuống, trời u ám nặng nề. Cuối cùng cô vẫn phải trú chân chứ. Hay là... về nhà thôi. Xán Xán lê từng bước chân nặng trĩu về nhà.

Nhà cô ở phía trong cùng của khu, đường về nhà phải đi qua một con ngõ dài dằng dặc, đứng ở ngõ là nhìn thấy cánh cửa phòng cô. Ánh đèn đường vàng vọt, nhàn nhạt soi chiếu xuống đường ngõ càng thêm u ám. Bỗng nhiên, cô dừng lại. Một bóng người cao ráo đứng dựa tường, ngửa đầu như nhìn gì đó. Chợt cô ý thức là có người xuất hiện, quay mặt nhìn cô. Ánh mắt giao nhau, cả hai cùng bất động. Sau cùng, Triệu Noãn Noãn phản ứng trước, anh tiến lên một bước:

- Xán Xán... – Hình như anh nhìn đăm đăm lên cửa sổ phòng cô đã từ lâu. Bao nhiêu lần muốn đến gặp cô, rồi lại không đủ dũng khí.

- Anh... sao anh ở đây? – Không ngờ gặp nhau thế này, trái tim cô đập loạn, lại nhớ đến lời nói hôm nay, khuôn mặt bất giác nóng nóng.

- Anh... – Cô dừng lại, không thể nói tiếp.

Ánh đèn hắt từ phía sau, bóng anh tiến dần đến chân cô, Xán Xán nhìn đăm đăm chiếc bóng ấy, ngây người. Nói gì đây?

Rất lâu sau, Triệu Noãn Noãn cất lời:

- Em... ăn gì chưa?

Xán Xán thất thần ngẩng lên, lập tức lắc đầu. Tính ra, cả ngày nay trừ bữa sáng, cô chưa ăn gì khác, chẳng hề có cảm giác đói.

- Mấy giờ rồi mà em chưa ăn cơm? – Vừa thấy cô, đã biết cô gầy đi rất nhiều, tình thần cũng tiêu tụy khác thường, không ngờ đến nước cô ấy để bụng đói. Triệu Noãn Noãn cuống lên, kéo ngay tay cô. – Đi! Anh đưa em đi ăn!

Tay anh chạm vào, da thịt cô bỗng chốc như dẫn lửa, toàn thân đều nóng bừng lên.

- Sao thế? – Cảm thấy cô khác thường, lại nhờ ánh đèn đường mà nhìn thấy má cô bừng đỏ, Triệu Noãn Noãn càng cuống quýt. – Em ốm phải không? Sao mặt lại đỏ lên thế? Anh xem nào... - Nói rồi, anh vội vàng áp tay lên trán cô.

Như thế, Xán Xán không đỏ mặt sao được. Khoảnh khắc bàn tay chạm vào má, trái tim cô lặng đi.

- Chết rồi, sốt rồi! – Mắt anh tràn ngập nỗi đau đớn, như là chính anh đang bệnh – Không xong rồi! Anh đưa em đi bệnh viện!

- Anh đừng động vào em! – Nói xong, Xán Xán lập tức thấy hối hận, bởi cô nhìn thấy ánh mắt anh tối lại, động tác tay dừng sững.

Anh đau lòng, từ khi biết Cao Vũ và cô ấy đi họp lớp, anh đã hơn một lần tự bảo mình thôi cái tình cảm ấy đi, nhưng càng cố diệt nó thì càng không được, cứ nghĩ đến cô ấy không biết lo cho bản thân là anh lại không nén được lo lắng. Lần trước rõ ràng anh muốn hôn cô, chắc chắn cô phát hiện ra chứ? Cho nên mới rồi cô có vẻ phòng vệ thể, bởi anh là GAY, mà cô ấy với Cao Vũ thì sớm đã...

Anh không muốn nghĩ tiếp, ngẩng lên, cố gắng bình thản nhìn cô:

- Xán Xán, có phải em... hiểu nhầm gì đó?

Hiểu nhầm? Xán Xán nhất thời không hiểu:

- Hiểu nhầm gì?

Anh nhìn cô đăm đăm, hít một hơi dài, dường như dồn hết sức mới từ từ nói ra được:

- Anh... anh hoàn toàn không thích em.

Để tất cả kết thúc với anh đi, chỉ cần... cô ấy có thể hạnh phúc. Anh nói câu ấy, cũng là chém một nhát dao vào tim mình, máu rỉ ra. Câu ấy, với Xán Xán, cũng là một nhát cắt vào tim. Cô ngẩng lên, mắt đỏ lựng.

- Không thích! Không thích phải không! Không thích em sao muốn hôn em? Không thích em sao đối tốt với em như thế? Không thích em thì cần gì nói với em! – Cô giận điên cuồng, giọng nói run rẩy – Được lắm! Tại em tưởng bở, đa tình! Tại em không biết thân phận mình! Tại em ngu dại làm...

Âm thanh đột ngột dứt đi, chỉ có tiếng răng chạm vào nhau, trong đêm tịch mịch nghe rất rõ. Cái hôn này rất đột ngột môi còn chưa kịp phòng bị, thoát cái đã gặp nhau, Xán xán cảm giác trong khoảnh khắc mình bị ngạt thở. Môi bị rách, máu tràn ra chân răng. Gió ngừng thổi, lá thôi rơi. Anh đẩy cô vào bên tường, dồn hết nỗi lòng vào cái hôn, càng lúc càng mãnh liệt. Rất lâu, lâu lắm, anh mới luyến tiếc lỏng vòng tay. Đôi môi bị ép nén đến nỗi hơi mong lên, mắt cô vẫn nguyên nỗi kinh ngạc về chiếc hôn vừa rồi, dường như hôn vía của cô đã bị nụ hôn mang đi hết cả...

Anh không bỏ qua cảm giác ấy, đến gần cô, muốn thêm một lần tận dụng khi đôi môi ấy còn sưng sờ.

- Á! – Ngực bị đẩy mạnh, vì không kịp đề phòng nên anh ngã ngối xuống đất, đến khi ngẩng lên thì đã chẳng thấy ai, duy nhất có tiếng bước chân cuống quýt xa dần trong đêm tối, càng lúc càng xa...

59. Q.12 - Chương 59: Đàn Ông Nói Chả Tin Được Câu Nào! Hành Động Mới Có Thể Chứng Tỏ Họ Thành Thự

Đến Tô Xán Xán cũng không hiểu nổi, cô vốn luôn bị thi lại môn chạy đường dài mà lại có thể chạy một hơi như thế về đến cổng khu nhà, rồi chạy một lèo qua mấy con phố, đến khi nhận ra sau lưng mình không hề có tiếng bước chân đuổi theo, cô mới trấn tĩnh lại, rồi cảm thấy hai đầu gối sụm xuống, đầu óc quay cuồng. Cô rẽ vào một góc, tựa vào tường, thở hổn hển. Nghĩ lại việc mới đó, chợt cảm thấy môi vẫn còn tê dại, đầu lưỡi còn tanh vị máu, cũng chẳng biết là của anh hay của cô.

Cô thở hồi hã, tim đập thành thịch, tâm tư rối bời. Cái hôn của Triệu Noãn Noãn quá đột ngột, đột ngột đến mức cô không biết nghĩ sao nữa, đột ngột đến mức cô không kịp chuẩn bị, cứ thế hoảng hốt bỏ chạy.

Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, nhưng mà trong hoàn cảnh này, là với người không nên hôn. Trong lòng bất giác giật thột, lời nói vừa rồi của anh rành rành vang trong tai cô.

- Anh không hề thích em. Anh không hề thích em. Anh không hề thích em...

Không thích? Không thích sao vẫn hôn cô? Chẳng lẽ cô luôn luôn sai lầm, thực ra anh chỉ... đang chơi cô?

- Không đời nào! – Thần hộ vệ tình yêu từ đâu nhảy xổ ra bên tai phải. – Xán Xán, chắc chắn anh ấy thích cậu nên mới hôn cậu!

- Đò' ngóc! – Thần phá hoại tình yêu nhảy ùa ra bên tai trái. – Anh ta đã nói rõ là không thích cậu, cậu đừng mơ!

Trên đầu các vị thần hào quang lấp lánh:

- Cậu mới ngốc! Đàn ông nói chả câu nào đáng tin! Hành động mới có thể chứng tỏ anh ta thực lòng.

- Ý cậu nói hành động của nửa dưới cơ thể hả?

Thần hộ vệ tình yêu thanh khiết đỏ lựng mặt:

- Đồ yêu quái! Sao cậu nghĩ bản thủ tòi tệ thế?

- Xí! Ra bộ thanh cao! Thời nay không chuộng gái đồng trinh nữa rồi.

- Cậu muốn khiêu khích hả? – Thần hộ vệ tình yêu vén váy trắng tinh, sẵn sàng nghênh chiến.

- Nhào vào đi! Ai sợ ai!

- Được lắm! – Rốt cuộc Xán Xán nổi giận – Khiêu cái gì mà khiêu? Hòa bình ổn định hiểu không hả?

Wa!... Hai vị thần biến mất. Chỉ còn lại Xán Xán với vấn đề của mình.

* * *

Đêm đã khuya, đèn đóm trên đường nối nhau tắt lịm, chỉ còn lại những vì sao lấp lánh trên không gian mênh mông. Trong PUB Hành lang thời gian tiếng nổi như cồn, màn đêm vừa được vén lên. Trong một góc bị ánh sáng bỏ quên, một bóng người ngồi bệ trễ, ly thủy tinh trong tay lấp lánh màu đỏ ửng, ngón tay nhip nhẹ nhẹ, ánh mắt xa xăm.

- Thưa ông chủ, có người tìm anh. – Trông vẻ người này có gì đó kỳ lạ.

- Không gặp.

Câu đáp dứt khoát, người kia hăng ra:

- Nhưng mà...

- Nói không gặp là không gặp, được chứ? – Hôm nay tâm trạng anh không vui, khẩu khí nặng nề.

Người kia thè lưỡi sợ hãi lui đi, đến bên người mặc áo trắng đứng ở đó không xa, khe khẽ nói:

- Tiểu Bạch, tớ thắng rồi, đưa tiền đây!

Tiểu Bạch sa sầm mặt đưa tiền cho người này, song vẫn nuối tiếc, không phục:

- Ông chủ nói gì? Sao tớ lại thua?

- Ông chủ nói không gặp, tớ dám nói ngoa à?

- Cậu có nói với ông chủ là ai tới tìm không?

- Cậu quá ngốc đấy! Nếu ông chủ biết là người phụ nữ lần trước lại tới tìm, thì có thể không điên lên được không? Bọn mình sớm mất việc là cái chắc! – Người này khinh khỉnh lườm Tiểu Bạch.

- Cậu này gian thật! Cậu dám cược nếu ông chủ biết là cô ấy nhất định sẽ gặp chứ!

- Cậu nghĩ là ông chủ cũng ngốc như cậu sao? Nếu bạn gái cậu biết cậu liệt dương, cậu dám gặp cô ấy không?

Nói rồi cả hai cùng ngẩn người. Sau đó cùng cười sặc sụa, cười bật nước miếng. Liệt dương? Liệt dương!
Ha ha ha ha ha...

- Hai người cười cái gì?

Từ xa xa nhìn thấy hai nhân viên ở quầy bar chụm đầu ghé tai, thăm thì to nhỏ, rồi cười sằng sặc không dứt, Cao Vũ cũng phần nào đoán ra họ đang nói gì.

- Ông chủ! – Hai người đang cười đến vỡ bụng lập tức cứng đờ mặt:

- Không... không có gì... Bọn em không cười anh... Ui da!

Tiểu Bạch ấp a ấp úng nói xong liền bị người bên cạnh đá ngầm cho một cái rồ đau.

Cao Vũ nhú m

ày:

- Thế hả? Nói cho tôi nghe e đi, nghe mà tôi cũng cười thì sẽ trả thêm lương cho mấy cậu.

Hai cậu chàng đều chưng hửng, lí nhí:

- Ông chủ ơi, nếu nghe mà khóc thì có bị cắt lương không ạ?

- Không cắt.

Hai người thở phào một hơi dài.

- Cũng không thưởng.

Wa wa, trái tim bé nhỏ thất vọng vỡ lả tả.

- Ông chủ à, cho chúng tôi thưởng lương là không nói được không?

- Cũng được, vậy tôi cũng bàn với các cậu là lương tháng này không trả được không?

Hai cậu chàng đau khổ nhìn nhau, đành ấp úng tường thuật lại sự việc.

Cao Vũ nghe được một nửa câu chuyện đã biết người tới tìm mình là ai, anh gạt cậu nhân viên ra. Khi anh xông tới được trước mặt Xán Xán thì cô đang ngồi ngây ra với cốc nước đặt trên bàn, ánh đèn mờ tỏ mà lấp lánh vừa vắn che đôi môi sưng mọng của cô, chỉ thấp thoáng lướt qua lướt lại cảm giác tê dại trên môi. Cô đang nói với bản thân mình.

- Sao em một mình tới đây? – Cao Vũ chạy tới, ngồi xuống bên cô.

Xán Xán không đáp, chỉ chăm chăm vào ly nước, chất pha lê của cái ly long lanh lóa mắt, lay động rạng rỡ kích thích vào mắt cô.

- Xán Xán!

Cuối cùng cô cũng giật mình:

- Dạ?

Cao Vũ xột ruột lắc đầu:

- Em đến làm gì?

Làm gì? Xán Xán cúi đầu nghĩ một hồi, chợt ngẩng lên, ánh mắt kiên định:

- Em muốn uống rượu!

Cặp lông mày sắc nét có chút nhăn nhó, chăm chú quan sát gương mặt cô, sau đó ánh mắt dừng trên môi cô, ánh mắt anh tối lại:

- Muốn uống gì?

- Có gì mạnh thì mang ra đây!

Khẩu khí rất đĩnh đạc, Cao Vũ nhếch môi:

- Tiểu Bạch, pha một ly cocktail, loại mạnh vào.

- O... – Tiểu Bạch bị cắt lương một tháng nhún vai khó hiểu, đi pha rượu.

Mẹ ơi! Từ nay chẳng dám đánh cược sau lưng ông chủ nữa đâu! Mất cả mạng chứ chẳng chơi!

Ly thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ trong veo được mang tới, trên mặt còn cắm một lát chanh, nhìn là biết có vị chanh.

Xán Xán chau mày:

- Cái này rất mạnh sao? – Cô đang cần mượn rượu để đầu óc quên hết đi, tốt nhất là ngày mai tỉnh lại tất cả lại như bình thường.

Cao Vũ gật đầu:

- Loại mạnh nhất đây.

Xán Xán nâng ly rượu, vừa định uống lại có phần do dự:

- Càng mạnh... càng đắt hả?

Cao Vũ lắc đầu:

- Yên tâm...

Thế là cô yên tâm mạnh dạn uống một hớp, rất ngọt!

- Anh sẽ giảm cho em 80%.

- Bụp... – Một hớp rượu phun vào áo sơ-mi của Cao Vũ.

- Xin... em xin lỗi... – Phần vì xót của, phần vì thấy có lỗi, đúng là chó cắn áo rách.

- Không vâ'n đề gì. – Cao Vũ thản nhiên xua tay.

- Tiền giặt áo tính luôn vào tiền rượu là được.

Anh được lắm! Rất được! Quá được!

- Trả thì trả! – Nhận hai cú trời giáng, Xán Xán cuối cùng quyết định chơi hết mình đi – Nhưng phải nói trước cho rõ, em muốn ghi nợ!

- Không vâ'n đề gì. – Cao Vũ nhún vai, cuối cùng cũng có một nét cười trên miệng.

Cái giá của chơi hết mình là người có tửu lượng quá kém sẽ say một lần nữa.

- Mau mau lên, cô gái lần trước lại đang uống rượu đấy!

- Thật hả? – Một đồng người mắt tròn mắt dẹt, trong mắt sáng rực vẻ hiếu kỳ, như ong vỡ tổ ủa tới, thì thâm to nhỏ phía sau.

Không lâu sau, quả nhiên tiếng chuyện trò vắng tới, câu được câu chẳng.

- Anh Cao Vũ, anh lại giảm giá rẻ rẻ một chút cho em được không? – Uống say vẫn không quên mặc cả.

- Được! Nhưng em phải nói cho anh biết vì sao em tới đây uống rượu?

Xán Xán lại gục xuống:

- Không muốn nói...

- Giảm giá 70%?

Nghiến chặt răng, không đáp.

- 80%?

Có chút dao động.

- Thôi, không muốn nói thì thôi.

- Em nói em nói! – Xán Xán cuống quýt – Là anh Noãn Noãn... anh ấy... anh ấy... – Cô chưa quá say, mím chặt môi, khiến đôi môi đã hơi tấy càng đỏ lên. – Anh ấy hôn em... – Âm thanh nhỏ như tiếng muỗi bay, bị tiếng nhạc át đi, khiến người nghe không rõ nét.

- Nghe thấy gì không? – Đằng sau dãy ghế bành, một đám nghe lỏm chụm đầu nghiêng tai hỏi nhau.

- Hình như anh trai cô ấy không đồng ý bọn họ quan hệ! – Tiểu Bạch vừa bị trừ lương nghe rất cẩn thận, nếu mà nắm được thóp của ông chủ, biết đâu có thể giữ lại được tháng lương này.

Anh trai cô ấy biết rõ ông chủ bắt lức? Cả bọn râm ran bàn tán:

- Thế ông chủ nói sao?

- Nghe không rõ, hình như hỏi cô ấy có thích mình không?

- Thê'cô ấy trả lời sao?

- Ồ... hình như nói thích ông chủ, nhưng không lừa được anh trai... Còn nói phải đi... đi... phải rồi! Chạy trốn! Bọn họ muốn chạy trốn!

- Wa wa! Thật dũng cảm! Vì tình quên mình, bọn họ thật là quá vĩ đại!

Kỳ thực Tiểu Bạch nghe được ít xít ra nhiều, câu chuyện của hai người vốn thế này cơ:

- Em thích anh ấy đúng không?

- Ồ... – Xán Xán lại uống một hớp rượu, loại rượu này được pha tủy rất ngọt nhưng vị rượu rất mạnh, một hớp gấp mấy lần những hớp rượu vin. Càng say tự nhiên càng to gan. – Nhưng mà anh Noãn Noãn... Anh ấy không bao giờ thích em... – Cô nói rồi trong ngực bức bối, lại chiêu một hớp rượu, ly cocktail nhanh chóng tro'ng đáy.

- Hết rồi! – Cô ngẩng đầu, mắt nhìn mông lung.

- Muốn nữa không? Anh bảo bọn họ làm cho em ly nữa.

- Không cần đâu, em tự đi lấy... – Cô nói rồi loạng choạng đứng dậy, khe khẽ kêu một tiếng, ôm lấy ngực, rồi say lịm đi.

- Ngốc ạ! – Trông cái người mà mình nhớ trong lòng như thế, Cao Vũ chau mày mà xót xa. – Chẳng biết giữ mình chút nào, chịu thiệt thì làm sao được? – Lời nói khe khẽ như là trách móc, hơn thế là cả xót thương.

Anh đứng dậy, nhẹ nhàng ôm cô đứng lên. Lại nhẹ nhàng rồi.

- Cái cô ngốc không bao giờ biết chăm lo cho bản thân.

Thốt ra câu ấy rồi anh bế cô lên sô-pha.

- Các cậu làm gì thế? Sau ghê-sô-pha có kết tiền sao?

Đang chụm đầu nghe lỏm, cả bọn giật mình đánh thót, lập tức ríu rít đứng lên, có kẻ to gan tiến lên giờ nắm tay về phía anh:

- Ông chủ! Cô' lên!

Lại có kẻ bước tới:

- Phải đó, ông chủ! Hai người nhất định sẽ thành công! Tình yêu có thể chiến thắng tất cả!

- Ông chủ, em không nói gì đâu... – Tiểu Bạch nước mắt rưng rưng bước tới - Cái tháng lương của em coi như là tiền mua sữa cho em bé về sau... Còn cả tháng sau nữa! Tiền lương tháng sau em cũng không lĩnh! – Không ngờ ông chủ ngày thường lạnh lùng vậy mà lại có một tình yêu kinh thiên động địa như thế, thật quá cảm động!

Cao Vũ mặt lạnh như tiền nhìn cậu chàng:

- Tốt lắm, làm khó cậu rồi.

- Cả tiền lương tháng này em cũng không cần, coi như... Quà mừng lễ thành hôn của anh chị.

- Cả em nữa! Cả em nữa! – Cả bọn tranh nhau ríu rít bày tỏ niềm tôn kính với tình yêu vĩ đại tối cao.

- Mọi người đã có lòng như thê' thì xin cảm ơn. – Nói rồi, anh bê' Xán Xán đi lên lầu.

Phòng làm việc của Cao Vũ nằm trên lầu của Hành lang thời gian, nói là phòng làm việc, thực ra là một cái ổ nhỏ có giường, có điện, ngăn nắp nghiêm chỉnh.

Khi anh mở cửa ra, bé Xán Xán vào phòng, người nằm trong lòng anh quấy quấy mình, cánh tay níu chặt cổ anh.

Ngọn đèn trang nhã tỏa ánh vàng, chiếu lên gương mặt Xán Xán, in bóng mờ mờ trên hai mắt. Anh ngắm kỹ đường nét trên mặt cô, đến khi ánh mắt dừng lại nơi đôi môi mọng, anh bỗng lặng người.

- Anh ấy hôn em...

Câu nói như tiếng muỗi vo ve mãi bên tai anh, khiến cảm giác chất chứa trong lồng ngực càng lúc càng mạnh, lắng đọng đau buồn. Anh thấy bứt rứt đến khó chịu, cúi mình đặt cô nằm lên giường. Một cánh tay chợt túm lấy vạt áo anh.

- Đừng đi... – Xán Xán nhắm mắt, miệng rì rầm. – Đừng đi, đừng đi... – Nút áo ngực không biết từ khi nào đã bật ra một khuy, thấp thoáng vẻ thanh xuân, môi hồng mấp máy, mời gọi nồng nàn.

Đừng đi... đừng đi...

Âm thanh ấy như một lời ma mị giữ anh lại, anh cúi mình, cả thân hình cô ở dưới anh.

Với Cao Vũ, đây là cảm giác kỳ diệu trước giờ chưa từng có, lúc này, gương mặt họ kề nhau, môi dường như chạm môi, hơi thở hòa vào nhau mơn man trên hai khuôn mặt.

- Đừng đi...

Cô lại rên rỉ câu ấy, dường như gọi anh, cũng có lẽ... có lẽ thử xem?

Môi anh chạm vào trán cô, giữa hai hàng lông mày của cô, tiện đường lướt trên sông mũi...

- Đừng đi... anh Noãn Noãn...

Trong phòng lặng ngắt như tờ, độ cách âm tốt đến mức mọi thứ đều bị ngăn lại ở bên ngoài. Cũng như trái tim cô, mọi thứ khác đều bị đặt ra ngoài.

Âm thanh ấy vang lên, anh đứng ở cửa, nhìn lại lần cuối cùng, ánh mắt u tối mà tràn ngập âu yếm. Anh là một người không dễ động tâm, tình yêu trong mắt anh chỉ là cuộc vui theo đuổi nhau mà thôi, cho nên khi anh nhận ra mình dường như cũng thích cô bé ngốc nghếch mà lương thiện, nhiệt tình này, anh đã chọn cách ra đi, muốn quên đi cái lần động tâm trong chớp mắt.

Nhưng anh nhận ra hoàn toàn không dễ dàng xóa bỏ như thế' mỗi lần gặp cô, cứ cảm thấy tâm trạng thoải mái vui vẻ hẳn lên, cảm giác này trước chưa từng biết tới. Anh đã đùa cợt, đã mơ hồ, đã dấn vạt và cuối cùng khi hiểu rõ cảm tình của mình, thì mọi thứ không còn kịp nữa. Trái tim cô ấy đã có một người khác, không thể thay thế.

- Xán Xán, phải hạnh phúc nhé, biết không?

Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lại trong căn phòng, cửa đã đóng vào, lập tức trong phòng lại yên tĩnh tuyệt đối. Người nằm trên giường trở mình, một giây trước khi chìm vào giấc ngủ, vẫn cứ rì rầm một câu:

- Đừng đi, anh Noãn Noãn...

60. Q.12 - Chương 60: Anh Noãn Noãn... Anh... Anh Bị Đụng Xe Thành Phụ Nữ À?

Khi Xán Xán tỉnh lại, đã là sáng ngày hôm sau. Phòng vắng tanh, cô tỉnh rượu nhưng đầu óc vẫn quay cuồng, loạng choạng trở dậy, quỳnh quáng ra mở cửa, lần xuống lầu.

Vì không phải là thời gian mở cửa đón khách nên tất cả vắng ngắt, bên dưới cũng không có ai.

- Có ai không? – Cô gọi to, cảm giác họng đau rát, càng lúc càng đau.

- Cô đã tỉnh lại! – Một tiếng nói từ quầy bar vang tới, Xán Xán ngoái nhìn, thấy một người từ quầy bar lộ ra, vẻ mặt đau khổ nhìn cô.

- Anh là...

- Cô mà không tỉnh, chắc tôi chết mất. – Tiểu Bạch hai mắt sưng mọng ai oán nhìn Xán Xán, lòng thầm nghĩ từ nay về sau nếu nhìn thấy cô này nhất định phải tránh cho xa. Xán Xán ngơ ngác:

-

Tại sao?

- Thưa cô! Từ lúc đóng cửa bar đến giờ tôi phải ở đây chờ cô thức dậy, không khốn khổ được sao? – Cậu chàng nói rồi, chìa tay ra, trong tay là một vật gì đó. Cái này ông chủ dặn tôi trao cho cô.

Ông chủ? Xán Xán ngẩn ra, lúc này mới hiểu anh chàng đang nói tới Cao Vũ, nên giơ tay ra nhận. Chỉ là một túi màu xanh, bên trong đựng mọi đồ đạc tùy thân của cô, ngoài ra còn có một hộp sữa, một gói bánh. Cô mở túi ra xem những đồ vật trong đó, phát hiện trên nắp hộp sữa có một tấm thiệp. Tấm thiệp màu vàng nhạt có đề mấy chữ bằng bút bi đen ăn sáng rồi hãy đi, đừng quên rửa mặt.

Lần đầu tiên Xán Xán nhìn thấy chữ viết của Cao Vũ, hoàn toàn không giống với vẻ ngoài của anh, nét chữ cứng cáp mạnh mẽ, lời lẽ ngắn gọn nhưng cho thấy anh rất tinh tế; Xán Xán bất giác cảm động khôn xiết. Cô ăn bánh, rồi uống sữa, tiện tay cầm lấy điện thoại, chợt giật mình. Mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là từ một số lạ hoắc. Chuyện gì vậy? Cô đang rối bời thì điện thoại reo, vẫn là số ấy. Nhấn phím nhận, từ trong máy vang lên một giọng nói ngọt ngào:

- A lô, xin hỏi quý cô có phải là người yêu của Triệu Noãn Noãn không ạ?

Xán Xán sửng sốt:

- Coi như... coi như là thế'..

- Xin chào quý cô, anh Triệu gặp phải tai nạn xe, giờ đang nằm ở bệnh viện thành phố' mời cô lập tức...

Bụp...

Bình sữa rót mạnh, Tiểu Bạch đang nằm rạp trên bàn quầy ngơ ngác nhòm cổ lên, đã chẳng thấy bóng người, chỉ còn lại nước sữa trắng tinh văng tung tóe.

* * *

Sáng thứ hai, giờ cao điểm trong thành phố' lượng xe đông kinh khủng. Một người yếu ớt lao ra bên đường, liều mạng chặn một chiếc xe đang chạy. Tiếng phanh rít lên, bác tài xé từ trên xe nhô vụt ra:

- Làm cái gì thế? Sớm ra đã muốn chết hả!

Cô gái xông lên:

- Bác tài ơi! Bệnh viện thành phố! Mau lên!

- Không đi!

- Xin bác đấy, bác tài! Tôi... Chồng tôi gặp tai nạn xe... – Cô cuống quýt, mắt đỏ vằn, mặt trắng bệch không còn giọt máu, ai nhìn cũng không nỡ từ chối.

- Sao không nói sớm! Mau lên đi!

Xe phóng như điên, trái tim Xán Xán càng lúc càng bị bóp nghẹt. Là lỗi của cô, lẽ ra hôm qua cô không nên kích động mà chạy thực mạng như thế. Nếu hôm qua cô ở lại cùng anh, thì anh đã không bị tai nạn xe, sẽ không...

Nước mắt cô ứa ra, chân tay lạnh toát, toàn thân run lên vì sợ. Bác tài xé đang dốc toàn lực cầm lái cũng không biết phải an ủi cô thế' nào:

- Việc này... Cô đừng có lo, bây giờ y học phát triển, dù là sống thực vật cũng còn chữa khỏi cơ mà...

- Cô đừng khóc! Tôi... tôi không lấy tiền xe của cô đâu!

Xe dừng ở cổng bệnh viện thành phố, Xán Xán bò từ trong xe ra, chạy với tốc độ nhanh nhất tới sảnh lớn, xông vào quầy tiếp đón:

Ở đây có phải có bệnh nhân tên là Triệu Noãn Noãn, nằm ở đâu ạ? Mau chỉ cho tôi! Mau đi...

Cô y tá nở nụ cười mỉm đầy chuyên nghiệp:

- Tôi sẽ tra tìm, xin đợi một chút.

- Thưa cô, cô nhanh một chút được không ạ? Xán Xán cuống quýt phát điên lên được.

Cô y tá thông thả ngẩng lên:

- Xin hỏi bệnh nhân tên là gì?

- Triệu Noãn Noãn, làm ơn nhanh lên, nhanh lên!

- Thưa cô, xin hỏi cô có phải là người nhà bệnh nhân?

- Vâng! Nhanh lên với!

- Xin hỏi cô tên gì?

Xán Xán rớt cuộc phát khùng lên:

- Này! Tôi bảo cô nhanh lên, cô hỏi tên tôi làm gì?

- Xin lỗi, Nhà nước quy định...

- Quy định cái đầu cô ấy! Cô mà không chỉ cho tôi anh ấy đâu tôi sẽ đi báo là bệnh viện các cô làm ăn kém hiệu quả, tác nghiệp lề mề, thái độ đáng ghét, y tá xúc nước hoa quá đậm...

- Phòng 436!

Xán Xán vừa nghe lập tức co cẳng chạy thẳng lên tầng bốn. Khi cô chạy tới được phòng 436, cửa phòng đang đóng, tim cô càng đập hồi hộp, vừa định thò tay đẩy cửa thì từ bên trong bỗng vang lên một tiếng kêu kinh ngạc.

- Wa...

Là tiếng kêu đàn ông. Chẳng lẽ... Tim Xán Xán càng thót lại đang không biết làm sao, cửa bỗng bật mở, sau đó một bóng người xông ra. Xán Xán không đề phòng, cả hai va phải nhau. Cô rơi bịch mông xuống đất. Không màng đau đớn cô mở to mắt nhìn, ánh mắt người đàn ông hốt hoảng nhìn thẳng vào cô. Không phải Triệu Noãn Noãn. Trong khoảnh khắc, ánh mắt từ hốt hoảng chuyển sang tuyệt vọng, sau đó anh ta quay đầu, co cẳng chạy mất dạng. Xem phản ứng của người đó, lẽ nào... anh ta là người tình của Triệu Noãn Noãn? Triệu Noãn Noãn chẳng lẽ... Cảm giác bất an khiến không kiềm chế nổi, cô đứng dậy nhanh như chớp:

- Anh Noãn Noãn! – Vừa khóc vừa đập cửa xông vào, phi đến bên giường bệnh khóc tướng lên. – Anh Noãn Noãn, anh không thể chết! Đây là lỗi của em! Em hại anh rồi! Anh chết rồi em biết phải làm sao? Em phải làm vợ góa hay sao?... Anh Noãn Noãn...

Vừa khóc vừa sờ soạng. Thôi rồi, thôi rồi, ngực anh Noãn Noãn đầy đặn mềm mại thế.

- Thưa cô, xin cô đừng sờ ngực tôi nữa, được không? – Một âm thanh lạnh lẽo cất lên, tiếng khóc im bặt, Xán Xán chan chứa nước mắt mù mờ ngẩng đầu, nhìn kỹ người trước mặt.

- Anh Noãn Noãn... Anh... anh bị đụng xe đến nỗi thành đàn bà rồi à?

Người phụ nữ trên giường trừng mắt, cuối cùng đã quá sức chịu đựng:

- Có cô mới bị đụng xe hóa thành đàn bà ấy! Cả nhà cô bị đụng xe hóa thành đàn bà thì có! – Phẫn nộ quá mức, người phụ nữ hừ một tiếng, nhanh chóng trở mình, thẳng cổ rời khỏi phòng bệnh.

Xán Xán đứng tại chỗ ngơ ngẩn cả người.

Còn Triệu Noãn Noãn?

- Ha ha ha ha ha...

Cuối cùng, người đứng sau rèm xem hết màn kịch cũng nhin không nổi, cười phá lên, đến nỗi ho sặc sụa, rồi lại cười.

Anh Noãn Noãn? Xán Xán rút cuộc cũng thốt lên được câu này.

Wa!... Tầm rèm được vén lên, hóa ra đằng sau rèm còn có một giường bệnh nữa, Triệu Noãn Noãn đang ở đó ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Xán Xán... sao lại... sao lại có người ngốc như em thế' hả? Đụng xe biến thành đàn bà?... Ha ha ha ha ha...

Đột nhiên anh dứt cười, ánh mắt họ giao nhau.

- Em khóc sao? – Anh không cười nữa, nhìn thấy mắt cô đỏ lựng, tim đau đớn. Không ngờ cô ngốc này mới vừa kêu khóc... Rốt cuộc cũng là thật. Cô ấy khóc! Cô ấy khóc vì anh! – Đừng khóc! – Anh vội vàng từ trên giường bước xuống, chỗ bị xe va quệt vẫn còn đau, đầu cũng choáng, nhưng anh vẫn ôm trụng cô rất chặt. – Khóc cái gì? Có gì phải khóc chứ? Anh vẫn ở đây mà! Đừng khóc nữa... ngoan nào...

Càng an ủi, người trong lòng anh càng khóc dữ hơn, lúc đầu còn nức nở, dần dần òa lên, Xán Xán như đứa trẻ bị oan uống khóc tu tu, nước mắt ướt đầm bộ quần áo bệnh nhân, từng giọt rơi lã chã liên tục.

Anh láo toét, láo toét, đồ lừa đảo! Anh... anh làm em sợ chết đi được... hu hu...

- Đừng khóc, đừng khóc... – Anh dịu dàng xoa xoa lưng cô – Anh láo toét, anh láo toét, anh là đồ lừa đảo... ngoan nào đừng khóc nữa mà...

- Tất cả là lỗi của anh... Hu hu hu... – Xán Xán vẫn khóc

Ừ, là lỗi của anh! Đều do anh sai cả! Đừng khóc, đừng khóc nào.- Cứ khóc như thế; anh cũng chẳng biết phải làm gì, cuối cùng anh thì thầm bên tai cô: – Ngoan nào, anh sẽ đền em được không?

Tiếng khóc rốt cuộc cũng yếu đi, cả khuôn mặt vừa khóc náo nề lộ ra từ ngực anh, mắt híp lại, mũi đỏ ửng, môi càng thâm hơn.

- Đền... thế nào? – Âm thanh đứt đoạn, cơ thể vì khóc dữ quá vẫn chưa hết run rẩy.

Anh chau mày:

- Nói đùa thôi.

Lầm lòi! Đúng là đồ láo toét, Xán Xán nổi giận:

- Đùa thế nào? Anh phải đền em chứ!

- Ừ ư ư! – Anh dẫu môi, ánh mắt âu yếm như nước hồ thu – Tô Xán Xán, em cưới anh đi!

61. Q.12 - Chương 61: Trong Vòng Chưa Đầy Một Tiếng Đồng Hồ, Con Chó Của Nhà Hàng Xóm Cách Xa Hàng Kilômét Cũng Biết Cô Ấy Sắp Cưới Chồng

Vì chỗ nằm trong bệnh viện rất hạn chế' lại thêm thương tích của Triệu Noãn Noãn không đáng ngại, đến chiều là bác sĩ đồng ý cho về nhà. Xán Xán vốn tưởng Triệu Noãn Noãn không đồng ý nên sắp tâm chuẩn bị mọi lời khuyên giải, kết quả là chưa kịp thuyết phục, anh đã đồng ý luôn.

Vậy là 12 tiếng đồng hồ sau tai nạn xe, Triệu Noãn Noãn ra viện. Xuất viện cùng lúc còn có một nam một nữ bệnh nhân cùng phòng.

- Anh Noãn Noãn, hai người kia lạ quá nhỉ.

Triệu Noãn Noãn tâm trạng rất thoải mái, giọng nói cũng vui vẻ hẳn lên:

- Sao mà lạ?

- Sao người đàn ông kia lại như con chim cứ theo sau người phụ nữ vậy?
- Không biết. – Triệu Noãn Noãn nhún vai – Có lẽ người đàn ông đã làm gì đó có lỗi với người phụ nữ.
Rất ít phụ nữ thỏa mãn được khi đang cơn tò mò, Xán Xán càng hiếu kỳ hơn:

- Anh bảo anh chàng ấy đã phạm lỗi gì với cô ấy?

Triệu Noãn Noãn cau mày:

- Xán Xán, em hỏi nhiều thế làm gì?
- Đâu mà! – Xán Xán chớp chớp mắt vẻ vô tư – Linh cảm muốn biết thôi mà, có thể lấy làm đề tài tiểu thuyết đấy chứ.
- Thế thì em viết chuyện anh ta bị đụng xe hóa thành phụ nữ đi. – Triệu Noãn Noãn cười.

Xán Xán đỏ mặt hỏi:

- Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười đâu? Cũng vì lo cho anh đấy chứ! Anh có biết hôm nay nhận được điện thoại từ bệnh viện em đã căng thẳng thế nào không? Em còn nghĩ rằng anh... – Cô không nói nữa.
- Ngốc thế chứ... – Tim anh mềm ra. Anh tiến đến ôm chặt lấy cô, nhìn đôi môi vì khóc mà sưng mọng, anh cúi xuống, hôn lên.

Nụ hôn này âu yếm gấp bội so với tôi hôm qua, mà hiệu quả cảm xúc lại càng gấp bội, khi anh buông cô ra, đôi mắt cô mơ màng, chân không đứng vững, vẫn nép chặt vào ngực anh. Đạt được hiệu quả đến thế' Triệu Noãn Noãn vô cùng đẹp lòng: Hai người ôm nhau đứng đó, anh còn muốn cúi xuống hôn nữa, bỗng nhiên cảm thấy có gì khác lạ.

- Xán Xán? Xán Xán! Tô Xán Xán!

- Dạ.- Cô yếu ớt ngẩng lên. – Anh Noãn Noãn... Em thấy... nóng quá...

Triệu Noãn Noãn vội vàng áp tay lên trán cô. Hồng rồi, sốt rồi!

* * *

Mấy ngày liền ăn không đủ, sức đề kháng giảm đáng kể, lại thêm đêm tối nhiễm lạnh và say rượu, Xán Xán đổ bệnh. Bệnh viện khốn khổ vừa tiễn được một bệnh nhân thì lại đón vào một bệnh nhân. Bệnh nhân này bệnh tình không dễ dàng thuyên giảm như bệnh nhân bị thương ngoài da Triệu Noãn Noãn. Xán Xán nằm một lều ba ngày.

- Xán Xán! – Cửa phòng bật mở, bà mẹ xông vào trước. – Giời ơi con ngốc này! Ai bảo con không ăn hải, giờ thì hay chưa, ốm thế này rồi – B

à mẹ miệng thì trách cứ nhưng ánh mắt tỏ ra rất đau lòng.

- Mẹ, con xin lỗi. – Xán Xán nói, giọng phều phào.

- Được rồi, được rồi, mẹ không trách con đâu. – Trông thấy con gái ra nông nỗi này, bà mẹ còn lòng dạ nào trách cứ nữa. – Con cũng thật là, hẹn hò kiểu gì thế. – Bà nhìn sang Triệu Noãn Noãn ngồi bên, mắt ánh lên. – Thì ra hẹn nhau ở bệnh viện hải!

Xán Xán đỏ mặt:

- Mẹ,, mẹ nói gì thế'..

Con gái phản ứng thế càng khẳng định điều bà mẹ đoán thăm, bà cười ha ha nhìn sang Triệu Noãn Noãn đánh tiếng:

- Noãn Noãn này! Cô ngốc nhà mình lần này lại làm phiền anh đấy.

Triệu Noãn Noãn cũng lúng ta lúng túng:

- Mẹ ơi, mẹ đừng nói thế, chăm sóc Xán Xán... – Anh nói rồi không ngăn được ánh mắt nhìn sang Xán Xán. Hai mắt nhìn nhau, đều ửng đỏ lên mặt – Chăm sóc cô ấy là việc con nên làm mà.

- Nên chứ! Nên chứ! – Bà mẹ nhất thời cười hết cỡ – Con cứ tiếp tục chăm sóc nó đi, mẹ đi rửa ít hoa quả cho hai đứa. – Bà nói rồi không kịp cầm hoa quả, vội vàng chạy ra ngoài hành lang, móc điện thoại ra nhấn phím luôn.

- A lô, bố Xán Xán à? Tôi bảo ông này, Xán Xán nhà mình rồi cuộc lại có chuyện rồi! Phải, phải, phải! Mau báo với họ hàng xa gần đi, nhớ gọi điện cho cả thím họ nữa nhé, con gái nhà mình chắc sẽ lấy chồng sớm hơn con gái nhà bà ấy đấy!

Xán Xán nằm trên giường bệnh không hay tốc độ truyền tin từ bố mẹ mình đã nhanh hơn tên lửa. Chưa đầy một giờ sau đến cả họ hàng gần xa cùng con chó của láng giềng cách xa hàng kilômet đã biết là cô sắp lấy chồng, huống gì là người khác?

Để đề phòng sự tình lại đột biến, lần hai bố mẹ hai bên không dám chậm trễ, trước khi Xán Xán ra viện, mọi sự chuẩn bị cho hôn lễ đã đầu vào đó cả. Đến cả đồ uống trong tiệc cưới cũng đã chọn xong, chỉ đợi Xán Xán ra viện là cử hành hôn lễ.

Xán Xán chẳng biết gì. Cho nên sau khi xuất viện, nhìn thấy xe hoa dài thượt xếp hàng ngoài cửa bệnh viện, cô bàng hoàng.

Không chỉ xe hoa loại sang trọng, mà cả Triệu Noãn Noãn cũng ăn vận âu phục đẳng hoàng, trông quá đẹp trai. Xán Xán cứ trở mắt ra nhìn:

- Anh Noãn Noãn... em chỉ ra viện thôi mà... Không cần... không cần long trọng thế này đâu...

Triệu Noãn Noãn thần nhiên:

- Cần chứ.

- Không phải! Sao xe này giống như... như đi kết hôn thế... – Xán Xán thấy tim đập bồm bộp. Thực ra việc này ngày thường cô cũng không phải chưa từng tưởng tượng tới, chỉ là sự việc xảy ra hôm nay quá đột ngột, cô chưa hề chuẩn bị tâm lý.

- Xe này chở chúng mình đi đón người cưới nhau, vì thế em đừng để lỡ giờ lành của mọi người.

Thế sao? Xán Xán kinh ngạc, công ty tổ chức hôn lễ ngày nay thật kín quá nhỉ, đón bệnh nhân rồi đón cô dâu luôn, chẳng nghĩ xem rốt cuộc thế là lành hay không lành nữa. Lên xe, xe vừa chạy một lát, Xán Xán lại nảy sinh nghi ngờ.

- Anh Noãn Noãn, xe này chạy hình như không đúng hướng.

- Vậy sao? – Triệu Noãn Noãn nhìn qua cửa – Có thể đang chạy đến khách sạn trước để đón cô dâu.

Hả! Vậy sao?

- Không phải à, cô dâu không phải ở nhà sao? Sao lại đến khách sạn đón?

- Nhà trai không nóng ruột, em sốt ruột gì chứ?

Câu này khiến Xán Xán im bật. Đúng là! Nhà trai người ta không vội, cô vội gì? Thê' là xe hoa chạy thẳng đến khách sạn, ngoài cửa khách sạn đã gắn hoa tươi, nổi bật nhất là hai cột bóng sắc sỡ cao ngất hiên ngang đón gió.

- Oa! Anh Noãn Noãn, làm lễ cưới ở đây tốn quá! Cầu kỳ quá, cả câu đối mừng nữa! – Cô vừa nói vừa thò đầu ra ngoài nhìn, muốn nhìn xem câu đối mừng đám cưới viết gì. – Oa! Anh Noãn Noãn, anh xem kìa, chú rể nhà này giống tên anh!

Cô nhìn rất hào hứng, Triệu Noãn Noãn ngồi bên cạnh mặt thoáng nhăn nhó.

- Oa! Mau xem kìa! Tên cô dâu cũng trùng với tên em nữa!

Cuối cùng, Triệu Noãn Noãn chịu không nổi:

- Tô Xán Xán, sao em gốc thế hả?

- Ngốc? – Xán Xán rụt cổ vào trong xe, nhìn Triệu Noãn Noãn vẻ đầy oan uổng. – Anh Noãn Noãn, sao anh bảo em ngốc? Em ngốc gì chứ?

- Ngốc chứ còn gì! – Không phải Triệu Noãn Noãn trả lời, mà là người lái xe từ nãy chẳng nói gì. – Chưa thấy cô dâu nào ngốc đến thế', đến mình cưới còn không biết nữa!

Xán Xán nghe rồi, ba giây sau mới tỉnh hồn, sau đó chưng hửng.

* * *

Quy trình hôn lễ cực kỳ phiền phức, nhất là cô dâu, phải trang điểm, phải mặc váy cưới, lại còn làm tóc... Triệu Noãn Noãn đợi ở ngoài đến tê dại cả chân. Người vốn luôn luôn điềm đạm như anh mà trong việc hôn lễ này cũng cuống cả lên. Không chỉ Triệu Noãn Noãn cuống quýt, lớn bé già trẻ trong nhà ngoài Tô Xán Xán ra cũng đều phát sốt lên cả.

Không kể hôn lễ không theo nếp cũ, đến cô dâu cũng đi thẳng từ bệnh viện tới khách sạn, xứng đáng được gọi là độc nhất vô nhị trong lịch sử lễ cưới.

Đợi không biết bao nhiêu lâu, mái tóc cô dâu cuối cùng cũng được làm xong.

- Xán Xán! – Khi Triệu Noãn Noãn xông vào, nhìn thấy phía lưng cô dâu mặc váy trắng thì sững sờ.

Nghe tiếng anh, Xán Xán cũng giật mình, cô dè dặt quay lại, từ lúc biết tin kết hôn tới giờ, lần đầu tiên cô có cảm giác hồi hộp này. Hai người mặt đối mặt, mắt trong mắt, nhất thời không một tiếng động.

Xán Xán hôm nay... đẹp quá! Khăn voan trắng cài lên mái tóc rất hợp với khuôn mặt, váy dài ôm khéo lấy thân hình vừa độ của cô, hoa trắng cài rủ bên mái tóc trang nhã. Gương mặt cô dâu được trang điểm hai màu phấn hồng và xanh nhạt làm nổi lên đường nét thanh xuân.

Anh chờ người ra ngắm, tâm trạng cuống quýt dần dần bình tĩnh lại.

Anh bước tới, trang trọng đưa tay về phía cô.

Xán Xán có chút bàng hoàng, e thẹn đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Hai bàn tay siết chặt trong nhau, bên tai vang lên lời ca ngập tràn hạnh phúc:

Nghe anh nói,

Tay trong tay cùng bước với anh,

Xây đắp đời hạnh phúc,

Hôm qua em chưa kịp

Ngày mai không tiếc gì

Hôm nay làm vợ anh đi

Cuối cùng, cô ngốc Tô Xán Xán cũng sắp lấy chồng.

62. Q.12 - Chương 62: Động Phòng! Em Muốn Động Phòng!

Về phần Xán Xán, hôn lễ này quả là quá đột ngột, đột ngột đến đơn giản, cứ như một giấc mộng. Khi hai người tay trong tay cùng nhau bước ra, hai bên lối đi đã rất đông họ hàng bạn bè mọi người đều riu rít nở nụ cười chúc phúc.

- Xán Xán! – Nhan Như Ngọc mặc áo dân tộc đỏ chót xông đến, áo lụa đỏ thêu hoa mẫu đơn xanh, hoa nở rực rỡ cực kỳ bắt mắt.

Nhan Như Ngọc xông tới trước mặt cô, lập tức vỗ vai bạn đánh bốp:

- Xán xán, cậu quá chênh mảng đấy!

Cú vỗ này quá mạnh khiến Xán Xán suýt ói ra máu:

- Như Ngọc, cậu làm gì thế?

- Khai thực ra, chiều này cậu thực hiện lúc nào vậy? Cậu cứ lo tở không tìm được bạn trai, kết quả tở phải chịu cậu còi to cho vượt rồi...

- Hứ! – Xán Xán vội vã bịt miệng bạn – Đừng để bố mẹ nghe thấy.

Có sao đâu! – Nhan Như Ngọc vô tư lự nhún vai – Dù sao cũng trả lại sự trong trắng cho cậu rồi.

Trả lại sự trong trắng?

Vừa nghe thấy từ này, Xán Xán đã hốt hoảng, không kìm nổi quay đầu nhìn Triệu Noãn Noãn. Anh đang nhìn cô cười mỉm trong lòng ấm áp vô cùng, ngọt ngào khôn xiết.

- Ủi chà, lại còn lên đánh mắt cho nhau nữa! – Nhan Như Ngọc đứng bên cạnh chọc ngoáy.

Xán Xán má ửng hồng:

- Nói gì cơ... – Bỗng cô ý thức được điều gì, ngẩng đầu nhìn Nhan Như Ngọc – Như Ngọc, hôm nay cậu tới làm gì?

Tới làm gì? Nhan Như Ngọc sững sờ:

- Cậu không biết à? Tở đến làm phù dâu cho cậu đấy!

Phù dâu!

- Thế phù rể là... – Tim Xán Xán chợt nảy lên một linh cảm không lành.

- Phù rể hả? – Nhan Như Ngọc e lệ cúi đầu, nhìn Xán Xán chớp chớp mắt. Chẳng phải là... anh thân yêu của nhà tở..

Trong vô số mối lo, Xán Xán chậm chậm đưa mắt nhìn về phía không xa...

Quả nhiên, Dương Tiểu lẫm liệt đứng đó, trang phục thời Đường màu đỏ chót rỗng phượng giao nhau, tóc chải dầu bóng mượt cảm giác chói lóa mắt, nhẹ đưa mắt, anh nhoẻn nụ cười phong tình với mọi người.

Ôi trời... Xán Xán thấy toàn thân vỡ vụn.

- Sao anh để anh ấy làm phù rể? – Xán Xán đứng ở cửa, nhân lúc vắng khách cần nhảnh với Triệu Noãn Noãn.

Triệu Noãn Noãn có vẻ bị làm khó:

- Mọi việc đột ngột quá, anh cũng nhất thời không tìm được ai.

- Không tìm được ai cũng không tìm tới anh ấy chứ? – Cứ nhớ lại khúc ca hoành tá tráng hôm nọ, tim Xán Xán lại thấy thấp thỏm.

- Thế biết làm sao?

- Làm sao cái gì? – Một giọng nói vang lên, cắt ngang lời thì thầm của hai người.

- Anh... anh Cao Vũ? – Xán Xán quay lại, kinh ngạc nhìn anh, bỗng nhiên nhớ đến mối quan hệ giữa anh và Triệu Noãn Noãn, chợt thấy lúng túng. Việc đời biến đổi, hôm trước họ còn là một đôi, đến nay cô lại trở thành vợ mới của Triệu Noãn Noãn. Việc này... cô có phải là... kẻ thứ ba không?

- Sao thế? Không hoan nghênh anh tới à? – Cao Vũ nhướn mày cười, ánh mắt dịu dàng hướng về phía cô.

- Sao ạ? – Cô vội vàng mở miệng – Em cứ nghĩ là... Anh sẽ không tới chứ...

- Yên tâm! – Cao Vũ nói rồi, đột nhiên nghiêng mình tới gần cô, ghé vào tai cô nói khẽ – Tiền rượu lần trước vẫn ghi nợ đấy, anh dù gì cũng phải đòi chứ!

- Ha ha... – Xán Xán cười gượng, trong bụng rửa thắm, quả nhiên bọn tư bản nhớ dai thật!

- Xán Xán! – Đang cười ha ha, chợt vang lên một giọng nói khác rất quen.

Không đợi Xán Xán đáp, Triệu Noãn Noãn tiến lên một bước, che trước mặt cô, cảnh giác nhìn Lạc Thiếu Tuấn:

- Anh tới đây làm gì?

Lạc Thiếu Tuấn bị hỏi như vậy hóa lúng túng:

- Anh đừng hiểu nhầm, tôi...

- Anh ấy là tôi đưa tới đây! – Cao Vũ đột nhiên cắt lời, đến bên Lạc Thiếu Tuấn, đưa tay choàng lấy cổ anh.

Anh, bọn anh...- Xán Xán miệng chữ o mắt chữ A, hai người họ kết thành đôi từ khi nào thế? Quá... Quá kinh dị!

” Sao nào? Hai người thì lấy nhau, không cho tôi dẫn theo người thân tới sao? – Nói rồi, Cao Vũ đưa mắt nhìn Thiếu Tuấn đầy ám áp, Lạc Thiếu Tuấn vốn lạnh lùng cũng đỏ bừng mặt!!!

Xán Xán! Nhan Như Ngọc đứng bên cạnh bị kích động

Bang hoàng hết cả người. Cậu đứng là chân nhân không lộ chân tướng. Không chỉ lấy lại được sự trong trắng, mà lại còn bồi bổ cả sự trong trắng khác nữa! Quá tài! Quá tuyệt!

Ặc... Có sao điều này lại liên quan tới cô?

* * *

6 giờ 18 phút, hôn lễ chính thức bắt đ

ầu, cô dâu chú rể tiến vào hội trường.

Xán Xán níu tay Triệu Noãn Noãn, mỗi bước đều rất thận trọng.

Người chủ hôn theo lệ nói mấy câu chào đầu, sau đó đến đoạn cô dâu chú rể mở lời.

Tại đây trước hết tôi phải cảm tạ người phụ nữ quan trọng nhất đối với sinh mạng tôi. – Triệu Noãn Noãn nói rồi âu yếm nhìn Xán Xán. – Không có người ấy, tôi không thể đứng đây, tôi muốn nói với người ấy một tiếng...

Xán Xán xúc động dâng trào, trông chờ anh nói nốt phần sau.

- Mẹ ơi! Con cảm ơn mẹ!

Wa wa wa, Xán Xán cảm thấy rắc rắc rắc

Khi anh nói về mẹ anh, sao anh cứ nhìn em? Phí cả cảm xúc!

- Tiếp theo đây, tôi xin cảm tạ một người phụ nữ khác quan trọng trong đời tôi.

Xán Xán vội lấy hết tinh thần, lần này chắc là đến lượt cô?

Triệu Noãn Noãn dịu dàng nhìn thêm lần nữa:

- Không có người ấy, hôm nay tôi không thể đứng ở đây, vì thế tôi xin nói với người ấy một lời...

Cảm động! Cảm động!

- Mẹ vợ ơi, con cảm ơn mẹ!

Sau nữa, tôi xin cảm ơn bố tôi, là người đã nuôi dưỡng tôi nên người...

Tiếp nữa, Triệu Noãn Noãn kể ra một lô xích xông tên, nghe mà Xán Xán quay cuồng muốn ngủ, mãi vẫn chưa đến lượt cô.

Trong không khí hồi hộp, cuối cùng cô cũng thành công trong việc xuất thần. Không biết bao lâu sau, bỗng dừng...

- Xán Xán? Xán Xán!

- Dạ? – Xán Xán định thần – Gì vậy?

Triệu Noãn Noãn mặt sa sầm, anh chuẩn bị lời trình bày mất bao nhiêu lâu, cô không nghe thấy gì thì phải? Trong lòng thấy có chút giận dữ:

- Anh vừa nói gì, em nghe thấy không?

- Ặc... hình như có nghe thấy...

Triệu Noãn Noãn mặt trầm lắng:

- Tô Xán Xán, Anh! Yêu! Em!

Nói xong, không đợi cô định thần, anh ôm ngang lưng cô trước mặt mọi người anh hôn cô luôn. Nụ hôn này như vũ bão không để cho cô có chút khe hở nào mà thở, trong tiếng hô kinh ngạc kèm theo xuýt xoa tắc lưỡi của quan khách, vẫn hôn đủ năm phút.

Hôn xong, Triệu Noãn Noãn từ tốn buông cô ra, ghé vào tai cô nói:

- Bây giờ đã nghe thấy chưa?

- Nghe... nghe thấy rồi... – Xán Xán dờ dẫm gật đầu.

Đừng nói là bây giờ, cả đời này muốn quên cũng không quên được!

Nụ hôn kiểu Pháp khiến chân tay tê dại, đầu óc choáng váng, khi đến lượt cô dâu mở lời, Xán Xán đứng tại lễ đài, không nói nổi một câu.

Bây giờ xin mời cô dâu có vài lời với mọi người! Chủ hôn nhắc thêm lần nữa.

Tôi...Xán Xán mắt nhìn ngơ ngác ra phía trước. Tôi...tôi hi vọng mọi người có thể ăn no uống say, nhất định đừng để thừa thức ăn đồ uống...

...

Sau vài giây trầm lắng, tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền.

Phải lắm! Lễ cưới mà, phải ăn no uống say, phải ăn bằng sạch cỗ cưới chứ!

Với sự khích lệ của cô dâu, dạ dày của quan khách vô cùng hào hứng, món này tiếp đĩa kia, chai này tiếp chai khác, không khí nóng hổi hồi.

Em uống ít thôi. – Triệu Noãn Noãn đứng bên cạnh nhắc cô. Lát nữa còn việc quan trọng phải làm đấy.

Việc quan trọng? Xán Xán mơ hồ nhìn anh:

- Việc gì?

- Thì là... – Anh dẩu môi. – Em đợi lát nữa thì biết.

Đáng ghét, không nói thì thôi! Xán Xán bầm một câu nâng ly rượu, lại mời rượu ai đó

- Đợi đã! – Triệu Noãn Noãn ngăn cô – Anh, anh uống giúp cô ấy nhé?

- Được! Chỉ thấy một bóng người đỏ lựng vút qua, đón ly rượu từ tay Xán Xán uống một hơi cạn sạch, rồi không quên cầm ly rượu óng ánh. – Cục cưng bé nhỏ thân yêu, em xem anh lợi hại chưa!

- Anh thân yêu, anh thật quá lợi hại! Em ngưỡng mộ anh quá cơ!

- Nào, chúng mình cùng uống giúp họ đi!

- Được! Hôm nay hãy xem hai chúng mình đây!

Mọi người:

Điều không ngờ tới là nửa giờ sau.

- Em gái ngồi đầu thuyền, anh giai đi trên bến, ân ân ái ái quyến luyến tơ vương dang dang...

- Em gái nhỏ tôi ngồi đầu thuyền, anh giai anh đây đi trên bên, mối tình chúng mình, tình yêu chúng mình, quyền luyến dăng dăng tơ vương vương tơ...

Lần này khúc hát Bài ca hảo hán đã trở thành Tình yêu quyền luyến, và đôi nam nữ hợp xướng kia có tiền bộ! Trong tiếng ca kinh hồn, lễ cưới rầm rĩ kết thúc, tiễn hết quan khách, lại hò hét đổ dành để đôi tình nhân Nhan Như Ngọc chịu ra về, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

* * *

Giờ phút này, trong gian phòng yên tĩnh chỉ có Tô Xán Xán và Triệu Noãn Noãn.

- Anh Noãn Noãn, anh... Lúc này anh bảo còn có việc gì quan trọng phải làm? – Tuy phần lớn rượu đã được Nhan Như Ngọc và anh thân yêu của cô ấy đỡ hộ, nhưng người như Xán Xán vốn không có chút tử lượng nào cũng đã say.

- Em lại đây, anh nói cho em biết. – Triệu Noãn Noãn vẫy vẫy tay.

- Ủ... – Cô ậm ừ, chệnh choạng bước tới, chân loạng choạng khiến đầu cúi về trước.

Cẩn thận nào! Triệu Noãn Noãn vội tiến lên một bước ôm lấy cô, thân thể mềm oặt ngã vào lòng anh, toàn thân anh bỗng nhiên nóng ran. – Em vẫn ổn chứ?

Không sao...Xán Xán lắc đầu, trông có vẻ ảo não. Có việc gì quan trọng anh nói đi...

Triệu Noãn Noãn đã tỉnh, trước là Xán Xán không uống được rượu, giờ cô thế này...chợt anh thấy đau lòng. Cô mới ốm dậy mà phải chịu mệt thế này. Trong cơ thể có một luồng khí nóng lan tỏa khắp nơi, anh phải gắng nén xuống:

- Không có gì, hôm nay em mệt rồi, đi nghỉ sớm thôi.

Nghỉ? Từ này in lại trong trí óc Xán Xán, bỗng nhiên cô mở to mắt:

- Làm sao phải nghỉ? Em còn chưa động phòng mà!

- Xán Xán, em nói gì?

Động phòng, em muốn động phòng! – Xán Xán nắm chặt hai tay, vẻ kiên quyết không lùi. Người uống rượu say là như thế, một khi có hơi rượu, ngăn cũng không nổi.

Tối nay giờ là lúc hơi rượu bốc mạnh nhất. Triệu Noãn Noãn vừa mừng vừa lo:

- Em nói thật chứ?

- Thật! Em muốn động phòng. Xán Xán nói rồi tự cởi quần áo mình.

Cởi hồi lâu mà không cởi nổi.

Thôi vậy. Cô giận dữ phun ra một tiếng, nhào tới kéo quần áo của Triệu Noãn Noãn.

Quần áo nam giới dễ cởi hơn, không lâu sau bộ âu phục và áo sơ-mi của anh đã bị cô vứt sang một bên, sau đó hai móng vuốt lại sờ xoạng, sờ đến cặp quần. Triệu Noãn Noãn bất động, mặc cho cô hoành hành trên người mình, một hồi sau, anh không chịu nổi:

- Em đang làm gì thế?

- Cởi... cởi không ra... – Xán Xán mặt mày thê thảm ngẩng đầu lên, Triệu Noãn Noãn cúi nhìn, khóa quần của anh và khóa váy của cô mắc vào nhau, kéo không ra.

- Ngốc chết được! – Anh không tìm được, ra tay giúp cô.

Nhưng khóa càng kéo càng chặt, giằng co hồi lâu, cuối cùng chịu bó tay.

- Thôi, cắt đi! – Triệu Noãn Noãn nói.

- Đừng! Đắt lắm đấy! – Say rượu vẫn không quên tiết kiệm, cô đúng là vợ hiền mẹ đảm!

- Cắt đi!

- Đừng!

- Cắt đi!

- Đừng cắt!

...

Giằng giữ một hồi, veston rời ra khỏi khóa. Triệu Noãn Noãn mừng lắm:

- Được rồi, bắt đầu nào!

- Đừng, em mắc... – Hơi rượu trong người Xán Xán đang dần hạ đi, đầu cô lảo đảo trên giường, thở phì phò đi vào giấc ngủ.

Đêm yên tĩnh vang lên tiếng quát giận dữ.

- Tô! Xán! Xán! Em đáng chết!

Sau đó...

Các bạn hỏi tôi sau đó thế nào?

Sau đó mọi người tự nghĩ đi!

Nhưng tôi bảo với mọi người một việc, trên đời này, xu hướng giới tính thì có ít, nhưng tình yêu thì có vô số khả năng. Cứ hỏi hạ đi tìm, rồi cuộc quay đầu lại... cô ấy chính là người vừa vặn với bạn nhất.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-minh-lay-nhau-di>